Джоана Линдзи

ВЛЮБЕНИ СЪРЦА

Пожелай ме, скъпа

ТОВАРОВСКИ ОКЪ 406 002-1998

ДЖОАНА ЛИНДЗИ
ПОЖЕЛАЙ МЕ СКЪПА

Превод: Таня Найденова

chitanka.info

Никой не се е осмелявал да налага волята си на поразително красивата и темпераментна Саманта Кингсли, но грубият, арогантен негодник Ханк Шавез събужда в нея бурна ярост… и страст.

Саманта се заклева да убие красивия измамник… ако баща й не го направи преди нея. Защото едно нещо Шавез желае повече от огромното ранчо на Кингсли — да направи своенравната красавица своя завинаги.

ГЛАВА ПЪРВА

Саманта крачеше като обезумяла из стаята, но когато съзря образа си в огромното овално огледало над камината, рязко спря. Стоеше точно в средата на просторния апартамент, достатъчно далеч от огледалото, за да може да се види в цял ръст. В очите й проблясваха опасни искрици. Не осъзнаваше колко предизвикателно красива изглежда в стилния си тъмнозелен костюм от тафта, обшит с черно кадифе. Косата й бе в пълен безпорядък, а две непокорни кестеняви къдрици падаха чак до тънката й талия. А бе прекарала цял час, докато успее да подреди гъстата си копринена коса в сложна прическа.

Саманта скръцна ядосано със зъби и продължи да крачи възбудено из големия хотелски апартамент, който бе наела заедно с Жанет Олстън. Жанет бе излязла, но дори и да беше тук, Саманта не би се опитала да скрие гнева си. Обикновено се въздържаше пред дребното русо момиче, стараейки се да не издава буйния си темперамент, но в този момент бе твърде разгневена, за да се замисля за тези неща. Отново спря да крачи напред-назад, застана точно пред огромното огледало и впери поглед в изображението си. Отвърнаха й гневните пламъци в две изумително красиви изумруденозелени очи.

— Видя ли какво направи сега, Саманта Блекстоун Кингсли? — изсъска тя на младата жена в огледалото. — Отново му позволи да те разстрои и объркa. По дяволите! — Саманта често ругаеше на испански, тъй като го владееше толкова добре, колкото и английския.

С енергично движение забоде двете къдрици на мястото им, без да се интересува повече дали изглежда добре или не. Така или иначе зелената й кадифена шапка щеше да скрие недостатъците във фризурата й. Щеше да я сложи точно преди да излезе. Ако излезеше изобщо. Ако Ейдриън дойдеше да я вземе, за да отидат в ресторанта.

Беше закъснял с един час. ЕДИН ЧАС! Стомахът й се обади, напомняйки й, че е гладна, което я ядоса още повече. Защо беше казала на Жанет, че ще чака брат й тук? Трябваше да тръгне с Жанет. Но не, Саманта искаше на всяка цена да използва шанса си да остане насаме с

Ейдриън. От дълго време изглеждаше, че изобщо няма да й се отдаде такава възможност. Обичаше Ейдриън, обожаваше го, а как по друг начин да му покаже какво чувства, ако не останеше насаме с него поне за мъничко? Но Ейдриън закъсня. Винаги закъсняваше, но този път Саманта бе много разстроена и разгневена от този факт.

Този път имаше шанса да остане насаме с Ейдриън, и то за по-дълго време, а той бе развалил всичко, като закъсня. Когато той дойдеше, АКО дойдеше, нищо чудно да му изкрещи в лицето какво мисли за него! По дяволите!

Защо бе избрала именно него, за да се влюби? Префиненият, изтънчен Ейдриън. Той бе представителен, и при това много красив. Не беше много висок, но притежаваше едро мускулесто тяло.

Той щеше да стане неин съпруг. Разбира се, Ейдриън още не знаеше това. Но Саманта го разбра още в момента, когато го видя за пръв път, преди две години. Откакто бе дошла да живее с баща си преди десет години, едва деветгодишна, всичко ставаше по нейната воля. Бе свикнала да получава всичко, което пожелаеше.

Сега Саманта искаше Ейдриън. Следователно той щеше да бъде неин по един или друг начин — ако днес не го отблъснеше напълно от себе си.

Трябваше веднага да се успокои, защото не можеше да си позволи да даде воля на гнева си пред Ейдриън. Още повече, че той изобщо не би очаквал такова нещо от нея. Пред него винаги бе успявала да се представи за сладката, нежна и кротка лейди, за каквато той винаги я бе мислил. От момента, в който Жанет й бе доверила, че брат й не може да търпи никакви емоционални изблици и никога не прави компромиси в това отношение, Саманта никога не повишаваше глас в негово присъствие. Винаги бе тиха, дори въздържана. Само бог знаеше какви усилия й костваше това! Тя, която бе винаги толкова жизнена, готова да избухне гневно всеки момент.

Нейният учител я бе нарекъл разглезена — разглезена, себична и своенравна. Но той не разбираше какво бе преживяла през първите девет години от живота си, когато живееше с баба си в Англия. Следователно той не можеше да знае, че веднъж вкусила свободата, Саманта не можеше никога да й се насити, на нея никога не й бе достатъчно. Тя бе твърдо решена да забрави сковаността и ограниченията на онези първи девет години и да прави това, което

иска. И ако от време на време проявяваше буйния си темперамент и ако бе разглезена, какво от това? Винаги постигаше своето. Винаги.

Мария, икономката на семейство Кингсли, която се грижеше за момичето като майка, не бе толкова сурова като учителка. Мария я наричаше *poquena* — малка лисичка.

— Ти си истинска хитруша — караше й се Мария, когато забележеше решителния блясък в очите на Саманта. А един ден добави: — Достатъчно си умна да въртиш баща си на малкия си пръст, но един ден ще намериш мъжа, пред когото номерата ти няма да минат. Тогава какво ще правиш?

Но Саманта само се усмихваше иронично и отвръщаше нервно:

— Няма да имам нищо общо с мъж, с когото не мога да се справя. Никога няма да се откажа от свободата си.

Това беше… преди колко време? Близо три години. Точно преди да замине на изток, за да завърши училище. Но и сега мислеше по същия начин. Можеше да се справи с Ейдриън, бе сигурна в това. Достатъчно сигурна, за да се омъжи за него.

Но той не знаеше за нейните планове. И как би могъл, като едва я забелязваше? Това бе удар по гордостта и суетността й, тъй като Саманта бе изключително красива. Но тя приемаше красотата си като нещо, което се подразбира от само себе си, и никога не се замисляше за това — досега. Защото въпреки всичките си усилия, въпреки старанието й да подчертае красотата си по всеки възможен начин, Ейдриън продължаваше да не я забелязва.

Саманта притежаваше почти класическа красота, имаше здрав тен, блестяща коса, която на моменти изглеждаше почти пурпурна, ярки, изумруденозелени очи, фина, чудесно оформена фигура. Изобщо, бе забележителна жена, която винаги привличаше върху себе си мъжките погледи. Но защо Ейдриън не я забелязваше? Погледът му преминаваше през нея, като че ли тя изобщо не съществуваше. Да се пукнеш от яд!

Стомахът отново й напомни, че отдавна не е слагала нищо в уста, което в миг я изтръгна от унеса й. За пореден път погледна отражението си в огледалото и изведнъж, в гневен порив, махна фибите, които с толкова труд бе нагласила, и остави светлите червено-кестеняви къдрици да паднат по раменете и гърба й в хаотично великолепие.

— Това решава въпроса! — заяви решително тя, а гневът продължаваше да я разяжда отвътре. — Сега не мога да изляза, дори и ако НАИСТИНА дойдеш, Ейдриън.

Твърде късно осъзна, че наранява единствено себе си. Ейдриън изобщо не би обърнал внимание. По своя типично безразличен маниер той напълно би игнорирал възможността неговото закъснение да е причина за гнева й. Още повече че можеше изобщо да не се появи. Времето за обяд отдавна бе минало. Дали Жанет и приказливата вдовица, която биха срещнали в дилижанса от Шайен до Денвър, още ги чакаха в ресторанта? Мисис Вейн по своя воля бе решила да придружи момичетата, за да се спази благоприличието.

Дали пък Ейдриън бе отишъл направо в ресторанта? Или пък просто бе забравил за уговорката им да дойде и да я вземе от хотела?

— Да върни по дяволите! — изруга тя тихо. Беше сама и никой не би могъл да чуе това грубо нарушение на етикета. — Ако не го обичах, щях да го убия!

В този момент на вратата се почука и тя скочи уплашено. Присви гневно очи, но в следния миг ужасено ги отвори широко, спомняйки си какво бе направила с косата си. О, защо Ейдриън не се появи пет минути по-рано, преди да се бе поддала на гнева си?

— Върви си, Ейдриън! — извика неохотно Саманта. — Реших днес да пропусна обяда. — Дали бе разочарован?

Чукането се повтори и Саманта намръщено се отправи към вратата.

— Не ме ли чу?

— Да, чух те, мис Кингсли, но защо все пак не отвориш? — Саманта рязко спря. Това не бе Ейдриън. Въпреки това винаги би разпознала този глас. Том… Том… Не можа да си спомни фамилното му име. Този мъж бе на гарата миналата седмица, когато пристигнаха. Мъжът веднага й бе хвърлил око — което бе много неприкрито, тъй като той бе изключително груб. Освен това бе крайно нахален, вървеше по петите й цяла седмица, заговаряше я където и когато му се отдадеше възможност и изобщо не обръщаше внимание на намеците й, че не се интересува от него.

Той бе красив по някакъв груб и примитивен начин. Беше млад, подвизаваше се в Денвър, опитвайки се да намери сребро, подобно на

много други, дошли в града със същата цел. В региона Пайкс Пийк златото беше изчерпано, но само преди година бе открито сребро.

Но за нея Том не представляваше никакъв интерес.

Всъщност, той започна да я плаши, с интимния тон, с който й говореше, когато никой друг не можеше да го чуе, и с начина, по който я гледаше, като че ли я събличаше с поглед, и тази представа страшно му харесваше. Но това, което най-много я смущаваше и ядосваше, бе, че мъжът наистина вярваше, че тя го харесва, въпреки че съвсем недвусмислено му бе показала противното. Последния път, когато бе прекосила фоайето на хотела, като избягваше дори да поглежда към него, той я бе дръпнал встрани, предупреждавайки я да спре да си играе на недостъпна лейди! Бе казал, че търпението му се изчерпва. Тя бе толкова шокирана, че не намери думи за отговор. За щастие, точно в този момент се бе намесила Жанет, като попита дали се е случило нещо; това я спаси от неловкото положение.

Сега този мъж стоеше пред вратата й. ЗАЩО? Бе достатъчно безочлив да продължи да чука силно и настоятелно.

— Хайде, мис Кингсли, отвори вратата.

— Изчезвай оттук, чуваш ли? — изкрещя му Саманта. — Нямам намерение да отварям, така че просто си тръгвай!

В миг настъпи тишина, след което бравата бавно се завъртя. Саманта пое дълбоко въздух. По дяволите! Не беше заключила. С леко скърцане вратата се отвори и високият млад мъж влезе в стаята. Той се ухили победоносно и бързо затвори след себе си. Саманта бе смаяна, но само за миг.

— Да не си се побъркал? — изкрещя тя. — Изчезвай от стаята ми!

Развеселен, той само поклати глава.

— Имам твърдото намерение да остана, госпожичке, поне докато си поговорим малко.

Тя вдигна примирено ръце.

— Господи, ти наистина си луд! — събра целия си кураж и опита да го отпрати спокойно и делово. — Вижте какво, мистър… как ви беше името…

Той й хвърли сърдит поглед и я отряза рязко.

— Я не се преструвай. Много добре знаеш как се казвам. Том Пийзли.

Саманта сви рамене с безразличие. Никога преди не бе чувала това име, но си спомняше с пределна яснота всичко друго, което й бе казал. И това бе заради него, заради начина, по който я дебнеше и вървеше след нея, поради което тя се страхуваше да излезе от хотела сама. Той неизменно стоеше във фоайето, винаги, като че ли я очакваше да се появи всеки момент.

— Не ме интересува. Не можеш ли да разбереш? Защо не ме оставиш на мира?

— Чувам какво казваш, мис Кингсли, но аз си знам по-добре. Кога ще престанеш с игричките и преструвките?

— И какво трябва да означава това!

— Знаеш много добре какво искам да кажа — изръмжа той. — Ти ми харесваш, но продължаваш да се преструваш.

Саманта не отговори. Дали бе ядосан? Той бе вбесяващ, твърдоглав, упорит, но не и опасен. До този момент. И все пак бе висок и як, с огромни ръце и широки рамене, мускулестото му и здраво тяло издаваше непосилен труд в мините. Той й бе разказвал за това и за причината, поради която стои в Денвър — обичал вълнението на големия град, а Денвър бил голям, приличал на източните фалове в своя растеж и благоденствие. За разлика от повечето градове, които бяха възникнали в началото на златната треска, Денвър бе оцелял и продължаваше да се разраства.

— Е, госпожичке?

— Какво?

— Не ми отговори. — Прокара нетърпеливо огромните си пръсти през червеникаво-златистата си коса и прикова настойчиво поглед в нея. — Кога ще престанеш да се преструваш, за да се заема сериозно да те ухажвам? Време е двамата с теб да си поговорим откровено.

— Ти и аз? — сопна се тя. — Между нас няма такова нещо като *ти и аз*. Не можеш ли да разбереш това с дебелата си глава?

— Я стига, жено! — извика гневно той. — Предупредих те тази сутрин, че търпението ми се изчерпва. Или започваш да се държиш по-приятелски с мен, или не отговарям какво ще се случи, когато се ядосам!

Саманта се втренчи в него, поразена, но не отговори. Избухването му я накара да бъде предпазлива. Той беше огромен,

караше я да се чувства още по-малка от своите пет фута и четири инча. Добре разбираше, че е способен на насилие. Какъв шанс би имала, ако му се противопоставеше? И какво, за бога, бе сторила, та той да си мисли, че би приела с удоволствие ухажването му?

Том я гледаше заплашително, очаквайки отговора й. Саманта се намръщи. Как да се отърве от него? За бога, защо Ейдриън не дойде? Той можеше да спре това безумие.

— Мистър Пийзли, Том, защо не обсъдим това на път за фоайето? — Саманта се усмихна топло, надявайки се той да не се изпълни с подозрения поради внезапната промяна на отношението й към нея. — Можеш да ме придружиш до ресторанта, където ме чака приятелката ми, мис Олстън.

Но той поклати отрицателно глава.

— Ще останем тук, докато уредим този въпрос.

Упорството му така я вбеси, че забрави всяка предпазливост.

— Как можем да уредим каквото и да било, след като ти не искаш да ме чуеш? Простата истина е, че аз не те харесвам. Всъщност, от теб ми писна толкова, че започвам да те мразя. Разбра ли, мистър Пийзли?

С две крачки той се намери плътно до нея и се надвеси заплашително над крехката й фигурка. Саманта едва успя да си поеме уплашено дъх, когато той я сграбчи за раменете и грубо я разтърси. Главата й се отметна назад, лицето й бе съвсем близо до неговото, можеше ясно да види гневните пламъчета в очите му.

— Лъжеш! — изръмжа заплашително той и отново я разтърси. — Знам, че лъжеш. Защо? Очите й плувнаха в сълзи.

— Моля те, боли.

Той не разхлаби хватката си.

— Сама си си виновна.

Доближи още повече лицето си до нейното и тя си помнели, че всеки момент ще я целуне. Но той само се взираше в блестящите й от сълзи очи. Изглежда, очакваше да чуе желания отговор.

— Защо не признаеш, че се чувстваш по същия начин като мен? — продължи той не толкова грубо. — Разбрах, че ти си жената за мен в момента, когато те видях. Имал съм много жени в живота си, но не съм имал желание да се женя, докато не те срещнах. Това ли очакваше да чуеш, че искам да се омъжиш за мен?

— Аз… — Саманта понечи да отрече, но в следния миг се отказа. Помисли си, че може отново да избухне и така отново да се изложи на опасност. Опита да се освободи от хватката му, но той не помръдна. — Пусни ме!

— Не и докато не ми отговориш!

Саманта изпита непреодолимо желание да крещи, да ругае, но дамите не ругаят. През последните няколко години това й бе втълпявано постоянно. Дамите можеха да ругаят наум или ако са сами и е абсолютно необходимо, и то съвсем тихо. Но НИКОГА пред други хора Жалко, защото вече й хрумнаха някои доста подходящи имена за този простак. Знаеше някои изключително неприлични думи, който бе дочула от вакуеросите в ранчото на баща й. Те бяха говорили свободно пред нея, без да подозират, че малката английска госпожица усвоява испански изключително бързо. Когато беше по-малка, повечето от думите, които използваха, не означаваха нищо за нея. Веднъж бе попитала Мария какво означава *puta* и икономката я бе зашлевила силно. Саманта й се разсърди и не й проговори цяла седмица и никога повече не я попита за значението на никоя дума.

По-късно тя отиде в училище в източните щати, където момичетата говореха открито и подробно за секса и мъжете, разбира се, когато наоколо нямаше възрастни. Те с удоволствие отговаряха на всичките й въпроси и изобщо не изглеждаха шокирани — е, може би мъничко — тъй като Саманта употребяваше думи, които никоя лейди не трябваше да използва.

С Том Пийзли трябваше постоянно да си повтаря, че е лейди, за да не го наругае като истински вакуерос. Би дала всичко на света за един хубав револвер. Но нейният деринджър, който се намираше в чантичката й на писалището, изобщо нямаше да й свърши работа, В него имаше само един патрон, затова бе подходящ за градски условия, където един изстрел би бил сигнал за помощ. Не, имаше нужда от револвера, който бе в спалнята й — той бе наистина ценен, тъй като изстрелваше шест патрона.

— Чакам, госпожичке, и дяволски много започва да ми писва това чакане! — изръмжа отново Том.

Саманта пое дълбоко дъх, за да не изкрещи.

— Искаш отговор, защо първо ти не ми дадеш един. Какво направих, че да те накарам да си мислиш, че се интересувам от теб?

— Това е глупав въпрос — намръщи се той.

— Хайде!

— Какво?

— Просто ми кажи! — извика тя вбесена.

— Е, ти сама знаеш. В момента, в който ме видя, ми се усмихна широко и ме погледна с тези твои красиви зелени очи. Ти си най-красивото момиче, което някога съм виждал. Точно тогава разбрах, че трябва да бъдеш моя.

Саманта изпусна измъчена въздишка. Господи, никога повече няма да се усмихне учтиво на никой мъж.

— Мистър Пийзли, една усмивка не означава непременно обич — отвърна тя. — В този ден аз се усмихвах на всеки просто защото бях изключително доволна от факта, че поне в продължение на няколко седмици няма да ми се налага да се качвам в дилижанса. Радвах се, че пътуването ми свърши. Усмихвах се на всички. Разбираш ли?

— Но усмивката ти за мен беше специална — настоя той. — Мога да се закълна в това.

По дяволите, трябваше да бъде рязка и безцеремонна.

— Съжалявам — каза тя твърдо, — но имате грешка, мистър Пийзли.

— Наричай ме Том.

— Не, няма! — сряза го тя. — Как да те накарам да разбереш? Нямам никакво желание да те опознавам. Влюбена съм в друг, в мъжа, с когото дойдох тук, мистър Олстън. Това е мъжът, за когото ще се омъжа. Сега ще напуснеш ли стаята ми?

Вместо да изпадне в ярост. Том Пийзли избухна в смях.

— Сега вече знам, че лъжеш. Видях те с него. Той обръща повече внимание на сестра си, отколкото на теб.

Заболя я, защото беше истина.

— Това не е твоя работа. Той е мъжът, когото обичам.

Накрая дойде и целувката. Саманта бе напълно неподготвена за бруталната атака, която последва. Той грубо притисна устните й със своите и само след миг тя почувства вкуса на собствената си кръв в устата си. В гърдите й се надигна яростен стон, който заседна в гърлото й.

И тогава той внезапно я пусна, но в продължение на няколко секунди тя бе толкова вцепенена, че не бе в състояние да се помръдне.

— Мога да бъда и нежен любовник — заговори той с леден тон. — А мога да те накарам и да страдаш. Веднъж малко остана да убия едно момиче, което ме бе вбесило. И ти правиш точно това, госпожичке. Вбесяваш ме с твоите преструвки и игрички.

Би трябвало да е изплашена, но не беше. В гърдите й се надигна неконтролируем гняв. Никога досега не се бяха отнасяли с нея по този начин и тя нямаше намерение да търпи това повече. Зашлеви го силно, достатъчно силно, за да запрати един по-слаб човек на земята. Така или иначе, Том не се помръдна, но фактът, че тя го удари, наистина го смая. Това бе последното нещо, което бе очаквал. Стоеше там, шокиран, с широко отворена уста, а тя се завъртя рязко и изтича в спалнята си, затръшвайки вратата след себе си. Не се обърна да заключи, въпреки че не знаеше дали Том Пийзли ще я последва, или ще се откаже. Бързо отвори чекмеджето на тоалетната масичка и с трескави движения започна да търси револвера си. Само след миг, стиснала здраво в дясната си ръка оръжието с инкрустирана с перли дръжка, почувства как я обзема ледено спокойствие. Ситуацията вече бе под неин контрол.

Можеше да си служи с револвера, и още как! Мануел Рами беше се бе погрижил за това. Най-възрастният от вакуеросите на баща й, съпруг на Мария, Мануел Рамирес бе страшно упорит, което й напомняше за собствения й избухлив характер.

Когато, само на деветнадесет години, бе заявила, че не се нуждае повече от придружители и може да язди в областта сама, никой не бе в състояние да я убеди в противното — освен Мануел Рамирес. Бе я заплашил, че ще застреля красивия й бял мустанг, ако се осмелеше да излезе на езда сама, без преди това да се е научила да стреля. И тя се научи да стреля не само с револвер, но и с карабина, и не след дълго стана отличен стрелец, нямаща равна на себе си. След това вече никой не се безпокоеше, когато тя тръгваше нанякъде и прекарваше целия ден, а понякога и нощта, из пасищата на ранчото. Знаеха, че бързият й кон и колтът, който винаги висеше в кобура на бедрото й, осигуряваха цялата защита, от която се нуждаеше.

За нещастие на Том Пийзли, той реши да я последва Отвори вратата на спалнята и очите му се разшириха от изненада при вида на револвера, насочен към гърдите му.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че ще правиш с това, госпожичке?

— Ще те принудя да си тръгнеш.

— Така ли мислиш?

— Сигурна съм в това, мистър Пийзли — отвърна тя студено. — Всъщност мога да се закълна в това.

Саманта за пръв път се усмихна. Вече не се страхуваше, чувстваше се чудесно, сигурна в собствените си сили. Само че Том Пийзли още не го знаеше.

— Казвам ти само веднъж и нямам намерение да повтарям, момиче — остави оръжието!

Тя се засмя, завъртя игриво револвера само с китката на ръката си, описвайки няколко полукръга от лявото му рамо до стомаха, към дясното рамо и после обратно по същия път. Смехът й изпълни голямото помещение.

— В стрелбата съм доста добра. — В очите й блестяха весели искрици. — И след всичко, което ме накара да изтърпя, наистина искам да ти покажа, та сам да се увериш.

— Няма да посмееш! — отвърна той с абсолютна сигурност. Веселото й настроение за миг се изпари.

— И защо не? Бих могла да те застрелям заради грубото ти насилие към мен. Или за това, че влезе в стаята ми без покана. Но няма да го направя. Съветвам те най-учтиво просто да си тръгнеш. Разбира се… ако не последваш съвета ми… е, тогава ще смъкна малко кожа от вътрешната страна на дясното ти бедро.

Думите й предизвикаха у Том Пийзли бесен гняв и той направи една крачка към нея. Но едва успя да пристъпи напред, когато револверът изгърмя. Той се приведе и инстинктивно притисна длани към вътрешната страна на дясното си бедро, само на няколко инча от слабините си. Между пръстите му започна да се процежда кръв. Куршумът бе преминал точно през мястото, което му бе казала, след което се бе забил във вратата. Той я погледна невярващо, после вдигна ръката пред очите си и се втренчи в кръвта по нея.

— Искаш ли да ти демонстрирам още веднъж колко добър стрелец съм, преди да си тръгнеш? — попита тихо, но решително тя.

Лютивият дим дразнеше очите й, но тя продължи да държи здраво револвера, насочен към Пийзли. Той не бе помръднал.

— Като че ли не е зле да опитаме този път в лявото бедро, само че малко по-високо — продължи Саманта.

— Ти, проклета…

Оръжието изгърмя отново и Том изкрещя от болка, когато куршумът разкъса нежната тъкан високо на лявото му бедро.

— Сега ясно ли ти е, че говоря напълно сериозно, мистър Пийзли? Искам да изчезнеш от стаята ми. И от живота ми. Или преди това трябва да покървиш още малко, за да си сигурен, че си разбрал? Може би искаш да задържиш някой от куршумите ми като спомен? Да кажем в дясното рамо?

Той я гледаше вцепенено, докато кръвта струеше от раните му, образувайки големи червени петна по сините му панталони и стичайки се в обувките. Саманта виждаше как той изгаря от нетърпение да я сграбчи; помисли си, че ако го направи, сигурно би я убил.

— Започвам да губя търпение, мистър Пийзли — заяви студено тя.

— Тръгвам си — отвърна с дрезгав глас той и се отправи към вратата.

Излезе от спалнята и се спря до вратата към коридора. Тя го следваше на безопасно разстояние с все така насочен в него револвер. Когато той не се помръдна, тя продължи:

— Трябва ли да те придружа и извън хотела?

В отговор Том изпъна упорито гръб и се завъртя с лице към нея. Третият куршум моментално се заби в дясното му рамо, силата на удара го запрати право срещу вратата.

— Сега! — изкрещя Саманта, очите й сълзяха от лютивия дим; бе разярена, че я бе принудил да стигне чак дотам. — Тръгвай!

И той го направи. Накрая бе готов да се оттегли. Саманта го последва надолу по стълбите, без да си дава сметка за вълнението, което бе предизвикала. Гостите на хотела се бяха скупчили при звука на изстрелите. Тя продължи ла върви зад Пийзли, мина покрай гостите, докато достигна задната страна на хотела. Стълбите се намираха от външната страна на сградата. Зачака нетърпеливо той да отвори вратата и когато той се забави прекалено, се приближи твърде близо до него. Том тръгна надолу но стълбите, но изведнъж се обърна и се опита да я хване с лявата си ръка и да я повали на земята. Преди юмрукът му да бе успял да я докосне, тя изстреля четвъртия си куршум

в големия мускул високо горе в ръката му. Въпреки че лицето му бе изкривено от болка, в очите му се четеше дива омраза. Ръката му се протегна към нея, кръв капеше по дървената площадка. Ранената ръка нямаше достатъчно сила да я сграбчи, но пръстите продължиха да се протягат към нея. Саманта направи гримаса на отвращение и отстъпи крачка назад.

— Глупак!

Повдигаше й се при вида на кръвта, която обилно шуртеше от раната на ръката му, от рамото, от краката. Той стоеше там, като огромен вол, който нямаше достатъчно разум да се откаже.

— Не исках да те наранявам! — прошепна бързо тя. — Всичко, което исках от теб, бе да ме оставиш на мира! Проклет глупак! Ще си тръгнеш ли най-после?

Но твърдоглавецът направи още една стъпка към нея и протегнатите му пръсти докоснаха жакета й. Оръжието отново изтрещя и Саманта едва сподави едно ридание. Петият куршум улучи пищяла му. Не знаеше дали е засегнала костта, тъй като ръцете й видимо трепереха. Той залитна назад, след това загуби равновесие, олюля се и полетя надолу по стълбите. Саманта стоеше в горния край на стълбището и гледаше с широко отворени очи как Том Пийзли пада на мръсната улица. Затаи дъх в очакване. Дали щеше да помръдне? Не искаше да го убива. Никога в живота си не бе убивала никого, самата представа за това предизвикваше тръпки по тялото й.

Том помръдна. Дори успя да стъпи на крака и да се изправи, като се олюляваше леко, вперил поглед в нея. Знаеше много добре, че й е останал само още един куршум. Саманта също си даваше сметка за това. Чудеше се дали ще издържи на още един куршум? Дали щеше да я последва отново в хотела, за да се опита да я убие? Саманта се опитваше да отгатне какви мисли го вълнуваха.

— Проклет глупак! — изкрещя му тя. — Не разбираш ли, че можех да те убия с всеки един от тези куршуми? Останал ми е само един и ако ме принудиш, ще те убия, Том. Последният куршум ще пониже сърцето ти. Не ме карай да го използвам!

Том стоя така, без да помръдне, като че ли цяла вечност, като размишляваше. Най-накрая се обърна и бавно, накуцвайки, тръгна по тясната улица.

Саманта не можеше да каже колко време е стояла така, без да помръдне, дълго след като той се бе изгубил от поглед. Най-накрая се върна във фоайето, страните й пламнаха при вида на толкова хора, вперили погледи и нея. Възкликна тихо, затича се към апартамента си и затръшна вратата след себе си.

Втурна се в спалнята си и се хвърли на леглото, разкъсвана от ридания.

— Бъди проклет, Том Пийзли! Искрено се надявам да ти изтече кръвта! — хлипаше тя, напълно забравила, че в действителност не искаше той да умре.

Но Саманта би се засрамила още повече, ако знаеше, че една висока, тъмна фигура бе наблюдавала цялата сцена на стълбището, без да пропусне нищо.

ГЛАВА ВТОРА

Хотелът, където Саманта Кингсли бе наела апартамент, се намираше в новата част на Денвър, почти в края на града. Там винаги кипеше оживена дейност, тъй като градът бе в процес на растеж и постигане на новопридобито благополучие. Пред входа на хотела се простираше улица с магазини, няколко бара, два ресторанта, два по-малки хотела, пазар за месо, банка и дори един нов театър. Но от задната страна се простираше открита прерия, недокосната земя, която все още чакаше Денвър да я завладее.

Ханк Шавез яздеше бавно към хотела от южна посока, надявайки се големината на сградата да не означава същото и за цената. Предпочиташе да остане тук, вместо да губи време да търси друг хотел.

Тъкмо бе привързал коня си под една канадска топола, когато забеляза едни мъж и млада жена да излизат на задното стълбище на хотела. Въпреки разстоянието, можеше добре да види, че мъжът кърви обилно. Младата жена държеше в ръката си револвер. Тя ли го бе подредила така? Само след миг Ханк получи отговор на въпроса си. С широко отворени от смайване очи, той видя как мъжът се опита да повали с юмрук младата жена и тя без колебание изстреля още един куршум и него.

Ханк Просто не можеше да повярва на очите си. Жената бе много красива. Не, не беше жена, а девойка на не повече от седемнадесет или осемнадесет години. Бе съвсем млада, но тялото й притежаваше меката закръгленост на зряла жена. Косата й, която на слънчевата светлина хвърляше червеникави отблясъци, се спускаше свободно по раменете и гърба й. Ханк продължи да наблюдава сцената пред себе си, опрял ръце на лъка на седлото. Би дал всичко, за да разбере за какво си говореха, но бе твърде далеч и думите не достигаха до него. В този момент мъжът се стовари тежко надолу по стълбите, после се изпрани бавно и се отдалечи с куцаща походка. Тъмносивите очи на Ханк се спряха върху момичето. Взираше се в нея напрегнато, тъй като искаше

тя да се обърне в неговата посока, за да може да разгледа лицето й по-добре. Дали наистина бе толкова красива, колкото изглеждаше на пръв поглед?

Но тя не се обърна. Само след миг бе изчезнала обратно в хотела, а и желанието му да я разгледа по-отблизо се изпари. Една млада лейди с револвер! Не, нямаше желание да се среща с нея. Тук бе дошъл да свърши нещо важно, можеше дори да се наложи да стреля на месо, и нямаше намерение да се забърква с някакво опърничаво момиче.

Бе му отнело месеци да се придвижи от Далас до Денвър, месеци, когато пришпорваше коня си до краен предел, губеше се, връщаше се обратно по дирите си, но винаги избягваше градовете, където можеше да се изкуши да си почине. Трябваше да настигне Пат Маклуър, който бе напуснал Далас само няколко дена преди Ханк да открие липсата му. След като прочете бележката от Пат, Ханк изпадна в такава ярост, че потроши всичко в хотелската си стая, след това влезе в най-близкия бар, където направи същото. Тъй като не беше в състояние да плати щетите, го вкараха в затвора, където прекара един месец.

Можеше да вземе пари от Брадфорд Мейтлънд. Все пак, веднъж бе спасил живота му, а Мейтлънд бе богат. Но Ханк бе твърде горд, за да моли за пари. Мейтлънд бе спечелил жената, която Ханк искаше за себе си, и въпреки че се оттегли с достойнство, дълбоко в душата си все още изпитваше обида и яд. Тя бе единствената жена, която Ханк бе молил да сподели живота му. Но никога не би имал шанс с Анджела. Когато я срещна, тя вече телом и духом принадлежеше на Мейтлънд. Разбира се, Мейтлънд бе твърде сляп и твърдоглав, за да забележи това. Само ако бе продължил да бъде такъв, мислеше си тъжно Ханк. Не, никога не би молил Мейтлънд за помощ, нито пък Анджела, която имаше собствено богатство. Вече бе взел пари от нея, взел в буквалния смисъл, когато бе ограбил дилижанса, в който пътуваше. Така бе срещнал Анджела Шерингтън. Дълго не бе в състояние да я забрави, затова бе тръгнал да я търси, за да й върне това, което й бе откраднал. В началото, разбира се, тя бе изпаднала в ярост, докато погледът й не попадна на бижутата, които той й върна. По-късно използваше факта, че й връщаше пари като извинение, за да я вижда отново. През това време се бе появил Мейтлънд. Ханк бе помолил Анджела да замине с него за Мексико. Тя отказа. Тя бе жена, която можеше да обича само

един мъж през живота си и този мъж бе Брадфорд Мейтлънд. Ханк й се възхищаваше за това. И въпреки това бе чакал в Далас тя да промени решението си, надявайки се, че жестокото отношение на Мейтлънд към нея ще убие любовта й. Заслужаваше си да има тази жена, дори ако бе обичала друг преди него. Но когато Мейтлънд се вразуми, покорен от чувствата й към него, Ханк разбра, че я е загубил завинаги.

Партньорът му Пат Маклуър се присъедини към него в Далас, тъй като искаше да замине с него в Мексико, за да му помогнел си възвърне имотите на семейството. Но Пат си бе намерил една очарователна малка сеньорита и се бе преместил в нейната кирпичена къщичка в покрайнините на града, докато Ханк стоеше в хотела. Затова нямаше представа, че Пат бе поел към Денвър, докато не отиде да го потърси и сеньоритата не му връчи неясната бележка от Пат, бележката, от която му ставаше ясно всичко и нищо. В този момент Ханк сигурно би убил Пат Маклуър, без значение колко близки бяха. Защото Пат бе взел не само собствените си пари, но и парите на Ханк, с които Ханк трябваше да откупи фамилната хасиенда в Мексико.

Това бе целта, към която Ханк се стремеше от толкова много години. От онзи ден, когато през 1859 банда от войниците на Хуарес бе нахлула в хасиендата и избила семейството му, Ханк жадуваше с цялото си сърце за отмъщение, Тези мъже бяха бандити, които се отдаваха на убийства и грабеж с единствена цел да трупат печалба, използвайки като прикритие революцията. Водачът на тази банда обяви земите на семейство Шавес за църковна собственост, което на всички бе известно, че не е истина. Откакто Хуарес беше заявил, че собствеността на църквата трябва да бъде иззета, поради подкрепата, която духовенството оказваше на консерваторите, „църковна собственост“ стана най-разпространеното извинение за всеки пладнешки грабеж в Мексико.

Ханк никога не би могъл да забрави как вакуерос, с които бе израснал, биваха разстрелвани, защото отказваха да постъпят в армията. Техните жени и дъщери биваха изнасилвани. Баба му бе починала от сърдечен удар, след като стана свидетел на смъртта на своя син, бащата на Ханк, който бе убит, защото се опитваше да защити дома си от бандитите.

Но имаше и такива, които оцеляха. Въпреки че няколко жени бяха починали, отчаяно бранейки честта си от бандитите, повечето преживяха нападението, както и техните деца и възрастните мъже, негодни за военна служба. Ханк, който тогава бе на седемнадесет години, също оцеля, въпреки че много пъти след това си бе пожелавал да не беше.

След всичките ужаси, на които бе станал свидетел, той бе нападнат в гръб и повален в безсъзнание почти веднага. Събуди се в армията, бе принуден или да служи, или да умре. Бе му казано, че земите му вече не му принадлежат и че ще бъдат продадени, а парите ще бъдат използвани в помощ на революцията. Всичко, което се вършеше, неизменно бе в името на революцията, но, по дяволите, той знаеше по-добре, че целта беше лично облагодетелстване. А Ханк не можеше да направи нищо. Не можеше дори да хвърли вината върху Хуарес, революцията или потиснатите хора, които се опитваха просто да живеят по-добре. Не можеше да направи нищо, освен да се опита да си върне онова, което бе негово.

В продължение на година и половина Ханк се биеше за либералите, биеше се, изпълнен с озлобление, без да има възможност да стигне до Хуарес, за да иска справедливост или пък да избяга. Никога не се бе чувствал толкова унизен и с времето идеята да си възвърне всичко го обсеби изцяло.

Още двама членове от семейството му бяха оцелели само защото по време на нападението бяха далеч от къщи. Дядото на Ханк, дон Викториано, бе завел по-малката му сестра в Испания, за да се срещнат с друг клон от тяхното семейство Вега, и бяха останали по-дълго време, защото дон Викторио се разболя. До Ханк бяха достигнали слухове, че дядо му е на смъртно легло, и той се разбунтува, защото не му позволиха да отиде да го види. Заради това неподчинение прекара почти две години в затвора. Докато лежеше във вонящия затвор, дядо му умря, а къщата им бе продадена. Не можеше да се надява да я откупи, дори и когато излезе от затвора. Беше останал без пукната пара.

Никой не знаеше, че истинското му име беше Енрике Антонио де Вега и Шавез. В затвора го наричаха просто Ханк.

След като избяга, Ханк напусна Мексико. Винаги съществуваше възможността отново да го приберат в армията. Започна работа в

Тексас, докато събра достатъчно нари да замине за Испания, при сестра си. Но сестра му вече не живееше в Испания. Беше се омъжила за един англичанин и живееше при съпруга си в Англия. Доротея, която имаше собствено семейство, вече нямаше истинска нужда от Ханк. Това го накара да се почувства излишен. Но страстното желание да си върне фамилните земи бе останало. Но за да осъществи намеренията си, се нуждаеше от много пари, пари, които не притежаваше. Ханк се върна в Северна Америка в края на 1864 година. В ранната си младост бе получил много добро образование, така че можеше да върши куп неща, но никое от тях не можеше да му донесе парите, от които се нуждаеше.

Точно по това време срещна Патрик Маклуър и още неколцина такива като него, които изкарваха пари с лекота, тъй като просто ги открадваха.

Да бъде извън закона, бе против убежденията му, затова Ханк правеше компромис, като ограбваше само хора, които можеха да си позволят да загубят малко пари. Никога не посягаше на собствеността на миньори от Средния Запад, както правеха Патрик и бандата му, защото тези хора работеха упорито и златото, което носеха със себе си, обикновено бе всичко, което притежаваха. Ханк не участваше в обирите на банки, защото това би означавало да посегне на спестяванията на невинни хора. Вместо това ограбваше дилижанси, които пресичаха територията на Тексас. Пътниците в тези дилижанси не носеха всичките си пари със себе си. За Ханк беше важно да не остави човек в безизходно положение. Няколко пъти дори бе връщал пари, когато някой го убедеше, че тези пари са единственото, което притежава.

Въпреки че не харесваше това, което вършеше, печалбата беше огромна. Да се събере обаче по-голяма сума пари, изискваше дълго време, тъй като парите от един дилижанс не бяха много, пък и трябваше всичко да се раздели с другите членове на бандата. Но след пет години Ханк бе събрал достатъчно, за да се върне в Мексико и да откупи обратно земята си. С каквото и друго да се бе захванал, щеше да му отнеме двойно повече време да събере такава сума.

Помисли си горчиво, че вече трябваше да е там и да осъществи мечтата си. Вместо това бе принуден да язди стотици мили, преследвайки партньора си и можеше само да се моли да не е твърде

късно, и Пат да е похарчил всичките пари. Ако бе така, щеше без колебание да го застреля.

След като размени няколко кратки думи с чиновника от фоайето на хотела, Ханк разбра, че трябва да си търси подслон някъде на друго място. Бяха му останали само десет долара, което не бе достатъчно дори само за една нощ в този хотел.

Намери конюшня за коня си, след това се отправи надолу по улицата, за да си потърси по-евтин хотел или пансион. Нямаше да бъде зле и да се изкъпе. От дългата езда по дрехите му бе полепнал кафяв прах. Освен това трябваше да отиде на бръснар. През последните месеци брадата му бе пораснала доста, а черната му като въглен коса достигаше няколко инча под рамената, което му придаваше вид на скитник.

Ханк мина покрай една бръснарница, огледа се, за да запомни къде точно се намира, след това продължи покрай един ресторант и салон, в който се предлагаше сладолед. Забеляза табелата „Пансион на мисис Ходж“. На чиста бяла хартия, прикрепена в долния ъгъл на табелата, бе написано, че има свободни места. Получи стая за един долар на ден или пет долара на седмица, но Ханк предпочете да плаща за стаята си всеки ден. Нямаше намерение да остава за дълго. Отказа предложението на мисис Ходж да го придружи до стаята му, метна дисагите си на рамо и поиска само да му кажат номера на стаята.

Сградата беше съвсем нова, на два етажа, стаята му бе на втория етаж в дъното на дълъг коридор, отдясно. Вървейки по коридора, Ханк забеляза дълга кървава следа, явно оставена съвсем наскоро, тъй като кръвта още не се беше съсирила. Дочу гласове, които идваха от една стая, чиято врата зееше отворена. Кървавата следа свършваше до тази врата. Когато се приближи, гласовете станаха ясно различими.

— Радвам се, че новата ти къща още не е готова, докторе, в противен случай нямаше да те намеря толкова близо. Не мисля, че бих могъл да стигна по-далеч от този пансион.

— Глупости! — отвърна докторът с дрезгав глас. — Загубил си доста кръв, но не си толкова зле, Том. Сега лежи мирно.

— Как, по дяволите, може да кажеш такова нещо? Аз умирам.

— Няма да умреш, Том.

— Поне така се чувствам, док — отвърна мъжът с плътния си глас. — Цялото тяло ме боли.

— В това не се съмнявам.

Ханк се приближи до отворената врата и надникна вътре. Том бе легнал на една дълга, тясна маса. Нисък, възрастен човек, очевидно докторът, бе застанал до краката му, държейки в ръката си нож. Никой от двамата не забеляза Ханк. Той забрави за умората си и продължи да наблюдава как докторът разряза крачола на панталона на Том и започна да преглежда една от раните.

— Никога не съм виждал нещо подобно. Том? Как стана така, че те простреляха точно по този начин?

— Вече ти казах, че онзи тип ми налетя край Чери Крийк — отвърна раздразнено Том. — И не ме питай пак защо, тъй като просто не знам. Той продължи да стреля в мен, а аз не можах да избягам навреме. Мисля, че този човек бе луд.

Докторът поклати глава, бе ясно, че не вярваше на нито една дума от казаното от Том. Ханк изпита желание да се разсмее. Предполагаше, че Том не иска да разкрие истината, и добре го разбираше.

— Най-много ме учудват раните на бедрата ти, Том — Продължи докторът замислено. — Те са съвсем близо до… знаеш какво.

— Знам, че са съвсем близо — сряза го Том, като се изчерви.

— Просто не разбирам. Ако краката ти са били плътно един до друг, това е било много необичаен изстрел. Но двете рани не са от един изстрел. Бил си прострелян два пъти. Раните са съвсем еднакви, по един инч месо липсва от вътрешната страна и на двете бедра. Този човек е бил отличен стрелец, Том. За бога, да не би да искаш да кажеш, че просто си си стоял там и си позволил да те използва като мишена?

— Защо не престанеш да дрънкаш глупости и не ме приведеш малко в ред?

— Не съм в състояние да работя по-бързо — измърмори докторът. Заобиколи масата, преглеждайки внимателно всяка рана. — В раната на пищяла, както и в тази на ръката ти, няма куршуми. Има само в рамото ти.

— Да, тя… той… каза, че ще ми остави един куршум за спомен.

Докторът вдигна въпросително вежди.

— Тя?

— Тя ли казах? — заекна Том. — Е, оня тип водеше със себе си жена. Зеленооката кучка се наслаждаваше на всяка минута, мога да те

уверя в това.

Като клатеше недоверчиво глава, докторът подаде на Том бутилка уиски.

— Достатъчно сме говорили. Пийни малко от това, преди да извадя куршума. Разбираш, нали, че няма да можеш да се върнеш на работа в мините за известно време? И двете ти ръце са ранени, така че няма да могат да ти служат, поне засега.

— По дяволите! — изруга ядно Том и отпи солидна глътка от бутилката.

— Аз не бих се оплаквал. Напротив, трябва многократно да благодариш на бога, Том. Забележително е, че нито една от раните не е сериозна. Нямаш раздробени кости, дори и в рамото. От пет рани имаш само разкъсани мускули и наранен хрущял. Имаш дяволски късмет, млади човече. Ако оня тип наистина е бил отличен стрелец, не е имал намерение да те нарани сериозно. — Докторът огледа пациента си за пореден път от глава до пети. — Просто не мога да разбера — добави тихо той.

Ханк тръгна към стаята си, без да бъде забелязан. Любопитството му отново бе възбудено. Беше уверен, че Том никога нямаше да признае, че е бил прострелян пет пъти от едно съвсем младо момиче. Все пак, това не бе негова работа. Нямаше намерение да задава въпроси за момиче, което стреляше толкова добре — или зле. Все пак, една от двете възможности трябваше да е истина. Или се бе опитвала да нарани Том сериозно, но не бе успяла, или беше отличен стрелец. Ханк сви рамене. Вероятно никога нямаше да узнае кое от двете беше вярно.

ГЛАВА ТРЕТА

Саманта все още плачеше, заровила лице във възглавницата, когато един представител на закона почука на вратата й. Изобщо не беше готова да посрещне мистър Флойд Ръгър, не и в състоянието, в което се намираше. С прекалено сериозно изражение на лицето, той просто изстрелваше въпросите си един след друг, без да й даде време да помисли, преди да отговори.

— Вашето име, мис?

— Саманта Блекстоун Кингсли.

— Имате много необичайно второ име.

— Това бе фамилията на майка ми. Дори не знаех името на баща си, докато…

— Няма значение — прекъсна я грубо той — Откъде сте?

— От изток.

— Откъде поточно?

— Защо ви интересува това? — отряза го по този начин, Саманта нямаше намерение да му дава повече информация.

Без да трепне от гневния й отговор, Ръгър повтори въпроса си.

— Откъде?

— Посещавах училище във Филаделфия, както вероятно знаете — въздъхна тя.

— Значи домът ви е във Филаделфия?

— Не. Само посещавах училите там.

Ръгър въздъхна на свой ред.

— И откъде сте тогава?

— От Северно Мексико.

Той повдигна учудено едната си вежда.

— Но вие не сте мексиканка. — Ръгър бе искрено изненадан.

— Без съмнение, вече сте го забелязали.

Той не обърна внимание на сарказма й.

— Ще останете ли в Денвър?

— Не, мистър Ръгър, просто минавам оттук на път за вкъщи — отвърна нетърпеливо тя. — Не разбирам защо ми задавате всичките тези въпроси.

Ръгър отново не й обърна внимание.

— Беше ми докладвано, че сте простреляла някакъв мъж. Вярно ли е?

Саманта присви очи подозрително. Знаеше, че беше дошъл точно за това.

— Изобщо не смятам да ви отговарям.

Ръгър се взря невярващо в нея.

— Не смятате да ми отговаряте? Вижте какво, мис Кингсли…

— Не, вие вижте! — сряза го тя. — Не съм извършила никакво престъпление. Нямам настроение да отговарям на глупави въпроси. А сега, много ще съм ви благодарна, ако си тръгнете, мистър Ръгър.

В този момент в стаята влезе Жанет Олстън, следвана от Ейдриън. На лицето й бяха изписани загриженост и тревога, а Ейдриън бе направо шокиран. Саманта знаеше, че той ще реагира така. Това още повече я ядоса и тя впи обвиняващ поглед в него.

— Така! Значи най-накрая реши да се появиш!

— Долу се говори, че си простреляла някакъв мъж! — и тикна той невярващо. — Истина ли е?

Саманта усети напрегнатия поглед на Ръгър. Това й дойде твърде много.

— Ще ти обясня по-късно — отвърна хладно. — А колкото до вас, мистър Ръгър, нямам повече какво да ви кажа. Ако човекът, когото се предполага, че съм застреляла, умре, тогава с удоволствие ще отговоря на въпросите ви.

— Настоявам да ми кажете поне името му, мис Кингсли — отвърна Ръгър.

— И кой казва, че познавам този човек? Може би е някой непознат.

— Или близък приятел — предположи Ръгър.

Очите й заискриха гневно, изпускайки изумрудени пламъци.

— Аз не стрелям по приятелите си, мистър Ръгър. Ако това ще сложи точка на въпроса, ще ви кажа, че мъжът влезе насила тук и не искаше да си тръгне по никакъв начин. Трябваше да се защитавам, тъй като бях съвсем сама.

— Да се защитавате, прострелвайки го пет пъти?

— Пет! — Ейдриън остана с широко отворена от изумление уста и се стовари тежко на един стол.

— Достатъчно! — кресна Саманта. — Нямате повече работа тук, Ръгър. Приятен ден!

След като Флойд Ръгър си отиде, настъпи напрегната тишина. Саманта впи поглед в Ейдриън. Той изглежда, бе изпаднал в шок. Що за мъж беше той, да се държи по този начин? Беше направо смешен. Сега трябваше да я утешава, а не да стои така, като че самият той има нужда от утешаване.

— О, скъпа, толкова ужасни неща ся преживяла! — Жанет нежно я прегърна през раменете и я поведе към дивана.

Саманта благодари на бога, че Жанет бе до нея. Двамата с брат й бяха без съмнение французи, въпреки че бяха родени в Америка. Майка им бе французойка, а баща им, американец, бе починал още когато бяха малки, но ги бе осигурил прилично. Майка им не се беше омъжила повторно, така че двамата не бяха попадали под ничие друго влияние. Със сигурност Ейдриън бе имал нужда от по-твърда мъжка ръка. По дяволите, той се държеше като жена, готова да припадне всеки момент.

— Наистина ли си простреляла някого пет пъти? — попита Жанет.

— Да — отвърна Саманта, като въздъхна тихо.

— Какъв ужас!

— За него — добави горчиво Саманта.

— Не изглеждаш никак разстроена.

— О, не знам. Бях извън себе си от гняв. И още съм. Той просто не искаше да си тръгне, дори след като насочих срещу него револвера си. Предполагам, мислил си е, че няма да посмея да го използвам.

— Но след като си стреляла в него веднъж, той със сигурност…

Саманта я прекъсна с кратък, дрезгав смях.

— Мислиш си, че той си с тръгнал, нали? Но не стана така. След първия изстрел той направо побесня, искаше да ме хване и без съмнение би ме убил, ако имаше такава възможност.

— Господи! Значи, както казаха, наистина си действала при самозащита.

— Да. Накрая успях да го изкарам оттук, но исках да се уверя, че ще излезе от хотела през задното стълбище. Но дори тогава той не искаше да се откаже. Опита се да ме повали с юмрук, затова стрелях отново.

— Как е могъл изобщо да оживее? — намеси се неочаквано Ейдриън.

— Не исках да го убивам, Ейдриън. Знаех какво правя. Той просто получи пет безобидни рани.

— Безобидни? Безобидни!!! — извика смаян Ейдриън. — И можеш да говориш толкова спокойно за това, че си простреляла един мъж! Мислех, че те познавам. Пропътувах цялата страна с теб, но се оказа, че изобщо не съм видял истинското ти лице.

Гневът на Саманта избухна с нова сила.

— И какво трябваше да направя? Да му позволя да ме нарани ли? Та той ме нападна, преди да взема револвера си. Освен това той бе напълно в състояние да си тръгне. Ще живее, сигурна съм в това. Още повече, бих искала да ти посоча, че нищо подобно не би се случило, ако ти бе дошъл, както се предполагаше, че ще направиш. Къде беше, Ейдриън? Забрави ли, че имахме уговорка да ме вземеш оттук на обяд?

Ейдриън кимна. Тя умело бе взела превъзходство над него и сега си го връщаше.

— Наистина забравих.

Но на Саманта не й бе достатъчен краткият му отговор.

— О, Ейдриън, как можа? — Жанет изрече думите, които Саманта се готвеше да каже, само че със съвсем различен тон.

— Не ме гледай по този начин, Жан — отвърна малко по-уверено Ейдриън, съвземайки се постепенно от шока. — Просто забравих. Тази сутрин взех важно решение и започнах да действам незабавно. Приключих точно преди да дойда тук.

— Какво си приключил? — попита изненадана Жанет.

— С покупките на продукти и екипировка — отвърна той. — Заминавам за Елизабеттаун.

Саманта се намръщи. Не бе очаквала, че Ейдриън ще напусне Денвър. Мислеше си, че разполага поне с месец, за да се опита да го накара да се влюби в нея. След месец трябваше да потегли за Санта Фе, за да се срещне с хората, които трябваше да я придружат до хасиендата.

— Елизабеттаун? Но защо? — недоумяваше Жанет.

— За да търся злато, разбира се.

Момичетата го погледнаха изненадани. Първа проговори Жанет.

— Но защо, Ейдриън? Нали дойде тук, за да отвориш адвокатска кантора?

— Другите забогатяват тук, Жан. Някога не съм си мислил, че ще стане така. Ние също ще сме богати и ще притежаваме голяма красива къща, като тези, които строят богатите миньори.

Саманта внезапно се разсмя, като разбра какво се бе случило.

— Хванала го е златната треска!

Напълно смаяна, Жанет премести поглед от Саманта към брат си.

— Но защо трябва да ходиш чак в Елизабеттаун? Тук има сребро — тонове сребро, ако това, което се говори, е вярно.

— Съгласна съм с нея, Ейдриън — добави тъжно Саманта. — Можеш да си купиш участък тук. Няма нужда да ходиш чак в Ню Мексико. Не си ли чувал за проблемите с индианците в този район?

— О, това е без значение. — Ейдриън махна небрежно с ръка.

— Никога не си виждал апачи, Ейдриън. Изобщо не знаеш за какво става дума, след като можеш да говориш с пренебрежение за опасността от война с индианците.

— Сега не става въпрос за индианците. Ако можех да добивам сребро тук, щях да го направя. Но не мога, докато не си осигуря оборудването за извличане на среброто от рудата. Промиването на злато е много по-лесно.

— О, господи! — въздъхна Саманта с отвращение. — Смяташ да промиваш злато там, за да се върнеш тук и да добиваш сребро. Но това е смешно, Ейдриън.

— Вече съм взел решение — отвърна упорито той. — И изобщо не е смешно. Не съм единственият, който не може да си позволи топилня. Още много хора тръгват за Елизабеттаун. Златото само трябва да се изкопае. А среброто трябва и да се пречиства. Вече съм си купил много хубава мина. Имам нужда само от топилня.

— Купил си мина? — изписка Жанет, впила тревожен поглед в брат си. — И колко плати за нея?

Той сви рамене.

— Цената беше съвсем разумна, тъй като собственикът бе изправен пред същия проблем — няма топилня.

— Колко?

— Само няколкостотин долара.

— Ейдриън! — извика Жанет. — Не можем да си позволим да похарчим няколкостотин долара.

— Не можем да си позволим и да пропуснем такава възможност. Само след година ще можем да си позволим повечко.

Саманта се смути. Бе смятала, че Олстънови не се тревожат за пари, както тя самата нямаше нужда да го прави.

— Колко може да струва една топилня? — поинтересува се тя.

Ейдриън се обърна с надежда към нея, но Жанет бурно се възпротиви.

— Не сме стигнали дотам да взимаме назаем, Ейдриън. Ако трябва да се свърши тази работа, ще я свършиш сам.

— Нямах предвид това, само исках да участвам в сделката — отвърна смутено Саманта.

Ейдриън поклати глава в знак на отрицание.

— Благодаря ти, Саманта, но няма да приема предложението ти. Малката Жанет е нрава. Трябва да се справим сами.

— Много добре. Кога възнамерявате да тръгнете? Можем да пътуваме заедно, тъй като така или иначе и аз трябва да отида на юг.

— Тръгваме вдругиден — отвърна с готовност Ейдриън, доволен, че Жанет повече не повдигна въпроса. — Чакаме само дилижанса.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Цели четири часа бърза езда бяха нужни на Ханк, за да стигне до мината на Пат. Когато приближи мястото, забеляза шестима мъже, които работеха в непоносимата жега, копаейки каменистата земя, и които, плувнали в пот, ругаеха и мърмореха под нос. Забеляза голяма палатка, издигната край потока, и насочи коня си към нея. След като приближи, Ханк слезе от коня, без да изпуска палатката от поглед.

Влезе безшумно и се огледа. Вътре имаше две дълги дървени маси, завивки, увити на руло, поставени в единия край на палатката, и стара тумбеста печка. Всичко това, заедно с кухненските съдове, пръснати около печката, определено говореше, че собственикът възнамерява да остане по-дълго на това място. В палатката имаше само един човек, седнал до дългата маса отдясно на Ханк, който задълбочено пресмяташе дълга колона от цифри, а до него димеше пълна чаша горещо кафе.

— Пат.

Патрик Маклуър стреснато вдигна поглед към неочаквания си посетител, понечи да се изправи, но после се отказа и седна обратно на мястото си. Гласът без съмнение бе на стария му приятел, но лицето принадлежеше сякаш на някакъв непознат. Сивите очи вече не се усмихваха, в тях се четеше стоманена студенина. Пат се страхуваше точно от това, че приятелят му няма да разбере защо бе постъпил по този начин.

— Хайде, момче, нямаш причина да гледаш толкова заплашително стария си приятел — започна смутено Пат, а гласът му едва доловимо потрепери.

Ханк направи крачка напред.

— Как смееш все още да се наричаш мой приятел?

Ханк не изчака другият да му отговори. Светкавично заби юмрука си в челюстта на Патрик, който, заедно със стола, се прекатури назад. Пат бе по-възрастен и тялото му не бе толкова силно и мускулесто, но въпреки това само след миг бе вече на крака. Бавно

напрани няколко крачки назад, увеличавайки разстоянието между себе си и Ханк.

— Няма да се бия с теб, момче. Не и преди да ми позволиш да ти обясня — изръмжа той през пулсиращата си от болка челюст. — След това, ако все още искаш…

— Искам само едно-единствено нещо от теб, Пат — парите ми. Дай ми ги и аз ще изляза оттук, без да те безпокоя повече.

— Не получи ли бележката, която ти остави?

— По дяволите! — изруга Ханк през зъби. — Не сменяй темата, Пат!

— Но аз ти казах за тази мина — продължи Пат, без да трепне. — Ще станем много по-богати, отколкото някога сме си мечтали, момче.

— Тогава дай ми моя дял сега и задръж всичко останало. Мините изобщо не ме интересуват, Пат. Знаеш много добре за какво си мечтая. Чаках повече от десет години и нямам намерение да чакам повече. Трябвала се върна в Мексико.

— Но ти не разбираш, Ханк, момчето ми. Седни и ме остави да ти обясня.

— Няма нищо за обясняване. Или имаш парите ми, или не.

— Нямам ги, Ханк. Похарчих почти всичко за топилня — отвърна припряно Пат и отстъпи още няколко крачки назад.

Ханк го сграбчи за ризата и рязко го дръпна към себе си, като почти го вдигна вън въздуха, впил в него убийствен поглед.

— Мисля си, че трябва да те убия, Пат — проговори с глас, от който на другия полазиха трънки по гърба. — Да, така и ще направя. Ти знаеше какво означават за мен тези пари. Знаеше колко мразех обирите, които вършехме, за да ги събера. Знаеше… и въпреки това ги похарчи.

— Но, момко, ще имаш достатъчно пари да купиш цяла дузина хасиенди — започна Пат с умоляващ глас. — Казвам ти, че ще бъдем богати.

— Откъде си сигурен? — сряза го Ханк. — Дори не си започнал да вадиш среброто.

— Вече имаме пробите и анализите. Тук е най-богатият на залежи участък, с най-хубавата руда в невероятни количества! Чакаме

само да пристигне топилнята и започваме преработката. Разбира се, това ще отнеме известно време.

— Колко? Година? Две?

— Не мога да кажа с точност, момче. Поръчах в Англия най-новото и най-доброто оборудване.

Съвсем неочаквано Ханк пусна Пат и му обърна гръб. По-възрастният мъж изпусна въздишка на облекчение. Ханк бе много по-висок и по-силен, имаше слабо, но мускулесто тяло. Заслепен от гняв, можеше лесно да убие Пат с голи ръце.

— Как можа да ми сториш това, Пат? Аз ти вярвах. Ние бяхме приятели — промълви Ханк едва чуто.

— И все още сме — запротестира Пат. — Погледни разумно на нещата. Аз те направих богат човек.

— Не виждам как това би могло да ми помогне сега.

Пат го измери внимателно с поглед Познаваше Ханк Шавез от дълго време, но никога не бе го виждал такъв. Ханк бе красив, мургав, обикновено облечен в черно, той винаги бе изглеждал опасен. От пръв поглед човек би го помислил за бандит. Но топлината и веселите искрици в погледа му веднага опровергаваха това предположение. Младият човек умееше да вижда смешната страна на всяка ситуация; искрената му любов към живота, въпреки трагедията, сполетяла го в миналото, го правеше наистина забележителен. Пат опита отново да го омилостиви.

— Ханк, момчето ми, не можеш ли да погледнеш на нещата от моята страна? Това беше единственият ми шанс. Имаме предостатъчно пари, но нали знаеш какъв съм. Щях да ги профукам за нула време и скоро нямаше да ми остане нищо.

— Можеше да започнеш никакъв бизнес или да си купиш ранчо, Пат. Можеше ла се установиш на едно място.

— Това не е за мен — отвърна Пат е подновена надежда. Поне Ханк го слушаше. — Не съм човек, който ще работи никъде за постоянно.

— Но нали работиш тук — отбеляза Ханк.

— Работя ли? Плащам на други да превиват гръб над тези скали.

Ханк присви подозрително очи.

— И с какво, ако мога да попитам, им плащаш, Патрик?

— Е, останаха малко пари. Около хиляда долара — призна неохотно Пат, твърде късно осъзнал, че е попаднал в капан. — Мислех си, че ще спечелим време, като разтрошим възможно най-много скали, за да можем да се захванем веднага за работа, когато пристигне топилнята.

— Ще взема останалите пари. Пат.

— Виж какво, момче… — Ханк отново пристъпи застрашително напред и Пат бързо отстъпи.

— Добре, добре. Предполагам, че няма голяма разлика — забеляза, че Ханк се отпусна. — Кажи ми защо ти отне толкова време, за да дойдеш дотук? Очаквах, че ще пристигнеш веднага след мен.

— Бях в затвора.

Пат се намръщи.

— Дали…

— Не, няма нищо общо с обирите — отвърна горчиво Ханк. — След като прочетох бележката ти, се напих, след което се развилнях в хотела и в един бар.

— Съжалявам, момче. Но нали виждаш защо трябваше да постъпя по този начин? Спечелих мината на покер, разбрах колко е ценна, когато видях как реагира собственикът, след като я загуби. Наистина го прие доста зле. Бил тръгнал към Южен Тексас, за да заеме пари от приятели да си купи топилня. Знаех, че сам не мога да купя такова нещо, затова взех назаем твоя дял, момче. Трябваше да го направя.

Пат се поколеба, преди да зададе следващия си въпрос.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Пак ще се напия и най-вероятно ще разруша още някой бар, отвърна мрачно Ханк.

— Не всичко е загубено, момче. Дяволски добре ти върви на карти и можеш да удвоиш, дори да утроиш парите.

— Или да загубя всичко. Има и други начини.

— Вече приключих с грабежите! — изръмжа Ханк.

— Не, не, нямах предвид това. Преди няколко години чух за един град в Ню Мексико, където открили много злато. Хиляди хора се втурнаха натам. Градчето се нарича Елизабеттаун.

— Мислиш, че ще отида да търся злато? — сряза го Ханк. — По добре да почакам тази мина да започне да добива сребро. Но двете

възможности ще отнемат много време. От години изгарям от желание да си възвърна земите Не мога да чакам повече.

Пат отново се почувства видимо притеснен.

— Винаги си бил луда глава, когато стане въпрос за земите и никога не си се вслушвал в здравия разум. Още преди много време трябваше да разбереш колко пари ти трябват, за да си върнеш собствеността. Някога замислял ли си се, че може да нямаш достатъчно пари?

— Имах достатъчно Докато ти не ги открадна.

— Слушай, момче, не можеш да знаеш това със сигурност. Можеше да се върнеш в Мексико само за да откриеш, че мошеникът иска два пъти повече, отколкото имаш, че дори и повече. Защо не отидеш и не разбереш сега? — извика ентусиазирано Пат. — Точно това трябва да направиш! Иди и разбери точно колко пари ти трябват. По дяволите, докато се върнеш, тази мина ще е започнала да добива сребро, после ще имаш каквото пожелаеш. Каза, че не искаш да чакаш. Е, ако постъпиш така, както аз ти казвам, просто няма да ти се наложи. Освен това няма да стоиш със скръстени ръце.

— Това, което предлагаш, просто е губене на време — заяви грубо Ханк. — Единствено заради теб имам колкото искаш време за губене и нищо друго. Така да бъде — после Ханк се усмихна, а очите му заблестяха както някога. — Но ще взема парите, които са останали. Ясно ли е?

* * *

На следния ден Ханк напусна Денвър и се отправи право на юг. Щеше да прекоси по-голямата част от територията на Колорадо и цяло Ню Мексико, обширен район, който съвсем не бе безопасен за самотния пътник. Но Ханк бе и изключително ловък, когато се наложеше да избягва хора, включително и индианци. Научи се на това изкуство, след като избяга от затвора, научи се как да се крие в планините и в равнините. Сетивата му, които бяха винаги нащрек, се изостриха особено много след бягството му и по времето, когато бе обявен извън закона.

Пред себе си имаше цели седемстотин мили непозната територия само до мексиканската граница. Дори и при изтощителна езда щеше да му отнеме повече от месец, но той вече бе решил да не бърза. Не и този път. Благодарение на Пат. Изгаряше от гняв само като си помислеше за това ново забавяне, но не можеше да направи нищо, за да ускори нещата, освен да поднови обирите — а Ханк нямаше намерение да направи това.

Да се продънят в ада дано и Пат, и проклетата му мина!

През следващите няколко дни Ханк си мислеше как не му вървеше през целия му живот. На четвъртия ден настроението му бе толкова мрачно, че той стана непредпазлив. Яздеше в подножието на Скалистите планини, като пришпорваше жестоко коня си, опитвайки се по този начин да изкара яда си, когато внезапно конят му се препъна в една дупка, като хвърли Ханк на земята. В резултат на това падане изкълчи глезена си, но което беше по-лошо, конят си бе счупил предния крак и не можеше повече да върви. Бедното животно трябваше да бъде застреляно.

Така Ханк се оказа в дива област, на много мили от най-близкия град, останал без кон и изпълнен с упреци към самия себе си.

ГЛАВА ПЕТА

В дилижанса беше ужасно задушно. Двама от пътниците, жена с малкия си син, слязоха в Кесъл Рок, защото на момчето му прилоша. Все още никой не бе заел местата им, така че в дилижанса имаше само четирима пътници. Но тъй като до Елизабеттаун имаше редица малки градове и по-незначителни спирки, без съмнение превозното средство щеше да се напълни.

Въпреки че сега разполагаха с повече място, пътниците в дилижанса продължиха да страдат от горещината и задухата. Мистър Пач, който пътуваше заедно със Саманта и брата и сестрата Олстън, настояваше завеските на прозорците да стоят спуснати, тъй като дилижансът бил стар и прозорците — счупени. Мистър Пач казваше, че прахът влошава и без това разклатеното му здраве. Той изобщо не би трябвало да пътува в тази част на страната, ако искаше да избегне праха, мислеше си Саманта с досада.

Причината за лошото й настроение не беше мистър Пач, въпреки че заради него трябваше да запалят един димящ фенер, за да имат поне малко светлина. Причината бе в Ейдриън. Винаги Ейдриън. Понякога се чудеше как изобщо бе могла да се влюби в такъв мъж. През цялото време на пътуването им той продължаваше да се държи дистанцирано. За бога, та той едва разменяше по някоя дума с нея. Как можеше да се държи по такъв детински начин! За нея такова държание беше справедливо, но за мъж на тридесет години? И всичко това, защото му бе напомнено за Том Пийзли.

Всичко стана благодарение на мистър Ръгър. Когато бе разбрал, че тя се готви да напусне Деннър, той бе дошъл на спирката точно преди дилижансът да потегли и бе имал наглостта да я помоли да не напуска града, докато не се увери, че не е извършено престъпление. Обаче той не можеше да настоява за това, и двамата го знаеха. Том Пийзли не бе предявил обвинение към нея, а Саманта бе сигурна, че никога не би го направил. Защото просто не би посмял.

Успокои Флойд Ръгър, като му каза къде може да я намери, ако е необходимо. Но по никакъв начин не можеше да успокои Ейдриън. Просто не можеше да го разбере. Дори не можеше да оправдае държанието му с това, че идва от източните щати, тъй като познаваше хора оттам и никой от тях не се държеше толкова… толкова детински. Оплака се на Жанет, но дребната блондинка застана на страната на брат си.

— Той е много чувствителен, скъпа — опита се да обясни Жанет. — Ейдриън просто не можеше да търпи насилие.

— Но в тази земя, където е избрал да живее, е пълно с насилие — отбеляза Саманта.

— Да, ще трябва да свикне. Но предполагам, няма да е толкова скоро.

Колко време щеше да му отнеме да преживее случката с Том Пийзли? Саманта си задаваше този въпрос и, разбира се, не намираше отговор. Постепенно стигна до заключението, че трябва да направи нещо необикновено, нещо, което трябваше да привлече вниманието му върху нея. Помисли си за възможността да го накара да ревнува. Откакто срещна Ейдриън, бе отхвърлила всичките си обожатели. За сърцето й той нямаше никаква конкуренция. Може би трябваше да го поизмъчва малко. Но засега, единственият мъж, който бе наблизо, бе мистър Пач с голото си теме и закръгленото коремче, затова, поне временно, Саманта се отказа от тази идея. Проблемът беше, че когато пристигнат в Елизабеттаун, Ейдриън щеше да е прекалено зает.

Какво да прави? Нямаше никакво намерение да се отказва от Ейдриън. Саманта бе решила, че иска този мъж, а тя винаги получаваше това, което желаеше. Мечтаеше си за него, представяйки си как той я прегръща, целува я, прави любов с нея така, както момичетата от училище й бяха описали. Да, Ейдриън ще бъде първият мъж в живота й.

Никога мъж не я бе прегръщал, нежно и с любов, тъй като тя изобщо не броеше грубата прегръдка на Том Пийзли. Но Пийзли бе първият мъж, който я бе целунал страстно, Саманта искрено се надяваше целувката между мъж и жена да е нещо съвсем различно от жестоката целувка на Том Пийзли, както и от целувката, която бе получила от Рамон Матео Нунес де Баройа, момчето, което живееше в най-близкото до тяхното ранчо. Целувката на Рамон бе просто лека

братска целувка по бузата, дадена й точно преди да потегли към училище.

Истинската целувка трябваше да бъде нещо по-различно, нещо, което да я развълнува дълбоко, да я накара да припадне, както бе чела в любовните романи, които тайно внасяха в училище. Точно за такава целувка си мечтаеше Саманта, бе сигурна, че точно това щеше да изпита с Ейдриън. Трябваше да направи нещо, за да го накара да я забележи.

Вече пети ден пътуваха в дилижанса, който подскачаше по неравния път. Беше отвратително пътуване. Разстоянието от Пенсилвания до Шайен бяха изминали с влак, което не бе толкова лошо, като знаеше колко лошо бе пътувала с дилижанса до Денвър, Саманта би предпочела да си купи кон и да язди отстрани. Но така пък нямаше да бъде близо до Ейдриън, така че отхвърли и тази идея.

Баща й бе смаян, когато научи, че тя се връщаше вкъщи, прекосявайки страната, а не с кораб. Саманта знаеше, че той много ще се ядоса, затова почака и му телеграфира, след като напуснаха Пенсилвания. Отговорът му я настигна седмица по-късно. Баща й наистина бе страшно разгневен. Щеше да изпрати хора да я посрещнат, веднага след като тя му телеграфира, когато пристигне в Шайен. Но тя не го направи. Искаше да остане повече време с Ейдриън.

Баща й я бе предупредил да не използва пълното си име, особено когато пристигне в земите близо до ранчото. Бе й телеграфирал и други бащински съвети, по-точно казано, заповеди. Хамилтън Кингсли се тревожеше за дъщеря си, но тя вече не можеше да търпи покровителственото му отношение. Бяха минали годините, когато той не й се караше, тъй като се опитваше да я опознае. Не можеше да й откаже нищо. Все пак, тя дори не го беше виждала, докато не стана на девет години. Толкова време му бе отнело да я откъсне от дядо й и баба й в Англия. Но не успя да вземе и брат й Шелдън.

Дядо й и баба й бяха толкова стриктни, че Саманта не знаеше какво означава нормално детство. Откакто проходи и се научи да говори, от нея се очакваше да се държи като възрастна, без да има правата на такава. Не знаеше какво значи да играеш, да тичаш, да се смееш. Всички тези неща бяха строго забранени от баба й и ако я хванеха да се държи не както подобава на дама, следваше жестоко наказание.

Дядо й, сър Джон Блекстоун, не беше толкова лош. Хенриета бе тази, която всяваше ужас в душата на Саманта. Хенриета Блекстоун мразеше американеца Хамилтън Кингсли, защото се бе оженил за единствената й дъщеря, и съумя да раздели родителите на Саманта, след като се родиха тя и брат й. Елън Кингсли бе дошла в семейното имение с двете си деца и месец по-късно бе сложила край на живота си. Саманта не винеше майка си за това, защото знаеше какво значи да живееш с Хенриета. Никога не се беше съмнявала, че натякванията и упреците на Хенриета бяха станали причина майка й да се самоубие.

Когато баща им заплаши, че ще извика семейство Блекстоун пред съда, тъй като те дори не му позволяваха да види децата си, сър Джон бе убедил жена си, че е по-добре да ги пуснат да си идат, отколкото да бъдат изправени пред скандал. Саманта не бе на себе си от щастие, тъй като щеше да напусне Блекстоун Мейнър, но Шелдън отказа да тръгне. Влиянието на Хенриета над него бе огромно, а Хамилтън трябваше да се примири да вземе само едното от децата си.

Саманта ужасно се страхуваше, страхуваше се, че баща й ще очаква от нея същите неща, които Хенриета бе очаквала. И когато той с нищо не показа такива намерения, Саманта полека-лека започна да прави всички онези неща, които преди й се забраняваха, като изпитваше все по-голямо отвращение към всичко, имащо нещо общо със задълженията на една лейди. През първите години от съвместния им живот бе пробвала баща си безброй пъти, възползвайки се от неговата любов и от радостта му, че отново я има при себе си.

Затова сега Саманта се чувстваше ужасно; не можеше да изпълни никое от нарежданията му. След като навлязоха в територия, където хората познаваха Хамилтън Кингсли и неговото богатство, тя не използваше цялото си име. Саманта нямаше намерение да дава повод на някого да я отвлече и да измъкне лесно нари от баща й по този начин. Отвличанията бяха обикновено явление, а похитителите почти никога не бяха залавяни. Точно поради тази причина баща й бе изпратил многоброен ескорт, за да я отведе вкъщи, въпреки че това означаваше по-малко хора в ранчото.

Саманта въздъхна и погледна косо към Ейдриън, който седеше до мистър Пач. Сега вече не изпитваше отвращение да се държи като лейди. Всъщност, напрягаше всички сили да си спомни на какво я бе учила някога баба й. Ейдриън нямаше да се задоволи с каква да е жена.

Неговата съпруга непременно трябваше да бъде истинска лейди. Тя трябваше да бъде такава, трябваше да стане негова жена.

Саманта леко бе притворила очи, спускайки надолу дългите си мигли, затова Ейдриън нямаше представа, че тя го наблюдава. Саманта откопча най-горното копче на бялата си копринена блуза. Тъмносиният й жакет, който подхождаше чудесно на полата й, лежеше на седалката до нея, тъй като в дилижанса бе твърде горещо. Можеше да използва горещината като извинение да откопчае още едно копче, после още едно. Къдричките на блузата паднаха настрани, оставяйки открита бялата й шия, след като и четвъртото копче беше откопчано.

Ейдриън продължаваше да не я поглежда. Саманта започна нервно да потропва с върха на обувката си по пода и разкопча още две копчета. Почувства, че й стана по-прохладно, но тя така или иначе постоянно си вееше с ветрилото, за да види дали това би привлякло вниманието на Ейдриън. Не го привлече. Вместо това бе привлякла изцяло вниманието на мистър Пач. Като забеляза това, Саманта настръхна вътрешно. Искаше й се да изкрещи. Какво, по дяволите, да направи?

Внезапно дилижансът намали скорост и Ейдриън отмести малко завесата до себе си. Мистър Пач започна да кашля.

— Какво има. Ейдриън? — осведоми се Жанет.

— Като че ли ще вземем още един пътник.

— Стигнахме ли до някой град?

— Не.

Вратата на дилижанса се отвори, пропускайки някакъв висок непознат. Ейдриън се отмести, за да му направи място, и мъжът седна до него. Поздрави дамите, като докосна с върховете на пръстите широкополата си шапка, но не я свали. Саманта кимна леко в отговор, но бързо отмести поглед. Вероятно някой скитник, помисли си, но почти веднага забрави за него и отново насочи цялото си внимание към Ейдриън. Той обаче гледаше любопитно непознатия, без дори да я забелязва.

— Как стана така, че се оказахте по тези места без кон? — попита той с дружелюбен тон.

— Трябваше да го застрелям — отвърна неохотно непознатият с дълбок, равен глас, като изгледа изпитателно Ейдриън.

— Господи! — възкликна Ейдриън, а Саманта въздъхна, отвратена от жестокостта и безразличието му.

Вниманието на непознатия бе веднага привлечено от въздишката й. Тя се почувства задължена да му зададе въпрос:

— Конят ви беше ли ранен?

— Да, счупи си крак, пък и моят пострада. Изглежда, все пак ще отида в Елизабеттаун.

Непознатият се засмя, явно на някаква шега, която, изглежда, само той разбираше. Саманта спря продължително поглед върху него. Челото и очите му бяха закрити от шапката. Виждаше се силна челюст, върху която леко бе набола брада, здраво стиснати устни, в единия си край леко извити, разкриващи една трапчинка, и тънък нос, прав, но не твърде дълъг. Явно непознатият притежаваше красиво лице.

Той се отпусна на седалката с някаква самодоволна увереност. Може би бе просто изморен. Протегна дългите си крака напред, като зае почти цялото разстояние между двете седалки и почти докосна коленете на Саманта. След това сложи двете си ръце на корема, като преплете пръсти. Изненадана, Саманта забеляза, че той притежаваше дълги, красиви пръсти. Явно полагаше грижи за ръцете си, по които не се забелязваха дори следи от мазоли; сигурно носеше ръкавици, когато яздеше.

На пръв поглед изглеждаше като обикновен каубой, тъмните му дрехи бяха покрити е прах, поради което изглеждаше някак си небрежно облечен. Саманта се вгледа по-внимателно и учудването й нарасна. Наистина, непознатият бе мръсен, но всичко друго в него беше съвсем наред, освен може би неколкодневната брада. Абаносовата му коса достигаше яката на ризата му, дрехите му стояха добре и бяха отлично качество. Тъмнокафявата му риза бе от мек памучен плат, кърпата около врата му бе копринена, а черната му жилетка — от висококачествена испанска кожа. От същата кожа бяха направени и ботушите му.

Постепенно любопитството на Саманта към този мъж, когото в началото едва бе погледнала, се събуди. За пръв път друг мъж, освен Ейдриън, привличаше вниманието й и това искрено я изненада.

Непознатият имаше слабо тяло, но на гръдния кош, ръцете, както и на обутите му в тесни кожени панталони крака, личаха добре оформени мускули. Саманта мислено го сравни с Ейдриън. Мъжът бе

млад, енергичен, в отлично здраве. Всъщност, до този каубой русокосият Ейдриън изглеждаше бледен, почти болнав.

Ейдриън също изучаваше непознатия с любопитен поглед, но той гледаше кого? Жанет? Или нея самата? Саманта не можеше да каже, тъй като не можеше да види добре очите му. Вероятно гледаше Жанет, каза си Саманта, тъй като французойката притежаваше класическа красота. Съвсем дребничка, тя бе от този тип жени, които веднага привличаха мъжете, събуждайки у тях желание да я защитават и приласкават. Въпреки че имаше хубава външност и не бе твърде висока, Саманта се чувстваше тромава и непохватна, когато стоеше до Жанет.

Мълчанието се проточи дълго. Мистър Пач продължи да кашля, Саманта се съжали над него и спусна завеската. Постепенно започваше да се чувства неудобно. Жанет бе затворила отегчено очи, същото направи и мистър Пач, но Саманта не можеше. Трябваше да разбере дали непознатият я наблюдава или не. Накрая не издържа и без заобикалки се обърна към него.

— Никога ли не си сваляте шапката?

Ейдриън изпусна лека въздишка, възмутен от грубостта й, а тя се изчерви. Непознатият се усмихна, свали шапката си и приглади с пръсти вълнистата си черна коса.

— Извинете, сеньорита.

Срещу нея заискриха две тъмносиви очи с тънки бръчици в ъглите. Той просто й се смееше!

— Вие говорите испански, сеньор! — отбеляза импулсивно Саманта. — И все пак не изглеждате като испанец. Предполагам… наполовина сте американец?

— Много сте наблюдателна.

— Саманта, наистина прекаляваш! — прекъсна я Ейдриън, като я погледна надменно и укорително.

Тя извърна към него изумрудения си поглед и вдигна учудено вежди.

— О! Ти отново ми говориш, Ейдриън! Не мога да повярвам!

— Не би трябвало изобщо да го правя — отвърна сърдито той. После, като се обърна към непознатия, добави: — Трябва да простите грубостта на моята спътница, мистър…

— Шавез. Ханк Шавез. — Мъжът кимна към Ейдриън. — Но няма какво да се прощава на една такава красива лейди.

Саманта се усмихна, поласкана от комплимента му.

— Много сте любезен, сеньор. Но аз наистина бях груба. Пък и както виждам, не бях нрава. Името ви е мексиканско.

— Да, в жилите ми тече и индианска кръв.

— Но не много — предположи тя.

— Отново сте права, сеньорита.

Ейдриън се намеси, преди Саманта отново да го постави в неловко положение с безочливото си държание. Тя млъкна и се облегна назад, слушайки Ейдриън, който започна неангажиращ разговор, обяснявайки защо отива в Ню Мексико. Затвори очи и се унесе в дрямка.

Дилижансът подскочи от някаква неравност на пътя, Саманта се събуди и веднага забеляза сивите очи на Ханк Шавез, приковани в нея. Или по-специално, в дълбокото V-образно деколте на блузата й.

Саманта сведе поглед. Малка част от гърдите й беше открита. Никога преди не беше излагала на показ толкова много от себе си. И то без никакъв резултат. Ейдриън изобщо не поглеждаше към нея. Но това не можеше да се каже за Ханк Шавез.

Погледът й срещна неговия. Той се усмихваше. Прииска й се да умре. Лицето й стана тъмнорозово от смущение. Не знаеше защо се чувства по този начин, може би защото той бе толкова привлекателен, а може би и поради начина, по който Шавез я оглеждаше. Каквато и да бе причината, тя се чувстваше напълно унизена. И не можеше да направи нещо. Ако бързо закопчееше блузата си, това още повече би влошило нещата.

Ейдриън продължаваше да говори, без да забелязва какво става, и накрая Ханк се обърна към него. Саманта не се и опита да следи разговора им. Вдигна ветрилото, така че то да покрие горната част на блузата й, и скришом закопча едно копче. Но едва успя да направи това, когато сивите очи отново се обърнаха към нея. Саманта отпусна ръце в скута си. Само той знаеше какво се бе случило, погледът му се премести там, където беше деколтето й, после отново се върна на очите й. Като че ли я укоряваше, че бе скрила от него това, на което толкова се възхищаваше.

Втренченият му поглед я накара да се изпоти още повече, затова тя просто затвори очи. Искаше да заспи, или просто щеше да се преструва, че спи, но нямаше отново да погледне към Ханк Шавез, независимо по каква причина.

ГЛАВА ШЕСТА

Започна да се свечерява, но дилижансът продължаваше да подскача по неравния път. Трябваше да стигнат до следващата спирка, която се намираше на няколко мили. Ханк облегна уморено глава назад и затвори очи. Ейдриън Олстън накрая спря да говори. Навехнатият глезен на Ханк болезнено пулсираше, той нямаше търпение да смъкне ботушите си, но трябваше да почака, докато спрат за нощувка.

Трябваше да измине, куцайки, повече от миля, за да достигне най-близката спирка на дилижанса, като при това трябваше да мъкне и тежкото си седло. Ако бе закъснял само с десет минути, щеше да изпусне дилижанса. Чудеше се дали да измине целия път до Елизабеттаун, за да почине там и да даде възможност на крака си да се оправи или да се опита да си купи кон още в следващия град. Но когато отново спря поглед на жената пред себе си, реши да изчака.

Колко привлекателна беше дори когато спеше. Блондинката беше несъмнено много хубава, но непознатата с тъмната коса беше истинска красавица. Тя му напомняше за онова момиче с пистолета, което бе видял в Денвър. Червеникаво-кестенявата коса, съблазнителната фигура, чипият нос, всичко му изглеждаше познато. Но онова момиче той бе видял от по-голямо разстояние, и то само в профил. Тази млада жена изглеждаше някак си по-зряла, Косата й бе подредена в изящна прическа. Ханк предположи, че непознатата е на не повече от двадесет години — жена в разцвета на младостта си.

Млечнобялата й кожа го наведе на мисълта, че тя може би е от източните щати. Или може би просто не обичаше слънцето и затова пазеше кожата си от лъчите му. И все пак тя знаеше някои неща за Мексико, тъй като бе познала, че в жилите му тече мексиканска кръв. Майка му, която бе американка, произхождаше от Англия. Именно тя го бе нарекла Ханк, а по-късно баща му промени името му на Енрике, добавяйки към него цяла поредица от имена. Баща му беше испано-мексиканец, въпреки че съвсем малко мексиканска кръв течеше във вените му. Прадядото на Ханк бил наполовина испански метис. Той се

оженил за испанка, а техният син Викториано се оженил за жена от семейство Вега, които току-що били пристигнали от Испания.

Скоро Ханк престана да мисли за предците си: всички, които значеха много за него, бяха мъртви, освен по-голямата му сестра. Но на тези мисли го наведе Саманта Блекстоун. Каква любопитна жена! Приказливият Ейдриън Олстън със сигурност беше шокиран. Ханк обаче нямаше нищо против.

Възхищаваше се на жена, която не се страхуваше да изказва на глас мислите си, и нямаше нищо против да задоволи любопитството й. Не можеше да откъсне поглед от нея. Дълги мигли хвърляха неуловими сенки по страните й. Една къса непокорна къдрица бе паднала на слепоочието й. С удоволствие си спомни смущението й, когато бе забелязала погледа му върху пълните си гърди. Харесваше му неудобството й и това, че я накара да се изчерви. Щом можеше да предизвика такава реакция у нея, значи тя не бе безразлична към него. Той със сигурност не беше. По някакъв начин тя му напомняше за Анджела, въпреки че между двете не съществуваше физическа прилика, освен може би в цвета на косите. Лесно бе накарал и Анджела да се изчерви. Спомни си как лицето й се покри с ярка червенина, когато, след като нападна дилижанса, бръкна в деколтето й, търсейки скрити бижута. Тогава Анджела го бе зашлевила силно, а той й отговори със страстна целувка, която му се искаше никога да не свършва.

За пръв път на Ханк искрено му се прииска да ограби дилижанс — по-точно този — само за да претърси по същия начин тъмнокосата жена, седнала срещу него. Пожелаваше я само като я погледнеше, затова се принуди да сложи шапката в скута си, за да скрие очевидната си възбуда.

Какво му ставаше? Никога досега не бе реагирал толкова импулсивно, и то към жена, който никога не бе докосвал. Дори Анджела не го възбуждаше толкова бързо. А жената просто си спеше!

Ханк затвори отново очи, за да я гледа, надявайки се възбудата му да премине. Но не се получи. Не можеше да я изхвърли от мислите си. Явно му предстоеше дълъг път до Елизабеттаун.

Саманта бе последната, която слезе от дилижанса. Жанет трябваше да я събуди, хокайки я шеговито, че през нощта няма да може да мигне. Саманта изобщо не се интересуваше дали ще може да

заспи или не. Пътуването беше толкова отегчително, че те нямаше какво друго да правят, освен да спят. В следния миг си спомни за сеньор Шавез и моментално се разсъни.

Но той бе слязъл с другите мъже. Те всички бяха отишли в една неприветлива спирка за дилижанси, която беше единствената сграда на мили наоколо. Имаше една конюшня; където държаха допълнителните коне, и къща, чиято вътрешност представляваше една-единствена огромна стая. Там пътниците можеха да получат топла храна и да поспят няколко часа на пейките, наредени до стените.

Саманта последва Жанет вътре. Не искаше да седне, тъй като целият й гръб беше изтръпнал. Храната още не готова. Беше късно през нощта и старият човек, който с грижеше за пътниците, току-що се бе събудил и щеше да отнеме известно време, докато им приготви нещо.

В голямата стая бяха само Жанет, мистър Пач и стария човек. Останалите бяха излезли, за да се измият. Саманта се раздвижи напред-назад, протегна се, разбира се, доколкото позволяваше доброто възпитание. Жанет се отпусна тежко в единственото кресло до камината. Беше много изморен и бледа.

През задната врата влязоха кочияшът и Ейдриън, но Ханк Шавез не беше с тях. Саманта мислено го подкани да побърза, за да може да се измие и тя. Нямаше да е редно да излез отвън, без той да се е върнал.

Ейдриън се погрижи за удобството на сестра си и когато храната стана готова, й занесе една чиния Саманта настръхна вътрешно — той отново я пренебрегваше! Старият човек й предложи чиния с храна, но тя отказа, тъй като искаше първо да се измие. От пътуването се чувстваше ужасно мръсна. С удоволствие би се преоблякла, но багажът не се разтоварваше за толкова кратка спирка, а на Саманта й бе неудобно да иска от някого да й помогне да свали някой от куфарите й.

Когато накрая Ханк Шавез влезе в стаята, Саманта не можа да потисне тихо учудено възклицание. Той бе напълно променен. Бе се избръснал и изглеждаше още по-красив отпреди. Бе сложил тъмносива риза със седефени копчета, която много му отиваше, защото подхождаше на цвета на очите му.

Когато тъмносивите очи се спряха върху нея, Саманта отклони поглед. Мина покрай него, без да каже дума, взе фенера, който той само преди минута бе оставил, и излезе в задния двор. До стената имаше каменна поставка, върху която бе оставено празно ведро; освен това имаше голямо корито с мръсна вода, останала от другите, които се бяха мили преди нея. Саманта остави фенера на земята, изля мръсната вода и извади чиста студена вода от кладенеца. Използвайки носната кърпичка от чантичката си, тя се наведе, за да измие ръцете, лицето и врата си, както и вдлъбнатината между гърдите си. Като свърши с това, остави кърпичката на поставката да изсъхне и бързо закопча блузата си Нямаше да повтори грешката си и да я остани отново разкопчана. Изчерви се, като си спомни горещия поглед, които я поглеждаше. Тихи стъпки я накараха рязко да се обърне. Ханк Шавез стоеше само на няколко крачки от нея. Саманта забеляза, че задната врата на къщата беше затворена, което означаваше, че те бяха сами в двора. Сърцето й лудо заби, но тя отстъпи крачка назад, стараейки се да изглежда колкото е възможно по-спокойна. Очите му вече не се смееха, веселите бръчици в ъглите им бяха изчезнали и кой знае защо това я изплаши още повече.

— Забравих си шапката — проговори накрая той.

— О! — Тя въздъхна облекчено. — Знаете ли как ме изплашихте, като се приближихте толкова тихо зад гърба ми.

За бога! Колко време щяха да стоят така, вперили погледи един в друг, без да проговорят?

— Нямах намерение да ви изплаша, сеньорита Блекстоун, но и вие не трябва да стоите тук сама.

— Глупости. — Саманта се засмя, смехът й постепенно намаля. — Достатъчно близо съм до къщата. При това, тук са само пътниците от дилижанса. Никой от тях не е способен да ми стори зло.

— Но не бива да се доверявате така, сеньорита. Вие дори не ме познавате.

Той изрече тези думи толкова сериозно, че Саманта отстъпи още една крачка назад, посягайки към чантичката си, която бе оставила на поставката, Можеше лесно да вземе новия си „Дъбъл Деринджър“, ако се наложеше. Бе си купила нов револвер веднага след като Том Пийзли я нападна в хотела. Револверът с два куршума определено бе по-надежден, отколкото стария модел с един куршум.

— Искате да ми кажете, че не трябва да ви имам доверие, така ли, сеньор? — попита тя с равен глас.

— Казвам само, че за вас съм непознат, и не би трябвало ла се доверявате на непознати. Но позволете ми да ви уверя, че лично на мен можете да се доверите, без да има от какво за се страхувате.

Саманта се усмихна.

— Имайки предвид съвета ви, уверение от един непознат не е никакво уверение, нали така?

Той се разсмя от сърце, с дълбок, гърлен смях.

— О, сеньорита не е само *bella*, но също и *sabia*.

Саманта, наклонила леко глава, реши да се преструва, че не знае какво означава това.

Той протегна ръка, като че искаше леко да докосне страната й, но в следния миг се отказа от този интимен жест.

— Означава, че сте толкова умна, колкото и красива.

— Благодаря. — Саманта се усмихна на себе си, тъй като той не излъга.

А тя говореше испански доста добре. Често прилагаше този трик с хора, които нямаха представа, че тя владее испански. Това бе сигурен начин да провери дали човекът е говорил истината. И Ханк Шавез не я разочарова.

Трябваше да признае пред себе си, че той я привлича. Въздействаше й чисто мъжкото му излъчване и магнетизъм, но не можеше да каже точно защо става така. Разбира се, той бе изключително красив, но тя бе срещала и други красиви мъже, а и външността му не беше единственото привлекателно нещо в него. В Ханк имаше нещо различно, от него се излъчваше някаква опасност. Нещо скрито и непозволено, може би? Въпреки очите му, от които искреше смях, въпреки усмивката му, тя бе прозряла и другата му същност. Не беше ли малко изплашена именно поради това?

— Ще ми позволите ли да ви придружа до къщата, сеньорита?

— С удоволствие, благодаря. Вече свърших тук.

Ханк с небрежен жест сложи шапката на главата си, вдигна фенера и пое ръката й. Саманта усети топлината на ръката му върху своята. Рамото му почти докосна нейното, близостта му я караше да се чувства странно слаба и беззащитна.

— Олстън, какъв ви е той? — попита безцеремонно. Прекият му въпрос я свари неподготвена, но не се обиди. Тя не бе ли го разпитвала по същия начин в дилижанса? Но не знаеше как да му отговори. Не искаше да му разкрива чувствата си към Ейдриън.

— Той… е мой придружител, заедно със сестра си. С Жанет ходехме заедно на училище и станахме много добри приятелки.

В този момент Ханк бе твърде погълнат от желанието си към нея, за да забележи колебанието й и неохотата, с която му отговори. Всъщност тя не му даде ясен отговор, тъй като и един годеник също можеше да бъде придружител. Един любовник също. Но той не се замисли над този факт.

Можеше да мисли само за това колко силно желаеше тази жена.

Тя беше толкова близо, че той е удоволствие вдъхваше аромата на косите й. Ухаеше на рози и ако се приближеше още малко по-близо…

Но какво си мислеше той? Познаваше я само от един ден.

Ти беше дама и очакваше да се отнесат с нея като с такава. Ако не беше изискана лейди, само след две секунди щеше да я повали на земята, помисли си дяволито Ханк.

Твърде скоро, според Ханк, се озоваха вътре в сградата и той трябваше да я пусне. Повече не можеше да се радва дори и на това невинно докосване.

Тя се отдалечи от него, за да си вземе чиния с храна, той бързо я последва, след което седна срещу нея на празната маса. Останалите вече бяха вечеряли. Жанет Олстън бе заспала в креслото до камината. Брат й и мистър Пач се бяха изтегнали на пейките, а кочияшът бе излязъл навън, за да нагледа конете. Ханк бе сам със Саманта Блекстоун — и все пак не напълно.

— Знам защо Олстън и сестра му отиват в Елизабеттаун — Отбеляза Ханк, докато се хранеха. — Но защо вие отивате там?

Саманта продължи да гледа в чинията си, страхувайки се, че ако вдигне поглед към него, вече няма да е в състояние да го отмести.

— Можете да приемете, че просто минавам оттам. За да им правя компания. Пък и аз самата не обичам да пътувам сама.

— Ще останете ли в този град?

— Не за дълго. А вие? — понита предпазливо тя. — Имам работа още по на юг.

Сега вече Ханк забеляза, че тя се опитва да увърта. Или не бе свикнала да говори толкова много, или не искаше да му каже къде отива. Но той искаше да знае.

— Къде смятате да отидете, след като оставите Олстънови в Елизабеттаун?

— В Санта Фе. Баща ми е изпратил някои от своите вакуерос да ме посрещнат там.

— Вакуерос? — Ханк не можа да скрие изненадата си.

Тя вдигна поглед към него и след това се усмихна дяволито.

— Да. Домът ми е в Мексико, сеньор. Наистина ли си мислехте, че съм от източните щати?

— Да, така е — върна й усмивката той.

— Е, сега знаете със сигурност.

— В такъв случай, ние с вас имаме нещо общо. Защото вие все пак със сигурност не сте мексиканка.

— Не. В рода си имам и американци, и англичани.

— А аз имам сестра в Англия.

Саманта вдигна учудено вежди, след което се разсмя.

— Аз пък имам брат там. Още едно общо нещо между нас, нали?

Страхът й от него бе забравен, тя се отпусна и двамата започнаха да разговарят за най-различни неща. След като бе преодоляла неудобството си от него, Саманта откри, че харесва Ханк Шавез, дори много. С него се чувстваше съвсем естествено. С Ейдриън винаги трябваше да бъде нащрек, винаги да сдържа гнева си, винаги да се държи като истинска лейди. С Ханк се чувстваше просто удобно, Той я караше да се смее. Беше очарователен и духовит, и въпреки всичко бе джентълмен.

Защо не можеше Ейдриън да се държи по този начин? Защо не можеше той да стои при нея и да й говори, да й засвидетелства интереса и уважението си към нея? А той дори не й бе пожелал лека нощ, нито се бе поинтересувал дали тя се чувства добре, преди да си легне. Ейдриън просто не се интересуваше от нея, това бе простата истина. Но тя се интересуваше от Ейдриън. В това бе проблемът. Трябваше да направи нещо, за да го накара най-напред да я забележи.

В този момент отново се сети за намерението си да накара Ейдриън да ревнува. Сега имаше и подходящия мъж — Ханк Шавез. Но щеше ли да посмее да го използва по този начин? Той ясно бе

показал, че тя му харесва. Трябваше само да му отвърне и да подклажда интереса му към нея.

Момичетата в училище я бяха научили на изкуството да флиртува. Досега не бе прилагала познанията си в тази област — Ейдриън никога не й даде такава възможност. Трябваше да опита с Ханк. Само мъничко, разбира се. Не искаше да го окуражава прекалено, само да поддържа интереса му към нея… и да ядоса Ейдриън.

Идеята я развълнува. Щеше да се получи! Трябваше да с получи!

— Очите ти заблестяха със странен блясък — отбеляза тих Ханк, поглъщайки я с поглед.

Саманта му се усмихна мило.

— Наистина ли? Господи, толкова съм изморена! — престори се, че потиска една прозявка. — Не знам как ще мога да заспя на тези пейки. Страх ме е да не падна, дока спя.

— В дилижанса имам дебела завивка. Искате ли да ви донеса? — предложи той.

— Наистина ли ще го направите? Толкова мило от ваша страна. Вече обмислях възможността да спя в дилижанса.

— Бих могъл да ви нравя компания там. — Очите му възбудено заблестяха.

— Не, не. Завивката ще свърши работа — отвърна бързо тя, като се изчерви.

Беше ли той джентълмен, чудеше се тя, завладяна отново от познатото смущение. Саманта се надяваше да е така, в противен случай нямаше да е в състояние да изпълни плана, както беше замислила. Един джентълмен щеше да се оттегли с достойнство, давайки право на мъжа, когото жената предпочита. Нещата трябваше да се развият по този начин. Щеше да накара Ейдриън да я обикне, а Ханк Шавез щеше да си замине но своя път. Точно така щеше да стане.

Той се върна със завивката, галантно й целуна ръка, пожелавайки й лека нощ. След това се премести на една пейка, доста далеч от нея, и тя изпусна въздишка на облекчение. Да, той наистина беше джентълмен. Когато осъществяваше плана си, поне нямаше да се разделят с лоши чувства. Беше сигурна в това.

ГЛАВА СЕДМА

В продължение на три дни единствено Саманта и Ханк поддържаха разговора в дилижанса. От време на време мистър Пач се включваше, но Жанет се чувстваше изключена от разговора, освен когато ставаше дума за източните щати. За известно време наистина разговаряха по-продължително на тази тема, когато Саманта разказваше на Ханк за престоя си там.

Говореха за много неща. Саманта не позволи на Ханк да узнае кой бе баща й или къде точно живее. Ловко избягваше въпросите му, изискващи подробности или по-точни обяснения и той не настояваше.

Говориха за Англия, след това Ханк й разказа за Испания, после за Франция, където бе получил образованието си.

Когато стигнаха дотам, Ейдриън също се включи в разговора.

Тактиката й даваше резултати! Ейдриън често я поглеждаше замислено, а тя понякога го улавяше, че хвърля скрити погледи на Ханк. А Ханк Шавез не губеше интерес към нея. Той бе загрижен и внимателен, помагаше й да се качи и да слезе от дилижанса, когато спираха да починат на по-малките спирки, носеше й храната. Нещата се развиваха точно така, както бе планирала.

Рано вечерта на осмия ден след отпътуването дилижансът пристигна в Тринидад. До този момент бяха пропътували почти двеста мили, оставаха им още седемдесет и пет.

Ейдриън и Жанет предпочетоха да пренощуват в сградата на спирката на дилижанса. Явно по всеки възможен начин пестяха пари, тъй като Ейдриън бе похарчил доста за мината и припасите. Саманта предложи да плати стаите им в хотел но те отказаха, тъй като гордостта не им позволяваше да приемат. Саманта само поклати глава, знаеше, че ще стане точно така. Откакто заговориха за пари, между нея и Жанет се появи някакво напрежение. Жанет лесно се обиждаше щом се засегнеше този въпрос, и бе непреклонна в желанието сама да плаща за пътуването си. Саманта много се ядосваш от упорития им отказ. Не разбираше ли Ейдриън, че след като се оженят, ще бъде доста

състоятелен? Нямаше ли значение за него удобството на сестра му? Жанет не бе свикнала да прави такива драстични икономии или да спи в спирките на дилижансите.

Ранчото на баща й бе огромно — хиляди акри в Мексико и още хиляди се простираха отвъд границите с Тексас. Той притежаваше повече земя, отколкото би могъл да обработва, но в действителност използваше голяма част от нея. Освен ранчото, където развъждаше хиляди глави добитък, баща й отглеждаше различни зърнени култури в плодородната долина на изток от планината Уест Сиера, а двете медни мини го правеха все по-богат с всяка изминала година. Само ако Ейдриън знаеше всичко това! Но тя не говореше за богатството си, така че той със сигурност не подозираше за него. Всичко, което двамата Олстън знаеха, бе, че баща й притежава ранчо в Мексико. Явно те не свързваха ранчото с богатство. Ейдриън ще бъде наистина изненадан, когато се оженят и тя му каже колко богата е всъщност.

Ханк придружи Саманта до хотела.

— Ще вечеряте ли с мене тази вечер? — попита той, преди да я остани на горната площадка на стълбището. Тя кимна в отговор, а той пое ръката й в своята, стисна я лекичко, след това я пусна. — Ще ви взема точно след час.

Саманта прекара дълго време, потопена в малката дървена вана, мислейки си за този интимен жест. Хубаво щеше да бъде, ако Ейдриън бе видял това, но същевременно се чувстваше неудобно, защото тогава Ханк и тя бяха съвсем сами.

Саманта се надяваше, че Ханк просто се забавлява. Нямаше да се получи никак добре, ако приемеше нещата твърде сериозно. Тя харесваше Ханк, но обичаше Ейдриън. И не беше толкова непостоянна, че да измени на чувствата си така лесно — дори не и заради такъв красив и галантен мъж като Ханк. В продължение на повече от две години бе мечтала да стане жена на Ейдриън. И щеше да стане негова.

Ханк почука на вратата й точно в шест, както бе обещал. Беше се изкъпал и избръснал и си бе сложил костюм. Рединготът и панталоните му бяха черни, раираната сатенена жилетка — в две отсенки на кафявото, а ризата — чисто бяла.

И изглеждаше великолепно. Дали носеше тези дрехи в дисагите си? Невъзможно. По всяка вероятност ги бе купил тук, в града.

— Изглеждаш изключително — заяви очарован Ханк, като плъзна поглед по сивата рокля и подходящия по цвят жакет, обшит в черно.

Саманта не можа да сдържи усмивката си.

— Точно си мислех същото за теб.

Ханк се усмихна, в ъгълчетата на очите му отново се появиха ситните бръчици, а трапчинките придаваха младежка дяволитост на лицето му.

— Ще тръгваме ли? Съвсем наблизо има един чудесен малък ресторант.

— Имаш ли нещо против първо да се поразходим? — осмели се да попита Саманта. — Можем да попаднем на нещо интересно в този град.

— Но вече е тъмно — отбеляза Ханк.

— Тогава ще се разходим само по главната улица.

Главната улица бе пуста и тъмна, осветявана само от луната, навлязла в своята четвъртина, и от слабата светлина от някой прозорец. Те вървяха бавно по дървения тротоар пред магазините. Саманта изпитваше истинско удоволствие от разходката, от възможността да се раздвижи след дългото пътуване. Господи, колко мразеше да пътува в дилижанс! Още само три дни! Само? Сериозно започна да обмисля възможността да изпрати съобщение в Санта Фе с молба придружителите й да дойдат в Елизабеттаун. Вакуеросите трябваше да са вече на път.

— Как те наричат близките ти приятели, Саманта? — попита я Ханк тихо.

— Саманта — отвърна тя, мислейки си за Ейдриън и Жанет.

— Винаги ли те наричат така?

Тя го погледна изненадано.

— Защо? Не ти ли харесва името ми?

— То не ти подхожда — заяви откровено той. — Повече би ти подхождало Кармен, Мерседес, Ланета. Саманта е толкова… викторианско.

Тя само сви рамене.

— Баба ми е възпитана във викториански дух и именно тя е избрала името ми. Но ти си прав, Саманта наистина е много

официално и някак си студено. Вкъщи ме наричат Сам, дори Сами — усмихна се тя.

Франк се разсмя, развеселен.

— Сам! Не, не и Сам! Сами не е толкова лошо, въпреки че аз бих измислил по-хубаво име за такава красива жена ката теб. Имаш ли нещо против да те наричам Сами?

— Не знам… — поколеба се тя. — То е малко…

— Интимно? — Ханк поклати глава. — Тогава да разбирам ли, че не ме смяташ за приятел?

— О, съвсем не, Ханк — побърза да го увери тя. — Разбира се, нямам нищо против. Просто ми звучи смешно, когато го чуя от теб. Само вкъщи ме наричат по този начин, а с теб се познаваме едва от няколко дни.

— Но ти самата се съгласи, че сме приятели.

— Да, приятели сме. А в момента най-безсрамно се възползвам от приятелството ти… — Саманта бе забелязала, че той започва да накуцва все по-силно. — Принуждавам те да се разхождаш с мен, а глезенът ти все още не е излекуван и те боли.

Той пое ръката й и я поведе обратно към ресторанта.

— Мога съвсем искрено да те уверя, че е истинска удоволствие да се разхождам с теб… Сами.

Тя му се усмихна, а очите й весело заискриха.

— Дори и когато те боли ли?

— Когато съм с теб, не чувствам болка — отвърна й той с натежал от желание глас.

— Колко мило! Но ще трябва да убедиш и глезена си в това — пошегува се тя.

След няколко минути пристигнаха в ресторанта, ръката му обви талията й, докато я придружаваше до масата. Нещо стана със Саманта, когато почувства силната му ръка да я притиска. Обля и гореща вълна, сигурна бе, че целите й страни се покриват с ярка червенина И въпреки всичко не се смути.

Хранеха се мълчаливо. Трудно беше да се преструва, че е безразлична към Ханк, както бе възнамерявала отначало. Той беше много привлекателен и тя истински се наслаждаваше на компанията му. Улови се, че често поглежда към него и всеки път срещаше възхитения му поглед. Той вероятно знаеше много добре какъв ефект

има върху жените, и фактът, че тя му въздейства по същия начин, караше сърцето й да бие още по-силно.

Върнаха се бавно в хотела, още не им се искаше да се разделят. Но вече бе станало късно, а дилижансът щеше да потегли рано на следната сутрин.

Ханк я изпрати до стаята й. Саманта застина в очакване, като не смееше да си поеме дъх. Дали Ханк щеше да я целуне?

Не очакваше, че целувката му ще бъде толкова властна и завладяваща. Когато се обърна да му пожелае лека нощ, Ханк бързо обгърна талията й с дясната си ръка и я привлече към себе си С лявата си ръка хвана буйните къдрици на врата й, така че тя не можеше да се обърне или да извие глава. И не искаше да го направи. Той се готвеше да я целуне и Саманта осъзна, че с нетърпение очаква целувката му. Една целувка нямаше да навреди никому. Щеше да се погрижи да си остане единствена.

Силата, с която устните му притиснаха нейните, бе толкова зашеметяваща, че в един миг Саманта си помисли, че ще припадне. Почувства как тялото му се притиска към нейното, разпалвайки у нея непозната страст. Вече не притежаваше своя воля, беше като и парцалена кукла в ръцете му.

Когато Ханк най-сетне я пусна почувства се странно разочарована. Внезапно й стана студено. Но когато му пожела лека нощ и го погледна, страстният му поглед отново запали огньове в нея.

Влезе в стаята си, изпаднала в някакъв унес, захвърли дрехите си съвсем безразборно и се мушна в леглото. Цялото й тяло трепереше, а устните й горяха от страстната му целувка.

ГЛАВА ОСМА

На следната сутрин Ейдриън нахлу в мислите й и Саманта изпита горчиво чувство на вина. Докато предната вечер бе с Ханк, Ейдриън като че бе престанал да съществува. Чувстваше, че все едно го бе предала не защото бе целунала друг мъж, а защото го бе забравила напълно.

Нямаше да позволи това да се случи отново. Щеше да почака Ейдриън да я целуне и да я накара да изпита същата възбуда. Със сигурност неговата целувка ще бъде още по-хубава, защото тя го обича. Наистина го обича. Наистина. Защо тогава трябва постоянно да си го напомня?

Саманта излезе с бързи крачки от хотелската стая и ядосано тръшна вратата след себе си. Нямаше намерение да чака Ханк, въпреки че ако го направеше, Ейдриън щеше да има възможност да ги види заедно, Но когато влезе във фоайето. Ханк вече я чакаше.

— Добър ден, Сами — усмихна се той.

Саманта не смееше да го погледне в очите. Ханк изрече името й нежно, с обич. Как можаха нещата да стигна толкова далеч за толкова кратко време? Беше очевидно, че Ханк бе влюбен в нея. Всичко се развиваше твърде бързо Трябваше ли да изостави плана си? В никакъв случай и искаше да нарани Ханк.

— Ханк… за миналата вечер…

— За нищо друго не съм си мислил… — отвърна бързо той и Саманта разбра, че трябва да го отдалечи от себе си, преди чувствата му към нея да станат още по-силни.

— Ханк… не трябваше да ме целуваш.

— Но на теб ти хареса.

— Да, но…

— Беше твърде скоро — довърши той, преди да бе успяла да му обясни за Ейдриън. — Трябва да ми простиш. Сами, но търпението съвсем не е моя добродетел. Но заради теб ще се опитам да бъда търпелив.

Тя понечи да възрази, да му каже, че си е направил погрешно заключение, но той я хвана под ръка и я изведе от хотела Ще трябва да му каже, че те могат да бъдат само приятели, че тя обича Ейдриън. Но как да намери думи? Може би ще бъде по-добре, ако му покажеше предпочитанията си. Това е!

Пристигнаха на спирката точно когато другите вече се качваха. Ейдриън ги изгледа студено. О, планът й наистина бе превъзходен. Ейдриън ревнуваше! Но тя вече не можеше да продължава играта, не можеше да нарани Ханк.

Без да каже дума, Саманта остави Ханк и се приближи до Ейдриън и Жанет. Трябваше да се показна студена и безразлична към Ханк. Това бе единственият начин. Но се чувстваше ужасно заради това, което правеше.

През целия ден Саманта седеше в ъгъла срещу Ханк, не точно срещу него, както досега. Не му проговори и не го погледна нито веднъж. Настроението на Ейдриън, изглежда, се подобри и дори от време на време той я заговаряше, въпреки че повече говореше с Ханк.

Вечерта, когато спряха да почиват, Саманта продължи да пренебрегва Ханк. По време на вечерята седна възможно най-близо до Ейдриън и го принуди да завърже разговор с нея. Докато лежеше будна през нощта, хиляди пъти се прокле за това, че е могла да използва Ханк по такъв недостоен начин.

Той не го заслужаваше и тя съжаляваше толкова много, но необмислените й действия бяха вече факт.

На следната сутрин се чувстваше толкова изморена, че една намери сили да се качи в дилижанса. Спа през целия ден, въпреки че често се будеше, когато дилижансът преминеше през някоя неравност, но веднага след това отново заспиваше. Тази вечер, когато стигнаха в следващия град, вече не й се спеше. Нямаше да отиде на хотел. Щеше да остане близо до Ейдриън. Ханк изчака известно време да види дали тя ще тръгне с него, но когато тя не го напрани, той я хвана за ръка и я дръпна настрана от другите, настоявайки за обяснение.

— Защо ме отбягваш. Сами?

— Да те отбягвам? Какво искаш да кажеш?

Очите му се присвиха подозрително, превръщайки се в тесни цепки.

— Стоиш толкова близо до приятеля си Ейдриън, като че ли се страхуваш от мен.

— Ейдриън ми е нещо повече от приятел — отвърна тя с многозначителен тон, след което се извърна, тъй като очите й се напълниха със сълзи. Не би могла да го каже по-прямо.

Сега той би трябвало да разбере.

Гледайки я как се отдалечава, Ханк заплашително смръщи вежди. Искаше да я хване и хубаво да я разтърси. Какво правеше тя? Защо изведнъж започна да го пренебрегва, отдавайки цялото си внимание на Ейдриън?

Изведнъж отговорът дойде като от само себе си и той едва не се изсмя на глас. Малкото глупаче! Тя се опитваше ла го накара да ревнува! Не разбираше ли, че това изобщо не е необходимо? Той вече бе изцяло завладян от нея. Нямаше нужда да го кара да ревнува.

Ханк реши да я остави да играе играта си. Щеше да има търпение. Щеше да се подчини на правилата й. За нея бе готов да направи всичко.

Когато осъзна този факт, Ханк се сепна. Беше истина. Как можа да се влюби в тази жена толкова скоро? Тя го накара да забрави за Пат, да забрави, че бе тръгнал към Мексико. Всички тези мисли изчезнаха от главата му, тъй като можеше да мисли единствено за Саманта.

Това го смути не малко. Най-силните чувства, които бе имал към жена, бяха към Анджела. Това не бе толкова отдавна, не толкова, че да не може да си спомни горчивината, която изпита, когато я загуби заради друг мъж Но всичко това сега не беше важно. Саманта го караше да забрави дори това.

Той все още не я обичаше. Не вярваше, че това е любов, не и толкова скоро. Но можеше ли я обича? Можеше ли напълно да й отдаде сърцето си, ако и тя му отдадеше своето?

Вече бе сигурен в едно. Изгаряше от желание за нея. Тук не можеше да има грешка. Трябваше само да я погледне и кръвта да кипне във вените му. Но тя беше дама, така че трябваше да я ухажва бавно. А както изглежда, тя искаше да играе своите женски игрички.

Мислейки си за тези неща, Ханк поклати глава. Това бе безсмислено. Не разбираше ли Саманта що за човек бе Ейдриън Олстън? Ханк не можеше да изпитва ревност заради него. Той бе *hombres puta*.

Ханк не можеше да разбере такъв човек. Ейдриън вече му бе намекнал два пъти, че ще се радва на компанията му, като втория път бе по-агресивен. Всичко свърши, когато Ханк посегна към оръжието си, без да крие отвращението си.

Саманта беше в пълна безопасност с Ейдриън, но очевидно тя нямаше представа за това, сигурно мислеше, че и той не знае. Засега щеше да я остави, ще чака, докато се умори от тази игра, след това щеше да си поговори сериозно с нея. След това няма да има недоразумения. Той нямаше да го позволи. Веднъж след като я помолеше да се омъжи за него… Да, Ханк осъзна, че точно това възнамерява да направи.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Елизабеттаун бе основан през 1868 година, две години след като бе открито злато в реките на Бодли Маунтин. През последните няколко години в този район бяха дошли хиляди миньори златотърсачи и продължаваха да прииждат още. Непрекъснато се появяваха нови сгради. По-голямата част от тях бяха неустойчиви дървени постройки, от които имаше поне стотина — магазини, барове, танцови салони, хотели, дори аптека.

Дилижансът бе пътувал доста бързо и пристигна в града късно следобед на осемнадесети февруари. Ейдриън бе заразен от трескавото оживление на това място и едва дочака следващия ден, когато нае кон и замина за долината Морено. Остави Жанет сама с целия багаж и храната.

Горката Жанет бе зашеметена. Не можеше да разбере дивия ентусиазъм на Ейдриън, нито бе свикнала да разчита на себе си, защото обикновено Ейдриън се грижеше за всичко.

Без да се замисли, Саманта пое грижата за приятелката си, а Жанет с благодарност й позволи да го направи. Саманта намери евтин хотел и уреди нещата на Олстъновн да бъдат откарани там. Тя също възнамеряваше да остане там. Не, че толкова й харесваше, но не можеше да остани Жанет сама, докато го Ейдриън отсъстваше.

Преди да напуснат спирката на дилижанса, към тях се приближи Ханк Шавез. Саманта веднага се стегна вътрешно, но той наистина я изненада.

— Сеньорити — той докосна с върховете на пръстите си ръба на шапката си, след което любезно продължи, — вашето присъствие превърна едно по всяка вероятност скучно пътуване в истинско удоволствие.

— Много сте любезен — кимна Саманта.

— Може би ще имаме възможност да се видим още веднъж, преди да напусна града — продължи Ханк, без да откъсва поглед от Саманта.

— Може би — отвърна уклончиво тя.

Той се усмихна.

— Ако не, в този момент ви пожелавам приятен път, Саманта. Сеньорита Олстън.

Ханк отново докосна шапката си по познатия начин и си отиде. Саманта дълго гледа след него. Изпита облекчение, но и нещо друго, нещо, което не можеше да определи. Той наистина разбра, каза си тя. Наречe я Саманта, за да й покаже, че е разбрал. Оттегли се достойно, като истински джентълмен, точно както се бе надявала. Всъщност, помисли си тя, той се отказа твърде лесно.

— Това беше истински джентълмен — отбеляза Жанет.

— Да, така е.

— И със сигурност се влюби в теб, скъпа.

— Не… не бе съвсем така — отвърна смутено Саманта.

— Значи не го харесваш? — продължи Жанет. — Не те обвинявам. Не беше кой знае колко привлекателен.

— Какво искаш да кажеш? — попита Саманта рязко. — Той е много красив мъж.

Жанет бе напрано шокирана.

— Изразяваш се доста меко, скъпа. Има толкова тъмна кожа. Той е твърде… как да се изразя? Изглежда недодялан, груб и твърде опасен. Би бил ужасен любовник.

— Но какво имаш предвид?!

— Той би бил твърде агресивен, изискваш твърде много, настоятелен и груб.

Очите на Саманта хвърлиха гневни пламъци.

— Да не би да говориш от опит? — попита тя гневно.

— Да, скъпа. — Жанет отвърна с бавен, безизразен глас след това се отдалечи, оставяйки Саманта ла гледа смаяно след нея.

Беше късно една вечер, когато Ейдриън се върна и намери Жанет и Саманта в хотела Беше възбуден, пълен с идеи проекти за следващия им ден. Беше получил много съвети от златотърсачи, които вече си бяха очертали терени; съвет за това къде бе най-вероятно да намери злато. На следния ден Ейдриън не намери злато, но ентусиазмът му не отслабна. На третия ден намери няколко самородни къса злато близо до едно сухо речно корито и незабавно си отбеляза участъка. Върна се

в града само да го регистрира след това се отправи обратно към долината.

Този ден Жанет и Саманта го придружиха до участъка му, за да знаят мястото, където да го търсят в бъдеще, защото Ейдриън възнамеряваше да живее в долината. Жанет много се тревожеше. Беше средата на февруари, времето едва ли бе подходящо да се спи в палатка на открито. Но Ейдриън бе твърдо решен да го направи.

Жанет бе не по-малко твърдо решена да го посещава всеки ден. Саманта всеки път я придружаваше — това единственият начин да види Ейдриън.

Като се изключат посещенията до участъка на Ейдриън, Саманта в останалото време страшно се отегчаваше Нямаше какво да прави в Елизабеттаун. Прекарваше все повече време в смесения магазин, като купуваше неща, от който в действителност нямаше нужда. Но това бе интересно място, типичен магазин от югозапада — миришеше на тютюн за дъвчене, кожа, прясно кафе и дори осолена риба. Луксозните предмети бяха малко. Предлагаха се основно предмети и храна, подходящи за грубия живот тук, всяко свободно местенце бе заето. Дори на покривните греди бяха овесени шунка, късове бекон и готварски съдове. По пода имаше по-големи и по-малки бурета, пълни догоре със захар, брашно, дори оцет. Това бе мястото, което Саманта посещаваше всеки ден, за да минава времето.

Не бе срещала повече Ханк Шанс и се запита дали не е напуснал вече Елизабеттаун. Щеше да мине около месец, докато пристигнат вакуеросите на баща й. Какво да прани през цялото това време? Замисли се за дома. Не бе виждала баща си почти три години. Първоначално не бе имала такива намерения, но бе останала още шест месеца при Жанет, причината беше, че искаше да бъде близо до Ейдриън. Но и тогава той не й бе обърнал повече внимание, отколкото го правеше сега. Защо Ейдриън не я намираше привлекателна? Останалите мъже винаги бяха очаровани от нея. Саманта започна да си мисли, че той може би е като Жанет. Вкусът му сигурно е по-особен, като нейния. Та тя дори не намираше Ханк за привлекателен мъж! Дали по-тъмният тен или кожата отблъскваше Ейдриън? За неговия вкус тя може да е с по-тъмен тен, твърде енергична и здрава. Когато отиде на изток тя имаше лек, здрав тен, който бе запазила почти шест месеца. Въпреки че сега бе значително по-бледа, дали той не можеше

да забрави каква бе кожата й преди? Здравият й вид ли го отвращаваше? Или пък той просто не харесваше тъмнокоси жени. Майка му и сестра му бяха руси, освен това бяха дребни Може би тя бе твърде висока?

По дяволите! Кое не й беше наред? Ако Ейдриън не мразеше толкова много смелостта у жените, просто би го попитала. А времето минаваше. Сега й бе възможно да го вижда само по няколко часа на ден. Имаше нужда от помощ. Трябваше отново да се довери на Жанет. Тя не знаеше за чувствата й към Ейдриън. Може би бе дошло време да поговорят.

Същата вечер отидоха в един малък ресторант, където сервираха домашно приготвена храна. Когато влязоха, помещението бе почти празно, но в последствие бързо се напълни, като повечето клиенти бяха груби мъже, които идваха от игралния дом, намиращ се в съседство. Докато се хранеха, Саманта и Жанет трябваше да понасят невъобразим шум и нежелано внимание от страна на мъжете.

— Ейдриън има ли си годеница или приятелка? Някоя, която не познавам? — започна Саманта.

Жанет искрено се изненада.

— Разбира се, че не, скъпа. Защо питаш?

Саманта се смути, но нали в крайна сметка бе решила да попита Жанет именно за това.

— Питах се защо тогава не ме харесва.

— Но той те харесва, Саманта. Ти си негова приятелка, както и моя.

— Нямам предвид обикновено приятелство, Жанет. Толкова ли съм грозна? Защо Ейдриън не ме приеме като нещо повече от приятелка?

Жанет смутено се размърда на стола си. Не смееше да вдигне поглед и да срещне проницателните изумруденозелени очи.

— Защо искаш това, Саманта?

— Защо? — Саманта се приведе към приятелката си и прошепна: — Не можеш ли да предположиш, че го обичам, разбира се, ти не знаеш. Той не знае. Какво да правя Жанет?

— О, скъпа, съжалявам. Нямах никаква представа, че изпитваш такива чувства към брат ми.

— Но какво да направя? Ще трябва да си тръгна след по малко от месец.

— Може би ще е най-добре да го забравиш и да се върне вкъщи при баща си — каза нежно Жанет.

— Да го забравя! Невъзможно!

— Може да е за добро, Саманта. Виждаш ли, Ейдриън си е поставил голяма цел — опита се да обясни Жанет. — Заклел се е да не обръща внимание на никоя жена, докато не постигне целта си.

— И каква е тя?

— Да стане богат и уважаван. Преди целта му бе да отвори адвокатска кантора. Сега, предполагам, това е сребърната мина, която е купил. Докато не стане богат, дори няма да помисли за жени.

— Ейдриън се отнася твърде строго към себе си — отбеляза Саманта. — Ами ако се ожени за богата жена?

— Няма да го направи, докато не стане толкова богат, колкото е и тя. За него това е въпрос на чест.

Саманта почувства разочарование. Имаше нужда от малко кураж, а не получаваше нищо.

— Предлагаш ми да се откажа?

— Да. Това ще е най-доброто за теб.

— В такъв случай ти изобщо не ме познаваш. Жанет — отвърна упорито тя. — Аз никога не се отказвам.

Саманта бе твърде разочарована и ядосана, за да каже нещо повече. Жанет замълча, като се взираше в храната пред себе си с мрачно изражение. Тъкмо щяха да си тръгват, когато един глас прекъсна нерадостните им размишления.

— А, сеньорити — весело ги поздрави Ханк. — За мен удоволствие да ви видя пак.

Саманта само кимна в отговор, но Жанет бе тази, която заговори.

— За нас също е удоволствие да ви видим, сеньор Шавез. Вашата компания ни липсваше. Ейдриън също често пита за нас.

— Как е брат ви? — осведоми се учтиво Ханк. — Намери ли вече златна жила?

— Не точно, но очевидно има голям напредък в долината. — Жанет се усмихна топло. — Сигурна съм, че той ще се зарадва да ви види. Искате ли да дойдете с нас утре да го посетите? Ние яздим до долината всяка сутрин.

— Чудесно. Тогава ще се срещнем утре сутринта пред конюшнята. В девет часа?

След като Ханк си отиде, Саманта хвърли сърдит поглед на Жанет.

— Защо, за бога, направи това? Ти дори не го харесваш!

— Но той е очарователен и доста забавен.

— Не трябваше да го каниш да идва с нас! — изсъска Саманта.

— Ако трябва да бъда откровена, ще се чувствам в много по-голяма безопасност, ако някой мъж ни придружава до долината.

— Напълно съм способна да ни защитавам, Жанет — бе възмутеният отговор на Саманта.

— Не би трябвало това задължение да пада върху теб, скъпа. Всъщност, обмислям възможността да остана с Ейдриън, така че няма да се налага да яздя всеки ден.

— Да спиш в палатка? Не ставай смешна, Жанет. Ще се чувстваш ужасно! Без никакви удобства.

— Но ще съм по-спокойна и няма да ме с страх — после добави: — Може би няма да ми се наложи да го правя, ако успея да убедя твоя приятел да ни придружава всеки ден, разбира се, докато възнамерява да стои в този град.

— Ханк Шавез не ми е приятел! — възрази остро Саманта. Можеш сама да отидеш утре с него. Аз не искам да го виждам.

— Не, не, не мога да остана сама с него!

— Нали сама каза, че ще се чувстваш в по-голяма безопасност — напомни й иронично Саманта.

— Но само ако и ти дойдеш. Трябва да дойдеш, Саманта. Ейдриън ще пита за теб, ако не го направиш.

Заради последния аргумент Саманта се съгласи, отношението й към Ханк Шавез бе глупаво. Интересът му към нея със сигурност бе угаснал. Той не се бе опитал да се срещне с нея, откакто пристигнаха в Елизабеттаун. Срещата им тази вечер бе съвсем случайна.

— Е, тогава, предполагам, ще дойда — каза Саманта, като ставаха от масата. — При това — добави тя с дяволита усмивка — може би Ейдриън ще започне да ревнува, като ме види с мистър Шавез.

Жанет тъжно въздъхна. Горката Саманта. Ако само знаеше колко безполезни са усилията й! Жанет се надяваше заради приятелката й

Ханк Шавез да е достатъчно настоятелен и очарователен, за да я накара да забрави Ейдриън. Защото, ако Саманта продължаваше да го обича, не я очакваше нищо добро.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Елизабеттаун пулсираше от живот. Още в ранни зори градът започваше напрегната дейност, а шумът и оживлението продължаваха до късно нощем в баровете и игралните домове. Амбициозни предприемачи, нетърпеливи да приберат в джобовете си златото на хилядите златотърсачи, бяха издигнали огромни палатки, в които се играеше комар, а уискито бе в изобилие.

На шестия ден, откакто пристигна в града, Саманта се събуди по-рано от обикновено. Реши, че този ден ще положи по-специални грижи за външността си. Прекара повече време в малката вана, отколкото бе необходимо, и изми два пъти косата си със специалния си сапун, ухаеш на рози, след което я разресва дълго и енергично, докато стана копринено мека и блестяща. Накрая вдигна косите си в красива висока прическа, като остави две къси къдрици на слепоочията си. Когато сложеше елегантната шапка с тясна периферия с шест тъмнозелени панделки, падащи свободно по гърба й, ефектът щеше да бъде поразителен. Шапката се съчетаваше идеално с единия от двата костюма за езда, които бе взела със себе си. Костюмът бе от зелено кадифе, модел от източните щати, много елегантен, удобен за дамско седло. Саманта не харесваше дамския начин на яздене, но трябваше да се примири. На дамите не бе позволено да яздят по обичайния мъжки маниер.

Саманта все още се суетеше пред огледалото, когато дойде Жанет, готова за тръгване. Отидоха в конюшнята и наеха коне; Саманта си избра сивата кобила, която бе яздила и преди. Вече бе свикнала с това животно, което бе кротко и не й създаваше никакви проблеми. Не се стараеше да впечатли Ханк с майсторска езда.

След няколко минути към тях се присъедини Ханк, облечен почти по същия начин, както когато се срещнаха за пръв път — целият в черно, освен синята копринена кърпа около врата и синя раирана риза. Изглеждаше изключително елегантен и дяволски привлекателен. Саманта отвърна на поздрава му с топла усмивка.

Яздеха към долината в мълчание. Когато стигнаха участъка на Ейдриън, Саманта веднага разбра, че той не бе очарован да я види с Ханк. Ейдриън им хвърли сърдит поглед, след което ги пренебрегна изцяло, като продължи да копае в речното корито, и дори на сестра си отговаряше с половин уста.

Саманта се смути и се отдалечи безшумно на известно разстояние. Жанет отиде при брат си и седна наблизо. Ханк се върна при конете. Нямаше намерение да отиде при Саманта. Щеше да я остави да се измъчва още малко. Той можеше да чака. Бяха изминали пет дни, без да се опитва да се срещне с нея. Тя трябваше да разбере, че не можеше да си играе с него. Беше му липсвала много през тези пет дни, които той прекара край игралните маси. В едно нещо Пат бе прав — имаше дяволски късмет с картите. Не просто бе удвоил парите си, а бе направил много повече. Наистина, не притежаваше достатъчно, за да купи земите си, но се чувстваше богат. Никога не бе имал толкова пари. И кой знае, ако Саманта го задържеше по-дълго тук, можеше да продължи да печели, докато събере достатъчно.

Колко време щяха да останат? Нямаше намерение да я ухажва прекалено дълго. Бе търпелив към нея, но това не можеше да продължава вечно. Тук не бе Европа, където дългото ухажване бе нещо съвсем обикновено. Тук бе Запада, където мъж и жена можеха да се срещнат, да се ухажват и да се оженят в един ден. Много хора правеха точно това. Когато напуснат Елизабеттаун, двамата щяха да са вече женени или ще се отправят към Мексико, за да се оженят. И ако тя държеше да получи благословията на баща си, той щеше да се съгласи и на това. За нея бе съгласен на всичко. В определени граници, разбира се.

Ханк не преставаше да се чуди на себе си и на желанието си към тази жена. Бе я пожелал от пръв поглед и знаеше, че трябва да я има. Тя бе дама, така че той не можеше да я притежава, без да се ожени за нея. Следователно бе решил, че ще се ожени. Толкова бе просто! Ханк дори не се замисли за това, че почти не я познава. Не бе толкова важно. Позволи на чувствата си да вземат връх точно както с Анджела. Остави се да го завладее любовта към тази красива жена. Преди да настъпи нощта, щеше да покаже на Саманта, че не е изгубил интерес към нея.

Няколко минути по-късно Саманта се върна при другите.

Тя веднага забеляза, че нищо не се бе променило. Ханк се бе облегнал на едно дърво, захапал дълга сламка между зъбите си, а Жанет бе седнала на едно повалено дърво малко по-настрани от него. Ейдриън се бе преместил по-нагоре по речното корито. Никой не продумваше.

Саманта се усмихна вяло на Ханк, преди да се приближи до Жанет.

— Какво му става на Ейдриън днес? — попита тя, надявайки се Ханк да не я чуе. — И преди се е държал грубо, но днес направо прекали. Отначало си помислих, че ревнува. Но той пренебрегва и теб!

— Мисля, че участъкът не оправдава очакванията му — отвърна Жанет. Намерил е съвсем малко злато.

— Наистина ли мислиш, че това е причината?

— Да. — Жанет изпусна дълбока въздишка.

— Защо не се опиташ да го убедиш да се откаже? Все още може да отвори адвокатска кантора в Денвър.

Жанет само поклати глава.

— Аз разбирам това, ти също, но Ейдриън се поболя от желание да забогатее бързо. Той нима да се откаже, все още не. Познавам брат си.

— Но какво му пречи да се върне с нас в града? Може би утре ще се почувства по-добре.

— Ти се върни. Смятам да остана с Ейдриън тук тази нощ.

— Не ставай смешна!

— Не, говоря напълно сериозно — отвърна Жанет. — Ейдриън работи прекалено много. Не се чувства добре.

— Той ли ти каза това? — попита Саманта, като в миг недоволството й премина в загриженост.

— Не, но не съм сляпа и сама го виждам. Той е бледен, поти се твърде много. Мисля, че развива треска. Знам, че няма да спре работа, за да отиде при лекар. Самата аз ще с поболея от притеснения, ако не остана да се погрижа за него. По-лесно ще ми е да остана, отколкото да се притеснявам далеч от него.

Саманта хвърли поглед към Ханк и си помисли, че ще трябва да се върне в града сама с него. Неволно потръпна.

— Но, Жанет…

— Не. Сеньор Шавез ще те заведе в града и с него ти ще си в безопасност. Не трябва да се тревожиш за мен.

Саманта захапа долната си устна и се замисли.

— Тогава и аз оставам.

— В малката палатка на Ейдриън едва ли ще се намери място за трима ни — засмя се Жанет, след което отново стана сериозна, кимайки към Ханк. — Не се страхуваш да останеш сама с него, нали?

Саманта изправи гордо гръб.

— Разбира се, че не! — отвърна възмутено тя. — Много добре, тогава ще се видим утре. — Да, до утре.

Самоувереността започна да я напуска, докато колебливо се приближаваше към Ханк.

— Готов ли сте да тръгваме?

— Да. — С едно грациозно движение той се изправи на крака и погледна към Жанет. — Тя няма ли да дойде?

— Не, Жанет казва, че Ейдриън не се чувства добре и настоява да остане тук и да се грижи за него. Надявам се, че нямате нищо против. Ще бъдем само двамата.

Ханк се усмихна, очите му заискриха.

— Как бих могъл да имам нещо против… Сами? — отвърна той тихо.

Искаше му се да се разсмее с глас. Ето че тя отново искаше да го ухажва, да насочва вниманието си към него. Да уреди нещата така, че да бъдат само двамата! Значи не бе толкова сдържана, колкото си мислеше отначало. Значи тя бе не по-малко нетърпелива от него. Тя го желаеше!

Докато се отдалечаваха от участъка на Ейдриън, Ханк бе извън себе си от щастие. Нямаше да я разочарова. Знаеше точно едно място, където можеха да останат сами, необезпокоявани, далеч от всякакви палатки, участъци и човешко присъствие. То се намираше под една отвесна скала, край която бяха минали по-рано. Точно под скалата течеше неголям поток, до който разперваше клони огромно дърво. Никой, застанал на скалата, не би могъл да види какво има под дървото, освен това брегът до дървото бе обрасъл с гъста трева, един малък рай, където би могъл да остане сам със Саманта. Вече бе започнал да я мисли за своя жена.

С всеки изминал момент Саманта ставаше все по-нервна, а мислите й препускаха във всички посоки. Какво имаше предвид той, като я нарече Сами? Възможно ли бе интересът му към нея да се е върнал? Не бе нейна идеята да остане насаме с него. За какво ли си мислеше той? Защо се отнасяше с нея така интимно?

Ах, Жанет, как можа да ми сториш това?

Ханк яздеше пред нея, малко вдясно. Когато стигнаха до скалата, той изведнъж зави наляво, като изведе коня й извън пътеката и го поведе надолу но полегатия склон. Понеже беше обрасъл с пелин, кактуси и дървета, по склона не бе минавал никой друг, Саманта се опита да спре, но Ханк хвана шията на коня й и продължи да язди напред.

— Ханк? Къде отиваме? — попита тя с твърд глас.

Ханк обърна глава към нея и се усмихна.

— Ще се отклоним малко от пътеката. Искам да ти покажа нещо.

Саманта замълча и му позволи да я води. Какво можеше да й направи? Едва ли човек като него, галантен и внимателен, ще й причини нещо лошо. Освен това, в чантичката й бе нейният дерин джър, както винаги. В продължение на няколко минути се спускаха надолу покрай скалата и съвсем скоро достигнаха потока. Той бе съвсем плитък и Ханк прекара конете им през него, без да се поколебае. От дясната им страна отвесната скала започна да се издига все по-високо. Скоро достигнаха голямото дърво, което се простираше над потока, докосвайки с клоните си скалата.

Дъбът простря клоните си над тях, като че ли се намираха в огромна палатка. Ханк спря, слезе от коня и вдигна ръце, за да помогне на Саманта да слезе.

Тя се поколеба за момент, а той само се усмихна.

— Ще трябва да позволим на конете да се напият.

Тя сложи ръце на раменете му и му позволи да я свали на земята. Конете веднага се отправиха към потока.

Мястото беше съвсем усамотено. Дърветата, които растяха зад тях, бяха по-високи от Саманта. Пред тях се възправяше скалата. А над тях бе дървото, през гъстите клони на което едва проникнаха слънчевите лъчи.

— Красиво е тук — прошепна Саманта — Това ли искахте да ми покажете?

— Не, скъпа — отвърна й страстно. — Това исках да ти покажа.

Привлече я бързо към себе си и преди Саманта да разбере какво става, впи устни в нейните. В продължение на няколко секунди целувката му бе нежна и проучваща. Само след миг обаче стана по-настоятелна, по-влудяващо чувствена. Той обхвана лицето й в длани, за да не може тя да се отдръпне. Изведнъж някак си краката й се отделиха от земята, Ханк я прихвана през кръста и я положи нежно на земята. Нито за момент устните му не се отделиха от нейните.

Сякаш в тялото й се разливаше течна лава. Отмести чантичката си настрани, за да може по-лесно да го прегърне. Шапката му падна на земята, когато зарови пръсти в гъстата му коса, която бе толкова мека, толкова чувствено галеше пръстите й. Без да осъзнава какво прави, тя притисна устните си към неговите. Отвръщаше страстно на целувката му, задъхвайки се леко. Тялото й изгаряше от непозната страст. Саманта изобщо не забелязваше, че Ханк разкопчава жакета й. Дойде на себе си, когато той започна да прави същото с блузата й. Един вътрешен глас й казваше да го спре. Не беше позволено да я съблича мъж. Но когато Ханк докосна гърдите й, всичко друго вече бе без значение. Ръцете му изпращаха огнени стрелички от страст по цялото й тяло. Ръката му покри едната й гърда и я стисна лекичко.

Саманта изпусна лек стон на изненада и удоволствие, тъй като никога преди не бе изпитвала нищо подобно. Тя изви тяло, стремейки се да се притисне още по-плътно до него, но той нежно я притисна към тревата. Устните му се откъснаха от нейните, като започнаха да изследват и покриват с целувки нежната й шия. Тръпки на удоволствие разтърсиха тялото й. Когато езикът му лекичко докосна малкото връхче на гърдата й, тя инстинктивно изви гръб като дъга, предлагайки му повече, докато устните му покриха нежната плът.

Никога не бе изпитвала подобно удоволствие. Ханк милваше едната й гърда, докато устните му нежно измъчваха другата. Потъваше някъде дълбоко, дълбоко, в море от сладостни усещания.

Устните на Ханк бавно се върнаха върху нейните, като оставяха по пътя си огнена следа. Някъде отдалеч Саманта чу страстния му стон.

— О, Самина, моя скъпа…

Думите му я събудиха от унеса й. Господи, какво му позволяваше да прави с нея? Саманта извърна глава.

— Не, не трябва! — Тя изстена и се опита да го отблъсне от себе си. — Моля те, пусни ме.

Ханк се надигна от нея и я погледна изпитателно. Притисната под тежестта му, тя не можеше дари да помръдне. Очите му горяха мрачно.

— Да те пусна? — Той пое дълбоко дъх. — Не, мисля, че вече е твърде късно за това.

— Не! — извика тя изплашена. — Моля те, Ханк, ти не разбираш, не мога да направя това. Не мога!

Той й се усмихна нежно.

— Изплашена си и това е нормално. Няма да те нараня, Самина. Ще бъда много нежен и внимателен с теб.

— Не! Не, не! Вече стигнахме твърде далеч. Изобщо не трябваше да идваме тук. Изобщо не трябваше да ме целуваш. Аз… аз…

— ТИ ми позволи да те целуна. Позволи ми да направя много повече. Ако не с трябвало да те целувам, и ти не трябваше да го правиш.

— Знам — отвърна отчаяно тя. — Съжалявам. Не исках да направя това. Не можех да мисля. Досега никой не ме е целувал така, никога не съм се чувствала по този начин. О, но ти не би разбрал.

— Напротив, разбирам много добре — отвърна й меко Ханк, а гласът му бе като нежна милувка. — Отдаде се на страстта си, също както и аз.

— Но аз не мога да ти позволя да ме целуваш повече и… и да правиш други неща с мен. — Лицето й се покри с ярка червенина. Господи, дори не се бе покрила още. Бързо закопча блузата си, но погледът му продължи да я изгаря и това я смути още повече. — Не трябва да правиш това, Ханк. Не разбираш ли? Не е редно.

— Редно е. Не виждам нищо грешно за нас двамата.

— Но за мен нещата не стоят по този начин — настоя тя. — Никога не съм правила подобно нещо.

Той въздъхна измъчено и се изправи, като се обърна с гръб към нея, за да може тя на спокойствие да оправи дрехите си.

— Добре — каза той, все още с гръб към нея. — Ще почакам.

Нещо в тона му накара Саманта рязко да вдигне глава. Изпита такова огромно облекчение, че той разбра и не бе ядосан. Саманта оправи дрехите си, погледна го изненадано и се намръщи:

— Да почакаш?

Той погледна през рамо. Когато видя, че е оправила дрехите си, Ханк се обърна с лице към нея. Внезапно й се усмихна и поклати глава.

— Нима не разбираш, Самина, какво изпитвам към теб?

— Наистина не разбирам. — В гласа й прозвуча тревога. — Цели пет дни никъде не те срещнах.

— Сама си си виновна. Ти пожела да ме поразиграеш малко, нали?

— Но за какво говориш? Мислех, че вече си заминал.

Той отново поклати глава.

— Не. Знаеше, че нямаше да си тръгна без теб.

Саманта пое дълбоко дъх. Но за какво си мислеше той?

— Ханк, аз…

— Ти искаше всичко да стане по правилата, предполагам. Добре, ще ти кажа, че от самото начало знаех, че ще бъдеш моя. Сега те моля съвсем официално да дойдеш с мен в Мексико и да…

— Почакай! — извика Саманта, като скочи рязко на крака. — О, господи, Ханк, но това е ужасно!

В миг усмивката му се стопи.

— Искаш да ми обясниш нещо ли?

— Аз те харесвам, Ханк, наистина те харесвам. Харесва ми всяка минута от пътуването с теб. Но това пътуване свърши.

— Какво искаш да кажеш?

Та неволно се сви, тъй като гласът му я шибна като камшик.

— Нещата между нас можеше да са по-различни, защото ти си много привлекателен мъж. Ханк. Но аз обичам друг и възнамерявам да се омъжа за него.

Очите на Ханк се присвиха в тесни цепки.

— Но когато годеникът ти не е с теб, флиртуваш много добре с други мъже, малката. Къде е той?

Саманта видимо се смути.

— Той е тук, разбира се. Мислех, че разбра, когато ти казах, че ние с Ейдриън сме повече от приятели.

— Ейдриън! — Ханк впи недоумяващ поглед в нея. — Сега вече ми се подиграваш!

— Не се подигравам. Обичам Ейдриън. Обичам го повече от две години.

— Но това е смешно, малко глупаче — отвърна той, вече по-меко. — Всъщност това е невъзможно.

Очите й блеснаха гневно.

— Как смееш! Аз го обичам!

Тялото му се стегна. Та тя наистина имаше предвид точно това, което казваше. Тя наистина обичаше този мъж, който никога нямаше да отвърне на любовта й. Но тогава защо се бе държала с него по начин, който го обърка и го накара да повярва, че тя също изпитна чувства към него?

— Мисля, че ти имаше намерение да ме използваш — заяви той с мрачен глас. — Когато пътувахме, ти насочи цялото си внимание към мен, като пренебрегна Ейдриън изцяло. Защо?

Саманта забеляза как лицето му се изкриви от гняв, което я изплаши не на шега.

— Нямах намерение да те заблуждавам, Ханк. Аз… надявах се, че Ейдриън ще ревнува. Но веднага щом забелязах, че проявяваш все по-голям интерес към мен, ти казах за Ейдриън. Не исках да те лъжа. Казах ти, че с Ейдриън сме повече от приятели.

— Знам много добре какво представлява той — изсъска яростно Ханк. — Не повярвах, че ще си толкова глупава, за да го обикнеш.

— Защо не? — настоя тя. — Защо говориш за него по този начин?

— Мислиш ли, че той някога ще отвърне на любовта ти? Ти си глупачка, скъпа. Но и аз съм не по-малко глупак. Направих още една ужасна грешка в живота си.

Той изрече тези думи с такава горчивина, че й стана неудобно да го попита какво иска да каже. Но трябваше да го накара по някакъв начин да спре да говори за Ейдриън по този обиден начин. Затова настоя за отговор:

— Каква грешка?

Очите му студено се впиха в нея.

— Глупак съм, защото отдадох чувствата си на жена, която обича друг мъж. Поне Анджела бе откровена от самото начало. Знаех, че обича друг, но въпреки всичко я желаех. Ти дори и това не направи.

Прониза я остра болка.

— Никога не съм си мислила, че ще поискаш да се ожениш за мен. Как бих могла да отгатна такова нещо?

Гордостта на Ханк бе жестоко наранена. С удоволствие би я удушил, защото го бе използвала по такъв начин. Никога нямаше да признае, че бе искал да се ожени за нея.

— Извънредно много се ласкаеш. — Той се нахвърли върху нея с груби думи. — Да се оженя за теб? Не това имах предвид.

— Но нали ме помоли да дойда с теб в Мексико?

— Да, направих го и това бе грешка. Но да се оженя за теб? Сега ти правиш грешка.

Ханк се изсмя презрително. Очите му отново се присвиха и Саманта видя в тях нещо, което я изплаши, и което предизвика студени тръпки по гърба й. Веселият очарователен мъж, с когото се чувстваше в такава безопасност, бе изчезнал, за да се появи на негово място този навъсен, заплашителен непознат, който я ужасяваше.

Ханк продължи с наситен от презрение глас:

— Нямах никакво намерение да се оженя за теб. Щях да направя своя любовница и да се отнасям добре с теб. Но една лейди не си играе с един мъж така, както ти направи мен. Така че, щом не си лейди, няма нужда да се отнасям теб като с такава.

— Какво искаш да кажеш? — В нея постепенно започна се надига гняв.

Усмивката му бе язвителна и саркастична.

— Загубих желание да те взема с мен, но желанието да те притежавам не ме е напуснало. Трябва да се освободя от страстта си към теб, и то по единствения начин, който ми е известен.

Ханк откопча казана с револвера и кобура и го остави да падне на земята. След това пръстите му се насочиха към токата на панталоните му Очите на Саманта се разшириха, когато разбра за какво става дума. Спусна се бързо да вземе чантичката си, но той я изпревари и я прати надалеч, така че Саманта не можеше да я достигне. Тя се опита да изтича да я вземе, тъй като в чантичката се намираше единственото нещо, което можеше да й помогне. Но Ханк я хвана за ръката и я повали отново, като се отпусна между краката й, притискайки я към земята.

Коленичи между краката й, а изражението му бе толкова сериозно и заплашително, че Саманта просто го гледаше уплашено,

без да смее да промълви и дума. После той разкопча ризата си и погледна надолу към нея, гневът продължаваше да гори в сивите му очи. Саманта реши, че той няма намерение да го направи, и това правеше всичко да изглежда още по-неприемливо и срамно. Въпреки всичко Саманта остана очарована от силните мускули на широките му гърди. Когато Ханк се надвеси над нея, тя го заудря с юмруци, но той ловко парира всеки удар. Когато тя заби нокти в гърдите му, той загуби търпение и вдигна ръка да я удари.

Саманта ахна, опита се да се извърне настрана и закри лицето си с ръце. Не бе помислила, че той може да я удари. Нищо не можеше да го спре. През целия си живот никога не се бе чувствала талкова безпомощна.

Когато удар не последна, тя се осмели да го погледне Той също я гледаше, а устните му бяха свити ядно в тънка линия.

— Не искам да ти причиня болка. Не се съпротивлявай повече.

Тя издаде глух стон, когато той започна да разкопчана блузата й. Саманта хвана ръцете му и го погледна отчаяно.

— Не мога да ти позволя това — прошепна тя.

Когато я погледна, гневът му малко се смекчи, достатъчно, за да му напомни за чувствата му само преди минута. Да, искаше я. Но не насила. Тя го бе наранила, беше се държала глупаво, но той никога не бе искал да я нарани. Саманта забеляза по израза на лицето му вълнуващите го чувства, видя как изражението му се смекчи и внезапно желанието й към този мъж се върна, заля я като мощна вълна. Ръцете й се протегнаха към него и се сключиха на врата му, когато той се наведе да и целуне.

По вените й отново се разля огнено желание. Устните на Ханк изследваха шията й, като лекичко захапваха нежната кожа. Тя започна да стене и да се извива под него. Не разбра кога дрехите й се озоваха встрани, както и неговите, но това вече изглеждаше съвсем в реда на нещата. Ръцете му я обгърнаха, а тя се надигна да го приеме. Пое мощния му тласък, само за миг почувства лека болка, но страстта отново я заля изцяло, като нарастваше с всяка секунда. В един миг Саманта почувства, че няма да издържи повече на сладкото мъчение, но после сякаш всичко в нея избухна и тя се понесе на крилете на такова огромно удоволствие, за чието съществуване изобщо не бе подозирала.

Изминаха няколко дълги минути, преди Саманта да излезе от унеса си и да осъзнае къде се намира. Ханк лежеше да нея, като дишаше тежко. Без да каже и дума, той се изправи бързо закопча панталоните си и натъпка вътре ризата, бе да си даде труда да закопчае и нея. Саманта само спусна надолу вдигнатата си високо пола, дори не се опита да покрие, гърдите си. Тялото й се отпусна в приятна отмала. От дълго време не се бе чувствала толкова добре. Ханк си сложи колана с револвера и вдигна шапката си. Застана пред нея, лицето му отново бе придобило сериозно изражение.

— Какво има, Ханк? — Саманта почувства как отново обзема гняв. — Очакваш да се разплача ли? Тогава победата ти ще бъде пълна, нали?

Той се обърни рязко и се насочи към коня си. Но преди да го яхне, отново се обърна към нея.

— Ако убедиш твоя Ейдриън да се ожени за теб, той никога няма да разбере, че не си девствена. Не е необходимо да се притесняваш за това.

В очите й отново лумна гняв.

— Проклет да си, разбира се, че ще разбере.

— Не скъпа, защото той никога няма да сподели леглото ти. — Ханк изрече следващите думи с подигравателен тон, тъй като искаше да я нарани. — Ако се омъжиш за Ейдриън Олстън, ще ти е дяволски трудно да го държиш далеч от любовниците си.

— Но за какво говориш? — смая се Саманта.

Ханк се разсмя, качи се на коня, подкара го и спря пред нея. Приведе се напред и й отговори тихо, с преднамерено безразличие.

— Мъжът, когото обичаш, предпочита в леглото си мъже, скъпа.

Саманта бе толкова шокирана от думите му, че започна да крещи, преди напълно да е осъзнала за какво става дума.

— Лъжеш! Копеле! Ненавиждам те! Изчезвай оттук! И гледай да се възползваш възможно най-добре от издръжливостта на коня си!

— Да не би да възнамеряваш да изпратиш хайка след мен. Самина? — засмя се той. — Много пъти съм се измъкнал от хайки и един път повече, за мен няма никакво значение Никога няма да ме хванат.

— Следващия път, когато те срещна, ще те убия. — Саманта кипеше от гняв, въпреки че изрече заканата си с хладен тон. Ханк сви

рамене с безразличие.

— Няма да има следващ път, защото няма да се видим повече. Adios, Саманта Блекстоун. — Ханк докосна с върховете на пръстите си периферията на шапката си.

Насочи коня си към потока, като остави Саманта трепереща от ярост. От прическата й не бе останала и следа, косата й се спускаше безразборно и тя я отметна нетърпеливо назад. В този момент я осени една мисъл, Саманта скочи и се огледа за чантичката си.

Ханк спря и хвърли поглед назад. Яд и горчивина продължаваха да го измъчват, това не му позволи да съжали за начина, по който си тръгна, и за жестоката прямота, с която й каза за Ейдриън.

Когато се обърна назад, първото нещо, което видя, бе разкошната коса, която се спускаше по раменете й, после видя как тя вдигна ръка и бавно насочи револвера си към него. За част от секундата в съзнанието му проблесна ярък спомен; Ханк спря коня и се приведе над шията му. Това беше тя! Момичето от Денвър! Същата красива тъмночерненикава коса, отразяваща слънчевите лъчи, револвера в ръката! Несъмнено това бе същото момиче!

Саманта бързо изстреля един след друг двата си патрона Не разбра дали е улучила, защото Ханк вече не се виждаше Ръцете й трепереха от гняв, тя захвърли револвера, като се проклинаше, че не бе взела другия, с шестте патрона. Отпусна се на брега на потока и яростно заудря с юмруци меката земя.

— Бъди трижди проклет, Ханк! Лъжец! Мръсен лъжец! — Саманта се разрида. Не можеше да е истина. Не бе възможно Ейдриън да я е правил на глупачка толкова дълго. Никога нямаше да вярва на Ханк. Никога!

Колко го мразеше! Не за това, че я съблазни, а повече заради лъжите, които изрече. Ще отиде при Ейдриън и ще докаже, че Ханк не е прав. После ще забрави какво се случи през този ден, ще забрави, че изобщо е познавала Ханк Шавез.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Напускайки мястото, където бе изпитала такова унижение, Саманта имаше една утеха — по земята имаше кръв. Дали кръвта беше от осемте дълбоки драскотини на гърдите му, или от рани от куршумите й, тя не можеше каже. Но поне бе сигурна, че в момента той изпитва болка и от това се чувстваше по-добре.

Бе изминало дълго време, докато тя успее да се съвземе и да подреди в ред мислите си, припомняйки си всичко в най-големи подробности. Изми кръвта на Ханк от гърдите си. Имаше кървави петна по блузата й, тъй като той бе кървил много. От този факт Саманта изпита злобно удоволствие. Бе го наранила.

Като си мислеше за това, препусна към участъка на Ейдриън. Отново бе заредила своя дерингер, тъй кат винаги носеше резервни патрони в чантичката си. Бе подготвена за всяка опасност, която можеше да се изпречи на пътя й. Но по пътя не се случи нищо и тя без произшествия пристигна при Ейдриън и Жанет.

Саманта отново бе вдигнала високо косата си и бе сложила шапката си, дрехите й бяха съвсем леко измачкан и влажни, затова се надяваше, че изглежда както винаги. Не съзнаваше, че очите й блестяха гневно със смарагдов блясък. Но Жанет веднага забеляза това, както и други неща.

— Господи! Какво е станало устните ти? И шията! — ахна Жанет, когато Саманта слезе от коня и се приближи към нея.

— За какво говориш? — Саманта се закова на място.

— От устата до шията имаш кървави петна! И… — тя обиколи приятелката си. — И на врата ти има кръв, и в косата ти! Какво се е случило?

— Кръвта не е от мен, така че това няма значение! — отряза я Саманта и се отправи към палатката на Ейдриън, близо до която винаги имаше съд с вода.

Жанет я последва, лицето й беше загрижено. Гледа как Саманта енергично измиваше кръвта от лицето си.

— Тогава кръвта е от него?

— Да.

И двете знаеха за кого става дума.

— Какво си направила с него?

Саманта вдигна рязко глава и впи яростен поглед дребната блондинка.

— Какво съм направила?! — Тонът й бе презрителен и рязък — Защо не ме попиташ какво ми направи той? Искам да знам как можа да ме оставиш сама с това копеле?

— Саманта!

— Какво Саманта! — изфуча тя. — Знаеше колко неуместно бе да ме оставяш сама с него и въпреки това настоя да останеш тук. Каза, че Ейдриън бил болен. За него ще е на добре наистина да е болен, Жанет. — Изражението й бе мрачно и заплашително и не предрешаваше нищо добро. — Къде е той?

— Не много далеч оттук — отвърна изплашена Жанет. — Замина малко по-нагоре по речното корито.

— Ейдриън! — извика високо Саманта. — Ейдриън! Ела тук!

— Саманта, моля те! Кажи ми какво се с случило!

Саманта се обърна към приятелката си с подозрително присвити очи.

— Започвам да се чудя дали ти не си замислила предварително всичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти беше тази, която покани Ханк да дойде с нас днес, а знам много добре, че ти дори не го харесваш. След това ти уреди нещата така, че да остана сама с него. Нарочно ли го направи? Надявала си се, че той ще ме накара да забравя брат ти, така ли?

Жанет пребледня и тъкмо щеше да започне с някакво извинение, когато се появи Ейдриън.

— За какво е цялото това викане? Саманта, защо се върна?

— За да се срещна с теб. Ейдриън. — Саманта успя да придаде на думите си неочаквана за брата и сестрата студенина.

Улови се, че гледа на него по друг начин. Обвинението на Ханк отново прозвуча в мислите й.

— Какво има? — понита предпазливо Ейдриън. Лошото й настроение го караше да се държи настрани от нея.

— Държиш се много предпазливо с мен, Ейдриън — отвърна Саманта с измамно мек глас. — Защо намираш присъствието ми толкова обезпокоително?

— Не е така — отрече той, но въпреки това отстъпи крачка назад — Какво си си наумила, Саманта? — настоя той.

— Нищо, което да не може да се изясни с малко откровеност. — Тя спокойно хвана ръката му и го придърпа към себе си. — Целуни ме, Ейдриън.

Той отскочи назад, като рязко издърпа ръката си от нейната.

— Какво ти става? — смая се той.

— Нищо — отвърна безизразно тя. — Но ако не ме целунеш точно сега, Ейдриън, ще си помисля, че ти има нещо.

Той погледна безпомощно към Жанет. В този момент Саманта улови с две ръце главата му и приближи лицето му към своето. Сама трябваше да го целуне. Целувката беше истински провал. Ейдриън бе отвратен. Ръцете му висяха безпомощно отстрани, той дори не направи опит да я прегърне. Устните му бяха леденостудени. В него нямаше абсолютно никакво чувство.

Саманта бавно го пусна и той отстъпи крачка назад, като триеше устните си с опакото на ръката си. Не бе изненадана.

Вече изобщо не мислеше за него. В този момент си мислеше единствено за времето, което бе пропиляла да го желае и да го обича.

— Копеле! — изсъска тя.

— Саманта… — започна Жанет и Саманта се обърна рязко към нея.

— Предателка! Ако само ми бе казала! Миналата вечер ти казах, че го обичам, а може да си се досещала и преди. Защо не ми каза?

— Скъпа, това не е… това не е нещо, което може да признаем открито — отвърна безпомощно Жанет.

— Но можеше да кажеш само на мен! Ти знаеше за чувствата ми. — Очите й се напълниха със сълзи и тя не можеше да спре. — Щеше да ме нарани много, но поне щях да запазя честта си. Сега е вече късно, защото ти ме излъга вместо да ми кажеш, се опита да си играеш на сватовница. Сервира ме на оня дявол като на тепсия, Жанет!

— Саманта, толкова съжалявам — отвърна искрено Жанет — Не можех да знам, че Ханк Шавез ще се възползва от теб. Трябва да ми повярваш!

— Какви са тия приказки за Ханк? — намеси се накрая Ейдриън. — Какво си му сторила?

Саманта изведнъж избухна в истеричен смях.

— О, боже, напълно в твой стил е да мислиш, че аз съм насилникът.

Ейдриън й обърна гръб и се отдалечи с бързи крачки. В този момент Саманта не знаеше кой от двамата мъже мразеше повече.

— Саманта… — започна отново Жанет.

— Не! — сряза я Саманта и се отправи към коня си Следващите й думи бяха като удар в лицето на Жанет. — Каквото и да кажеш, вече не можеш да ми помогнеш, Жанет. Връщам се в града и искрено се надявам да не видя нито теб, нито брат ти, преди да си тръгна.

После Саманта се отдалечи в галон, вътрешно изгаряше гняв и горчивина. Когато пристигна в града, веднага се премести в най-хубавия хотел, който Елизабеттаун можеш да предложи.

Останалата част от деня прекара, размишлявайки. Как можеше да направи с Ханк Шавез? Осъзна бързо, че го мрази повече от Ейдриън. Не можеше да остави Ханк да с измъкне. Да я прелъсти, а после да й се подиграна. Тя наистина го бе обидила, но той нямаше никакво право да я наранява по този начин.

Не се измъчваше и ядосваше толкова заради изгубената си девственост. Това бе неговото отмъщение, беше съвсем заслужено, пък и всичко бе приключило. Ханк бе мислил, че тя го заслужава, защото го бе наранила, за това дори би могла да му прости. Тя знаеше какво значи да ти причинят болка. Но въпреки че й се искаше това да не се бе случвало, макар засрамена, си признаваше, че бе изпитала удоволствие, когато се люби с него.

Но подигравките на Ханк, когато си бе тръгнал, я караха да се изчервява от срам. Той знаеше каква глупачка е била през цялото това време и само от мисълта за това й призляваше. Ханк знаеше, че тя никога няма да има любовта на мъжа, когото обича.

Беше обичала! Сега Саманта изпитваше само жал към Ейдриън. Беше отвратена от себе си. Как можеше да бъде толкова глупава! Винаги се бе подценявала, тъй като винаги си мислеше, че Ейдриън не я забелязва по нейна вина.

Всичко това сега я измъчваше и ядосваше. Затова искаше толкова отчаяно да си разчисти сметките с Ханк. Само че не знаеше как.

Нямаше абсолютно никаква представа как се проследява човек. Можеше да наеме някого да свърши тази работа, но не знаеше как да намери такъв човек.

Нищо не можеше да направи, освен да се надява, че един ден пътищата им отново ще се пресекат. Имаше начин тази надежда да стане напълно реална — трябваше да обяви награда за него. „ТЪРСИ СЕ ЖИВ“ А тя го искаше жив, защото искаше да види как ще го бичуват, тъй като не бе нищо друго, освен един жалък негодник!

Но за да обяви, че се издирва и че е определена награда за залавянето му, трябваше да има причина. И най-удачната от тях бе ОБИР. Ако го хванеха, щяха да го държат затворен, докато тя дойдеше да го идентифицира. Тогава тя щеше да ги накара да го пуснат и щеше да поеме закона в собствените си ръце. Освен това няколко от вакуеросите на баща й щяха да и помагат.

Мислейки си за своето отмъщение, Саманта се почувства по-добре. Вече имаше план, първото нещо, което щеше да направи рано сутринта на другия ден. Затова може би заспа лесно… И сънува Ханк Шавез.

Четири дни по-късно Саманта и ескортът й от шестима души напуснаха Елизабеттаун в облак прах. Саманта изглеждаше твърде помпозно с широкополата си кафява шапка, нахлупена над високо вдигнатата й червеникаво кестенява коса. Носеше кафява кожена пола сцепена по средата, и същата по цвят и материя жилетка над бяла копринена риза. Видът й бе поразителен. Приличаше на каубой, но личеше, че е жена. Всичко обаче, от ботушите и шпорите до висящия на бедрото й кобур с револвера, си беше на мястото. Полата беше направена така, че револверът да не й пречи и да язди удобно на дамското си седло.

Саманта бе обсипала с благодарности Мануел, защото й бе донесъл удобен ездитен костюм, а и конят, който й бяха довели, беше чудесен. Наричаше се Ел Сид, енергичен млад жребец. Когато преди три години бе тръгнала на изток, той бе съвсем малко жребче. Сега беше голям, силен и здрав и тя щеше да се научи да го обича, както бе обичала Принцеса, нейната игрива млада кобилка, която бе умряла точно преди Саманта да тръгне за училището.

През първата седмица на пътуването им към къщи Саманта се стремеше да остави колкото бе възможно повече мили между себе си и

мястото на своя позор. Но скоро Мануел настоя да забавят темпото, обяснявайки, че няма намерение да заведе вкъщи господарката, изтощена и с болки по цялото тяло от бързата езда.

След тази първа седмица на луда езда изминаваха само по около двадесет мили на ден, разстояние, което конете преодоляваха с лекота. Спираха във всеки град и Саманта всеки път проверяваше дали афишите за издирването на Ханк са разлепени. Това бе направено почти навсякъде.

Когато срещаха непознати, ставаше нервна и неспокойна. Всеки път, когато видеше висок, чернокос мъж, облечен в черно, пулсът й се ускоряваше, ръката й сама посягаше към оръжието. Такива чести срещи, които й напомняха за Ханк, никак не й помагаха да го забрави. Как искаше да го забрави! Не беше честно! Тя трябваше да го преследва, а не обратното!

Денят, когато пресякоха границата с Мексико, беше за нея радост и празнуване, въпреки че имаха пред себе си цяла седмица езда, преди да достигнат земите на Кингсли. Но дните вече не изглеждаха толкова дълги. Местността бе позната — обширни равнини и невисоки възвишения — а в далечината красивата Сиера Маунтинз.

Как обичаше само тези планини! Те бяха първото нещо, което виждаше от прозореца си сутрин, като се събуждаше.

Тъй като планинската верига бе вече пред погледа й всеки ден, Саманта се чувстваше така, сякаш си бе вече у дома.

Струваше й се, че все едно бе излязла да поязди с вакуеросите, както правеше в миналото. Често нощуваха навън и когато правеха лагера си близо до планините. Саманта яздеше сама но цял ден, като изследваше пещери и дерета, попадаше на тесни планински пътеки, от векове използвани от индианците, зашеметяващо красиви, скрити от погледа, долини и останките на стари селища. Бяха чудесни времена.

Саманта въздъхна тежко. Вече не беше малко момиче и не притежаваше предишната жажда за приключения. За трите години, които бе прекарала вън от къщи, бе пораснала много. И то най-вече през последния месец!

Пристигнаха в ранчото през един късен следобед през втората седмица на април. Беше топъл, слънчев ден. Построената от камък и кирпич голяма едноетажна къща с разпръснатите си многобройни постройки сякаш я приветстваше с добре дошла, но баща й, който

стоеше пред предната врата и я чакаше да слезе от коня, накара сърцето й да подскочи от радост. Саманта изтича към Хамилтън Кингсли и се хвърли в прегръдките му. В продължение на няколко минути стоя така, като не можеше да намери сили да се отдели от него. Тук беше в пълна безопасност. Никой не можеше да я нарани, когато тези ръце я прегръщаха. Този мъж я глезеше, угаждаше й, обичаше я. Чудесно е отново да си бъде вкъщи!

Най-накрая Саманта се откъсна от прегръдката на баща си и се загледа в него продължително. Той никак не се бе променил и тя страшно се зарадва. Баща й бе все същият широкоплещест здрав мъж, на когото отначало яростно се бе противопоставяла, а впоследствие се бе научила да го обича. Той се засмя, но в очите му блеснаха сълзи.

— Е, дъще, издържах ли на проверката?

— Никак не си се променил. — Саманта също се засмя.

— Но затова пък промяната у теб е съвсем очевидна. Вече не си моето малко момиченце. Не трябваше да те изпращам в онова училище. Дявол да го вземе, измина толкова много време, откакто напусна тази къща. Липсваше ми!

— И ти ми липсваше, татко. — Саманта бе готова да се разплаче. — Толкова съжалявам, че останах по-дълго, отколкото трябваше. Трябваше да се върна по-рано. Съжалявам повече, отколкото можеш да си представиш.

— Хайде, сега — отговори баща й с дрезгав глас. — Не искам да виждам сълзи в тези красиви очи. Нека да влезем вътре.

Той я поведе през заградения вътрешен двор към къщата.

— Мария! Нашето малко момиченце се върна вкъщи! — извика силно Хамилтън. — Ела да видиш колко е пораснала!

Кухнята, която се намираше малко настрани от вътрешния двор и около която бяха засадени цъфнали храсти и лози, бе място, където Мария можеше да бъде намерена почти по всяко време. Закръглената мексиканка изтича от тази посока и Саманта я срещна точно пред входа. Мария се бе променила съвсем малко. В гъстите й, черни като въглен, коси се бяха появили още няколко сребърни косъма, Но когато попадна в меката прегръдка на тази жена, Саманта се почувства удобно и уютно, както винаги.

— Я се погледни само! — хокаше и шеговито Мария. Пораснала си твърде много. Вече си станала жена.

— И съм станала по-хубава, нали? — Саманта се усмихна дяволито.

— А, сега виждам, че изобщо не си се променила. Отново се опитваш да изпросиш комплимент от мен.

— И сигурно пак няма да го получа.

— Нима? — Мария напрани възмутена физиономия. — Това момиче лъже. Така ли ви учат в онова прехвалено училите?

Саманта потисна една усмивка, както и баща й.

— Хайде, хайде. Мария, та тя само се шегува с теб — каза той.

— Мария знае това много добре, татко — добави Саманта. — Само че тя първо трябва да вдигне малко шум, това си е неин стил.

— Ау! Няма да стоя и да слушам едно детенце да ме обижда по този начин.

— Детенце? Аз пък си мислех, че каза, че вече съм станала жена. Реши най-после кое от двете с вярно, Мария.

Мария вдигна примирено ръце.

— Вече съм твърде стара за твоите номера. Остави старата жена на мира.

— Така и ще направя, но само ако ми обещаеш да ми приготвиш печено пиле за вечеря — отвърна Саманта, а очите й блестяха закачливо.

Мария хвърли многозначителен поглед на Хамилтън.

— Не ви ли казах, че тя ще поиска пиле? Това е любимото й ястие, а аз не мога да й го приготвя — заради онзи дявол.

Мария направи гримаса на отвращение.

— Мария! — обади се предупредително Хамилтън.

— Какво има? — попита Саманта, като се намръщи. Тази размяна на погледи и недоизказани реплики беше нещо съвсем необичайно. — Нима нямаме пилета?

Без да обръща внимание на предупредителния поглед на Хамилтън, Мария продължи сърдито:

— Нито едно. — Тя щракна с пръсти. — Ето така, всички изчезнаха.

— Изчезнаха? Искаш да кажеш, че просто така, вече ги няма?

Мария поклати глава.

— Твоят баща ми отправя заплашителни погледи — отбеляза намусено тя. — Няма да кажа нито дума повече.

Саманта гледа след нея, докато тя се скри в кухнята, след което се обърна към баща си.

— За какво беше всичко това?

— Нищо, Сами — отвърна Хамилтън меко. — Знаеш, че Мария обича да преувеличава.

— Но как могат да изчезнат пилетата — освен ако не са откраднати. А нашите работници не биха го направили. Тогава знаеш ли кой е?

Той само поклати глава и отвърна уклончиво.

— Разбира се, имам известни подозрения. Но не е нещо, заради което трябва да се тревожиш. Всеки ден очаквам Хорхе да се върне в ранчото с цяла касетка с пилета, така че в крайна сметка ще имаш своето печено пиле. Защо не отидеш да си починеш преди вечеря? Сигурно си изморена. Можем да поговорим по-късно.

Саманта се усмихна. Беше толкова щастлива, че си е у дома, че скоро забрави за липсващите пилета.

— Не от сън имам нужда, татко, а от хубава баня. Толкова време трябваше да се къпя в малки неудобни вани, че от месеци си мечтая за огромната вана, която ми купи.

— Хубаво е да зная, че един от подаръците ми се оценява толкова много — засмя се той.

Саманта също се засмя.

— Точно този подарък оценявам толкова високо, че нямам търпение да се пъхна в него. Ще се видим по-късно, татко…

Тя го целуна по бузата.

— Толкова е хубаво, че съм си отново вкъщи.

Стаята й, с висок таван и бели варосана стени, я зарадва, както винаги. Изглеждаше по същия начин, както я бе оставила — просторна, чиста, и оскъдно мебелирана. Дрехите, който висяха в гардероба й, щяха да й станат, ако отпуснеше малко шевовете. От изток си бе донесла много нови дрехи, така че щеше да махне старите, освен костюмите си за езда.

Тясното легло все още бе покрито със старото карирано одеяло, което тя толкова много харесваше. Вместо тоалетна масичка имаше един съвсем обикновен дъбов скрин. На масичката до леглото й не се виждаха никакви дамски украшения. Нищо в стаята не говореше, че

принадлежи на млада девойка, защото Саманта бе палаво момиче, което ненавиждаше безполезните дамски дрънкулки.

Саманта реши, че е време да сложи тоалетна масичка в стаята и може би дантелени завеси на прозорците, както и огромно огледало, в което да се оглежда в цял ръст, и дори покривки за масичките. Саманта не се бе променила чак толкова много, но вече нямаше нищо против да бъде дама. Бурната й реакция срещу нерадостното детство, прекарано с прекалено строга баба, не можеше да продължава вечно. Но и никога нямаше да се откаже от свободата си.

Вечерята бе много приятна. Мария бе надминала себе си. Имаше ориз по испански с дебела пържола и чушки, и вкусен боб, изпържен в мазнината от бекона. Саманта яде толкова много, че имаше чувството, че ще се пръсне. Толкова й бе липсвала мексиканската кухня на Мария, че веднага реши, ако някога отново тръгне на път, непременно да вземе Мария със себе си.

След вечеря се оттеглиха в просторната всекидневна и Саманта настоя Мария да дойде с тях. За Саманта възрастната жена бе част от собственото й семейство, въпреки че Мария имаше собствени деца и съпруг — Мануел.

Саманта разказа накратко за училището, тъй като постоянно бе пращала подробни писма за живота си там. Мария и баща й се интересуваха повече от пътуването й към къщи и от Олстънови. Но тя не можеше да говори спокойно за това и по тази причина спомена само общи неща за Жанет и Ейдриън. Баща й й зададе много въпроси за брата и сестрата Олстън, но Саманта нито веднъж не даде да се разбере, че чувствата й към Ейдриън се бяха задълбочили, или че тези чувства бяха жестоко наранени. Говореше за Елизабеттаун с отвращение, но Хамилтън си обясни това е примитивната атмосфера на един бързо развиващ се град.

Саманта изобщо не спомена за красивия, облечен в черно, непознат. Никога нямаше да говори за него, или за своя позор, не и докато той не бъде открит и не й се наложеше да обясни защо именно тя трябва да го идентифицира.

След това бе неин ред да задава въпроси за това как вървят нещата вкъщи. Един от вакуеросите се бе оженил, на други им се бяха родили деца, общо четири. Една от медните мини бе затворена, тъй като в нея бяха станали твърде много нещастни случаи. Напоследък

липсвали няколко глави добитък, нищо сериозно, това бе станало само защото ранчото бе останало с по-малко работна ръка, тъй като част от вакуеросите бяха отишли да доведат Саманта. Бяха построени някои сгради, на други бяха извършени поправки, все незначителни неща. Баща й смени темата.

— Синът на дон Игнасио често ни посещава и постоянно нита за теб, Сами.

— Рамон?

— Да, той стана хубаво момче.

— Искаш да кажеш мъж, татко — отбеляза Саманта. — Рамон е с няколко години по-голям от мен.

Хамилтън сви рамене.

— Наблюдавах го как расте, Сами. Също както и теб. Ти все още си моето малко момиче. Трудно ми е да те възприема като жена.

— Е, и аз все още се чувствам като твоето малко момиченце. Така че, предполагам, понякога можем да забравим, че вече съм пораснала.

— Съгласен съм. — Той се разсмя. — Но, както вече казах, Рамон Баройа се е превърнал в хубаво… хубав мъж и си мисля, че ще останеш изненадана от промяната в него. Откакто тръгна оттук, Сами, той сигурно е пораснал с повече от шест инча.

— А как е семейството му?

— Добре е.

Мария недоволно изсумтя.

— Дори много добре, като се има предвид, че те нямат никакви неприятности, докато ние…

Хамилтън доста високо прочисти гърлото си, като по този начин не й позволи да довърши.

— Бих искал малко бренди, Мария.

— За какви неприятности става дума? — Саманта се обърна към Мария.

— Няма нищо — бързо отвърна баща й. — Няколко скитници откраднали от добитъка. Такива неща са се случвали и преди.

Саманта забеляза как Мария недоволно поклати глава, като отиваше да изпълни поръчката на баща й. Какво ставаше тук? Пилетата, мината, липсващият добитък, умрели животни от най-добра порода и въпреки всичко баща й само свиваше рамене с безразличие.

Но дали беше точно така? Наистина ли ситуацията не беше толкова тревожна, или той не искаше да я тревожи?

— По всяка вероятност Рамон утре отново ще дойде — каза Хамилтън, после се засмя. — Напоследък идва всеки ден. Предполагам, че ми няма достатъчно доверие, че ще му изпратя съобщение, когато си дойдеш.

— Защо е толкова нетърпелив да ме види?

— Е, ти му липсваш. Освен това още не се е оженил.

— Звучи така, като че се опитваш да ме омъжиш, татко. Саманта се усмихна дяволито… — Предполагам, че не би имал нищо против, ако се омъжа за Рамон.

— Мисля, че от него ще излезе добър съпруг, Но не се ядосвай, Сам — добави той. — Нямам намерение да ти посочва за кого да се омъжиш. Очаквам от теб да следваш сърцето си.

— Бракът е последното нещо, за което си мисля сега — отвърна Саманта. В гласа й се долавяше лека горчивина, но не достатъчна, за да я усети баща й.

— Щастлив съм да чуя тези думи. Сами — продължи баща й. — В края на краищата, ти се върна вкъщи при мен. Не би искал да те загубя толкова скоро, скъпа.

— Не ме наричай така!

Хамилтън вдигна изненадано поглед към нея, смаян резкия й тон.

— Какво?

— Казах да не ме наричаш така! — отвърна грубо тя, след това изпусна дълбока въздишка. — О, съжалявам, татко. Не знам какво ми става.

Беше смаяна, шокирана от самата себе си. Колко ли грубо звучаха думите й? Позволяваше на Ханк Шавез да развали щастливото й завръщане у дома. Баща й нямаше да разбере защо тя не иска да чува повече милото обръщение, а и не можеше да му обясни. Той щеше да бъде съкрушен, ако узнаеше какво й се бе случило. А то бе станало и по нейна вина, напомняше си тя. Беше му позволила да я милва, гали, докато я доведе до неподозирана възбуда. И тя бе допуснала всичко това — после бе твърде късно да спре останалото.

— Сигурно съм изморена повече, отколкото очаквах. Не знам какво говоря. — Саманта се опита да намери извинени за внезапното

си избухване. — Миналата нощ не спах добре защото бях много развълнувана, че се връщам у дома.

Хамилтън само кимна в знак, че е разбрал.

— А аз те задържам ненужно. Вече е късно, иди си легни Сами.

— Да, така ще направя. — Тя се наведе и го целуна.

— Ще те видя утре сутринта. — Той стисна топло ръката й преди да я пусне да си върви. — Лека нощ, Сами.

Саманта се отправи към стаята си, ядосана на себе си, вместо да се радва, че си е вкъщи. Позволяваше на Ханк Шавез да се промъквай мислите й, да я измъчва и преследва. Та нали баща й винаги я бе наричал скъпа, когато й пожелаваше лека нощ. А сега не можеше да я нарича повече така заради Ханк Шавез.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Фройлана Рамирез събуди Саманта, като внесе прясна вода в стаята й. Най-малката дъщеря на Мария, двадесет и три годишна, все още не бе омъжена, въпреки че много мъже бяха искали ръката й. Но тя чакаше единствения мъж, „този, който ще ме грабне и ще ме отнесе далеч“, както често говореше на Саманта със сериозен тон.

— Той ще е много силен и много красив, освен това ще ме накара да припадам от любов по него.

Саманта винаги се бе отнасяла иронично-недоверчиво към фантастичните й мечти. Възприемаше момчетата само като противници в някое състезание и за нея бе истинско удоволствие да ги побеждава. Саманта винаги бе побеждавала Рамон и другите момчета от ранчото, дори онези, които бяха много по-големи от нея. Но сега, когато се бе превърнала в млада жена, можеше да разбере Фройлана.

Саманта лежеше и слушаше безгрижното бъбрене на Фройлана: изключително жизнено момиче, много красиво, с копринена черна коса, големи кафяви очи и златиста кожа. Единственият й недостатък бе непрестанното й бърборене.

— …вече не си момиче, а си жена. Сега и двете сме такива — казваше Фройлана.

Саманта сподави усмивката си, прехвърли стройните си крака през леглото и се изправи.

— Предполагам, че е така — отвърна, като с мъка успя да си придаде сериозно изражение.

Доколкото Саманта можеше да си спомни, по-голямото момиче винаги се бе смятало за зряла жена. Фройлана бе само на тринадесет години, когато Саманта дойде с баща си в Тексас, а Мария и семейството й бяха дошли при тях в Мексико следващата година. Баща й се бе преместил в Мексико, за да избегне метежите на Гражданската война в Американските щати. Боеве се водеха и в Мексико, така наречената революция, но там баща й оставаше неутрален, пък и

живееше толкова далеч на север, че най-големите неприятности и вълнения никога не достигаха до тях.

— Сега вече не избухваш в смях и не се кикотиш, когато говоря за мъже — продължи Фройлана, като оправяше леглото на Саманта. — Вече и ти започна да се интересуваш от тях, а?

Саманта се прозина и се отправи на пръсти към малка стаичка в съседство с нейната, където стоеше огромната вана с четири крака. Наистина, трябваше да носи вода, но за използваната имаше отводнителна тръба. Каната със студена вода стоеше на поставката до хавлиената кърпа.

— О, Лана, не знам — извика Саманта през рамо. — Но мъжете понякога са много лицемерни. Мисля, че за известно време мога да мина и без тях.

— Ау, не! — възкликна Фройлана.

— Така е, уверявам те.

— Какво ще правиш, когато младият Рамон помоли твоя баща за ръката ти? А той ще го направи! Той винаги е бил влюбен в теб, въпреки че ти се държиш като дете. Само почакай да те види сега, направо ще се поболее от любов!

Саманта плисна студена вода в лицето си и се пресегна за кърпата.

— Рамон може да моли баща ми колкото иска, но накрая аз съм тази, която ще даде окончателния отговор. И как мога да знам какво да отговоря, когато не съм го виждала почти три години?

— Ще го харесаш, *patrona*, уверявам те.

— *Patrona?* — Саманта почти извика от изненада. — Лана, никога преди не си ме наричала господарка.

— Толкова си се променила — поясни Фройлана. — Сега вече си истинска дама.

— Глупости. Не съм се променила чак толкова много. Искам да се обръщаш към мен както винаги.

— Да, Сам — усмихна се Фройлана.

— Така е по-добре. А колкото до Рамон и това дали ще го харесам, няма никакво значение — заяви Саманта, като тръгна обратно към стаята си и се отправи към гардероба. — Както ти казах и по-рано, за известно време мога да мина и без мъже.

— И възможността да видиш отново Рамон не те вълнува? Дори мъничко?

— Да ме вълнува? За бога, не — засмя се Саманта. — Щастлива съм, че съм си вече у дома. Не ми трябва нищо повече.

— Но тогава какво мислиш за Ел Карнисеро? Историите, които се разправят за него, не те ли вълнуват?

Саманта се обърна и се вгледа любопитно във Фройлана.

— Ел Карнисеро? Касапина? Що за име е това?

— Говори се, че той насича жертвите си и после ги хвърля на кучетата, парче по парче. Така е получил прякора си — отвърна Фройлана, като не смееше дори да си поеме дъх.

— Лана! Колко отвратително!

Фройлана сви рамене.

— Не вярвам точно на тази история, но на други, да. Казват, че той е много подъл. Казват също, че е много грозен, но въпреки това може да има всяка жена, която пожелае. Чудя се…

— Почакай малко, Лана — прекъсна я Саманта. — За кого твориш? Кой, по дяволите, е този Карнисеро, когото намираш толкова вълнуващ?

Тъмните очи на Фройлана се разшириха от учудване.

— Не знаеш? Господарят не ти е казал?

— Не, баща ми не ми каза нищо подобно — отвърна Саманта.

— Ау! — ахна по-голямото момиче. — Здравата ще ме наругаят за това, че ти казах!

— Но ти почти нищо не ми каза! — отвърна нетърпеливо Саманта. — Кой е Ел Карнисеро?

— Не! Нищо повече няма да кажа. А сега трябва да отивам.

— Лана! — Без да отговори, момичето бързо изтича към стаята, оставяйки Саманта в недоумение. — Проклятие, за какво е всичко това? — мърмореше си тя, докато бързо се обличаше в нефритовозелен ездитен костюм от велур и светложълта копринена риза.

Касапина, мъж, който насича враговете си на парчета! Що за човек бе този, който убиваше хора в мирно време? Генерал от революцията, може би? И от двете страни имаше много жестоки мъже. Някой скитник, обявен извън закона, или правителствен служител? В революцията либералите бяха победили, а Хуарес стана президент. Но Хуарес не можеше да контролира служителите си в цялата територия.

Скоро Саманта се присъедини към баща си за закуска, която се състоеше от царевичен хляб, шунка и силно, горещо кафе.

— Кой е Ел Карнисеро? — попита тя.

— Откъде си чула това име? — Баща й се облегна в стола си и се намръщи.

— Какво значение има? — отвърна тя. — Кой е той?

Хамилтън се поколеба няколко минути.

— Не е човек, за когото би трябвало да се безпокоиш.

— Татко, не увъртай. Защо не ми разкажеш за този човек?

— Той е бандит, Сами, човек, който си е спечелил лоша слава на юг през последните няколко години. Бандит.

— Защо тук се говори толкова много за него?

— Защото този тип се подвизава напоследък на север — въздъхна Хамилтън. — Сега той и хората му живеят в Усет Сиера.

— Искаш да кажеш, че се крият там. Никой ли не се е опитал да ги хване?

— Саманта, знаеш не по-зле от мен, че ако някой се скрие в тези планини, е почти невъзможно да бъде открит.

Изведнъж всичко си дойде на мястото.

— Този ли бандит ти причинява неприятности?

— Не мога да съм сигурен, че е същият човек.

— Негова работа ли е кражбата на пилетата и добитъка?

— Възможно е, разбира се. Нашите хора казват, че е той, че Ел Карнисеро ми е обявил война по някаква причина. В това обаче се съмнявам, защото няма никакъв смисъл. Никога не съм срещал този човек. И при това, до планините има поне три или четири дни усилена езда.

— И това е причина да си мислиш, че не той ти причинява неприятности?

— Да. Има други имения, по-близо до планините, които могат да се плячкосват по-лесно. Няма никакъв смисъл той да язди дотук, за да краде храна и да върши безобразия. Има и още една причина, която вакуеросите, които настояват, че всичко е негова работа, постоянно пренебрегват. Говори се, че този мъж е хладнокръвен убиец, и все пак, при всичките неприятности, които имаме, никой досега не е пострадал. Никой не е видял нито него, нито някой от бандата му. Казват, че

когато Ел Карнисеро тръгне някъде, той тръгва с всичките си хора. А ние намерихме следи само от няколко души.

— Което ще рече, че са били скитници — изказа на глас мислите си Саманта.

— Да.

— Тогава защо хората са убедени, че е Ел Карнисеро?

Хамилтън сви рамене.

— Това, че един бандит ми е обявил война, е много по-вълнуващо от вероятността няколко скитници, случайно минаващи оттук, да са отвлекли животните ми. Хората обичат такива драматични истории. Веднага щом се разчу, че известният бандит се намира в района, всяка беда се приписва на него. Хората постоянно клюкарстват за него, защото той предизвиква голямо вълнение, а те обичат такива неща.

— Всичко това крие ли голяма опасност?

— Не, разбира се — отвърна Хамилтън. — Не вярвай на всичко, което чуеш. Затова не исках да знаеш за този бандит. Не исках да се тревожиш.

— Нямаше да се тревожа много, татко. И преди тук са се навъртали бандити.

— Радвам се, че подхождаш разумно към тези неща. — Той се приближи отново към масата, приведе се напред и я погледна настойчиво. — Облякла си костюм за езда. Излизаш ли?

Тя се усмихна дяволито.

— Това винаги е било любимото ми занимание, не помниш ли? Да поязда сутрин. С нетърпение очаквам да се върна към старите навици.

— Надявам се старите навици да не включват работа с останалите мъже от ранчото.

Саманта се разсмя.

— Като че ли долавям нотка на неодобрение? Не, татко. Няма да работя повече. Необузданите и диви дни са вече в миналото — увери го тя.

— Нямаш представа колко се радвам да чуя това от теб. — Той се усмихна. — Знам също, че имаш достатъчно здрав разум да вземеш със себе си хора да те придружават, когато излизаш на езда.

— Придружители, когато се намирам на собствена земя? — Саманта се разсмя. — Не ставай смешен, татко.

— Виж какво, Сами, вече не си дете. Една млада жена не бива да язди без придружители.

— Нека да не спорим, татко — въздъхна Саманта. — Няма да загубя свободата си само защото съм пораснала с няколко години.

— Сами…

— Ех, ти, стар мошенико. — Тя бе доловила тревогата в гласа му. — Наистина се притесняваш заради онзи бандит, нали?

— Предпазливостта не вреди, Сами.

Саманта се поколеба, след това стана от стола си.

— Много добре, татко. Ще следвам съвета ти за известно време — отстъпи тя. Обърна се да си тръгне, но след това се спря и му се усмихна дяволито… — Но сам знаеш, че от това няма да има полза. Вакуеросите изобщо не могат да ме достигнат. Никога не са могли.

Саманта се отправи към южния край на ранчото, пришпорвайки силно коня си, като остави двамата си придружители далеч зад себе си. Ел Сид беше истинско съкровище. Конят все едно плуваше по въздуха. Саманта бе обзета от истинско въодушевление. От години не бе яздила толкова бързо. Седлото й беше много хубаво, изработено от испанска кожа от най-добро качество, беше красиво инкрустирано и имаше златна украса. Напълно подхождаше на великолепния Ел Сид.

На върха на един неголям хълм тя слезе от коня, тъй като искаше да изчака вакуеросите. Пред погледа й се простираше на десетки мили равнина, набраздена тук-там от хълмове. На някои места растяха кактуси и няколко самотни дървета. Но на запад се извисяваха величествените планини и… дим. Саманта впи поглед в далечината и в черния дим, лицето й придоби загрижено изражение. Веднага се метна на коня и препусна към придружителите си, като отдалеч им сочеше дима. Достигна опожарената гранична колиба само след петнадесет минути, но намери само тлееща купчина развалини. Огледа се във всички посоки, но наоколо нямаше и следа от човешко присъствие.

Когато двамата вакуероси я настигнаха, Саманта веднага се обърна към тях.

— Кой може да е причинил този пожар?

— Ел Карнисеро — веднага отвърна Луис.

Луис, Мануел и най-големият син на Мария трябваше да проявят повече разум, помисли си Саманта.

— Огледай се, Луис. Тук няма никой. Виждаш ли някакви следи?

— Не, но няма съмнение, че е бил Ел Карнисеро — отвърна упорито той. — След като е подпалил колибата, е имал достатъчно време да избяга. А това се случва за втори път тази седмица.

Очите й се разшириха от изненада.

— Искаш да кажеш, че тази колиба с била построена след един подобен пожар?

— Да. Строежът беше привършен едва вчера.

— Колко пожара с имало? — намръщи се Саманта.

— Девет, през последните две седмици.

— Девет! — ахна тя. — А складът? И той ли се включва в тези пожари?

Луис кимна.

— Този пожар причини много шеги. Толкова храна изгоря за нищо. И то толкова близо до ранчото! Ел Карнисеро е много дързък човек, наистина.

Саманта не каза нищо повече. Върна се обратно в ранчото наранена и разочарована. Баща й я бе излъгал. Бе говорил за поправки, когато фактически сградите са били опожарявани. Защо я беше излъгал? И какво още криеше от нея?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Когато Саманта се върна, забеляза коня на Рамон Бароха и конюшнята. Веднага разпозна мустанга и украсеното със сребро седло с инициалите РМНБ — Рамон Матео Нунес де Бароха.

Точно в този момент изобщо не бе в настроение да се срещне с Рамон. Имаше нужда да поговори с Мануел, единствения човек, за който бе уверена, че ще каже истината. Намери го зад коралите за добитъка, където се намираха масите на работниците. Мануел седеше на стъпалата, в сянката на верандата, отрупана със саксии с цветя и плетени столове, и се хранеше.

— Здравей, Сам — поздрави я той, когато тя приближи. — Един човек те чака в голямата къща. Дойде малко след като ти излезе. Не се ли видя вече с него?

— Рамон може да почака — отвърна тя, като седна на стълбите до него и свали широкополата си шапка. — Трябва да поговорим, Мануел. Познаваш баща ми така добре, както и аз… поне си мислех, че го познавам. Ти вероятно знаеш по-добре.

— Какво се е случило, скъпа? — прекъсна я той, долавяйки тревогата й.

— Защо трябваше да ме лъже?

Мануел не бе изненадан, а по-скоро развеселен.

— И за какво е излъгал?

— За неприятностите, които имаме. Отначало изобщо не смяташе да ми каже нищо. Ако Лана не бе споменала…

— Лана! — В гласа на Мануел проличаха гневни нотки. — Тя приказва твърде много. Ако господарят не е искал да узнаеш, Саманта, значи така трябва да бъде.

— Глупости. Щом като всички само за това говорят, рано или късно щях да разбера. Но не за това става дума. Миналата вечер, когато говорихме за ранчото, татко ми каза, че граничните колиби се нуждаят от ремонт. Днес разбирам, че са били подпалени нарочно и по тази причина е трябвало да бъдат построени наново.

— Почакай, Сам, Баща ти не те е излъгал. Докато те нямаше, наистина бяха извършени някои поправки. Коя година е минавала без тези неща?

— Това ми е добре известно. Но защо татко не ми спомена за пожарите? Дори складът е изгорял. Но той изобщо не намери за нужно да ми каже, само заяви, че бил построен нов.

— Затова ли мислиш, че те е излъгал? — Мануел я смъмри шеговито.

— Не ми каза цялата истина! — Саманта наблягаше на всяка дума. — Все едно, че ме е излъгал, Мануел.

— Може би не ти е казал само защото не се е сетил. Напоследък му се налага да мисли за много неща.

— Нищо чудно, при всичките пожари и кражби и бог знае още какво, което крие от мен.

— Но не разбираш ли, че просто може да е забравил?

— О, предполагам, че е така — отвърна тя неохотно. — Но кажи ми, Мануел, какво всъщност става тук? Вярваш ли, че наистина този Карнисеро е в дъното на всичко?

Мануел сви рамене.

— Как да ти отговоря със сигурност, след като ние току-що се върнахме? Когато тръгнах за Ню Мексико, за да те доведа вкъщи, изобщо нямаше никакви проблеми. Едва миналата вечер за пръв път чух за този бандит, когато Мария буквално ми проглуши ушите с подробности от последните събития.

— Обзалагам се, че си узнал всичко — отвърна горчиво тя. Мария винаги знаеше всичко, което ставаше в ранчото.

— Сигурно — засмя се той, досещайки се за мислите й.

— Е? Наистина ли този бандит причинява всички проблеми, дори и ако се крие далеч оттук? Или пък е просто съвпадение, че всички неприятности и злополуки стават по едно и също време? Баща ми казва, че е възможно да са скитници.

— Скитници? Не — намръщи се Мануел. — Ако става въпрос само за добитъка, да, мога да приема тази възможност. Може и някои от пожарите да са тяхно дело. Но по каква причина някой, случайно минаващ оттук, би разрушил една мина?

— Разрушил ли? — Саманта остана с отворена уста при тази новина. — Какво искаш да кажеш?

— Луис каза, че без съмнение експлозията, разрушила мината, е причинена от динамит.

— А татко каза, че било злополука. Злополука! — извика възбудено тя. — Мануел, тази сутрин беше подпалена още една колиба. Видях с очите си димящите останки.

— Господи!

— Не си прави труд да призоваваш господ. Той едва ли ще обърне внимание на нещастията, които ни сполетяха.

— Но ти със сигурност си била съвсем близо до този участък. Можеше дори да се натъкнеш на човека, причинил пожара. Господи, Сам! Можеха да те убият!

— Глупости! Вероятно само един или двама души са подпалили колибата.

Мануел махна ядосано с ръка.

— Със сигурност един човек е достатъчен, за да подпали колибата, но с него би могло да има цяла банда.

— Там нямаше никой, Мануел — настоя тя. — Всъщност, не намерих никакви следи.

— Луис казва, че никога няма явен знак за присъствието на много хора — отвърна Мануел. — И все пак другите може да са били наблизо и само са наблюдавали. Те винаги знаят къде се намират нашите хора и винаги нанасят удар там, където няма никого. Но ти, ти яздиш където ти хрумне.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Мануел?

— Това, че можеш да налетиш на тях. Те не очакват една сеньорита да язди свободно из ранчото, а ти никога не се придържаш към една посока.

— И?!

— За теб вече не е безопасно да излизаш, дори и с придружители. Ще трябва да поговоря за това с господаря.

Саманта веднага застана нащрек, готова да протестира.

— Преди да направиш това, Мануел, искам да ми разкажеш всичко, което Мария ти е доверила миналата нощ — разбра ли, всичко. Нека аз да преценя дали е опасно или не.

И той го направи, с най-големи подробности. Саманта успя да се сдържи да не го прекъсне, дори и когато новините ставаха от лоши по-лоши. Освен експлозията в мината, откраднатите пилета, няколкото

умрели крави и пожарите, били откраднати около две дузини мустанги и около стотина глави добитък. Това беше грабеж, пладнешки обир. Това Саманта можеше да разбере. Но останалото? Едно голямо главно „К“, написано с кръв, се появило една нощ по всички външни врати в ранчото. Това ли бе начинът, по който Ел Карнисеро се хвалеше за делата си? Или го бе направил никой друг, който несъмнено искаше вината и подозренията да паднат върху бандита?

И това не бе всичко. Били оставени две съобщения, едното върху трупа на умрялата крава, а другото, забодено с ръждив кинжал на входната врата на къщата.

— Нищо чудно тогава, че хората разказват, че този бандит е обявил война на татко — обади се най-сетне Саманта, след като Мануел бе свършил. — Какво се казва в тези съобщения?

— Само господарят знае, а той не каза нито дума на никого.

— А дали Ел Карнисеро се е подписал на тях?

— И това не знам — бе отговорът на Мануел.

Саманта поклати невярващо глава.

— Не мога още да повярвам, че всички тези събития са се случили само за две седмици.

— И аз се чувствам по същия начин. Но Мария казва, че всеки ден се случва по нещо. А ти ми казваш, че днес отново имало пожар.

— Звучи така, като че ли наистина се води война. Само че я води едната страна — отбеляза Саманта. — Баща ми взима ли някакви мерки?

— Не е уведомил властите, ако това имаш предвид. Още не.

— А не мислиш ли, че трябва?

— Какво могат да направят те, Саманта, което ние да не можем? — отвърна с нотка на възмущение Мануел.

— Предполагам, че си прав. — Саманта си спомни последния път, когато бяха извикали войниците, когато бе открадна добитък от ранчото им. Те изобщо не бяха въодушевени това да помогнат на един американец, както наричаха баща й. — Но татко какво точно прави?

— Изпрати хора да проследят дирите, но те винаги свършваха след няколко мили. Назначи нощни пазачи в ранчото. Добитъка и конете доведоха по-близо до дома, сега при тях има хора да ги пазят денем и нощем.

— И това е всичко?

— Какво друго да се направи? Ние сме подготвени, но ранчото е много голямо. Бандитите удрят по слабите ни места, когато няма никой. Никой не ги е виждал, какво остава да ги хване.

— Наричаш ги просто бандити. Тогава ти наистина мислиш, че е Ел Карнисеро?

— Грешиш, Сам — отвърна бързо Мануел. — Бандитите са много, не е само един.

— Много бих искала да се срещна с него — извика импулсивно Саманта.

— Господи! — възкликна Мануел. — Той е от тези хора, които трябва да се молиш никога да не срещаш. Говори се, че той мрази гринго изключително много и ги убива с по-голямо удоволствие отколкото и най-заклетите си врагове.

Саманта смени темата.

— Какво още знаеш за този човек? Но Мануел не отговори, а само се изправи.

— Трябва да се връщам на работа. Достатъчно въпроси за един ден.

— О, не, Мануел. — Тя хвана ръката му и го дръпна отново до себе си. — Известно ти е много повече, нали?

— Сам…

— Кажи ми!

— Веднъж видях този човек — въздъхна той. — Беше преди много години. — Мануел се вгледа в някаква невидима точка в пространството. — Случи се по времето, когато господарят ме изпрати в Ню Мексико, за да ти докарам онази голяма вана.

— Моята вана? — усмихна се Саманта.

— Да. На път за вкъщи спрях в една къща в някакъв малък град, не си спомням името му. Ел Карнисеро бе доведен там, заловен от войниците; той нападнал някакво село наблизо и бил ранен. Трябваше да го заведат в Мексико Сити. Говореше се, че негодникът избил всичко живо в това село, дори жените и децата не били пощадени, за да няма свидетели на извършеното от него.

Саманта пребледня като платно.

— Вярваш ли, че това наистина се е случило?

— Каква причина биха имали войниците да лъжат? Те са присъствали, видели са всичко. Но това стана по време на

революцията. Такива неща се случват често, невинни загиват и от двете страни.

— Да не би Ел Карнисеро да е бил тогава войник?

— Говори се, че по време на войната той се сражавал за двете страни, в зависимост от това коя от тях има надмощие и момента. Не знам дали е истина. Не можеш да вярваш на всичко, което чуеш.

— Но какво се случи, когато го видя? Наистина ли е ужасно грозен? Лана казва, че е така.

Мануел сви рамене.

— Как да се кажа дали един мъж е красив или не? Аз поне не се наемам. Едва можах да видя чертите му, тъй като целият бе в мръсотия и кръв.

— Но той висок ли беше? Или нисък? Дебел? Какъв?

Мануел се помъчи да си спомни.

— Беше нисък, с тъмна коса. Тялото му приличаше на бъчва, имаше дълги ръце. Ако един мъж може да се нарече грозен, защото прилича на самия дявол, да, той наистина е грозен. Никога преди не съм виждал толкова злобен и подъл мъж.

— И отведоха ли го в Мексико Сити?

— Не. Сега можеше да е мъртъв, ако не беше избягал пред очите ми, докато повечето от войниците бяха в къщата. Някои от хората му се бяха промъкнали в града. Те убили пазачите му и той избяга. И пак продължи да граби и убива.

— Последното не го прави тук — каза замислено тя. — Искам да кажа, не убива.

— Не, не го прави.

Беше много трудно да се измъкне повече информация от стария човек.

— Значи нямаш намерение да ми кажеш мнението си, така ли? — попита Саманта, почувствала как в гърдите й отново се надига гняв.

— Ти самата още не си ми казала твоето — спокойно й отвърна Мануел.

— Не съм ти го казала просто защото нямам такова — избухна тя. — В действителност нямах време да обмисля положението.

— По същата причина и аз не мога да ти кажа мнението си, Сам. Забравяш, че и двамата току-що се върнахме ранчото.

— О! — Саманта се изправи с намерение да си ходи. — Ти поне имаш Мария да ти казва всичко. А аз трябва да тегля думите ти с ченгел, което никак не е лесно! Наистина ли ми, каза всичко, което знаеш? Не си скрил от мен нищо, нали?

— Не, Сам. Сега знаеш толкова, колкото и аз.

— Сега имам намерение да открия още едно нещо — какво пише в онези съобщения. Време е татко да започне да ми се доверява повече.

С тези мисли, Саманта закрачи решително към къщи, премина корала и конюшнята и влезе в къщата през страничния двор, който бе най-близо. Но едва бе влязла вътре и веднага се сблъска с някого, който бе среден на ръст носеше късо сако и широки панталони, а красивата кожа в костюма му бе избродирана с бяла нишка.

От дълго време Саманта не бе виждала испанска носия, затова веднага се досети, дори без да поглежда лицето му, че това не би могъл да бъде никой друг, освен Рамон Мате Нунес де Бароха. Тя напълно бе забравила, че той я чакаш тъй като мислите й бяха заети с Ел Карнисеро.

Саманта отметна назад глава, за да огледа лицето му. Видът му я изненада. Рамон си бе пуснал тънки мустачки, освен това лицето му притежаваше подчертан мъжественост, която преди липсваше.

— Рамон — успя накрая да проговори тя.

Саманта се поколеба дали да го поздрави по обичайния миналото начин, със сестринска целувка по бузата. Този дон Рамон й бе непознат, чертите му бяха внушителни. Не бе момчето, с което някога се бе шегувала, наричайки го бялата овца в семейството му, защото единствен той имаше руса коса.

— Саманта — изговори името й тихо, учудено, едва след това й се усмихна. — Саманта! Бях забравил колко си красива. А сега…

— Знам, знам — прекъсна го тя, като се разсмя. — Пораснала съм — вече съм жена.

— Не е само това. — Той взе ръцете й в своите, после ги разтвори широко, за да я огледа по-добре. — Сега си още по-красива. А къде е целувката ми за добре дошъл?

Без да й даде време да отговори, той я привлече към себе си и покри устните й със своите. В целувката му нямаше нищо братско.

Целувката се проточи и когато Рамон се опита да завладее с език устата й, Саманта рязко се отдръпна.

— Никога преди не си правил това!

— А ти никога не би ми позволила — усмихна се той, а усмивката му се оказа заразителна.

— Предполагам, че не — отвърна му тя с дяволита усмивка. — По-скоро бих те заплашила с юмрук и бих ти казала да си вървиш.

Рамон отметна глава назад и се разсмя.

— Не казваш, както би казала всяка жена, че ще ми удариш плесница. Заплаши ме така, както би го направил един мъж ще ме удариш с юмрук. — После добави с престорена строгост: — Мисля, че не си стояла достатъчно дълго в онова училище, Саманта. Все още има неща, от които трябва да те отуча.

Саманта замръзна на място, очите й блеснаха гневно.

— Да ме отучиш?!? Аз…

Но Рамон бързо постави пръст на устните й.

— Прости ми. Сам. Само се пошегувах. — Отново я омилостиви с чаровната си усмивка — Знам не по-зле от всеки друг, че не можеш да бъдеш пречупена.

— Радвам се, че разбираш, Рамон. Може сега да изглеждам като лейди и наистина да съм такава, но няма да мисля по начин, по който се предполага, че мисли една лейди. Опитах, но…

Саманта се извърна, ужасена от посоката, която взеха мислите й. Още малко и щеше да признае на Рамон повече, отколкото трябва. Заради Ейдриън бе положила толкова усилия да се държи като дама, че това не й позволи да прозре същността му. По същата причина ли се бе излъгала и в Ханк Шавез?

— Какво има, скъпа? — попита я тихо Рамон, като я обърна отново с лице към себе си. — Изглеждаш толкова нещастна.

Саманта потърка чело. Господи, не можеше ли да мине поне един ден, без този негодник да се промъкне в мислите й? Трябваше да престане да мисли за него и Рамон можеш да й помогне.

— Скъпа?

Зелените й очи се присвиха в тесни цепки, после Саманта заплашително сложи ръце на кръста си.

— Значи си мислиш, че си достатъчно възрастен да ме наричаш така?

— Слушай, Саманта…

— Когато тръгнах оттук, ти не бе по-висок от мен, а и не си много по-голям — продължи тя с твърд тон. — Сега, след като си възмъжал и си много по-висок, се мислиш за много голям, така ли? Така ли е?

— Ти ме обиждаш, Саманта. — Кафявите му очи се натъжиха. — Бях забравил какъв избухлив нрав имаш.

Неочаквано тя се усмихна.

— Сега кой не може да приеме малко шега, а? — Като се засмя весело, Саманта разроши русата му коса, след това се втурна бързо покрай него и изтича в стаята.

Докато Рамон успее да се обърне и да я хване, тя беше изчезнала. Последва я до средата на стаята само за да открие, че безгрижното й настроение се бе изпарило толкова лесно, колкото се бе появило.

— Баща ми не беше ли с теб?

— Да, той ми правеше компания, докато те чаках. Трябва да добавя — няколко часа.

Саманта изобщо не обърна внимание на последните му думи.

— Къде е той?

— Излезе, когато един от вашите вакуероси съобщи, че имало пожар.

— За граничната колиба на запад ли стана дума?

— Да.

— По дяволите! Исках да поговоря с него. Сега изобщо не знам кога ще се прибере.

— Тогава говори с мен. — Рамон се приближи до нея. — Чаках безкрайно дълго, за да те видя отново. Ела, седни тук с мен. — Той посочи към големия диван.

Тя му позволи да я отведе на дивана и те говориха дълго време. В продължение на един час мислите й се отклониха от баща й и мистериозните съобщения. Но веднага след като Рамон си тръгна, мислите й отново се върнаха към проблема с Ел Карнисеро, Тук имаше нещо повече от обикновена кражба на добитък и злонамерени разрушения. Какво всъщност ставаше? Сигурна бе, че баща й знае. Нямаше намерение да му позволи отново да се измъква с увъртане и да избягва въпросите й. Нямаше да позволи повече успокоения от рода на „Не се притеснявай, Сам, няма за какво да се безпокоиш.“

Отдавна бе минало време за вечеря, когато Хамилтън Кингсли се върна. Саманта вече бе заспала. Беше го чакала дълго, но след като той не се върна, тя, изтощена, потъна в сън. Хамилтън не я събуди.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Изгревът къпеше в нежно розови нюанси ширналата се равнина. Саманта се събуди с пукването на зората и погледът и попадна на планинските върхове, облени в светло лилава светлина. Гледката през прозореца й беше прекрасна, а Саманта знаеше, че още по на изток от ранчото небето е окъпано в червено и ярко оранжево.

Саманта рядко ставаше толкова рано. С учудване осъзна, че е облечена, но после веднага си спомни, че предната нощ бе заспала дълбоко, а имаше намерение да си почине само няколко минути. Бе пропуснала възможността да говори с баща си.

Веднага реши, че ще говори с него сега, преди отново да излезе и да избегне разговора с нея. Ще го чака пред вратата му, ако с необходимо, просто в случай, че той реши да се измъкне. Саманта разбираше, че на баща й никак няма да му е приятно да й разкрие истината, не и след като се бе опитал да се преструва, че нищо не се е случило. Не, той нямаше да иска да я види и да разговаря с нея.

Саманта стана от леглото, което не бе оправено за сън и със смачкани завивки. През отворения й прозорец нахлуваше хладина, но тя не почувства студения под краката си, защото бе все още с меките си кожени обувки, които носеше вкъщи. Да спи с обувките си!

Бързо смъкна зелената рокля и облече бежова пола от еленова кожа. Тя бе сцепена в средата и се спускаше до средата на прасците й.

Шафранено жълтата ленена блуза беше достатъчна дори в хладния утринен въздух, но Саманта взе също жакета си от еленова кожа с ресни, който подхождаше на полата й. От всички костюми, които сама си бе моделирала, този харесваше най-много. В него се чувстваше удобно и свободно. Харесваше й да бъде близо до земята, до простите първични неща.

Саманта обу високите си кожени ботуши. Всичките й костюми за езда и ботушите й все още й ставаха. Нямаше значение, че полите й бяха по-къси. Тя винаги ги носеше смело с дължина над глезена, а инч или два по-висока нямаше никакво значение, защото ботушите й

достигаха да коленете. За три години талията й си бе останала същата, но многобройните й ризи и блузи й бяха доста отеснели. Коланът с револвера, който винаги носеше, когато излизаше на езда, бе преметнат в долната част на леглото, но Саманта още не мислеше, че е необходимо да го слага сега. Усмихна се, като си помисли, че баща й ще приеме това като заплаха, докато разговарят — или спорят. Имаше намерение да се върне по-късно за револвера и шапката, когато нещата между тях се уредят и тя излезе на сутрешната си езда.

Саманта оправи полата си и взе от масичката четката от слонова кост. Разреса бързо косата си и я прибра с кожена лента, това бе цялото внимание, което отдели на огнения водопад от къдрици. Обърна се, с намерение да излезе от стаята, която вече бе окъпана в слънчева светлина. Саманта пристъпи няколко крачки към прозореца, искаше да разбере дали денят ще бъде хубав. И тогава забеляза дима.

Огромна сиво-кафява димна стена се издигаше все по-високо с всяка секунда, заплашвайки да скрие от погледа и дори високите планински върхове. Димът бе достатъчно далеч, за да бъде… господи, реколтата!

— По дяволите! По дяволите! По дяволите! — изкрещя като стисна силно перваза на прозореца. Не искаше да повярва на това, което се разкриваше пред погледа й.

Вместо да стои на едно място и да се издига спираловидно нагоре, димната завеса започна да се движи бързо на север, после на юг, като се разпростираше на все по-големи територии и в двете посоки. След малко Саманта вече не можеше да види нищо друго, освен дим, всепоглъщащ дим. Грабна трескаво револвера и шапката си и просто излетя от стаята. Потропа два пъти силно на вратата на баща си, сетне нахлу вътре като ураган.

— Подпалили са западните ниви!

Хамилтън бе твърде смаян, за да каже нещо. Със замъглени от съня очи наблюдаваше дъщеря си как крачи нервно напред-назад, като от време на време посягаше към кобура, като че искаше да се увери, че револверът е още там.

— Ставай! — изкрещя тя. — Вече е твърде късно да спасим реколтата, но Хуан и момчето му са при колибите там. Дано само да не са мъртви!

Това помогна. Хамилтън скочи от леглото, думите й окончателно го разсъниха.

— Ще оседлая конете и ще събудя хората — заяви Саманта, като излизаше от стаята. — Ще се срещнем отпред, татко. И избързай!

— Сам, почакай! Ти няма да идваш с нас!

Но тя вече тичаше към фоайето. Хамилтън знаеше много добре, че Саманта пропусна заповедта му покрай ушите си.

Хамилтън прокле деня, когато за пръв път позволи на тези зелени очи да разтопят сърцето му. През първите години, когато заживяха заедно, тя беше такова упорито малко създание. Ужасно я бе разглезил, не можеше да й се нарадва, тъй като му бяха необходими цели девет години, за да си я върне. След цялото това време, когато тя бе далеч от него, Хамилтън чувстваше, че е пропуснал много и искаше да спечели любовта й. Бе изпълнявал всяко нейно желание.

Негова беше вината, че тя бе толкова независима и толкова своенравна. Той бе виновен и за това, че Саманта понякога беше истинска малка пакостница. Беше се надявал, че в училище тя ще се промени, но не стана така. Хамилтън изкриви лице в недоволна гримаса, когато си спомни с какво бе облечена дъщеря му преди малко — костюм за езда от еленова кожа, на бедрото й — револвер. Неговата Саманта бе по-изкусен стрелец от него самия. Това не бе редно! Тя не би трябвало да изпитва никакво желание да носи оръжие и да язди сама из ранчото. Тя трябваше да носи коприна и дантели…

Защо дъщеря му трябваше да бъде толкова различна? Ужасно много я обичаше, тази своя необикновена дъщеря. Въпреки че бе избухлива и упорита, тя означаваше всичко за него. Не беше виждал Шелдън от бебе. С години страдаше заради това, но след като бе минало толкова време, съзнаваше, че всъщност няма син. Саманта бе всичко, което имаше на този свят.

Саманта вече яздеше далеч напред, когато Хамилтън оседла коня си. Бе избрал десет от най-добрите си вакуероси да го придружават; метнаха се на конете и ги пришпориха в галон след нея.

Хамилтън не можеше да си позволи да вземе със себе си всичките си хора. Можеше да е просто капан, чрез който бандитите целят да ги отдалечат от къщата. Можеше да се върне и да открие, че и тя е в пламъци. Все пак по-добре стана, че Саманта е с него извън

къщата, така нямаше да я изпуска от очи. Нямаше да го преживее, ако нещо й се случеше.

Откакто получи първата бележка, Хамилтън знаеше със сигурност, че за всичко е отговорен Ел Карнисеро. Това нещастно копеле! Какво безочие, да му заповядва да напусне Мексико! Това бе абсурдно и все пак бандитът искаше да е сигурен, че Хамилтън приема сериозно неговия ултиматум. Обаче нямаше намерение да позволи на някой, обявен извън закона, да му диктува каквото и да било. Ще събере своя армия от наемници и ще прогони веднъж завинаги Касапина от тези планини. Пожарът вече преля чашата на търпението му, време беше да помисли как да действа.

Приближаваха все повече до колибите в нивите и димът ставаше все по-гъст и лютив. Саманта беше права — твърде късно бе да се спасят нивите. Посевите бяха изгорели напълно, но малката група колиби със сламени покриви, където стояха работниците по време на сеитба и жътва, все още бълваха черен дим към небето.

Саманта се насочи право към колибите, преди Хамилтън да има възможност да я спре. Тя първа забеляза Хуан, на известно разстояние от лагера, облегнат на едно изкривено дърво, той държеше главата си в двете си ръце. Малкият му син бе коленичил до него, без да откъсва поглед от баща си.

— Хуан! — извика Саманта, слезе от коня и веднага изтича при тях.

Очите на детето, което бе на не повече от седем години, бяха разширени от ужас. Самият Хуан плачеше, придържайки ръцете си към челото, където кървеше дълбока рана.

— Господарке? — Хуан вдигна към нея мътен поглед. — Опитах се да ги спра.

— Разбира се, че си се опитал, Хуан — отвърна му тя, като се стараеше да го утеши.

— Бяха твърде много. Един от тях ме удари с карабината си, но аз въпреки това се опитах да им попреча, докато не казаха, че ако продължавам да се противя, ще убият моя син.

— Вината не е твоя, Хуан. Твоят живот и животът на момчето ти са по-важни.

Той, изглежда, разбра. Но внезапно в очите му се появи страх и ужас, той сграбчи ръката й, пръстите му болезнено се сключиха около

нейните.

— Нали не сте сама, господарке? Моля ви! Кажете ми, че не сте сама!

— Не се безпокой, Хуан, Баща ми с тук. Ще те отведем вкъщи, където ще си в безопасност.

— Не! Трябва да тръгвате бързо. Бандитите още са тук, не са си отишли!

Преди още мексиканецът да свърши с настойчивите си молби и объркани думи, Хамилтън я настигна, хвана я за ръка и я дръпна настрани.

— Чу ли… чу ли какво каза Хуан?

— Да — изръмжа Хамилтън. — Но това не бе и необходимо. Погледни.

Тя проследи погледа му към едно неголямо възвишение на отсрещната страна на нивата. Сега, когато димът не бе толкова гъст, Саманта можеше да вижда ясно. По цялото протежение на хълма се бяха наредили петнадесет мъже. Никога не бе виждала толкова ужасни и заплашителни на вид хора. Те стояха неподвижно и просто наблюдаваха, слънчевите лъчи се отразяваха от време на време в преметнатите им през рамо патрондаши и дългите ножове. Широките сомбрерос скриваха тъмните им лица.

Баща й я дръпна към коня и й помогна бързо да го яхне. Никога не бе го виждала такъв.

— Тръгвай, Сам! — заповяда й той с твърд глас. — Връщай се в ранчото веднага!

— Не! — В гласа й се долавяше предизвикателство, тонът й бе не по-малко твърд от неговия.

По лицето му премина тъмна сянка.

— Веднага напусни това място!

— Няма да тръгна без теб!

— За бога, ще ме послушаш ли поне веднъж? — Саманта почувства почти осезаемо страха му. — Те ни превъзхождат многократно по брой.

— Точно така. Затова ще имаш нужда от всяка ръка, способна да си служи с оръжие.

Хамилтън се взря невярващо в нея.

— Можеш да престанеш с тези прояви на ненужна смелост, момиче. Зад този хълм може би се крият още бандити. Нямам намерение сам да вляза в капана им.

Саманта разбра колко прав бе баща й.

— Да вървим тогава.

— Ти тръгвай още сега. Ние ще те настигнем веднага щом качим Хуан и момчето на конете. — Той направи знак на Мануел и Луис да свършат тази работа. — Тръгвай, Сам.

— Ще почакам.

Хамилтън направо побесня.

— Не разбираш ли, че сега всяка секунда е ценна? За пръв път негодниците не избягаха от мястото на престъплението. Чувстват се силни, Сам. Могат да ни нападнат всеки момент.

— Ще чакам — повтори Саманта, като стисна решително устни. — Няма да те оставя тук сам, татко.

Той я погледна недоволно, поклати глава, след това се обърна и отиде да помогне на ранения Хуан да се качи на коня.

Отвъд черното като въглен поле бандитите не бяха мръднали от местата си. Изглежда, чакаха нещо. Но какво? Да бъдат атакувани или самите те да нападнат? Саманта можеше да застреля шестима от тях, преди да се наложи отново да зарежда револвера си, и още шестима, преди да се приближат достатъчно, за да могат куршумите им да я достигнат. Ако застанеше в добра позиция, можеше да свали с точната си стрелба всеки един от тях.

Мразеше да подвива опашка и да бяга, затова бе доволна, че не се налагаше да пришпорват конете и да бягат като страхливци. От предпазливост и заради раната на Хуан се движеха бавно, с карабини в ръка, готови да стрелят, ако бъдат нападнати. Бандитите не ги последваха. Саманта хвърли веднъж поглед назад и забеляза, че те изобщо не се бяха помръднали от хълма. Тяхното само някаква демонстрация ли беше?

Стори й се цяла вечност, докато стигнат до ранчото. Отведоха Хуан, за да се погрижат за раните му, а Саманта последва баща си в къщата. Той вървеше със скована походка и когато влязоха във всекидневната, се нахвърли върху нея.

— Ти премина всякакви граници! — изкрещя Хамилтън. — Няма да позволя повече такова неподчинение от твоя страна!

— Успокой се, татко! — отвърна тихо Саманта. — Можем разумно да обсъдим всичко.

— Сега искаш да бъдеш разумна, така ли? Защо не прояви разум, когато бяхме на мястото на пожара? Ти рискува живота си?

— Не мисля така.

— Ти никога не мислиш! — отвърна остро той. — Вече си прекалено голяма, за да се държиш като неразумно дете!

— Тогава не се отнасяй с мен като с дете! — Тонът й не бе по-малко остър от неговия, след това добави по-спокойно. — Разбирах отлично положението, в което се намирахме, татко. Знам много добре, че можехме да бъдем нападнати всеки момент. Но напълно бях в състояние да се погрижа за себе си — всъщност, много по-добре от теб, татко. Аз щях да застрелям трима от тях, докато ти успееше да се справиш само с един.

— Въпросът не е в това. Ти си ми дъщеря, Саманта, а не син. Изобщо не трябваше да се излагаш на опасност. Аз исках да те защитя, да те предпазя от надвисналата беда.

— Татко, не разбираш ли, че същите чувства вълнуват и мен? Не можех да те оставя, просто не можех.

Хамилтън въздъхна и се отпусна на един стол.

— Ти просто не разбираш. Сам. Аз съм вече възрастен човек, изживял съм живота си. Но твоят живот е пред теб. Ти си всичко, което имам. Ако нещо ти се случи… нямам причина да продължа да живея. Не бива да се излагаш на такъв риск.

— Спри, татко! — Гласът й бе дрезгав от вълнение, чувстваше се неудобно от тона, с който й говореше. — Ти също си всичко, което имам на този свят, знаеш много добре това.

— Не, Сам. Ти ще имаш съпруг и деца. Ще има и други, които да дариш с любовта си. Господи, изобщо не трябваше да ти позволявам да напускаш къщата тази сутрин, но въобще не си мислех, че негодниците ще останат. Само като си помисля какво можеше да се случи…

— Престани да се обвиняваш.

— Ще се обвинявам, ако така ти харесва! — Той се изправи рязко и я погледна сърдито. — За последен път се излагаш на опасност, момичето ми. Няма да напускаш тази къща, докато не приключим всичко.

— Не отиваш ли твърде далеч? — запротестира тя.

— Не! Говоря сериозно, Сам. Няма да има повече сутрешна езда, дори и с ескорт.

— Няма да стоя затворена! — У нея отново започна да се надига гняв.

— О, да, ще го направиш, или, бога ми, ще сложа решетки на прозорците и ще те заключа в стаята ти.

Очите й започнаха да хвърлят гневни искри, когато разбра, че баща й говори сериозно и ще изпълни без колебание намерението си.

— За колко време? — настоя студено Саманта. — Колко време възнамеряваш да ме държиш като затворничка?

— Няма нужда да се засягаш толкова. Отказвам само да те пусна на сутрешната ти езда, и то единствено заради твоята безопасност.

— За колко време?

— Седмица, може би. Днес ще уведомя властите. Ако те не могат да помогнат, ще събера свои хора оттук. Ще видим пак ще реагира Ел Карнисеро, когато силите се обърнат срещу него.

— Сега поне призна истината — отвърна Саманта с горчивина и изпита някакво мрачно задоволство, когато забеляза как той видимо трепна и се смути. — Съгласна съм да си остана вкъщи, една седмица, при едно условие.

— Какво? — Хамилтън стана подозрителен.

— Да ми кажеш какво пише в бележките, които ти е изпратил Касапина.

За нейна изненада баща й въздъхна с леко облекчение.

— Ще направя нещо по-добро.

Хамилтън излезе от стаята, като се върна миг по-късно с два мръсни смачкани листа в ръка.

— Ето, прочети ги.

Бележките бяха написани с разкривен, груб почерк, и двете бяха подписани с едно голямо „К“. В едната се казваше: „Върви си, Гринго.“ Другата беше по-ясна. „Мексико те мрази, Гринго. Ако останеш тук, ще умреш. Върви си.“

— Мануел ми каза, че Касапина страшно мрази гринго — заяви Саманта след минутен размисъл.

— Той не се е отказал от намерението си да ме прогони. Станал е по-дързък. Но капката, която преля чашата, бе да те видя и опасност. Този бандит ще си получи войната, щом толкова иска.

— Ще изчакам една седмица, татко, обещавам. Но не повече. Той знаеше, че тя говори съвсем сериозно.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

През следващата седмица времето за Саманта минаваше убийствено бавно. Но, изглежда, с набезите и пожарите бе свършено. В планините бяха изпратени войници. Съобщенията от тях идваха бавно. В едно старо изоставено селище бяха открити следи от много хора, които бяха живели на това място известно време. Но сега си бяха отишли. След това мексиканските войници бяха навлезли по-дълбоко и планините, но не откриха и следа от бандитите. Всеобщото заключение бе, че Ел Карнисеро се е върнал в южните територии. Саманта с готовност се съгласи с това заключение и скоро седмицата свърши. Саманта с нетърпение очакваше да излезе на езда, но баща й настоя да я придружават четирима от неговите вакуероси.

— Но нали всичко свърши — запротестира тя. — Касапина вече си отиде.

— Не можем да знаем това със сигурност, докато не мине повече време — настоя Хамилтън. — Четирима от моите хора ще дойдат с теб, Сам, освен това ще се придържаш по-близо до ранчото.

— Защо не ми каза за това миналата седмица? — изфуча тя. — Страхуваше се, нали?

— Бъди разумна, Саманта. Бих предпочел изобщо да не излизаш. Все още не. Искам поне да съм спокоен, че не си сама и си защитена.

Саманта скръцна със зъби.

— Добре, ще почакам още една седмица, но нито ден повече. След това си искам свободата. Освен това искам да престанеш да се отнасяш с мен като с дете!

— Съгласен съм, разбира се, ако през това време нищо не се случи.

Саманта се обърна с намерение да излезе, а Хамилтън добави:

— Условията ми включват ти да стоиш близо до придружителите си, а не да препускаш далеч пред тях, Сам.

— О!

Саманта все още бе бясна, когато се втурна и конюшнята, за да оседлае Ел Сид, но Рамон я чакаше и се опита да разсее лошото й настроение. Саманта бе забравила, че той й бе обещал да се присъедини към нея в сутрешната разходка. Сега мъжете, които щяха да я пазят, ставаха петима — макар че, ако нещо се случеше, най-вероятно тя щеше да е тази, която да ги защитава.

Саманта почака, докато придружителите й приготвят конете си; Рамон се метна на своя кон и я погледна многозначително, развеселен от недоволството й. Толкова шум само за няколко часа езда!

Рамон и Саманта бяха възобновили приятелските си отношения. Тя бе благодарна за компанията му, но той често се държеше с нея по различен начин, което я тревожеше. Понякога очите му горяха от тъмна страст. Казваше си, че той не може да се влюби в нея. Надяваше се да не се е излъгала, тъй като тя не изпитваше такива чувства към него.

Днес Рамон изглеждаше изключително красив в черния си кожен жакет и черни панталони, които се разширяваха от коленете надолу. Саманта също носеше костюм от мека кожа — тъмна шоколадово кафява пола и жилетка, избродирана по краищата със златна нишка. Блузата й от моаре бе на кафяви и бежови ивици, с дълги ръкави с маншети и широка яка, отворена съвсем леко. Бе вдигнала високо косата си, която почти не се виждаше под широкополата кафява шапка.

Саманта въздъхна с тъга. Спомни си как бе искала да пришпори Ел Сид в буен галоп. А сега се налагаше да язди бавно, за да могат придружителите й да са близо до нея. Докато се отдалечаваха от ранчото с бавна крачка, Саманта не отместваше поглед от сивия жребец на Рамон, Този кон бе силен и як, почти колкото Ел Сид. Отправиха се на юг. Рамон и Саманта яздеха отпред, четиримата вакуероси — на около двадесет ярда зад тях. Тя хвърли косо поглед към Рамон, на устните й играеше закачлива усмивка.

— Рамон, хайде да се надбягваме до този хълм в края на южния район на ранчото. Знаеш кой хълм имам предвид.

— Не. — Рамон поклати отрицателно глава. — Не, Саманта, Вече не сме деца.

— Какво общо има това? Искам да се надбягваме.

— Не. На баща ти това своеволие никак няма да му хареса.

Усмивката й стана още по-широка.

— Хайде да се обзаложим — предложи тя с изкусителен тон. — Ако загубя, ще танцувам за теб! Но, разбира се, нямам намерение да губя.

Очите на Рамон заблестяха. Бе я виждал само веднъж да танцува страстния мексикански танц, който Фройлана я бе научила. Тогава тя бе накарала кръвта му да закипи, тогава бе на седемнадесет години. Би дал всичко, за да я види отново облечена в свободната, дълбоко деколтирана риза и широка червена пола, искаше да види отново как блестящите тъмночервени къдрици се спускат по гърба й, искаше тя да танцува страстния танц само за него.

От внезапната промяна в израза на лицето му Саманта разбра, че бе спечелила. Когато Рамон кимна в знак на съгласие, тя заби пети в корема на Ел Сид и полетя стремглаво напред. Но Рамон бързо я настигна. Изминаха една мили, после две. Саманта пришпорваше Ел Сид до краен предел. Нито веднъж не погледна назад, за да разбере на какво разстояние бяха останали придружителите й. Тя галопираше срещу вятъра, шапката се свлече на раменете й, но не отхвръкна настрани, тъй като бе завързана около врата й със здрав шнур. Беше свободна, летеше като волна птица из прерията. Никога не се бе чувствала толкова добре.

Скоро хълмът се появи пред погледа им и Саманта усети, че Рамон изостана. Наклонът на хълма не бе стръмен, почти неусетно се издигаше на около двадесет фута и Саманта бързо достигна върха, като се смееше високо от удоволствие. Беше спечелила. Слезе от Ел Сид и се огледа наоколо. Рамон бе стигнал едва до средата на склона, а вакуеросите не се виждаха никъде.

— Нали ти казах…

Думите заседнаха в гърлото й, когато една ръка с пресегна зад нея и запуши устата й. Саманта започна веднага да се бори, като посегна към револвера на бедрото си. Но друга ръка го измъкна от кобура, преди тя да успее дори да го докосне.

В този момент Рамон достигна върха на хълма, а очите му се разшириха от изненада от това, което видя. На хълма стояха трима мъже, а единият от тях бе насочил карабината си към него. Мъжът носеше през рамо патрондаш, а на бедрата си — два револвера. Друг мъж, облечен с пончо и с голямо сомбреро, държеше конете, общо пет, включително Ел Сид. Третият, наметнал на раменете си вълнено

наметало на светли ивици, бе застанал зад Саманта и бе насочил към нея собственото й оръжие, а с другата си ръка бе затиснал устата й.

Рамон срещна настойчивия поглед на Саманта, което го накара да постъпи малко прибързано и необмислено. Не беше сигурен дали страх, или гняв видя в тези зелени очи, които обичаше толкова много, но бе сигурен, че тя го молеше за помощ. Посегна към револвера си, но карабината изтрещя, преди да успее да го вземе. Изстрелът от такова близко разстояние го отхвърли от коня и той се затъркаля надолу по склона, като го измина почти половината, преди да спре.

Случилото се с Рамон извади Саманта от шока, и който бе изпаднала, и тя ухапа ръката, която затискаше устата й. Почувствала се внезапно свободна, тя затича надолу по хълма, като викаше силно името на приятеля си от детинство. Той се опитваше да се изправи, но усилието се оказа твърде голямо за него и той отново се отпусна изтощен на земята. Бе ранен лошо в рамото, раната бе голяма и кървеше обилно. Саманта затаи дъх.

— Рамон, ти беше толкова смел! Но не трябваше да правиш това! Ще се оправиш, Рамон. — Саманта говореше през сълзи, говореше просто за да чува собствения си глас, опитвайки се да се освободи от тежката буца, заседнала в гърлото й. — Обещавам ти, че ще се оправиш. Ще те отведа вкъщи и сама ще се грижа за теб.

— Няма да го отведете, сеньорита.

Странно, но Саманта напълно бе забранила за присъствието на нападателите. Обърна се към двамата, които я биха последвали. В същия миг кръвта се дръпна от лицето й. Бандитите! Безмълвно се помоли целта им да е само грабеж, но знаеше колко глупаво е да се надява на това.

— Разбира се, че ще го отведа вкъщи — отвърна тя, без да издава тревогата си. — Можете да откраднете конете, но след нас идват хора, които ще ни помогнат. Ето, вземете! — Ядосана, тя свали пръстена със смарагда от пръста си и го хвърли на мъжа, който стоеше близо до нея. — Това е всичко, което имам. Сега си вървете, преди да са дошли моите хора и да се пролее още кръв.

Бандитът, който хвана пръстена, отвърна само с кратък смях.

— Видяхме ви да яздите далеч от вашия ескорт, сеньорита. Направихте работата ни много по-лесна.

— Работата ви ли? Искате да кажете, пладнешкия обир, който вършите! — отвърна остро тя, като му хвърли пълен с презрение поглед.

Саманта не бе изплашена. Бе направо бясна. Ядосваше се най-вече на себе си, защото така глупаво се хвана в капана им. Те я бяха видели да язди към тях и просто се бяха скрили зад хълма. А тя не бе погледнала към другата страна на възвишението когато бе достигнала върха. А и допусна този бандит да вземе револвера й!

Мъжът с наметалото само поклати глава. Той бе млад имаше къса черна брада и пронизващи очи, почти толкова черни, колкото дългата му до раменете коса. През едната му буза минаваше тънък белег, който обаче не отнемаше нищо от красотата му, В сравнение с него бандитът е карабината изглеждаше като кръвожаден звяр, с неговите дълги, гъсти черни мустаци и грозна усмивка, тъй като в устата му липсваха няколко зъба. Третият бандит, който все още стоеше на върха на хълма и почти не се виждаше, имаш тъмнокестенява коса и съвсем обикновено лице, което не се отличаваше с нищо забележително. Той бе мълчалив, резервиран и не се присъедини към шегите на другите двама.

— Ние не искаме да ви ограбим, сеньорита — обади красивият бандит развеселен, като й хвърли обратно пръстена.

— Какво искате тогава? — настоя нетърпеливо Саманта. — Не виждате ли, че приятелят ми има нужда от помощ. Кажете какво искате и си тръгвайте.

Двамата негодници се спогледаха и се разсмяха. Грозния сграбчи по-силно карабината си и се обади гърлено на испански.

— Дамата, изглежда, обича да раздава заповеди, а? Не мисля, че ще й хареса толкова, когато се наложи да ги изпълнява.

Саманта не се издаде, че е разбрала, но сърцето й силно заблъска в гърдите. Страхуваше се дори да си представи какво искаше да каже мексиканецът. Трябваше да овладее ситуацията, и то бързо.

Рамон започна да стене и тя отново се обърна към не Той бе затворил очи и изглеждаше, като че ли губи съзнание, но тя забеляза ръката му, която бавно се пресягаше за револвера му. Револверът! Той все още стоеше в кобура на бедрото на Рамон. Светкавично се спусна към него.

— Не правете това, сеньорита.

Саманта спря с ръка на оръжието. Дали да рискува? Щяха ли да я застрелят? Да, щяха. Бавно и неохотно, тя пусна оръжието.

— Какво искаш? — изкрещя вбесена.

— Вас, сеньорита — отвърна тихо мъжът с наметалото, след което се обърна към другаря си. — Вземи револвера на този глупак, Диего, и му дай да занесе в ранчото една бележка — Отново погледна към Саманта и обясни: — Работата ни беше да ви намерим и да ви вземем с нас.

Ти гледаше смаяно, с широко отворени очи, как бандитът, който бе стрелял по Рамон, взе револвера му и пъхна в сакото му къс хартия. Бележка. О, боже, само Ел Карнисеро изпращаше бележки.

Саманта поклати глава, не можеше да повярва на това, което се случваше.

— Кой ви нареди да ме отвлечете?

— Главатарят.

Главатарят. Но кой беше той? Когато зададе този въпрос, мексиканецът се усмихна.

— Ел Карнисеро. Неговото желание е да му погостувате малко, сеньорита Кингсли.

Думите му потвърдиха най-лошите й предчувствия. Те я познаваха. Значи в крайна сметка Ел Карнисеро не бе напуснал района. Баща й беше прав. Защо не го беше наслушала?

— Не! — прошепна тя.

— Да — отвърна спокойно негодникът. Внезапно Саманта скочи и се втурна с всички сили надолу по склона на хълма. Но и мексиканецът я хвана лесно, като и двамата се претърколиха на земята.

— По дяволите! — изкрещя Саманта, като плюеше пръст. — Няма да дойда с вас! Няма!

— Само си губим времето — отвърна грубо той и рязко я изправи на крака.

Държеше я толкова здраво за ръка, че тя изобщо не можеше да се отскубне. Разбойникът направо я довлече на върха на възвишението, като минаха покрай Рамон, който лежеше напълно неподвижен. След това третият бандит я заведе до един великолепен бял жребец и й заповяда да го яхне. Саманта отстъпи крачка назад.

— Ще яздя собствения си кон, благодаря — отвърна тя хапливо.

В отговор негодникът удари Ел Сид през задницата и жребецът се отдалечи в галон.

— Главатарят изпрати своя кон за вас, сеньорита Кингсли. Вие ще яздите Ел Рей.

Кралят. Името съвсем точно подхождаше на чудесното животно. Цветът му й напомняше за Принцеса. Жребецът можеше да бъде идеална възможност за чифтосване с кобилата. Ел Рей бе твърде красив, за да бъде собственост на един толкова жесток човек.

— Сега се качвайте или в противен случай ще се наложи да ви сложа на седлото — заяви мъжът с наметалото.

— Не виждам защо да не мога да яздя собствения си кон.

— Баща ти ще прецени още по-добре положението, когато види конят да се връща без вас — отвърна той и се усмихна. Освен това е чест да яздите Ел Рей. Ел Карнисеро цени високо този кон, който струва цяло състояние. Разбирате че главатарят е доста щедър, след като предлага да го яздите. Той иска да знаете това и да не се страхувате.

Саманта се изсмя подиграателно.

— Не се страхувам.

Качи се на коня, като грабна юздите от бандита.

— И защо да се страхувам? Когато вие ми давате средство за да избягам — добави уверено.

Тя дръпна рязко юздите, което принуди мексиканеца отстъпи крачка назад, след това заби пети в корема на животното и се спусна надолу по хълма. Но не успя да достигне дори подножието му. Остро изсвирване накара жребеца да се закове на място, а тя една успя да се задържи на седлото. Само след миг мексиканецът бе до нея, хвана юздите като се смееше весело, и отново я поведе към върха на хълма.

— Виждате ли сега защо Ел Рей е ценен толкова високо?! — В гласа му имаше нескрита гордост.

— Виждам защо аз трябва да го яздя — отвърна горчиво тя, а очите й хвърляха гневни мълнии.

Другите двама бандити вече се бяха качили на конете чакаха. Този, който беше близо до нея, също се качи, но всички продължиха да стоят на местата си. Саманта изведнъж когато разбра причината. Придружителите й най-накрая бяха появили. Всеки един от бандитите бе насочи карабината си към приближаващите работници.

Саманта почувства как и нея се надига глуха ярост.

— Ако застреляте някой от хората ми — предупреди тя, кълна се, че ще успея по някакъв начин да счупя врата на това животно. Мислите ли, че главатарят ви ще се зарадва, като се върнете без скъпоценния му кон?

Бандитът с наметалото й хвърли гневен поглед, но наклони дулото на карабината си от вакуеросите, като го насочи към нея. Четиримата мъже току-що бяха достигнали подножието на хълма. Когато забелязаха Саманта и похитителите й, спряха рязко в облак прах.

— Раненият ранчеро има в себе си съобщение за сеньор Кингсли. Занесете го! — извика бандитът към четиримата вакуероси. — Ако ни последвате, тя ще умре!

Заведоха Саманта на противоположната страна на хълма, а бандитът с наметалото държеше юздите на коня й. Хората й не посмяха да ги последват, за да не рискуват живота си. Разбираше, че е вече сама, без надежда за помощ, докато бележката за откупа не бъде предадена на баща й.

Отправиха се на юг, като се движеха с изтощителна скорост. На обяд внезапно смениха посоката, като се насочиха на запад, към планините. Животните бяха изморени, затова намалиха темпото, но не спряха да почиват, въпреки че обедното слънце грееше безмилостно над главите им.

Саманта много добре знаеше колко много скрити каньони и долини имаше в Сиера Мадре, имаше такива закътани места, където дори голяма група хора можеха да се скрият и никога не можеха да ги открият. Отведоха я на точно такова място. Щяха ли да я намерят някога тук? О, господи, дори не искаше да мисли какво й готви бъдещето. Беше чувала твърде много ужасни неща за Ел Карнисеро.

Късно същата нощ спряха отново, този път в открита равнина. Мъжете се погрижиха за конете, преди да извадят сушено месо за себе си. Диего донесе на Саманта малко сушено говеждо, няколко студени царевични питки и неголяма манерка с вино. Саманта знаеше, че те най-вероятно пият текила, а фактът, че й бяха предложили вино, говореше за известно внимание от тяхна страна. Тя бе изненадана и благодарна.

Саманта изпитваше вълчи глад и едва в този момент разбра колко с изтощена. Цялото тяло я болеше, чувстваше отчаяна нужда от сън, но реши с всички сили да се опитва да не заспива. Можеше да успее да избяга тази нощ.

Не запалиха огън, но луната грееше ярко, което позволи на младата жена ясно да вижда тримата мъже, които седяха и разговаряха шепнешком. Щеше да ги изчака да заспят, като се молеше да я оставят сама. Докато чакаше и ги наблюдаваше, с мъка държеше очите си отворени. Струваше й се, че чака от часове. Но всъщност минаха само няколко минути. Мъжете приключиха разговора си и се изправиха. Мъжът с наметалото се насочи към конете и извади от дисагите едно одеяло. Саманта затаи дъх, тъй като той насочи към нея. Само й връчи одеялото и думите му успокоиха.

— Не е зле да поспите, сеньорита. Няма да останем дълго на това място.

После той легна близо до нея, същото направи и други бандит с пончото. Но Диего не легна да спи. Той се излегна на хълбок с готова за стрелба карабина и запали цигара, Диего бе само на няколко фута разстояние, но бе застанал между нея и конете. Мъжът скоро изпуши цигарата си, Не легна да спи и Саманта разбра, че той изобщо няма такива намерения. Задачата му бе да остане на пост.

Не можеше да избяга. Но поне нямаха намерение да й досаждат или да я изнасилят. Като разбра това, Саманта предаде на умората и потъна в сън, като си обеща, че на следващия ден ще избяга. Трябваше да намери начин.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Следващият ден за Саманта настъпи твърде бързо. Като че ли бе минал само миг, когато я събудиха с грубо разтърсване по рамото. Погледна към небето и й се стори, че луната почти не се бе поместила от мястото си в небосвода. През останалата част от нощта яздиха бързо. Намалиха скоростта, когато слънцето изгря. По този начин нямаше да се налага да спират на всеки няколко часа, за могат конете да почиват. Продължаваха ездата си дори и в най-горещата част на деня, като се хранеха върху седлото.

Тази нощ беше повторение на предишната. Саманта започваше да се отчайва. С всеки изминат час приближаваше все повече до планините, което означаваше, че все повече се приближаваха и до Ел Карнисеро. През последно денонощие мислеше постоянно за него, без да е в състояние да го изхвърли от съзнанието си. Знаеше, че бандитът мрази гринго. Заради откуп ли я беше отвлякъл? И дали това беше просто отвличане? Позволи мислите й да отидат по-далече. Дали Касапина щеше да я убие?

Не! Не трябваше да мисли за това. Но ужасната мисъл продължи да я измъчва, докато накрая я завладя истински ужас. Не искаше да бъде предадена на ужасния Ел Карнисеро.

Та нали той убиваше жени и деца, когато поискаше! А повече от всичко мразеше гринго.

Тази нощ Саманта се опита да избяга. Знаеше, че няма да успее, но трябваше да се опита. Сега на пост стоеше ниският мъж с пончото. Тя изчака Диего и онзи с наметалото да се сменят. Насочи се тичешком към него, нападна го и го повали на земята. Карабината му отхвръкна настрани, тя посегна да я вземе, след което отново се обърна към него.

В този момент другите двама се събудиха и се разсмяха гръмогласно. Мъжът с наметалото се обърна спокойно към нея.

— Карабината е празна, сеньорита.

— Празна?! — възкликна смаяно тя. Той сви рамене.

— Ние сме на открито и можем лесно да забележим, ако никой се приближи. Ако е необходимо, можем веднага да заредим карабината, освен това имаме предостатъчно време. Иниго не обича оръжията. Никога не зарежда своето, докато не се наложи.

Значи Иниго бе ниският.

Саманта ги гледаше невярващо, след това насочи карабината към крака на бандита с наметалото и натисна спусъка.

Нищо. Карабината наистина беше празна.

— Страхливец! — изкрещя тя към Иниго.

— Хайде, хайде, сеньорита — отвърна й развеселен бандитът с наметалото. — Само пилеете времето си, а можете да го използвате да поспите.

— Върви но дяволите! — изкрещя тя и хвърли карабината по него.

Тя се затича към конете, искаше да вземе един от техните, които предполагаше, че не са обучени да спират при изсвирване. Но не успя да стигне до тях. Една ръка обви талията й и рязко я хвърли на одеялото й. Тя скочи светкавично и замахна с юмрук към бандита с наметалото, тъй като именно той я бе хванал. Юмрукът й се заби в челюстта му. Саманта чу съвсем близо до нея смеха на Диего.

Този с наметалото дори не мигна. Той просто хвана ръцете й, събра ги заедно една до друга, след това свали червеното шалче от врата си и върза с него китките й.

— Не! — започна да протестира тя, опитвайки се да се измъкне, но той бе по-бърз и само след секунди шалчето бе завързано на възел.

— Това не е въже, сеньорита. Може да ожули по-жестоко нежната ви кожа — заяви той спокойно. — Не мисля, че ще ми благодарите за това.

— Нямам намерение да ви благодаря за нищо!

— Но самата вие направихте така, че ла ни вържа — напомни й той.

— Няма ли да ми вържете и краката, страхливецо? — изсъска тя, побесняла.

— Сега, след като го спомена… — ухили се той. — Всъщност идеята е много добра. Нямаме много време за сън. Не бих искал да се събудя отново и да открия, че пак нападате бедния Иниго.

Саманта му хвърли убийствен поглед, когато той обърна, за да вземе въже. След малко се върна и върза краката й въпреки отчаяните й усилия да го изрита настрани, които в крайна сметка се оказаха напразни.

— Върни по дяволите! — изкрещя ядосано тя. — Кажи ми името си, за да мога да те ругая както трябва!

Бандитът приклекна до нея, лицето му изразяваше пълно смайване.

— Защо искате да ругаете мен, сеньорита? Аз само изпълнявам заповеди. Плащат ми, за да свърша някаква работа. И аз я върша. Спестете си ругатните за Ел Карнисеро!

При споменаването на това ужасяващо име част от гнева й се изпари. Бандитът забеляза това и й се усмихна с разбиране.

— Изглежда, не умирате от желание да се срещнете с него.

— Не — отвърна Саманта. Когато той понечи да се отдалечи; тя го спря с умолителен жест. — Почакайте. Кажете ми какво ще стане с мен, когато пристигнем.

— Ще бъдете гостенка на шефа за известно време.

— Негова затворничка! Не можете ли да ми кажете какво да очаквам от този човек?

— Няма да ви се случи нищо лошо, ако това е, което ви притеснява — отвърна й любезно той.

Но Саманта взе милото му държание за снизхождение.

— Как бихте се чувствали, ако аз ви бях отвлякла? Готова съм да се обзаложа, че и вие бихте задавали въпроси!

Той й отвърна със сърдечен смях.

— Не бих имал нищо против, ако вие ме отвлечете малката.

Саманта разбра намека му и се изчерви.

— Не можете ли поне да ми кажете какво пишеше бланката до баща ми?

— Това вече не знам.

— Лъжете.

— Вие сте истинска досада, сеньорита — намръщи се той. — Вървете да спите.

С тези думи той се отдалечи. В крайна сметка не бе й дал нищо, а тя не можеше да повярва на уверенията му, че нищо лошо няма да й се случи при Ел Карнисеро. Но този бандит говореше искрено и открито.

Наистина, бе я вързал, но Саманта неохотно си призна, че сама си бе виновна. Той се отнасяше приятелски с нея и я гледаше с възхищение.

Дали би могла да се възползва от този факт по някакъв начин? Нямаше да навреди никому, ако започнеше да се отнася с него с по-малко враждебност.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Стигнаха до подножието на планините късно на следващия ден, след като бяха спрели да почиват някъде около обяд. Очевидно вече бандитите не се безпокояха от преследване, а просто бяха нетърпеливи да се върнат в лагера си. След почивката продължиха да яздят усилено, докато оставиха равнините зад гърба си.

Късно тази нощ направиха лагера си до един планински поток близо до неголямо плато. Саманта съзерцаваше с копнеж бистрата вода, имаше отчаяна нужда от баня, за да измие от себе си праха и мръсотията от пътуването. Единствено косата й не бе толкова мръсна, тъй като я вдигна високо под широкополата шапка. Саманта знаеше, че изглежда ужасно, но не искаше да рискува и да се изкъпе. Нямаше доверие на тези мъже, дори и на този с наметалото, когото мислено наричаше Серапе, тъй като това бе испанското име на тази връхна дреха. Задоволи се само да измие лицето и ръцете си в хладната планинска вода.

На това място растяха дървета, затова и водата бе по-студена, Значи все пак нямаха намерение да навлизат във вътрешността на планината, движеха се само в подножието на по-ниските хълмове и странно, но яздеха на север. Саманта не попита за причината. Беше доволна, че яздеха в посока към дома й, а причината за това не беше от значение. Но не след дълго се оказа, че бандитите просто са търсили определена следа, която откриха още на следващия ден. Изгревът все още не бе настъпил, когато откриха пътеката и се насочиха на югозапад, като постепенно и неотклонно се изкачваха все по-високо в планината.

Скоро нещо друго я озадачи и объркa, като се превърна в нов източник на тревога. Защо мъжете не се опитваха да скрият следата от нея? Никакво ли значение нямаше за тях, че тя ще узнае къде се намира лагерът им? Те или нямаха постоянен лагер… или това нямаше голямо значение, тъй като тя нямаше да го напусне. Никога.

Тази вечер въздухът бе по-хладен от обикновено, а те продължиха ездата си по тясна пътечка от едната страна на каменен каньон. Саманта затаи дъх, когато погледна към надвисналите скали. Групата им се намираше достатъчно близо до ръба, за да може да погледне в дълбоката пропаст под тях.

След спускането на нощта Диего, който беше водач запали фенер и го вдигна високо над главата си. Но въпреки това тъмнината ги обграждаше като плътна пелена, пътеката бе изключително опасна и коварна. Ел Рей бе изтощен, но състоянието му бе много по-добро от това на останалите животни. Беше жестоко да се отнасят животните по този начин. Три дни и половина непрекъснат усилена езда! Саманта предположи, че останалите коне са от хергелето на баща й и затова бандитите не ги щадят много.

Скоро пътеката значително се разшири и Саманта въздъхна с облекчение. Но внезапно свиха рязко край стената на каньона и когато Саманта погледна напред, кръвта се смрази в жилите й. Пред тях се простираше втори каньон, достатъчно широк, за да представлява долина, а на дължина достигаше до центъра на планината. Отдясно на равната земя и между високите скали се виждаше малко селище — не повече от половин дузина стари къщи, разпръснати около останките на църква. На това място ли отиваха?

На някои от къщите прозорците светеха, но като цяло мястото бе тихо. Не се виждаше жив човек, докато Диего излязъл на известно разстояние пред тях, не започна да вика високо, че най-накрая са се върнали. Скоро прозорците на всички къщи светнаха, отваряха се врати. Саманта чувстваше тялото си сковано от напрежение и страх.

Не искаше да се среша с Касапина, но неизвестността я плашеше повече от всичко. Смушка Ел Рей и си изравни със Серапе.

— Това ли е целта на пътуването ни, сеньор?

— Да.

— А той дали… дали ще бъде тук? — попита колебливо тя. Той се обърна към нея и повдигна леко периферията на шапката си, за да може да я вижда по-добре на лунната светлина.

— Ако имате предвид шефа, не виждам защо да не е тук.

— Но защо е толкова необходимо да се срещам с него? Искам да кажа, ако съм отвлечена заради откуп, тогава не е наложително…

— Той ще иска да разговаря с вас, за да научи някои неща отвърна Серапе.

— Какви неща?

Но бандитът само сви рамене.

— Ще иска да чуе мнението ви дали баща ви ще се съгласи с условията му.

— Баща ми ще се съгласи с всичко, за да ме върне при себе си — отвърна уверено Саманта.

— Ел Карнисеро ще бъде много доволен да чуе това. Но вие не знаете какво е написал в бележката. Не можете да знаете със сигурност дали баща ви ще се съгласи, не и докато сама не чуете исканията на главатаря.

— Но не може ли някой друг да ми ги съобщи? — попита тя.

— Защо продължавате да се страхувате от него? — прекъсна я той. — В гласа ви долавям страх. Вече ви казах, че тук никой няма да ви стори нищо лошо. Той самият ми се закле в това.

— И вие му вярвате?

— Да, вярвам му — отвърна мъжът без колебание. — Ако не му вярвах, никога не бих ви довел тук. Разбирате ли ме, сеньорита. Аз не наранявам жени и деца.

Саманта пропусна тези думи покрай ушите си.

— Сигурно сте съвсем отскоро в тази банда — промълви тя, спомняйки си за историята, която й разказа Мануел за хладнокръвното убийство на жени и деца.

— Права сте, така е — отвърна откровено той, като по този начин отново възвърна надеждите й, че би могъл да й помогне по някакъв начин да се освободи.

— Лоренцо! — проехтя някакъв глас от лагера. — Хайде, чакаме.

Саманта замълча, тревогата й се усили. Мъжът от лагера говореше испански. Те нямаше как да знаят, че тя разбира отлично този език, и реши да не се издава. Така бандитите щяха да говорят свободно пред нея, а всяко, дори най-дребното нещо, можеше да се окаже от полза.

— Онзи човек вас ли викаше? — попита невинно тя.

— Да, чакат ни.

— Значи се казвате Лоренцо? Серапе ми харесваше повече. — На смаяния му поглед просто добави: — Не ми обръщайте внимание. Ще

ви обясня по-късно, Но кажете ми как наричате предводителя си.

— Руфино.

— Това истинското му име ли е?

— Не съвсем. Не са много мъжете, избрали този начин живот, които използват истинските си имена. Но това единственото име, под което го познавам.

— А вашето истинско име…

— Не е Лоренцо — прекъсна я той.

— Лоренцо! — Този път повикването беше доста настойчиво, което накара Саманта да се свие от страх.

— Елате, сеньорита Кингсли. — Лоренцо подкара конете като се отправи към една от къщите, Пред сградата се бяха събрали много мъже, а на тясната веранда бяха окачен фенери — Ще имате топла храна и удобно легло. По-добре да се срещнете с Руфино още сега. Сама ще се убедите, че няма нужда да се страхувате от него.

Когато достигнаха стълбите пред верандата, Лоренцо слезе от коня, а Саманта неохотно направи същото. Иниго веднага отведе конете. Останалите мъже веднага се събраха около нея, като съвсем открито я оглеждаха.

Няколко от тях бяха седнали на стъпалата, а поне десет стояха в двора. Ужасена, Саманта почувства, че се задушава. Те бяха толкова близо до нея, а тя нямаше оръжие. Не бе свикнала да се чувства толкова беззащитна.

Нечия ръка се пресегна и докосна бродерията на жилетката й, Саманта светкавично се извърна, за да удари нахалника. Стоеше с гръб към къщата, вътрешно изпитваше ужас от нахалните им, ухилени физиономии, но в същото време се надяваше, че страхът й не личи.

— Много е красива! — дочу тя. — Бива си я — отговори друг после последва многозначителен шепот, от което се почувства още по-неудобно. След това започнаха да обсъждат облеклото й, като се учудваха на предпочитанието й на мъжкия маниер на обличане, после заговориха за празния кобур на бедрото й. Постоянно задаваха въпроси на Лоренцо, който стоеше в средата на групата и чакаше, тъй като не знаеше какво да предприеме по-нататък. За какво чакаше? Ел Карнисеро там ли беше? — питаше се тревожно Саманта. Кой от тези тъмни, груби мъже беше хладнокръвният убиец, от когото толкова се страхуваше?

Мъжете продължаваха да я зяпат любопитно и с всеки изминат миг тревогата й нарастваше. Тъкмо се канеше да им обърне гръб, когато зад нея прозвуча дълбок глас, извисявайки се над всички останали.

— Сигурен ли си, че си довел неговата дъщеря, Лоренцо, не сина му?

Мъжете избухнаха в гръмогласен смях, а Саманта извърна любопитно към притежателя на гласа. Очакваше да види Ел Карнисеро, ниския, с тяло като бъчва, бандит. Но собственикът на подигравателния глас беше висок, а слабата му фигура се очертаваше неясно на рамката на вратата. Той бе целият в сянка, защото фенерите осветяваха само двора, и то само малка част от него.

Саманта бе благодарна, че широката периферия на шапката закриваше лицето й. Поне никой не можеше да види страха в очите й. Но не след дълго страхът й премина в гняв. Беше изтощена и гладна. От дни не беше слагала хубава храна в устата си. А сега я държаха отвън, изложена на нощния хлад, унизително изложена на нахалните погледи на тази презряна сган. И на всичкото отгоре един от бандитите й се надсмиваше!

Саманта се обърна към Лоренцо, като демонстративно обърна гръб на мъжа, който продължи да стои в сянка.

— Обещахте ми храна и легло — напомни му тя. — Трябва ли да стоя тук, за да може всеки човек от лагера ви да ме огледа от глава до пети? Заведете ме при шефа си и да приключваме с това.

— Това означава ли, че вече не ви е страх? — ухили се Лоренцо.

Саманта веднага настръхна.

— Всичко си има граници, сеньор. Аз…

— По дяволите! — гласът, който изруга, идваше от верандата. Всички се смълчаха.

При звука на този глас Саманта трепна изненадано и бавно се обърна с лице към верандата, но високият бандит бе изчезнал, вероятно бе влязъл обратно в къщата. Младата жена продължи да стои така, загледана в рамката на отворената врата, а очите й се разшириха от изненада, когато нахлуха спомените. Гласът… не! Това бе невъзможно!

От вътрешността на къщата обаче се чуха високи ругатни, а Лоренцо само поклати глава.

— Какво, за бога, го ядоса толкова?

Но Саманта не го чу. Стоеше, заслушана в невъздържаните ругатни, които се разнасяха от вътрешността на къщата. Този глас, първо подигравателен, след това сърдит… Но това просто не можеше да бъде!

Саманта изкачи бавно стълбите към верандата, сякаш бе привлечена от магнит, но Лоренцо бързо я хвана за ръката.

— Не, сеньорита. Нещо не е наред, не разбирам какво, но, дявол да го вземе, така е. Елате, ще ви отведа в друга къща.

Но Саманта поклати отрицателно глава И без дори да го погледне, продължи към вътрешността на къщата. Но достигна само до входната врата. Стаята бе ярко осветена, така че можеше ясно да вижда всичко. Мъжът крачеше напред-назад като затворен в клетка звяр.

— Сеньорита — прошепна настойчиво Лоренцо досами ухото й. — Махнете се веднага оттук. Бог знае защо, но само като ви видя, главатарят изпадна в ярост.

Саманта се извърна рязко към Лоренцо и го изненада като обви кръста му с ръце. Преди той да успее да се съвзе от изненадата, тя се отдръпна, като стискаше здраво револвера му.

— Господи! — ахна той.

Но още не изрекъл тези думи, Саманта насочи оръжието си към мъжа в стаята. Револверът гръмна и тънко облаче дим се изви във въздуха, но куршумът се заби в тавана защото Лоренцо бе отклонил с удар ръката й. Той хвана китката й и се опита да избие оръжието.

— Не! — изкрещя диво тя, като с всички сили се опитваше да се освободи от Лоренцо. — По дяволите, пусни ме! Ще те убия, ако не ме оставиш да довърша това, което съм започнала!

В този момент оръжието наистина бе избито от ръката й, но не от Лоренцо. Пред нея стоеше Ханк Шавез, очите му отразяваха тъмната буря от чувства, които бушуваха в душата му, а най-бурна от всички бе безпределната му ярост. Но Саманта изобщо не я бе грижа затова. Със сигурност не бе по-ядосан от нея — така глупаво бе пропуснала целта си.

Саманта се изви в ръцете на Лоренцо и го ритна право в пищяла, той зави от болка и я пусна. Понечи да удари Ханк, но той изви глава настрани и ударът й не попадна там, където трябваше и не бе толкова

силен, колкото й се искаше. Ханк хвана китките й и изви ръцете зад гърба й. Ужасна болка прониза раменете й, това й попречи да го ритне, както беше възнамерявала първоначално. Болката бе толкова силна, че я принуди да спре да се съпротивлява и да се усмири.

— Върви по дяволите! — изкрещя му тя.

— Млъквай! — изсъска Ханк, после се обърна към смаяния Лоренцо, а очите му мятаха мълнии. — Довел си ми не жената която ми трябва! Как можа да се случи такова нещо?

— Не е жената, която ти трябва? — Лоренцо съвсем се смали, Ханк едва сдържаше яростта си.

— Не можа ли да видиш, че с нея се познаваме? Тя е Саманта Блекстоун.

— Да! — съгласи се Лоренцо, след което бавно изговори името й. — Саманта… Блекстоун… Кингсли.

Ханк извъртя Саманта с лице към себе си, пръстите се впиха болезнено в раменете й.

— Вярно ли е?

— Върви по дяволите!

— Вярно ли е? — разтърси я той.

— Да, проклет да си! Да!

Ханк я пусна и тя политна назад.

— Заведи я в другата стая и се погрижи да не излиза от там.

На свой ред Лоренцо я сграбчи за раменете.

— Възнамеряваш да я държиш в тази къща?

— Познавам я, Лоренцо. Знам на какво е способна. Искам я тук, за да мога да я държа под око.

— Не! — Саманта се обърна към Лоренцо, очите й святкаха гневно. — Ти ми каза, че никой нима да ми причини зло. Но той почти счупи ръката ми и остави синини по раменете ми. Не можеш да ме оставиш тук сама с него! Искам да се видя с шефа ви!

Ханк отвърна с груб, дрезгав глас.

— И за какво по-точно искаш да ме видиш?

Саманта затаи дъх и отново се обърна с лице към Ханк.

— Ти — Ел Карнисеро? Не мога да повярвам. Той е нисък и грозен и…

— И ти се страхуваш от него?

— Не, разбира се, че не. — Знаеше, че гласът й звучи съвсем неубедително, затова добави: — За него се разказват ужасни истории.

— Вероятно с така — съгласи се Ханк с безстрастен тон. — Повечето хора наистина се страхуват от него и този страх идеално послужи на моята цел.

— Но ти не си Ел Карнисеро. Съществува ли в действителност такъв човек?

Ханк кимна.

— Той все още се намира в своята територия на юг и изобщо няма представа, че използвам името му. Нуждая се от лошата му слава.

— Значи си бандит — отвърна Саманта с презрение. — Трябваше да го разбера по-рано, особено след това, което ми стори.

— Всеки мъж би бил принуден да постъпи така — отговори спокойно Ханк.

Лицето й се покри с ярка червенина. Би желала изобщо да не бе повдигала този въпрос. Лоренцо я гледаше някак странно.

— Наистина ли той е шефът ви, Лоренцо? — попита тя.

— Да. Изпълнявам неговите заповеди.

— А дължиш ли му вярност? — Саманта го хвана за ръка. Или услугите ти могат да бъдат купени? Мога да ти дам много пари, за да ме измъкнеш оттук — много повече, отколкото той ще ти даде от откупа.

— Достатъчно! — изръмжа Ханк.

— Какво има… Руфино? — попита иронично Саманта. — Не се страхуваш, че Лоренцо може да приеме щедрото предложение?

— Кажи й, Лоренцо — сряза я грубо Ханк.

— Не мога да ви помогна, сеньорита — отвърна Лоренцо почти извинителен тон.

— Значи той напълно може да разчита на твоята лоялност?

— Да.

— Може би някой ден ще ми кажеш защо — отвърна Саманта с подчертано саркастичен тон.

Очите на Ханк се присвиха в две тесни сиви цепки. Досега бе успял да сдържа яростта си, но бе ясно, че това костваше доста усилия.

— Махни я от очите ми, Лоренцо. Повече не мога понасям проклетия й език.

— А аз не мога да понеса дори още миг да бъда в една съща стая с теб!

Саманта хвана Лоренцо под ръка и го дръпна към единствената друга врата, която се виждаше. Отвори рязко вратата и влезе в стаята, без дори да погледне към Ханк. Самата стая бе много малка и в нея имаше само едно тясно легло, опряно до едната стена, стар пътнически сандък и умивалник. Подът беше гол, както и единственият прозорец който сега беше затворен, за да не влиза хладният планински въздух.

— Той тук ли спи, Лоренцо? — попита тихо Саманта, като хвърли поглед на разхвърляното легло.

— Това е неговата стая, да.

— Беше — поправи го тя, след което се приближи до леглото и смъкна одеялото и чаршафите и ги хвърли на пода.

— Няма да спя на същото бельо и завивки. Отказвам категорично!

Беше застанала с гръб към Лоренцо, когато до нея достигна тихият му въпрос.

— Защо го мразите толкова?

Но тя нямаше намерение да говори повече за Ханк Шавез.

— Имаш ли нещо против да ми донесеш чисти чаршафи?

— Ще донеса, разбира се. Топла храна също.

— Не си прави труда да ми носиш храна. Твърде много съм изморена, за да изпитвам някакъв глад.

— Както желаете.

Той понечи да си тръгне, но тя го хвана за ръката и промълви отчаяно:

— Остани с мен, Лоренцо.

— Тук?

— Да, да, тук. Нямам му никакво доверие.

— Но аз не мога да остана в тази стая, сеньорита.

Погледът му се бе спрял на тясното легло.

— Тогава остани в другата стая. Моля те, Лоренцо. Не можеш да ме оставиш с него сама в тази къща.

— Той няма да ти причини нищо лошо.

— Как можеш да кажеш това? Видя какво ми стори само преди малко. Можеше да стигне и по-далеч, ако ти не бе тук. Знам, че е така.

— Това, което видях, сеньорита, е, че вие го нападнахте — отвърна остро Лоренцо. — Не мисля, че аз бих бил толкова снизходителен, ако се опитвахте да ме убиете.

— Вие, мъжете, винаги се поддържате, нали? — отвърна горчиво тя. — Но той е жив и здрав, не е ли така?

— Но това не променя факта, че се опитахте да го убиете.

— О, излез и ме остави на мира! — извика тя, чувствайки се ужасно нещастна. — Как би могъл да разбереш? Същият си като него.

Саманта му обърна гръб и той излезе от стаята, като затвори тихо вратата след себе си. В другата стая Ханк бе застанал до камината, облегнал ръце на полицата над нея, като се взираше в огъня, който току-що бе запалил. Когато Лоренцо се приближи, той се обърна, след което се разсмя.

— Е, какво? Принцесата трябва да получи чисти чаршафи? Тези бяха сменени вчера.

Лоренцо сви рамене.

— Не ги иска, защото ти си спал в тях. Защо тази жена иска да те убие?

Ханк отмести поглед встрани.

— Не мисля, че би искал да чуеш отговора на този въпрос — Отвърна студено Ханк.

— Това означава, че и ти я мразиш.

— Да, така е.

Лоренцо поклати недоумяващо глава.

— Никога не съм виждал по-красива жена — призна си откровено той.

— Как разбра, че е красива, след като с покрита с прах и мръсотия? — измърмори Ханк.

— И въпреки това го твърдя със сигурност. Не мисля, че съм способен да мразя такава жена, независимо от причината — отвърна Лоренцо. — Не разбирам как можеш да я мразиш.

— Красотата й те заслепява, Лоренцо. Не се оставяй да те измами — заяви студено Ханк. Тази жена само използва мъжете, стъпква чувствата им в калта и после безразсъдно ги захвърля.

— Което означава, че ти си я обичал. — Лоренцо се усмихна тъй като в този момент разбра всичко.

— Никога не бих могъл да обичам такава фурия. Изобщо не споменавай повече за нея!

Лоренцо се намръщи. Не му хареса поредното избухване на Ханк.

— Тя поиска да остана при нея. Каза, че ти няма доверие и сега започвам да разбирам защо.

Ханк се засмя с горчивина.

— Работата ти тук приключи. Доведе момичето при мен, сега аз отговарям за нея.

— Нали няма да й причиниш нищо лошо?

— Докато се държи както трябва, не.

— Това не е никакво уверение. Ти спаси живота ми и заради това съм ти длъжник. Надявам се, че няма да ме накараш да съжалявам за лоялността си към теб.

— Ще спреш ли най-накрая да се тревожиш? — Ханк започна да проявява признаци на нетърпение. — Не си струва да се притесняваш заради нея, Лоренцо. Мога да те уверя, че тя напълно способна да се грижи за себе си.

— Не бих могъл да го понеса, ако я нараниш по някак начин.

— Хайде да спрем дотук — изръмжа Ханк. — Уверявам те, че относно тази жена се заблуждаваш страшно много. Тя пресметлива и хладнокръвна, не по-малко от който и да мъж — при това е направо непоносима. Освен това искам те предупредя — теб ще държа отговорен, ако в ръцете й попадне оръжие, независимо какво.

Лоренцо се изчерви при това напомняне за унижението му. Не можеше да повярва на всичко онова, което Руфино му каза за момичето. Вярно, че тя искаше да го застреля, и за нея ситуацията бе безнадеждна. Беше отвлечена, при това заплашена с оръжие.

Какво би могъл да направи, ако момичето отново ядосаш Руфино? Лоренцо си тръгна неохотно, без да е получи някакво категорично уверение за съдбата, която очакваше красивата мис Кингсли.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Вратата се отвори без предупреждение и Саманта стреснато се надигна от леглото, като дръпна по-високо завивките. Бе облечена само в късия си дантелен корсаж и прилепналите по бедрата й дамски гащички, които носеше под полата си. Не бе очаквала, че някой ще се вмъкне без позволение в стаята й, в противен случай не би се съблякла. Още повече, че този някой бе Ханк.

— Искам вратата ми да се заключи — заяви му ядосано тя.

Ханк хвърли многозначителен поглед на мръсните й дрехи, преметнати върху пътническия сандък. Усмихна се, когато тя придърпа завивките до брадичката си.

— Това лесно може да се уреди — но ключът ще бъде у мен.

— Тогава не си прави труда.

— Не, настоявам. Ще бъде свършено още на сутринта. И за да не може никой да влезе през прозореца и да ти причини нещо лошо, ще бъде закован с дъски.

— Върви по дяволите! — изсъска тя през стиснати зъби. — Защо направо не ме вържеш за леглото?

Ханк се усмихна, а в очите му заискриха познатите й весели искрици.

— Ако ми дадеш основателен повод, скъпа, с удоволствие ще го направя.

— Не се съмнявам — измърмори тя, след което повиши глас. — О, защо трябваше да стрелям толкова лошо в онзи ден при потока? Защо точно тогава ръцете ми трябваше да треперят толкова?

Ханк се вцепени, усмивката му угасна, а сивите му очи придобиха стоманен блясък. Той стисна юмруци, като полагаше неимоверни усилия да не се нахвърли върху нея. Имаше голямо желание да й извие врата. Но повече от всичко искаше… не, нямаше да я докосне повече. Това, че я бе любил, не му бе помогнало да я забрави.

— Не си стреляла лошо — отвърна той. — Един куршум ме улучи.

— Явно не е било достатъчно — възрази разгорещена Саманта. — Все още си здрав и читав.

— Ти си най-кръвожадната…

— Не, не съм! — прекъсна го тя. — Преди да те срещна, никога не бях изпитвала желание да убия човек! А между впрочем, какво правиш тук? Молех се да те срещна отново — но в затвора! Защо си обявил война на баща ми?

— Това не е война.

— Опитваш се да го прогониш от Мексико. Защо? Какво ти е сторил?

Ханк се поколеба дали да й каже. Тя го познаваше, бе й известно истинското му име и знаеше много добре, че не се казва Карнисеро. Можеше да провали плановете му. Не можеше да се предположи, че има някаква връзка между този бандит и човека, който скоро ще купи земята на Кингсли. Но Саманта щеше да знае, че бандитът и новия собственик са едно и също лице — при условие, че някога го видеше. Но защо да го вижда? Тя ще напусне Мексико с баща си.

— Баща ти не ми е сторил нищо, Саманта — отвърна Хан като в този момент му хрумна една идея. — Отнесъл се лошо с братовчед ми.

— Татко никога не е причинявал зло на никого!

Ханк сви рамене.

— Ти не искаш да ме чуеш, така че не мога да ти обясня.

Саманта впи поглед в него.

— Добре тогава. Какво толкова е сторил баща ми на братовчед ти?

— Антонио съвсем скоро посетил баща ти и му предложи да купи вашето ранчо.

— Антонио ли се казва братовчед ти?

— Да. Антонио де Вега и Шавез — отвърна Ханк. — Но баща ти дори не поискал да го изслуша и не пожелал да назове никаква цена.

— И защо да го нрави? Татко не иска да продава земята ни.

— Но земята не с ваша, Саманта, а на братовчед ми.

— Ти си луд! — разсмя се тя. — Татко купи тази земя. Плати за нея…

— Платил е изключително евтино. Купил я е от правителствени чиновници, които я обявили за църковна земя. В онези дни всяка земя, принадлежала на църквата и продадена, можела лесно да се върне пак на църквата при следващата смяна на правителството и следователно новият собственик я губи. Ето защо земята се продавала толкова евтино.

— Но ти сам признаваш, че баща ми е платил за нея. За тогава казваш, че не е негова?

— Защото хората, продали му земята, не са имали право да го правят. Това не е църковна земя, а принадлежи на семейство Вега и Шавез. Била е отнета от семейството ми по време на революцията.

— Не го вярвам!

— Никой ли не ти е разказвал за предишните собственици? Например съседите ти Галго и Бароха? Те знаят за клането в Хасиенда де лас форес.

— Клане?!

— Да, клане — отвърна студено Ханк. — Отряд на Хуарес дошли в хасиендата и обявили земята за църковна собственост, което им давало правото да я конфискуват. Бащата на Антонио бил убит, защото им се противопоставил. Баба му умряла в ръцете им, била твърде стара, за да преживее ужасния шок. — Ханк спря за момент, тъй като спомените бяха твърде болезнени. — Всички мъже били заставени насила да влязат в армията — в противен случай ги очаквал разстрел. Няма да ти разказвам какво се случило с жените и младите момичета от хасиендата.

Саманта можеше да предположи, от което й призля.

— А братовчед ти? Какво е станало с него?

— Бил взет в армията насила, а по-късно хвърлен в затвора, тъй като непрекъснато им се противопоставял. Именно по времето, когато бил в затвора, тази земя била продадена на баща ти. Антонио не можел да стори нищо, за да предотврати това. Старият документ за собственост върху Хасиенда де лас форес бил изгорен от хората на Хуарес. Антонио имал само думата на хората, които го познавали и знаели, че земята е негова. Това не било достатъчно за корумпираните чиновници, които извличали огромни печалби от продажбата на такава „църковна собственост“. Антонио не можел да направи нищо друго,

освен да се надяна един ден да откупи обратно земята си. През всичките тези години мечтаел само за това.

— Ти близък братовчед ли си на Антонио? — попита Саманта. — Може би сте първи братовчеди?

— Не, но ти си живяла достатъчно в Мексико, за да знаеш, че семействата тук, без значение колко далечни роднини са, се считат близки един на друг и си помагат, Антонио ми е като брат. Чувствам неговата безизходност и безсилието му като свои собствени.

Саманта, разбира се, не можеше да схване иронията му.

— Съжалявам, Ханк, наистина — отвърна тя. В този момент изпитваше истинско съчувствие. — Но трябва да разбереш, че татко няма вина. Не той е откраднал земята от братовчед ти. Платил е за нея и също има документ за собственост.

— Опитваш се да ми кажеш, че той просто трябва да забрави за земята си, която от поколения е принадлежала на семейството му? — Гласът му бе дрезгав от вълнение. — Повече от половината си живот е прекарал тук. А ти колко време си живяла в хасиендата?

— Това няма отношение към въпроса — отвърна твърдо Саманта. — Сега баща ми е собственик на земята и ти нямаш никакво право да го принуждаваш да я напусне. Не постъпваш справедливо.

— Братовчед ми с живял твърде дълго с тази мечта, за да се откаже просто така. Той ще плати на баща ти повече от реалната цена на земята.

— Но баща ми няма да я продаде!

— Ще му се наложи, ако иска някога отново да те види!

Саманта пое дълбоко дъх, изумена.

— Копеле такова! Значи затова съм тук! От всички ужасни…

— Достатъчно, Саманта! — сряза я остро Ханк. — Нещата, придобиха обрат, който ми харесва не повече, отколкото на теб. Но баща ти е страшно упорит човек. А моите хора пък страшно се ядосаха, когато той изпрати след тях войниците.

— Татко имаше основателна причина, за да повика на помощ войниците.

— Вероятно е така. Но от това хората ми нямаха никаква полза. Всъщност един от тях те видя и предложи да те отвлечем.

— Видял ме? Да не искаш да кажеш, че съм била наблюдавана? — попита Саманта, обзета от безпокойство.

— Разбира се. Наблюдавахме всички. Дори нямахме представа, че Кингсли има дъщеря. Първо беше забелязана, когато се върна в ранчото с многобройни придружители, а след това беше наблюдавана всеки ден. Не беше трудно да се изпратят хора в съседното ранчо и да разберем коя си. Но трябва да ми повярваш, ако знаех, че това си ти, сега нямаше да бъдеш тук. Ти си последната жена, които бих искал да видя отново, Сам.

— Не ме наричай така! Вече ти казах, че само приятелите ми ме наричат Сам.

— И разбира се, ние не сме приятели — отвърна Ханк с подигравателна сериозност. — Но не искам да те наричам сеньорита Кингсли. Вече намразих много това име. Ако беше откровена с мен, когато се срещнахме, и ми бе казала истинското си име, по-късно щях да направя връзката, когато узнаех кой е собственик на Хасиенда де лас форес.

— Когато ти узнаеше?

— От Антонио — побърза да отвърне Ханк.

— Това нямаше да има голямо значение, нали? Пак щеше да тормозиш баща ми.

— Да, но ти нямаше да си замесена. Кажи ми защо не използва истинското си име?

— Името Блекстоун не е измислено. То беше моминското име на майка ми. Винаги пътувам като Саманта Блекстоун. С татко смятаме, че не трябва да използвам фамилията Кингсли, когато съм на път, за да не бъда отвлечена. Странно, нали? Защото, ако го бях използвала, оказва се, че щях да избегна тази участ. А и точно ти да ме обвиняваш, че използвам фалшиви имена, Руфино!

Ханк се засмя, развеселен от шегата й.

— Ударът ти бе прицелен точно, Самина.

Очите й заискриха с гневни изумрудени огньове, понечи да му каже колко мрази да я нарича с това име, но Ханк вдигна ръка в жест на примирение, а тънките бръчици около очите му станаха някак си по-дълбоки.

— Протестираш твърде много — усмихна се той. — Трябва да знаеш, че ще те наричам както пожелая — Самина… puta…

— Ти! О! — Саманта скочи, извън себе си от гняв, а завивките се смъкнаха от тялото й. — Веднага изчезвай оттук!

Ханк направи подигравателно-ироничен поклон.

— Ти ми заповядваш, и то в моята къща?! — изрече бавно той, като наблягаше на всяка дума.

— Защо дойде? Не съм те поканила да влезеш! Може да съм твоя затворничка, но няма да търпя омразното ти присъствие!

— Дойдох да разбера дали си гладна. Миналата вечер не яде нищо.

— Разбира се, че съм гладна. Що за глупаво извинение! Искаше да ме унижиш, като ме завариш в леглото. Надявал си се да ме видиш и без дрехи, нали? — изсъска тя. — Отвратителен си!

Ханк стисна гневно устни. Беше си помислил, че в нейно присъствие ще може да сдържа гнева си, но сега разбираше, че не е в състояние да го направи. Презрението й събуждаше в него бурна ярост. Нямаше намерение да приеме нейното отношение! Дяволите да го вземат, ако й го позволеше!

Саманта изпищя, когато той направи крачка към нея, приковавайки я с убийствен поглед. Тя се претърколи на другия край на леглото, като се опита да вземе и завивките със себе си, Но те се закачиха за единия край и тя бързо ги пусна. Не беше толкова важно. Всичко, което имаше значение, бе да избяга колкото е възможно по-далеч от Ханк. Саманта се сви в отдалечения ъгъл на леглото, а очите й се разшириха от страх. Ханк забеляза ужаса й и това го спря. Не направи нито крачка повече към нея. Гневът й лесно възпламеняваше и неговия гняв, но уплашена, Саманта му действаше по различен начин.

— Добре е, че се страхуваш от мен — проговори той овладян глас. — Не е зле да си спомниш какво се случи предния път, когато ме ядоса!

— Не се страхувам от теб! Мразя те! Не мога да понасям ръцете ти върху тялото си!

Ханк се вцепени, но успя да се изсмее подигравателно.

— Вероятно не осъзнаваш на какво приличаш, Сам. Никога не съм виждал толкова размъкната и мръсна жена и със сигурност нямам намерение да си цапам ръцете, като те докосна.

— Знам много добре как изглеждам! — кресна Саманта. — Домъкнахте ме тук, яздейки ден и нощ, без ни най-малък шанс да си почина или да се изкъпя, и вината за това е само твоя. Какво, по дяволите, си очаквал? Да нося коприна и да мириша на рози?

— И това, което носиш сега, не е толкова лошо — засмя се Ханк.

Саманта ахна и бързо скръсти ръце пред гърдите си, чиито розови зърна ясно се открояваха под ленения корсаж. Краката й бяха открити, виждаше се всяка мека извивка, подчертавана от тесните дамски гащички, с една дума, бе изцяло изложена пред погледа му.

— Ще излезеш ли оттук най-сетне? Остави ме на мира! — изкрещя Саманта, чувствайки, че не би могла да понесе повече унижение. — И не се връщай! Някой друг може да се погрижи за мен.

— Саманта, ти като че ли не осъзнаваш напълно положението си тук. И дума не може да става да раздаваш заповеди. Досега не се бях замислял над този въпрос, но като че ли вече е време да го направя. Да. — Ханк се ухиля победоносно. — Мисля си, че може да ми хареса да те имам на свое разположение. В края на краищата — добави той, като потърка лицето си на мястото, където го бе ударила, — ти ми принадлежиш.

След това Ханк се обърна рязко и напусна стаята. Саманта се хвърли на леглото и заплака от безсилие и яд. Не по този начин бе мислила, че ще се срещнат отново. Тя трябваше да бъде тази, които да диктува положението, а не той! На негово разположение! О, господи, изобщо не беше честно!

Не след дълго Иниго й донесе обилна закуска Храната обаче не й достави никакво удоволствие, въпреки че умираше от глад, тъй като, докато се хранеше, трябваше да гледа как заковават прозореца й със здрави дъски. Малко след това при нея влезе някакъв нисък тъмнокос бандит, който сложи ключалка на вратата й.

След като приключи със закуската и вратата бе затворена и заключена, Саманта седна на леглото, като се взираше в четирите стени и закования прозорец. Между отделните цепки се процеждаха тънки снопчета светлина. Безсилието и отчаянието й нараснаха още повече, когато в малката стая стана непоносимо горещо. Цялата бе потна и мръсна и това състояние я доведе до такъв гняв, че едва успяваше да си поеме дъх.

Най-накрая започна да блъска силно по вратата, като крещеше, че иска незабавно да се изкъпе. Но никой не дойде след като блъска по вратата в продължение на цял час, без да получи отговор, Саманта се отказа. Понеже нямаше какво друго да прави, младата жена се отпусна отново на леглото и потъна в дълбок сън.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Саманта се събуди от силен женски писък, плач и молба. Какво, за бога, правеха на бедната жена, че тя крещеше толкова силно? Дали Ханк вършеше това? Накрая писъците спряха, но непознатата продължи да плаче. Малко по-късно настъпи тишина. Пълна, потискаща тишина. Саманта можеше да чуе ударите на собственото си сърце. Постави се на мястото на жената, като си представяше какви ли не ужасни неща. Най-сетне започваше да осъзнава в какво положение се намира.

Оставена бе на негово разположение и милост! Саманта стисна силно юмруци, докато ноктите болезнено се забиха в меките й длани. Мразеше се заради страха, който изпитваше.

Гневът бе за предпочитане, поне бе израз на силна воля. Трябваше да разпали отново цялата си ярост към този мъж.

— Ханк! — изкрещя Саманта. — Ханк, ако си там, по-добре ще е да престанеш с проклетото си мълчание и да ми отговориш!

Тласкана от гняв, Саманта скочи от леглото и започна отново да удря с юмруци по вратата.

— Ханк! — изкрещя пак, а в гласа й вече не се долавяха страх и паника.

Ханк седеше на стъпалата пред верандата, безучастен към врявата, които вдигаше Саманта По устните му се плъзна доволна усмивка. Нека да се чуди. И да се поизпоти още малко. Ханк се бе изтегнал в небрежна поза на стълбите.

Летният бриз рошеше черните му къдрици, а една падна пред очите му. Отметна я небрежно встрани, док наблюдаваше как двама от хората му събираха нещата си се приготвяха да отпътуват. Връщаха се в родните си села към предишния си живот, тъй като задачата им бе приключила.

Ханк бе продал на север откраднатите коне и добитък и се бе разплатил щедро с хората си. Вече не се нуждаеше от толкова многобройна група. Бяха му помогнали да осъществи целта си, а той

имаше късмет, че ги бе намерил и събрал за съвсем кратко време. Сега имаше това, което му бе на нужно — дъщерята на Кингсли.

Усмивката му стана още по-широка, когато мислите му се върнаха към малката пакостница, която фучеше в къщата. Току-виж се оказало добре дошло, че именно Саманта оказа дъщерята на Кингсли. През последните два месеца твърде често си бе мислил за нея, опитвайки се да я забрави но не успя. Образът й постоянно го преследваше, но объркваше в същото време. Често си бе задавал въпроса защо тази жена означаваше много за него. Защо не можеше просто да я забрави? Трябваше да бъде наказана за това, което бе сторила, и заради начина, по който и сега му въздействаше.

Не знаеше какво се бе случило между нея и Ейдриън Олстън, след като си бе заминал, но само като си помислеше за това, не можеше да потисне любопитството си. Дали Саманта все още обичаше Ейдриън? Дали му повярва, като й каза истината за този човек? Постоянно бе мислил за това по време на изтощителната езда до Санта Фе, където накрая спря, за да се погрижи за раната си. Още пазеше куршума. Носеше го със себе си, за да му напомня постоянно никога да не се поддава на очарованието и красотата на една жена.

Остана в Санта Фе два дни, за да си възвърне силите, след като бе загубил толкова кръв. Там намери белия жребец и не устоя на изкушението да го купи. Ел Рей и другият кон бяха великолепни животни, невероятно издръжливи, което му позволи да стигне в Мексико за рекордно кратко време. Тогава вече се чувстваше много по-добре, бе започнал да мисли, че късметът започна да му се усмихна. Но Хамилтън Кингсли се оказа костелив орех. Този мъж събуди у него глух гняв, защото отказа дори да изслуша историята за събитията, случили се в хасиендата, преди да бъде продадена. Побеснял от ярост, Ханк потърси най-близката кръчма, където удави гнева си в алкохол, а когато излезе алкохолното опиянение, стигна до заключението, че щом като няма друг начин, трябва да принуди Кингсли да напусне тези земи. Идеята все повече му харесваше, а когато си спомни за Лоренцо и за обещанието, което другият му бе дал, когато се разделиха — че ако Ханк се нуждае от него, винаги може лесно да го намери и в Чихуахуа, Ханк реши, че ще използва помощта на Лоренцо, за да накара Кингсли да промени решението си. Лоренцо му бе задължен, тъй като Ханк бе спасил живота му. Това се бе случило извън Ел Пасо,

където Ханк бе попаднал на Лоренцо. Той бе заобиколен от четирима пияни каубои, които искаха да го линчуват, обявявайки го за крадец на добитък. Ханк никога не го попита дали обвинението е вярно. Той просто не можеше да допусне един мъж да бъде обесен за нещо по-малко от убийство, особено пък ако този мъж му бе земляк.

Ханк бе рискувал живота си, като бе измъкнал Лоренцо от четиримата ядосани мъже без оръжие, тъй като последните бяха твърде пияни, за да разберат опасността от насочената към тях карабина. Каубоите стреляха по тях и Ханк загуби единия от конете си, но двамата с Лоренцо и Ел Рей успяха да преминат границата

Седмица по-късно, когато Ханк намери Лоренцо в Чихуахуа, приятелят му бе напълно съгласен с идеята му. Той не изпитваше особено добри чувства към гринговците — не и след като четирима от тях се бяха опитали да го линчуват. Същото убеждение имаха и другите мъже, които Лоренцо събра, за да осъществят замисъла на Ханк. С Лоренцо трябваше да освободят трима мъже от затвора. Приятели на тези трима се присъединиха към Лоренцо и Ханк, така групата стана дванадесет души.

Планът обаче не вървеше гладко. Кингсли не се плашеше лесно. Но когато научиха, че той има дъщеря, вече знаеха, че може да бъде заставен да отстъпи.

Ханк възнамеряваше отново да се срещне с него, щеше да му каже, че е научил за проблемите му и си е помислил, че Кингсли вероятно е готов да помисли отново върху предложението му. Без съмнение Кингсли ще приеме с радост. Ще продаде земята, ще напусне Мексико и ще чака връщането на дъщеря си. Нямаше какво друго да направи, не и ако искаше да я върне.

Накрая всичко щеше да приключи. Кингсли ще продаде земята си на Ханк, а на документа ще пише истинското име на Ханк. Наистина, Саманта може да пожелае да се върне един ден и да разпита новия собственик за братовчед му, но Ханк просто щеше да я избягва. По никакъв начин не можеше да се направи връзка между уважавания нов собственик и бандита, отвлякъл Саманта Кингсли.

Хамилтън Кингсли нямаше да бъде измамен, тъй като Ханк възнамеряваше да му даде изгодна цена за земята. Разбира се, щеше да направи предложението си, като разчита обещанията на Патрик Маклуър, но той се съмняваше, Кингсли не би имал нещо против да

получи парите си малко по-късно. Първата му грижа ще бъде, разбира се, безопасността на дъщеря му.

Следователно бе дошло време да изпрати съобщение на Пат и да го уведоми, че се нуждае от парите, и то бързо. Диего бе най-подходящият да изпрати телеграфно съобщение. След това, което се бе случило между него и жена му, по-добре щеше да бъде, ако Диего напуснеше лагера за известно време. Освен това той бе твърде добър стрелец и Ханк не искаше да го пуска да си ходи. Предстоеше Саманта да бъде върната на баща й, а това нямаше да бъде съвсем безопасно, особено ако Хамилтън Кингсли им бе скроил някой номер.

— Ханк, мръсен негодник такъв! Знам, че си тук. Отвори тази врата!

Ханк трепна, когато ударите станаха изведнъж по-силни Какво, но дяволите, използваше тя, за да блъска така вратата? Но все още не бе готов да отиде отново при нея.

Саманта може да вдига шум колкото си иска, никой нямаше да й отговори. Лоренцо бе единственият, който би протестирал. Но Лоренцо не беше тук. Ханк го бе изпратил отново, за да се увери, че не са били проследени, както и открие и заличи всички следи, които Саманта би могла остави по пътя.

Лоренцо нямаше да се върне преди обяд на следния ден. Така беше по-добре. Нямаше да му хареса да види младия мъж засегнат от двуличието на Саманта. А Ханк не съмняваше, че тя ще се опита да използва приятеля му, щеше да използва всичко, което й попаднеше под ръка, за да се опита да се измъкне.

— Руфино! — извика Саманта, а Ханк се усмихна. Няколко секунди по-късно тя извика отново: — Лоренцо!

Ханк се намръщи. Блъскането стана някак си по-глухо. Ханк разбра, че сега тя удряше по прозореца, което го накара гневно да скочи на крака. Отключи вратата и я отвори рязко, изненадвайки Саманта. Тя се обърна бързо с лице към него като стискаше в ръка ботуша, с който удряше по прозореца. Бе обула другия ботуш и бе напълно облечена. Единствен коланът с празния кобур не бе взела и той лежеше на големия сандък, напълно безполезен. Косата й бе в пълен безпорядък а лицето й бе покрито с червенина. Очите й изпускаха гневни искри. Ханк спря изненадан.

Ядосана, Саманта бе невероятно красива. Въпреки че бе мръсна, а дрехите и косата й — в безпорядък, тя бе изключително привлекателна. Ханк забрави за яда си.

— Мисля да взема ботушите ти — каза меко той. — Не искам да рискувам да изкъртиш някоя дъска.

— Няма да ти позволя да ги вземеш.

Саманта отстъпи крачка назад, притиснала ботуша до гърдите си. Дори един ботуш можеше да се превърне в оръжие. Нямаше намерение да му ги даде.

— И къде беше толкова време? — попита настойчиво тя. — Викам те да дойдеш почти половин ден.

Ханк сви рамене.

— Бях зает. — Част от напрежението го напусна и той се обърна към нея по-любезно. — Искаш ли нещо, Сам?

— Искам да се изкъпя.

— В края на селото има поток. С удоволствие ще те заведа там.

Саманта го погледна изненадано.

— Имам нужда от прилична баня, с гореща вода.

— Това, което искаш, ще причини твърде големи неудобства. По-просто е да те заведа на потока.

— Не ме интересува колко неудобства ще причини.

— Разбира се, че не те интересува. Няма да си ти тази, която ще мъкне ваната тук, ще носи и загрява водата.

— Ти ми отказваш?

— Може би, освен ако ме помолиш както трябва, а не раздаваш заповеди — предложи той. — Мога да си помисля.

Саманта стоеше сковано, без да помръдне, със здраво стиснати устни. Както трябва ли? По-добре да хвърли ботуша но него. Но в същото време отчаяно се нуждаеше от баня, дотолкова, че този път можеше да отстъпи. Преглътна с мъка.

— Ще мога ли да се изкъпя тук, моля?

— А! Знаех си, че можеш да бъдеш и учтива — усмихна се Ханк.

— Е? — попита, след като бе изчакала цяла минута, за да получи отговор.

— Ще се изкъпеш тук — ако мога да намеря вана в това бедно село.

Ханк излезе, като заключи вратата след себе си. Измина почти час, когато той се върна с малка кръгла кана, която й изглеждаше толкова стара, че Саманта бе сигурна, че тече. После Ханк приготви водата и я внесе вътре. Водата щеше да стигне да се напълни ваната само до половината, но той й бе намерил сапун и хавлиена кърпа, дори четка и чисти дрехи, за които тя бе особено благодарна, въпреки че не каза и дума.

Но Ханк нямаше намерение да си тръгва. Възможно най-равнодушно, той се отпусна на леглото, като облегна на стената, очевидно решен да остане.

— Какво правиш? — понита настойчиво Саманта.

— Никога не съм гледал как се къпе една жена — отвърна й той без видимо вълнение. — Мисля, че ще е забавно.

— Забавно? — ахна тя и посочи вратата. — Излез оттук!

Но Ханк само поклати отрицателно глава, а по устни му се плъзна бавна, вбесяваща усмивка.

— Ще остана.

— Тогава няма да се къпя — отвърна студено тя.

— Както желаеш.

С едно грациозно движение Ханк стана от леглото и едно от празните ведра, които бе оставил на пода. Когато започна да изгребва водата от ваната, Саманта го хвана ръката и го спря.

— Остави я! — изсъска тя вбесена. — Доставя ти удоволствие да ме унижаваш, нали?

— Да. Трябва да призная, че е така.

Саманта му обърна гръб. Бе толкова ядосана, че изпитваше желание да изкрещи. Започна рязко да съблича дрехите си, чу как той седна на леглото, но не спря. Той се надяваше да я унижи, но тя нямаше да позволи това да случи. Нямаше нужда да сваля от себе си всичко. Просто трябва да се измие колкото бе възможно, като остави корсажа и гащичките. Те така или иначе трябваше да се изперат. Все още с гръб към Ханк. Саманта влезе в малката вана Изпищя, когато долови присъствието му зад гърба а ръцете му се плъзнаха по талията й. Преди да може да спре, той бе измъкнал корсажа през главата й. Прикривайки гърдите си, тя се извърна с намерение да му изкрещи гневно какво мисли за него. Но така остана незащитена и следващата

секунда гащичките се смъкнаха от бедрата й. Посегна с юмрук да го удари, но той хвана ръката й и я потопи във водата.

— Ти, кучи син такъв! Как смееш… — Той се приведе над нея и потопи ръка във водата, а тя се уплаши не на шега. — Не! Не ме докосвай, проклет…

Но Ханк само искаше да вземе гащичките й. Саманта силно се изчерви, когато той я съблече докрай. Никога не бе срамувала толкова, е, само веднъж, а и тогава бе пак заради него!

Ханк пусна мокрите й гащички и предното ведро и добави с равен глас:

— Изкъпи се както трябва.

След това се върна с бавни крачки до леглото и се отпусна на него. Не я беше докоснал, благодари на бога за това, но и тя нямаше намерение да му достави удоволствие. Хвърли му презрителен поглед и му обърна гръб. Взе сапуна и започна да се мие.

— Изобщо не представляваш забавна гледка, малката. — Той се разсмя, а тя измърмори сърдито:

— Ти нямаш никакво чувство за благоприличие, Ханк Шавез. А преди си мислех, че си толкова възпитан джентълмен…

— Мога да бъда точно такъв, при условие че при мен има дама — отвърна Ханк с подчертана жестокост.

— Ти си един дивак!

— Продължаваш да ме наричаш с обидни имена, Сам и в един момент ще се почувствам задължен да ти отвърна със същото. Не мисля, че обидните имена, които аз имам за теб, ще ти се понравят.

Но Саманта не обърна внимание на предупреждението и продължи почти без да повишава тон.

— Знаеш ли, много бих искала да видя как те бичуват с камшик, преди да те застрелят. Мечтая си да видя как кръвта се стича от тялото ти.

— Ти вече ми причини това. Заради теб изгубих много кръв.

— Явно не е било достатъчно! Причини ми толкова болка! — изкрещя тя. — Може да съм пофлиртувала с теб, може да съм те окуражила, но това са безобидни неща, неща, който върши всяка жена. А това, което ти ми стори, е непростимо.

— Тогава не ми прощавай! — отвърна студено Ханк. — Няма да изгубя съня си заради това.

— Може би ще го загубиш, когато започнат ла те търсят заради сумата, която предложих, за да те заловят. Афиши с твоя образ са разлепени почти навсякъде. Известно ли ти с това?

— Няма да ми бъде за пръв път. — Ханк изрече тези думи с безстрастен тон, но истината беше, че не знаеше.

— Няма да отминаваш този факт с такова безразличие, когато увелича сумата за залавянето ти — заяви злорадо тя. — Сумата ще е толкова изкушаваща, че всеки убиец ще тръгне по петите ти.

Сивите очи на Ханк се присвиха в тесни цепки.

— Може и да стане, при условие, че напуснеш това място.

Саманта се вцепени. Дали не беше стигнала твърде далеч?

След това си спомни за жената, която беше крещяла плакала по-рано тази сутрин, и по гърба й полазиха студени тръпки.

— В лагера има още една жена, нали? — започна тя.

— Има няколко. Онези от хората ми, които имат жени, ги доведоха със себе си.

— Чух една жена да крещи — продължи колебливо Сам — Тя с някой от твоите хора ли е?

— Да. — Не виждаше причина да не й каже.

— Какво се случи с нея?

— Беше хубаво напердашена.

— Но защо?

— Тя беше невярна жена, целият лагер го знаеше. Беше с друг мъж миналата нощ, преди Диего да се върне, при това не й беше за пръв път. Но едва днес Диего намери ботуша на другия под леглото.

— Диего? Тя негова жена ли е?

— Беше. След това, което се случи, той я изхвърли.

— О! — Саманта беше отвратена. — Бие бедната жена и после не иска да има нищо общо с нея.

— Значи одобряваш изневярата?

— Не, аз просто… не одобрявам, когато бият някоя жена.

— Дори когато тя го заслужава?

Саманта не отговори. Спорът нямаше да ги отведе доникъде.

— След като я е бил, не с трябвало да я изхвърля, Или обратното. Жената добре ли е?

— Ще се оправи.

Равнодушният му отговор отново събуди гнева й.

— У теб няма никакво състрадание, нали? Предполагам дори не си се опитал да попречиш на Диего.

— Ако искаш да знаеш дали се намесих, не, не го направих — отвърна откровено той. — Аз бих постъпил по същия начин.

— Само като си помисля, че ме помоли да бъда твоя жена искам да кажа, любовница. Ти също щеше да ме биеш, нали?

— Най-вероятно — отвърна студено Ханк. — Следиш с поглед всеки мъж, който преминава покрай теб.

— Това не е вярно!

— Не? — попита с невинен тон. — Значи все още си вярна на Ейдриън?

— Копеле! — изсъска Саманта. — Трябваше непременно ми напомниш за него, просто не можа да се въздържиш нали?

Ханк се разсмя. Саманта млъкна и намусено се залови се къпе. Да измие хубаво косата си в малката вана, бе почти невъзможно. Въпреки това успя някак си да намокри главата си и да я насапуниса.

Може би защото беше твърде ядосана, не усети как Ханк се приближи зад нея. Изведнъж пълно ведро със студена вода се изля върху главата й, тя изпищя изненадано. Плюейки вода, понечи да каже нещо, но студеният му безстрастен глас я сряза, преди още да е започнала:

— Излизай, Сам — нареди й строго Ханк. — Мотаеш се тук прекалено дълго. Вече е почти време за обяд, мисля си, че не е зле ти да го приготвиш.

Ханк излезе от стаята, оставяйки след себе си вратата отворена, а Саманта изпусна въздишка на облекчение. Бе възнамерявала да стои във ваната, докато той най-после се измореше да я тормози и я оставеше сама.

Саманта веднага излезе от ваната и след като облече чистата, дълбоко деколтирана блуза в свободната памучна пола, които Ханк й бе оставил, набързо изпра бельото си и собствената си блуза, след това почисти с кърпата кожената си жилетка и полата. Излезе от стаята, преметнала на ръка мокрите си дрехи.

— Мога ли да ги оставя да изсъхнат на верандата, без да бъдат откраднати през нощта?

Ханк седеше на грубата маса до камината, с чаша в ръка.

— Можеш да ги оставиш на верандата, при условие че не ходиш по-далеч от това място.

Входната врата беше отворена и Саманта излезе на потъналата в сянка веранда. Върху нея нямаше нищо, нито цвете, нито дори стол. Стаята, от която беше излязла, също бе съвсем оскъдно мебелирана — имаше само маса на четири стола, в единия ъгъл бе оставено седло, а до него — навита на руло завивка. До камината над дълъг тезгях имаше множество отворени шкафове. В тях се намираха съдове за хранене, няколко тигана и малко храна, но никъде не виждаше печка.

Саманта простря дрехите си на перилото на верандата. Високата скала зад къщата скриваше слънцето от погледа им. Саманта се опита да види какво има в другия край на тясната долина, но не успя, тъй като отпред имаше друга къща, която закриваше гледката.

Пред къщата премина някакъв мъж и Саманта бързо влезе вътре, за да избегне любопитни погледи. Но вътре Ханк не сваляше поглед от нея и тя започна да се чувства неловко в широките, свободно падащи по тялото й дрехи. Деколтето на блузата бе изрязано твърде дълбоко, като почти откриваше закръглените й гърди, а широкият зелен колан още повече ги подчертаваше А полата беше твърде къса.

— Ако си готов, ще ти помогна да изпразниш ваната — предложи тя.

— Това може да почака.

— Какво искаш за вечеря? — попита тя, като се насочи към шкафовете.

— Останал е малко боб, а едно от пилетата, които взехме от ранчото, е готово за печене. След няколко дни ще има още храна, но засега разполагаме само с това.

Саманта стисна устни и не каза нищо за откраднатите пилета. Нямаше да постигне нищо, ако започнеше спор с Ханк за кражбите в ранчото.

След известно време Ханк стана и отиде да изпразни ваната. Този път Саманта не предложи да му помогне, тъй като беше заета. След като сложи храната на масата, Ханк донесе отнякъде бутилка вино и нали в две чаши.

Бяха почти завършили вечерята, когато Саманта отново се обърна към него.

— Защо Лоренцо не дойде днес да ме види?

— Защото замина.

— Замина? — В гласа й се долавяше объркване. — Но защо?

— Прекалено много се тревожиш за него — отвърна сухо Ханк. — Да не би да планираш той да е следващото ти завоевание?

— Съвсем не Но дори да беше така, със сигурност щях ла предпочета Лоренцо пред теб. Къде отиде?

— Скоро отново ще бъде тук, но не мисля, че ще ти позволя да го видиш.

— Следователно възнамеряваш да ме заключиш тук, без да виждам никой друг, освен теб.

— Виждам, че моята компания вече ти е омръзнала — укори я той. — А пък аз се радвам на възможността да имам жена в къщата — дори тази жена да си ти.

— Само не си прави погрешни изводи, Ханк. — Предупредителният тон на Саманта бе повече от очевиден. — Нямам нищо против да ти готвя, но това с всичко, което имам намерение да върша.

— Ще видим.

— Говоря сериозно — отвърна тя безстрастно, като не желаеше отново да влиза в спор с него.

Ханк се ухили.

— Знаеш ли, че си ужасно привлекателна, когато очите ти святкат от гняв — започна той меко, а на лицето му се появя дяволито изражение. — Освен това имаш великолепно тяло. Чудя се колко време бих могъл да издържа, без да се поддам на изкушението да те имам.

Саманта се изправи рязко на крака, запъти се със скована походка към стаята си и като влезе, шумно затвори вратата след себе си. Ханк се намръщи замислено. Последните думи бе казал на испански не поради някаква особена причина, просто се бе поддал на внезапен импулс. А тя реагира, като че ли бе разбрала всичко. Възможно ли бе? Дали преди само се бе преструвала?

Ханк остана буден до късно през нощта, потънал в размисли. Когато най-сетне стана от масата, бутилката бе празна. След като заключи вратата на Саманта, Ханк си легна на студения под и заспа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

През следващите два дни Ханк не позволи някой да се доближи до Саманта, а тя прекара времето, изпълнена с безпокойство каква ще бъде следващата му стъпка. Саманта нямаше представа, че го изкушаваше. Смаяна от признанието му, тя върза косата си на прекалено стегнат кок, облече старите си дрехи, без да слага колан, тъй като не искаше лехите й да подчертават хубавата й фигура. Искаше да изглежда колкото бе възможно по-неугледна и развлечена, но знаеше много добре, че усилията й отиваха нахалост, когато Ханк продължеше да я гледа с онзи пълен с възхищение поглед. В същото време продължаваше да се държи властно с нея, напомняйки й постоянно, че е зависима.

Имайки предвид всичко това, Саманта би трябвало да е приятно изненадана и развълнувана, когато той на четвъртата вечер я уведоми, че заминава на следната сутрин. Трябваше да е доволна, но поради бог знае каква причина, почувства тревога за него.

— Защо? Къде отиваш? — попита настоятелно тя. — Колко време ще отсъстваш?

Ханк се разсмя сърдечно.

— Нима ще ти липсвам, скъпа?

— Не ставай смешен! — наложи си да се овладее. — Просто ме изненада, това е всичко.

— Разочарован съм. Надявах се, че моята компания ти е харесала.

Саманта вдигна гордо брадичка.

— Престани да се занасяш и ми кажи къде отиваш.

— Пак раздаваш заповеди — въздъхна той, като поклати глава — Кога ще се научиш да подчиняваш? Урокът с банята не ти ли беше достатъчен?

Саманта стисна гневно юмруци.

— Да знаеш как те мразя, когато започнеш да говориш така!

— О! А аз си мислех, че ме мразиш през цялото време. — Ханк се разсмя, наслаждавайки се на гнева й.

— Върви по дяволите! — изкрещя тя. — Не ми казвай тогава. Още повече че не ме интересува. Надявам се изобщо да не се върнеш! — С бързи крачки тя се втурна в стаята си, като затръшна вратата след себе си.

Но тази нощ Саманта не спа добре. Защо и накъде тръгваше Ханк? Това я караше да изпада в ужасно безпокойство. Мразеше неизвестността.

На следващата сутрин Ханк влезе, за да се сбогува с нея. Всъщност нямаше намерение да го прави, искаше просто да тръгне, но някакъв странен импулс го накара все пак да влезе при нея. Защо ли? Той само сви рамене.

Саманта стоеше до прозореца. Слънчевата светлина, процеждаща се между дъските, караше косата й да пламти като течно злато. Беше прекрасна. Дори да беше облечена в коприна, нямаше да изглежда по-красива. Саманта бавно се обърна с лице към него.

— Сега ли тръгваш? — попита тихо.

— Да.

Той изчака известно време, но очевидно тя нямаше да му зададе повече въпроси. Но той повече не искаше да я държи в неведение и да я тревожи. Знаеше колко упорита можеше да бъде и че гордостта няма да й позволи да го разпитва пак.

— Ще се върна след седмица — обясни той. — Докато ме няма, за теб ще се грижи дядото на Иниго.

— Колко предвидливо!

— Да не би да долавям горчивина? Може би ще ти липсвам? Поне мъничко? Все пак, като ме няма, с кого ще спориш?

— Защо Лоренцо да не може да остане с мен? — настоя тя. Ханк пристъпи няколко крачки към нея.

— Това би ти харесало, нали? Така ще имаш цяла седмица на разположение да го обработваш, за да ти помогне да избягаш.

— Нямаш ли му доверие?

— Ти си тази, на която нямам доверие, Сам — отвърна Ханк със сериозен тон. — И не чакай Лоренцо да те посети, докато ме няма. Защото той идва с мен.

— Хубаво! Оставяш ме с непознати. Не ме интересува — отвърна остро тя. — Кога мога да напусна това място?

— Това зависи от баща ти. Сега отивам да разбера дали следва инструкциите ми.

Сърцето й прескочи няколко удара. Очакваше, че ще стигнат и до този въпрос.

— Значи отиваш близо до моя дом? — попита колебливо.

— Да.

— Би ли се поинтересувал как е Рамон?

— Рамон Бароха?

— Ти… ти познаваш ли го? — Саманта бе изненадана.

— Познавах го отдавна, когато той бе малко момче. Чрез братовчед ми, разбира се. — Тонът на Ханк се промени, стана бе безцеремонен и хладен. — Защо е тази загриженост за Рамон?

— Той беше с мен, когато ме отвлякоха. Диего стреля по него, не ти ли е казал?

— Казаха, че един човек бил ранен, когато се опитал да ги нападне. Рамон ли беше?

— Да. Трябва да знам дали е добре.

— Какъв ти е той?

— Ако го познаваш, тогава знаеш, че ми е съсед. Израснахме заедно. Рамон ми е много близък приятел.

Очите на Ханк се присвиха подозрително.

— Никой мъж не може да бъде просто приятел, не и на теб, Сам.

Саманта заби очи в пода, не желаейки да срещне погледа му.

— Ще се осведомиш ли все пак за състоянието на Рамон?

— Твърде рисковано е.

Безсърдечието му я разгневи.

— Моля те само да попиташ за него. Възможно е да е мъртъв. Трябва да знам.

— Много добре. Но в замяна на това искам честната ти дума, че няма да се опитваш да избягаш, докато ме няма.

— Аз… — не можеше да даде такова обещание.

— Ако предпочиташ, през цялото време ще стоиш заключена в стаята си — добави Ханк.

— Добре! — извика тя, очите й блестяха с гневен блясък. — Давам ти честната си дума, че няма да бягам.

Ханк само кимна.

— Тогава сбогом, Самина.

Без предупреждение Ханк я сграбчи за раменете и страстно впи устни в нейните. Точно от това се страхуваше Саманта. Ясно си спомняше какъв ефект имаха върху нея целувките на Ханк и как цялото й тяло се разтапяше под ласките му. Страхуваше се, че това ще се случи отново, и ето, то наистина се случваше. Саманта дори не се опита да го отблъсне, защото просто се разтопи в ръцете му.

Мина дълго време, докато Ханк с огромни усилия я освободи от прегръдките си. Щеше да бъде страшно дори ако тя знаеше каква воля му костваше ла я пусне:

— Така ще знаеш какво да очакваш, когато се върна — проговори на испански Ханк, с подрезгавял от вълнение глас.

Когато Ханк излезе от стаята, но устните му се плъзна доволна усмивка. Бе уловил погледа и сега бе сигурен, тя разбира испански много добре. И защо не? Бе живял Мексико достатъчно дълго, за да може да научи езика, бе узнал тайната й, а винаги можеше да се предостави възможност да използва това, което знаеше. Да, възможност със сигурност щеше да има.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Мистър… Шавез, нали? — осведоми се Хамилтън Кингсли, като се здрависа с Ханк и му посочи едно креел дневната.

— Точно така. Не бях сигурен дали си спомняте кой съм.

— Не мина чак толкова време от предишното посещение, за да ви забравя, въпреки че тогава срещата бе кратка, а след това се случиха доста неща.

От погледа на Ханк не остана скрит измъченият вид Хамилтън Кингсли. Той вече не бе самоувереният, арогантен собственик на ранчото, с когото се бе срещнал преди време. Изпитанията от последните седмици, тревогата за дъщеря му, всички тези неща бяха сложили своя отпечатък върху него. Но въпреки това той бе силен мъж. Ако дъщеря му върнеше здрава и читава. Кингсли бързо би възвърнал предишната си жизненост и енергия. Ханк бързо потисна угризението, което изведнъж го прободе, когато видя мъката в очите на нещастния баща.

— Със сигурност не очаквах да се срещнем пак, мистър Шавез — казваше Кингсли, като принудено се усмихваше. Вие бяхте доста… разстроен при предишната ни среща.

— Разочарован — поправи го спокойно Ханк.

— Е, надявам се, че не сте останали с лоши чувства — Хамилтън. — Не можете да обвинявате един човек, че отказва да се раздели с нещо таткова ценно.

— Обичате много тази земя, нали? — намръщи се Хан.

— О, не. Винаги съм се местил от едно място на друго. Живял съм в по-голямата част от Съединените щати и Европа. Мога да се заселя на едно място и после лесно да напусна, просто съм такъв по природа.

Ханк се замисли, а бръчката между веждите му стана още по-дълбока. На предишната среща изобщо не бяха обсъждали този въпрос. Ханк бе направил предложението си и категорично му бе

отказано. Кингсли само бе обяснил, че земята е безценна за него. А сега твърдеше точно обратното.

— Защо тогава отказвате да ми я продадете, и то на съвсем изгодна за вас цена? — настоя Ханк.

Земята не беше ценна за Кингсли. Но за Ханк беше.

— Искате пак да започнем предишния спор, така ли? Трябва да ви кажа, мистър Шавез, че би трябвало да се научите да не издавате чувствата си, когато вършите някакъв бизнес. Поканих ви в дома си за втори път, въпреки че първия посещението ви се оказа неприятно. Надявам се, че няма да ме накарате да съжалявам за гостоприемството си.

Ханк придоби подобаващо разкаян вид.

— Съжалявам, сеньор. Обикновено не избухвам толкова лесно.

— Не бе толкова трудно да ме накарате да мисля противното — засмя се Кингсли.

— Просто този въпрос е от изключителна важност за мен добави Ханк. — Това вече ви е ясно. Вие казвате, че тази земя не означава нищо за вас — отбеляза Ханк. — Аз не…

— Почакайте — прекъсна го Кингсли. — Не казах нищо такова. Това място е безценно за мен, тъй като означава много за моята дъщеря. Никога не съм се установявал на едно място, докато не я взех да живее при мен. И оттогава това е нейният дом. Тя е тази, която обича тази земя.

— Нямах представа, че имате дъщеря.

— Когато дойдохте предния път, тя не беше тук. Тя не е…

Настъпи неловка тишина. Ханк знаеше съвсем точно какво иска да каже Хамилтън, но и че това му струваше неимоверни усилия, защото дъщеря му не беше в хасиендата.

Ханк бе разчитал точно на това — любовта на Кингсли към дъщеря му. Той бе готов на всичко за нея.

— Говорите така, като че ли дъщеря ви не винаги е живяла при вас — продължи Ханк с цел да поддържа разговора.

— Елън, майка й, я отведе от мен, когато Саманта бе още бебе. Няма да се спирам подробно върху това. Не видях, дъщеря си, докато не стана на девет години. Доведох я тук веднага след като я измъкнах от лапите на баба й.

— А майка й?

— Умря скоро след като ме напусна.

— Много съжалявам. Знам какво значи да израснеш майка. Моята умряла при раждането ми. Отгледа ме баща ми, но, разбира се, не беше същото.

— Убеден съм, че е била по-добра от бабата на Сам която беше истинска кучка.

Ханк се разсмя.

— Моята баба беше мила жена, въпреки че ми прощаваше, и с възрастта стана раздразнителна и избухлива. Умря тук, в тази къща.

— Господи! — възкликна удивено Кингсли. — Не ми казвайте, че семейството ви е живяло тук.

— Не ми дадохте възможност — припомни му Ханк. — Страхувам се, че тогава и двамата загубихме контрол чувствата си.

Очевидно Кингсли се чувстваше неудобно.

— Да, сега разбирам защо искате толкова много тази земя. Но, надявам се сега вие да разберете защо няма да я продам.

Ханк отново почувства как напрежението в него расте.

— Не ме попитахте защо ви посещавам за втори път.

— Сигурен съм, че не е поради светски съображения усмихна се Кингсли.

— Ще бъда откровен и ще ви призная, че се надянах да възползвам от неприятностите ви — отвърна Ханк с сериозен тон. — Виждате ли, разбрах за проблемите, които имате с онези бандити. Изглежда, вие сте единствен собственик на ранчо в този район, когото те нападат тормозят.

— „Нападат“ вече е твърде меко казано. — Кингсли повиши тон. — Копелетата отвлякоха дъщеря ми.

Ханк успя да придаде на лицето си шокирано изражение.

— Не знаех това, сеньор. Сигурно се поболявате от тревога?

— В един миг съм извън себе си от тревога, в следващи от ярост. През целия си живот не съм искал да убия някого с такова желание, както този Ел Карнисеро, главатаря им. Господ да ми е на помощ, ще направя и нещо повече, ако се осмели да нарани малкото ми момиче.

— Но как е успял да го стори? Със сигурност, дъщеря ви никога не е оставала сама.

— Да, с нея винаги имаше придружители, но от тях ползата не е голяма, когато дъщеря ми си науми да препуска пред тях — отвърна

ядосано Кингсли. — Тя е изключително твърдоглава. Много добре знаеше за опасността и въпреки това предизвика Рамон да се надпрепускват.

— Рамон?

— Бароха, наш съсед. Най-вероятно мой бъдеш зет — обясни Кингсли. — Двамата с дъщеря ми препуснали напред, като оставили придружителите на голямо разстояние след тях и били изненадани от бандитите.

— Има ли ранени? — попита Ханк. В гласа му се долавяше напрежение.

Така значи: Рамон Бароха бил бъдещият зет. Следователно Саманта го бе излъгала, като нарече Рамон приятел от детинство. За какво ли още го бе излъгала?

— Рамон беше прострелян, но ще се оправи. Бедното момче е съсипано, обвинява себе си за станалото.

— Ще се обвинява и още как, особено ако е проявил глупостта да позволи на дъщеря ви да се отдели от придружителите си.

Ханк добре си спомняше Рамон Бароха. Като момче никога не възприемаше отговорността за нещо сериозно.

Очевидно и сега постъпваше по същия начин. Кингсли се намръщи.

— Не познавате дъщеря ми. Никога не съм бил в състояние да я контролирам, така че не мога да обвинявам Рамон, че не е успял да го стори.

— Простете ми, сеньор Кингсли — отговори бързо Ханк. — Нямах намерение да съдя нито вас, нито сеньор Бароха. Съчувствам ви. Не мога да си представя какво изпитвате, сигурно преживявате истинска агония. Моля се бандитите да не сторят нищо на дъщеря ви. Може би искат откуп и нищо повече.

— Не искат пари — отвърна Кингсли. — Бих искал да е така. Тая измет иска от мен да напусна Мексико. Можете ли да повярвате?

— Чувал съм и преди за подобни неща — заяви спокойно Ханк. — Може би сте ядосали с нещо този бандит.

— Никога не съм го срещал.

— Тогава защо?

— Казват, че мразел гринговците, но тук има хиляди такива като мен и няма никакъв смисъл да изберат от всички само мен, освен ако

не иска земите ми. Имам много хубаво разположение, близо до границата.

— Възможно е — съгласи се Ханк. — Какво възнамерявате да правите?

— Ще си тръгна оттук. Още този следобед. Ако бяхте дошли дни по-късно, нямаше да ме намерите тук, мистър Шавез.

— Със сигурност не сте си намерили купувач. — Ханк се разтревожи.

— Купувач? Не, аз…

— Значи ще приемете моето предложение?

— Вие не разбирате. Няма да продавам.

— Но нали си тръгвате.

— Да, и няма да се върна, докато не върнат дъщеря ми. Но, както ви казах, това е нейният дом. Няма да я разочаровам или да й причиня мъка, като го продам.

Ханк кипеше вътрешно от гняв и полагаше неимоверни усилия да се овладее. Как можа да направи такава грешка? Кингсли имаше намерение да се върне, въпреки многобройните нападения и отвличането на Саманта.

— Не ви разбирам, сеньор. Казвате, че много обичате дъщеря си, и въпреки това ще я доведете отново тук? Да я изложите на същата опасност? Ами ако бандитът реши, че сте го измамили, и я убие?

— Веднъж да си върна дъщерята, Ел Карнисеро може да се смята за мъртъв. Вече съм наел най-добрите следотърсачи от околността. Той никога вече няма да докосне дъщеря ми.

— Тя толкова ли е малка, че очаквате да живее с вас много години занапред?

— Не, вече е пораснала, но какво общо…

— Добих такова впечатление, когато споменахте съседа си като бъдещ зет — продължи бързо Ханк. — Защо тогава настоявате да задържите земята за нея? Дъщеря ви скоро може да се омъжи и да я напусне.

— Този спор няма да ни доведе доникъде — отвърна Кингсли, с нотка на досада. — Имотът ще принадлежи на дъщеря ми изцяло, когато се омъжи; ще го получи като сватбен подарък, а в документа за собственост ще бъде вписано нейното име. Това бе уредено преди доста време. Дали ще живее тук със съпруга си, или някъде другаде, е

без значение. Това място винаги ще бъде нейният дом, в който винаги ще може да се връща.

— А вие ще стоите тук и ще я чакате? — попита сухо Ханк.

— Не. Мястото ще си е само нейно, както вече ви казах. Имам собствена земя оттатък границата, където възнамерявам да се оттегля. Ето защо се надявам на един съюз между Саманта и наследника на семейство Бароха. Това ще обедини двете имения, а аз ще се намирам на не повече от една седмица езда от което и да е от тях. — Кингсли тръсна глава и рязко прекрати плановете си за бъдещето, връщайки се към настоящето. — Съжалявам, мистър Шавез. Разбирам, че тази земя означава много за вас. Кажете ми как се е случило така, че семейството ви я е загубило?

— Сега това едва ли ще ви заинтересува, при тези обстоятелства — отвърна Ханк с равен глас. — Не мислите ли, че дъщеря ви ще е склонна на продажба, след като придобие собственост върху земята?

— Това ще зависи от нея и от съпруга й, мистър Шавез. Лично аз се съмнявам. Саманта обича тази земя.

— В такъв случай, може би ще трябва да ухажвам дъщеря ми и да се оженя за нея.

Кингсли не обърна внимание на саркастичния тон и се засмя, доволен, че Ханк приема поражението си с достойнство.

— Не мога да кажа, че бих одобрил вие да ухажвате дъщеря ми, не и с този мотив, който ми изтъкнахте. Но пък вие изобщо не я познавате, мистър Шавез, Много лесно може да изгубите ума си по нея, а земята да се окаже нещо второстепенно. Разбира се, ако тя приеме предложението ни.

Ханк напусна хасиендата, докато още бе в състояние да се владее. Само като си помислеше, че ако Саманта бе приела предложението му, той щеше да се върне в Мексико, за да открие, че има жената, която иска, и земята също! И без дори да похарчи и цент, за да си я възвърне! Само ако бе спечелил Саманта! Само ако не я привличаше друг мъж! Ако само бе разбрала истината за Ейдриън. Съществуваха твърде много ако. Сега между тях имаше само омраза и скрито желание от негова страна. Да, можеше да си признае, че все още я желае, въпреки че я мразеше.

Но нямаше да го направи. Щеше да се бори с изкушението до горчивия край. Ще я изплаши със страстта си, Ще я накара да се чуди.

Но няма да й достави удоволствието да й позволи да узнае, че не му е безразлична.

А баща й? Този човек имаше намерение да се махне за известно време, а когато прибере дъщеря си, да се върне обратно. Ханк дори не се бе сетил за такава възможност.

Трябваше да поиска от Кингсли да продаде земята и да се махне, а не просто да си отиде. Как, дявол да го вземе, да постъпи сега?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Слънцето залязваше зад високите върхове, когато Ханк и Лоренцо наближиха изоставеното село два и половина дена по-късно. Бяха изминали разстоянието за рекордно кратко време. Настроението на Ханк не се бе подобрило.

Бяха започнали да се изкачват но тесния ръб на каньона, който водеше към прохода и оттам към селото. Започваше да се смрачава, но двамата мъже не извадиха фенери, като щяха да стигнат целта си, преди да се стъмни напълно и все пак светлината бе достатъчна, за да забележат самотния ездач, който бе на един завой пред тях и който се спускаше по пътеката с главоломна скорост.

— Господи! — възкликна Лоренцо. — Това е тя!

Саманта ги видя и спря, като застана напречно пътеката. Няколко минути никой не помръдна. След това тя смушка коня да отстъпи назад. Но животното не бе обучено да прави това и не се помръдна. Пътеката бе широка, но не достатъчно за това, което си бе наумила. Ханк, изтръпна, когато тя накара коня да се изправи на задните крака, като го принуди в такова положение да се обърне. Пътеката бе по-тясна от една конска дължина и ако конят спуснеше предните си крака, и кон, и ездач щяха да полетят в скалната пропаст.

— Тя е луда! — изкрещя Лоренцо.

Но Ханк мислеше, че тя бе не просто побъркана, а престъпно безразсъдна да рискува живота си по този начин. Но само след миг Саманта успя, а в следващия миг вече яздеше към прохода така, като че ли самият дявол бе по петите й. А Ханк се закле мрачно, че когато я настигне, щеше да даде мило и драго наистина дяволът да бе я срещнал, а не той.

Над селото, в противоположния край на долината, се виеше поток, който свършваше в подножието на планината. По протежение на коритото му сякаш от великанска ръка бяха нахвърляни огромни камъни. Бе много трудно да мине по течението на този поток, но ако човек внимаваше много, можеше да го направи и да излезе от

долината. Дали Саманта знаеше за този изход? Ханк препусна след нея, без да се замисли.

Саманта отмина селото, молейки се долината да не окаже без изход. Точно в този момент Паскуали излезе една къща и я видя, но това вече не я интересуваше. Безпокоеше се заради мъжа, който препускаше след нея на великолепния бял жребец и който изобщо не трябваше бъде тук.

Господи, защо се бе върнал толкова рано? Планът й бе чудесен, но тя го бе съставила въз основа на това, че Хан ще отсъства цяла седмица. Какво правеше той тук толкова скоро? Саманта беше толкова близо до целта! Не бе честно да срещне Ханк на единствения изход, който знае.

Долината се стесняваше. Криви чворести дървета протягаха клони от двете страни, като хвърляха плътна сянка. Саманта не смееше да погледне назад. Щеше да умре, ако видеше Ел Рей да я настига. Мустангът, който бе взела, бе вече изморен. Нямаше шанс да избяга от белия жребец.

Саманта изпищя, когато почувства около гърдите си въже. Сведе поглед и видя, че това бе ласо. Опита се бързо да го махне, но ласото се затегна, като почти я събори от коня.

— Стой мирно. Сам, или ще се озовеш на земята! — Гласът дойде отнякъде съвсем близо до нея. Очите й се напълниха със сълзи, докато спираше коня, но не искаше да позволи на Ханк да я види, че плаче. Като избърса сълзите си, тя се извърна и го погледна, докато той бавно приближаваше към нея. Ханк носеше пончо и широко сомбреро, което обаче не можеше да скрие неколкодневната му брада. Повече от всякога приличаше на опасен бандит. И изглеждаше много ядосан, а тя видя, че Лоренцо не е с него. Бяха останали сами, сред дърветата и храстите, далеч от селото.

— Слизай! — нареди рязко Ханк.

— Няма!

Той не повтори заповедта си, но стегна още повече ласото около гърдите й. Саманта бързо прехвърли крак над гърба на коня, така че да може по-лесно да слезе.

— Какво смяташ да правиш? — искаше да покаже, че и тя е не по-малко ядосана, но истината беше, че се страхуваше ужасно.

— Ще те заведа обратно в селото.

— Тогава защо трябва да слизам от коня?

— Не ти позволявам да го яздиш повече — отвърна остро той, а Саманта можеше да се закълне, че едва се удържа да не закрещи. — Ти го изтощи и го изплаши жестоко с глупавите си номера на ръба на каньона. И двамата можехте да се пребиете.

— Знаех какво правех.

Но думите й още повече ядосаха Ханк.

— Рискува живота си и този на коня, след като ми даде дума, че няма да се опитваш да избягаш! — изкрещя той.

Саманта страшно пребледня. Бе забравила обещанието си. Никога преди не бе нарушавала думата си. Но сега е различно, повтаряше си упорито тя.

— Думата ми, дадена на един бандит, не ме обвързва с нищо — каза тя с ледено презрение.

— Ще съжаляваш за тези думи — предупреди я Ханк мрачно, дръпна ласото и я приближи до себе си, като й подаде ръка. — Качвай се!

— Ще вървя пеша!

Ханк прие без да се опита нито веднъж да я разубеди. Обърна Ел Рей в обратна посока, а ласото я стисна точно над кръста. Ел Рей потегли в бавен тръс, а тя трябваше да тича, в противен случай щеше да бъде влачена но земята.

Ханк я остани да тича повече от миля. Тя бе яздила няколко мили, преди Ханк да я настигне. Щеше ли да я накара да тича по целия път до селото? Саманта не беше сигурна, че ще издържи. Чувстваше краката си като оловни тежести. Но нямаше да го моли да спре. Той знаеше много добре какво й причинява. Да го вземат дяволите! Знаеше, че не показваше никаква милост към нея. По-скоро ще умре, но няма да го моли.

Саманта внезапно се спъна и падна по лице на земята Не намери достатъчно сили да се изправи. Бе влачена в продължение на няколко ярда, когато един камък се заби в ребрата й и тя изкрещя от болка. Ханк спря. Тя се изтърколи и стенейки, се опита да седне. Вече не се стараеше да крие сълзите, които се стичаха по страните й.

— Сега ще яздиш ли? — попита той, но тя не можеше да си позволи да се предаде.

— Не мога да понасям да бъда близо до теб! — изсъска тя и се изправи с усилие на треперещите си крака, като едва не падна отново на земята. — Ще вървя.

Ханк хвана отново ласото, а тя запристъпва напред препъвайки се, но този път той караше Ел Рей да върви бавно. Саманта трябваше само да продължи да върви, да не се опитва да спира и щеше да бъде в състояние да поддържа темпото, без да се налага да бъде влачена. Беше вбесена. Той не трябваше да й отказва коня и да настоява тя да язди с него. Той знаеше, че ще му откаже. Принуждаваше я да върви пеша, използвайки собствената й гордост срещу нея.

Краката я боляха ужасно. А дишането й стана накъсано и пресекливо, та тя чувстваше, сякаш дробовете ще експлодират всеки момент. Преди да достигнат селото, Саманта падна още веднъж, но този път Ханк не спря и тя трябваше с последни усилия да се изправи на крака или да бъде разкъсана до смърт от твърдата земя. Дрехите й висяха, на парцали. Две от копчетата на ризата й липсваха, а през отвора се виждаше дантеленият й корсаж. Кожата на гърдите й бе жестоко ожулена. Саманта бе успяла да измъкне ръцете си от примката, но ласото не бе достатъчно хлабаво, за да го измуши през главата си. Ръцете й горяха от болка, тъй като стискаше грубото въже, за да пази равновесие, но нямаше да плаче. Предпочиташе да се уповава на омраза си към Ханк, който й причиняваше всичко това.

Когато ласото накрая бе махнато, Саманта падна изтощена на колене, дишайки тежко. Мъжете, които стояха пред къщата на Ханк, се втренчиха изумени в нея. Пабло стоеше на верандата и държеше фенер, който хвърляше приятна, уютна светлина. Старият човек бе толкова смаян от вида на Саманта, че не бе в състояние да каже и дума. Другите, включително и Лоренцо, бяха не по-малко смаяни, но съвсем не стояха безмълвни.

— Как смееш да се отнасяш така с нея! — изкрещя вбесен Лоренцо, като хвана Ханк за ръка, докато последният слизаше от коня. — Защо?

— Не се меси в това, Лоренцо!

— Не и този път! Погледни я!

Ханк го направи и на светлината на фенера най-накрая видя какво й бе причинил. Но въпреки сълзите, Саманта го гледаше с убийствен поглед, в който бяха събрани цялата й ненавист и гняв,

насочени към него. Може би поради тази причина Ханк не изпита угризение, докато в друг случай непременно би бил обзет от разкаяние.

— Малко е изморена — вметна небрежно Ханк. — Сама си е виновна.

— Тя само се опита да избяга! — отвърна разгорещено Лоренцо. — Не можеш да я обвиняваш за това.

— Не мога ли? — изсъска Ханк. — Тя ми обеща, че няма да го направи.

— Искаш твърде много.

— Не, не очаквам по-добро от нея. Забравяш, че я познавам отпреди.

— Но беше ли нужно да й причиняваш всичко това? — попита Лоренцо с по-спокоен тон. — Нали я настигна и хвана. Тя не можеше да избяга. Трябваше ли да я влачиш по земята?

— Предложих й да я взема на моя кон, но тя отказа. Както вече ти казах, сама си е виновна.

— Не мога да повярвам…

— Попитай я! — сряза го Ханк.

Лоренцо го направи, но Саманта упорито мълчеше, като само поклати глава, отказвайки да потвърди думите на Ханк.

— Тя лъже! — заяви мрачно Ханк, като свъси вежди, а изражението му беше като на буреносен облак. — Както излъга и мен, като ми обеща, че ще остане тук. Както преди излъга за много други неща.

Саманта се вцепени. Вече съжаляваше, че се бе опитала да настрои Лоренцо срещу Ханк, като отрече истината. Бе успяла само да влоши нещата още повече.

— Пабло, сложи да се сгрее вода! — казваше Ханк. — Сеньоритата се нуждае от баня.

Ханк подаде юздите на Ел Рей на Иниго, като удостои останалите само с поглед. Но Лоренцо не се задоволи с това.

— Не сме свършили, Руфино! — обърна се той към Ханк, а в тона му имаше горчивина.

— Напротив, свършихме. — Когато Ханк на свой ред обърна към приятеля си, цялата му поза излъчваше предупреждение. — Няма да

позволя да ме разпитват за нея. Ако не ти харесва как се отнасям с нея, можеш да си тръгнеш още сега.

— Остани нещата така, Лоренцо — прошепна едва чуто Саманта. — Моля те.

— Но, сеньорита…

— Не, той е прав. Излъгах. Той… наистина ми предложи да яздя при него, но аз отказах.

Лоренцо отпусна рамене, съкрушен.

— Ще извикам Нита да се погрижи за нея.

— Не.

Сега какво, зачуди се Саманта, по-нещастна от всякога.

— Но тя ще има нужда от помощ, за да се изкъпе, и мехлем за драскотините — настоя Лоренцо.

— Аз ще се погрижа за нея — отвърна студено Ханк, като обърна гръб на Лоренцо.

— Не можеш! — започна да протестира Лоренцо, у когото отново започна да се надига гняв. — Трябва да й помогне жена. Ти не можеш…

— Достатъчно! — Ханк го прекъсна остро, като се обърна отново с лице към него, а сините му очи изпускаха сребърни мълнии от едва потиснат гняв. — Колко пъти ще ти казвам, че познавам добре тази жена. Няма да видя нищо, което не съм виждал и преди. Разбираш ли, Лоренцо?

Лицето на Лоренцо придоби смутено изражение, което накара Саманта да се изчерви от срам. Той наистина разбра. Никой не трябваше да узнава затова — никога. Но ето че сега Лоренцо знаеше и вероятно си мислеше най-лошото за нея.

— Кажи му защо ме познаваш толкова добре! — изкрещя вбесена Саманта, отчаяно проклинайки слабостта си, като много й се искаше да зашлеви Ханк през лицето.

— Ти му кажи, скъпа — отвърна Ханк с измамно спокоен тон. — Но ще трябва да му кажеш и за преди, и след случката.

Саманта бе съкрушена. Можеше само да гледа с омраза, проклинайки го с поглед. Знаеше много добре за какво намекваше той. Как можеше да го обвини, че я е изнасилил, след като му бе позволила да я гали до забрава? А колкото до Ханк, той бе платил за всичко,

когато тя по-късно стреля по него. Нещата се бяха развили по начин, който изобщо не можеше да я представи като невинна жертва.

— Изобщо не разбирам какво е станало между вас двамата — пророни смутено Лоренцо, като наруши напрегнатата тишина.

— Не е твоя работа, Лоренцо — отвърна остро Саманта. С отчаяно усилие тя се опита да се изправи на крака. Успя да го направи, като се олюляваше, а Ханк и Лоренцо се втурнаха към нея да й помогнат.

— Не ме докосвайте! — изкрещя тя. Хвана се за парапета и бавно изкачи стълбите към верандата. Когато Ханк застана зад нея и й предложи помощта си, тя изобщо не му бе благодарна за това.

— Животно! — изсъска Саманта. — Нямам нужда от твоята помощ!

— Въпреки това ще я получиш — отвърна меко той, като я взе на ръце и я внесе в къщата.

Саманта завинаги щеше да запомни тази нощ. Беше принудена да приеме нежното внимание, с което я обгради Ханк. Цялото тяло я болеше и беше твърде уморена, за да се бори с него. Той я изкъпа, като първо я съблече изцяло и я отнесе до ваната. Накара я да стои в топлата вода, както й се стори, с часове, след това я отнесе на леглото и избърса и подсуши цялото й тяло, което му отне прекалено много време.

— Остави това на мен, ръцете не ме болят — започна да протестира тя.

Но ръцете наистина я боляха, а и не можеше да го спре. Но докато се грижеше за нея, лицето му бе придобило неразгадаем израз. Саманта не можеше да разбере за какво си мисли той в този момент, а бе твърде изтощена да се замисли дали му въздейства така, както бе слаба, безпомощна и унижена. Ханк бе много внимателен, когато нанасяше мехлем по гърдите и ръцете й, но по израза на лицето му можеше да се съди, че все едно се грижеше за непознат. Които ръцете му се плъзнаха надолу по голите й бедра, за да масажират мускулите й, тя изстена, но не от интимния жест, а от болката, Която й причиниха пръстите му. Когато той свърши, Саманта отвори очи, въпреки неудобството, което изпитваше. Той я гледаше със странен израз в очите, и изражението му вече не бе затворено и неразгадаемо. Саманта разпозна лумналия огън в сивите му очи, а това, което видя, не беше

гняв. Погледът му бавно се плъзна по красивото й тяло. Ханк явно се колебаеше дали да се поддаде на желанието си. После взе сгънатото одеяло от леглото и я покри внимателно с него.

— Наспи се добре, малката — каза нежно той на испански. Испанските думи още звучаха в ушите й, след като затвори вратата след себе си, оставяйки я в тъмнина. Защо го правеше толкова често? Той не знаеше, че тя разбира испански. Дали целта му бе тя да се чуди какво й говори? И защо не можеше просто да напусне това място и да забрави този мъж?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Защо никога не носиш револвер, когато влизаш в стаята, Ханк?

Саманта седеше на леглото, облегнала гръб на стената, подвила крака под широката си селска пола. Целия вчерашен ден бе прекарала в леглото, въпреки че не бе необходимо.

Краката не я боляха толкова, колкото бе очаквала. Може горещата вода бе помогнала. Или умелият масаж на Ханк. Но бе останала в леглото, принуждавайки го да се грижи нея. Този ден се чувстваше добре, но бе в лошо настроение. Не бе простила на Ханк.

— Да не би да се страхуваш, че ще се опитам да ти отнема? — подразни го тя, тъй като той не отговори.

Ханк остави подноса с храната на сандъка и скръсти пред гърдите си. Носеше удобна риза и панталони, тъмна риза, разкопчана наполовина, разкривайки бронзовите гърди. Саманта потърси с поглед следите от драскотините, които му бе направила, но за нейно горчиво разочарование не откри нищо.

— Защо да нося револвера си тук? От какво трябва страхувам?

— Винаги извърташ въпроса — отвърна тя, ядосана. — Нима не можеш да отговориш ясно на един обикновен въпрос?

— Но аз винаги отговарям на въпросите ти — когато попиташ учтиво.

— Добре! Кажи ми колко време смяташ да ме държиш тук? Изминаха две седмици, откакто ме доведе в забравено от бога място.

— Седмица и половина.

— Но това са почти две седмици! И не си играй, а просто ми отговори.

— Не ти ли харесва тук, Сам?

Саманта забеляза усмивката, която се плъзна по устните му.

— Не съм в настроение за шеги, Ханк Шавез.

Той сви рамене.

— Не мога да ти отговоря. Трябва да чакаш… както и аз.

Саманта се намръщи.

— Но нали отиде при баща ми да разбереш дали следва указанията ти? Нищо ли не откри?

— Открих много интересни неща, едно от които е, че баща си мисли, че може да ме прави на глупак.

— Какво искаш да кажеш? — Саманта скочи от леглото. — Не си ли тръгва от Мексико, както бе поискано от него?

— Да.

— Добре, тогава ме отведи при него — настоя Саманта. — Какво чакаш още?

— Той си тръгва, Сам, но има твърдото намерение да се върне. Това изобщо не влиза в плановете ми.

— Но ти какво си очаквал? Казах ти, че татко няма да се откаже от земята ни.

— Аз пък ти казвам, че ще го направи — отвърна твърдо Ханк — В противен случай няма да те види повече.

Очите й изгубиха блясъка си.

— И какво смяташ да правиш? — попита тихо.

— Изпратих му друга бележка.

— И какво пише в нея?

— Че играта му ми е ясна, но или ще продаде земята, или няма да те види повече.

— Сам разбираш, че това няма да помогне — отвърна Саманта. — Татко няма да позволи да бъде заплашван по този начин.

— Тогава ти ще останеш тук завинаги.

— О, не! — усмихна се тя. — Да кажем, че баща ми продаде земята на този твой братовчед. Така си го планирал, нали?

— И братовчед ти ще направи предложение, което баща ми ще бъде принуден да приеме? Няма да стане, Ханк, в никакъв случай!

— Антонио ще притежава подписан и редовен документ за собственост.

— Документ, валидността на който татко може да оспори във всеки съд — заяви Саманта с ироничен тон. — Този документ няма да струва и пукат цент, Ханк, защото ще бъде подписан по принуда. Татко ще покаже бележката ти като доказателство.

— Това са само предположения. Антонио не е замесен. Документът ще бъде безспорно валиден.

— Те може да не знаят, че Антонио не е замесен, но аз знам — усмихна се победоносно Саманта.

— Нали ти казах, че Антонио не знае нищо — извика Ханк.

— Мислиш ли, че някой ще повярва на тези твърдения? Аз не вярвам, защо мислиш, че другите ще го направят?

— Но това е истината?

— Вероятно е така. Но това в действителност няма значение. Просто ще е достатъчно да се свърже името ти с това на твоя братовчед. А аз ще направя точно това.

Ханк стисна толкова силно ръката й, че Саманта извика от изненада и болка. В очите му блестеше тъмна ярост. Саманта се сви от страх, като се проклинаше, че го е разярила толкова много.

— Няма да можеш да свържеш името ми с това Антонио, ако си мъртва — изсъска Ханк през стиснатите си устни.

Саманта пребледня, но кой знае защо, бе уверена, че блъфира.

— Ти не би ме убил.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърна спокойно тя. — Можеш да ме изнасилиш както направи предния път, но дори не би ме ударил. Много пъти съм те ядосвала и наранявала, но никога не си посягал.

— Винаги има пръв път — предупреди я той.

— Не. Това просто не е в твой стил.

Ханк пусна ръката й и я отблъсна от себе си.

— Може би си права Аз просто не съм в състояние да ударя жена — дори и теб. Но що се отнася до някой мъж, Саманта Кингсли, мога да го убия, без да ме измъчват такива угризения.

— И?

Ханк се приближи до нея и прокара пръст по линията челюстта й. Саманта извърна лице настрани, но той хвана брадичката й и я принуди да го погледне. Саманта обаче нямаше да му позволи да я заплашва.

— Обичаш ли баща си, Сам?

— Що за въпрос? Разбира се, че го обичам.

— И без съмнение ще скърбиш дълбоко, ако той умре внезапно? — попита той с измамно мек глас.

Очите й се разшириха от изненада.

— Копеле!

Спусна се към него с намерение да му издере очите, ръцете му се обвиха около нея, притискайки я в прегръдка, от която Саманта остана без дъх.

— Долен, отвратителен негодник! — изсъска разгневено като отчаяно се извиваше в ръцете му в безполезни опити да се освободи. — Никога няма да се приближиш достатъчно до него, за да го убиеш. Никога!

— Така ли мислиш? Щом мога да открадна цяла дузина кресливи пилета и да оставя знака си върху вратите, като при това наблизо има двадесет вакуероси, следователно, мога да се добера до един-единствен човек. Това развитие на нещата би разрешило проблема, който сега ми създаваш, нали така?

— Не можеш да го направиш! — изкрещя тя. — Нищо няма да постигнеш!

— Тъкмо обратното. Мога да убия баща ти, след като продаде земята.

— Като негова дъщеря мога да отнеса въпроса в съда. Няма да спечелиш, можеш да ми вярваш!

— Може би — изрече с примирителен тон Ханк. — Но въпреки това баща ти ще бъде мъртъв, и то в резултат на твоето упорство. — Ханк рязко я пусна. — Това ли искаш?

— О, върви по дяволите!

— Запомни, Сам, ако те пусна да се върнеш при баща си, нищо не пречи да го убия по всяко време. И ще го направя, ако само се доближи до някой съд. Ако го обичаш, ще го убедиш да не ми създава неприятности.

След като Ханк си отиде, Саманта се втренчи с невиждащ поглед в подноса с храната пред себе си, твърде разстроена, за да яде. Господи, защо винаги приказваше прекалено много? Ако само си бе замълчала, щяха да я върнат вкъщи, а Ханк щеше да разбере твърде късно, че планът му няма да се осъществи. Той никога не би си помислил да убива баща й. Сега държеше козовете в ръцете си. Но Саманта не можеше да го остави да осъществи намерението си. Трябваше да има някакъв начин да му го върне. Трябваше да има.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Тази вечер Диего бе поканен на вечеря и Саманта се чувстваше неудобно от присъствието му. Не разбираше защо е тук. Не можеше да понася да стои близо до мъж, който вдигаше ръка срещу жена. Беше се надявала да вечеря сама и стаята си, но когато взе храната си, с намерение да се отдалечи, Ханк придърпа един стол и настоя тя да остане. Саманта не разбра защо той постъпи по този начин, тъй като след това напълно забрави за нея, изключвайки я от разговора.

След известно време двамата мъже преминаха на испански, а Саманта цялата се изчерви, тъй като говореха за нея. Диего оценяваше краката й по груб и вулгарен начин, но Ханк бе просто непоносим. Саманта искаше да наругае, на свой ред да го напрани за смях, но не можеше изрече дори една проклета дума, защото се предполагаше че не разбира този език. Но Ханк я вбесяваше до краен предел. Нямаше намерение да стои и да търпи всичко това. Без да каже дума, Саманта стана от масата и отиде в стаята си. Ханк я последва, а когато тя се опита да затвори врата ръката му я задържа отворена.

— Защо си тръгваш толкова рано, Сам? Твоята компании е много приятна.

— На мен пък не ми харесва твоята… и неговата — сряза тя. — Няма да стоя и да търпя да бъда одумвана!

— И откъде знаеш, че говорим за теб?

— Защото не можете и две думи да кажете, без да ме огледате от глава до пети. Не съм толкова глупава, за да разбера.

— Може би ми харесва да те гледам. Сам.

— Лъжец! — изсъска тя.

Очите му й се смееха, блестейки дяволито.

— Значи не мислиш, че си заслужава да те гледат, така ли?

— Мразиш ме не по-малко, отколкото те мразя аз — гневеше се Саманта. — И ако аз не мога да те понасям, значи това отнася в същата степен и за теб. Така че спри да си играеш с мен. Няма да ти позволя!

— Справедливостта изисква понякога и аз да си играя игрички, Сам. Не е ли така?

— Не, проклет да си, не! — изкрещя тя. — Ти вече си отмъсти — Саманта понижи глас до едва доловим шепот, за да не я да я чуе Диего. — Насила си взе от мен онова, което аз никога нямаше да ти дам. Беше като разгонено диво животно!

Ханк я хвана за раменете и я приближи към себе си, тон му бе нисък и заплашителен.

— Не беше точно така. Ти се държа по този начин, налице са и белезите, за да го докажа. Може би ще трябва да припомня какво се случи в действителност.

— Само се опитай и ще се сдобиеш с нови белези! — изкрещя тя, но в гласа и се долавяше паника.

Той се засмя и я пусна.

— Не мисля така. Следващия път ще те накарам ла мъркаш като доволна котка.

— Но котката има и нокти, Ханк! Сега изчезвай Заплахите ти ми омръзнаха до смърт.

Саманта захлопна вратата пред лицето му, след това и очакваше да чуе как ключът се завърта в ключалката. Но това не стана. Чу отдалечаващите се стъпки и смеха му. Скоро двамата мъже продължиха разговора си. Саманта зачака като крачеше нервно напред-назад. Нямаше да може да заспи, докато вратата стоеше отключена. Нямаше доверие на Ханк, че ще я остави на мира, а освен това нямаше намерение да му позволи да я завари полуоблечена в леглото.

Минаха часове. Саманта долавяше тихия разговор, прекъсван от време на време от силен смях и шумно стоварена върху масата бутилка. Дали вече не бяха пияни? Кръвта се смръзна в жилите й. Как щеше да се държи Ханк, ако беше пиян? Щеше ли да забрави, че я мрази? Или ще дойде тук и… Не!

Саманта седна на леглото, след това бързо стана отново на крака. Огледа се за някакво оръжие, макар вече да знаеше, че в малката стая няма нищо подходящо, освен свещника, Но и той не беше достатъчно тежък, за да причини сериозна рана. Свещта вече догаряше и от това Саманта разбра, че бе станало много късно. Спря се до вратата, опитвайки се да долови какво говореха, но гласовете бяха приглушени

и неясни. Сигурно наближаваше полунощ. Нямаше ли накрая да си легнат?

Точно в този момент Саманта чу как вратата на другата стая се затвори, и стреснато направи крачка назад. Дали Диего най-после си беше отишъл?

Тя притича бързо до леглото и духна свещта, след това тихо се мушна под завивките, като внимаваше да не се разбере, че с все още облечена. Ако Ханк отвореше вратата, щеше да си помисли, че е заспала. Господи, не му позволявай да отвори тази врата!

Напълно вцепенена от напрежение, Саманта чакаше, надявайки се да чуе познатото изщракване на ключа в ключалката. Но от другата стая не долиташе нито звук и тя започна да се чуди дали Ханк не е паднал под масата, потънал и пиянски сън. Изведнъж я осени една мисъл. Ако той действително спеше дълбоко, тя лесно можеше да се измъкне покрай него. Можеше да избяга!

Саманта рязко отхвърли завивките и се втурна към вратата. Отвори я много бавно, като не смееше дори да диша. Сърцето й замря. Ханк все още стоеше на масата, с гръб към външната врата. Пред него стояха две празни бутилки, но той не изглеждаше пиян. Свещите на масата бяха изгорели. Само дърветата, които горяха в камината, осветяваха стаята с приглушена светлина.

— На някое определено място ли отиваш?

Саманта подскочи от изненада.

— Ела и седни при мен, скъпа — продължи Ханк с тих глас. — Чаках те.

Гласът му изобщо не бе глас на пиян човек и Саманта обърна колебливо към него.

— Какво искаш да кажеш с това, че си ме чакал? Какво кара да мислиш, че не бях заспала?

Той се разсмя по своя вбесяваш начин.

— Свещта ти горя през цялото време. Светлината може да се види под вратата, както и сянката ти, когато върви напред-назад из стаята.

— Не бях изморена. — Саманта се изчерви.

— Бъди откровена, Сам.

— Добре. — Тя се приближи, а в гласа й отново се долавяха гневни нотки. — Чаках те да заключиш вратата.

— Можеше да спиш и при отключена врата.

Саманта застана пред него на срещуположния край на масата и вдигна предизвикателно брадичка.

— За да направя това, би трябвало да ти имам доверие, аз не ти вярвам ни най-малко.

Очите на Ханк отново заблестяха, бе развеселен и удивен в същото време.

— Защо заключената врата те кара да се чувстваш сигурна Сам? Мога да я отворя по всяко време.

— Но никога преди не си го правил — отбеляза тя. — Не след като ме заключиш за през нощта.

— Така е.

— Защо тогава не заключи вратата?

— Няма къде да ходиш, Сам, нито пък аз имаше къде бързам.

Безразличният му тон я засегна.

— Можеше да се напиеш и да паднеш в несвяст под маса.

— И ти щеше да се възползваш от това положение. Скъпа, не мога да се напия от малко текила. Между другото повечето изпи Диего, аз просто му правех компания и слушах. Сега, след като жена му я няма, усеща остро липсата й.

— Страхувам се, че точно но този въпрос не мога да изкажа съчувствието си — отвърна сухо Саманта.

— Това е, защото си безсърдечна.

— Заради това ли го покани тук, за да ти разкаже неприятностите си? — попита Саманта, като пропусна покрай ушите си предишната му забележка.

— Не, мила моя — отвърна меко Ханк. — Той дойде тук, за да ми помогне, като ме накара да не мисля известно време но един проблем и да ме предпази от необмислени действия.

Саманта пребледня, искаше й се да не бе разбрала за какво стана дума. Но разбра много добре. Диего, изглежда, бе искал да задържи Ханк далеч от нея. Но сега Диего си беше отишъл.

— Мислех си, че ще си легнеш — продължи той със същия тон, като бавно се изправи. — Надявах се тогава да проявя благоразумие и да не те събудя.

— Тогава трябваше да заключиш вратата! — извика Саманта под влияние на някакво чувство, което и сама не разбираше.

— Може би в крайна сметка съм се надявал да не заспиш — измърмори Ханк.

Саманта го гледа известно време, след това поклати глава.

— Избий си тези мисли от главата!

— Бих искал да можех. Говоря истината, Сам.

Той заобиколи масата, а Саманта се обърна и се насочи към стаята си. Влезе първа и затвори вратата, но Ханк я блъсна силно. Саманта загуби равновесие и падна на леглото. Изправи се и втренчи поглед в него, както бе застанал в рамката на вратата, осветяван само от огъня в камината. Сърцето й започна бясно да бие в гърдите.

Ханк пристъпи към нея, като остави вратата зад себе си отворена, и започна да разкопчава ризата си. Саманта отстъпи назад и се сви в далечния ъгъл на леглото. Наблюдаваше как Ханк се съблича и по тялото й премина тръпка. Бе й казал защо остави вратата отключена, всичко бе истина, каза си тя. Разбира се, тя го мразеше. Разбира се. Презираше този бандит и неин похитител. Но не можеше да отрече силните чувства, които изпитваше към Ханк. Нямаше да отрече пред себе си, че го желае, както не го бе направила и първия път, под дървото. Саманта никога не се самозаблуждаваше и не отричаше истината пред себе си. Желаеше Ханк, а той трябваше да се погрижи да не я разочарова. Страхуваше се, че той може да прочете мислите и Саманта извърна лице към стената, преструвайки се, че й е безразлично. Той трябваше да направи първата стъпка… и следващата. Трябваше да я ухажва. Никога нямаше да му позволи да разбере, че го желае не по-малко, отколкото той нея. Никога!

Ханк събу единия си ботуш, след това другия. Ботушите му паднаха на пода с глух звук. Панталоните му ги последваха. И той нетърпеливо ги изрита встрани.

— Защо? — Настоя Саманта. — Толкова ли си изгладнял за жена, че не можеш да дочакаш тази, която ще те желае истински?

Ханк легна до нея и само след миг блузата й отхвръкна настрани. Сега Саманта можеше да види четирите едва забележими белега върху гърдите му.

— Всъщност ти си последната жена, която съм докоснал — призна откровено той. — Тогава ти разпали страстта ми, Както го правиш и сега. Да чакам друга жена? Не, скъпа, ще изгасиш огъня в мен.

— Ти… ти си безсрамник. — Нямаше сили ла протестира. — Няма да направя нищо, което вече не знаеш.

— Това…

— Няма ли да спреш с приказките, Саманта?

След това никой от двамата не промълви и дума. Той покри нежно тялото й със своето. Гледаше я в очите и този път тя не отмести поглед встрани. Саманта чувстваш топлината на тялото му и това караше цялото й същество да тръпне в очакване. Ханк наведе лицето си към нейното Саманта затвори очи в очакване на целувката му, но устните му се насочиха към шията й. Милувките му изпратиха вълни от удоволствие по цялото й тяло. После устните му преместиха по едната й гръд и езикът му леко започна да играе с втвърденото зърно. Саманта се притисна още по-плътно към него. Той разпалваше страстта й и желанието растеше с всеки изминат миг. Разумът й се бореше с това желание, но тялото й с готовност откликваше на докосванията му, а устните му оставяха огнени следи по кожата й. И когато Ханк разтвори краката й, тялото й потръпна от очакване. Саманта чувстваше твърдата му мъжественост, но той не бързаше да проникне в нея. Изчакваше желанието й към него да стане нетърпимо, за да се наслади докрай на първия му тласък. А Саманта наистина го желаеше, въпреки всичко което й бе сторил. Устните му се върнаха на меката й шия…

— Кожата ти е мека като коприна — прошепна той до ухото й — Не съм забравил, скъпа. Спомням си всичко.

Съпротивлението й напълно се бе стопило и той го знаеше. Саманта обви ръце около врата му и го придърпа по-близо до себе си. Време бе сладкото мъчение да свърши и той проникна дълбоко в нея. Тялото й се изви като дъга под неговото. Движеха се като едно цяло в прастария танц на любовта. Ханк съвсем бегло почувства как тя заби нокти във врата му, когато достигна върха, тъй като в същия момент той също преживяваше своя оргазъм Но когато удоволствието утихна, почувства парещата болка. Знаеше със сигурност, че отново кърви. Но си заслужаваше, дяволите да я вземат, с нея си заслужаваше да изживее всичко.

Дишането й постепенно се успокои, а пръстите й леко рошеха косата му, докато главата му почиваше на рамото й. Ханк се облегна на лакът и я погледна. Саманта бе отворила очи и на слабата светлина

Ханк видя тъжни блестящи изумрудени езера, в които лесно би потънал, ако не внимаваше.

— Отново ми остани белези, скъпа — проговори тихо той, като нежно я погали по бузата.

— Знам — отвърна меко тя. Пръстите й кръжаха по белезите върху гърдите му, като леко ги докосваха. — Всеки път ще ти оставям по някакъв белег. Запомни това.

— Не изглеждаш ядосана — отбеляза Ханк.

— Не е нужно да крещя през цялото време — отвърна тя, а устните й се извиха в усмивка. — Достатъчно с да знаеш, че говоря истината.

— Да — усмихна се Ханк — Новите белези приемам с удоволствие, защото бяха направени в…

Не го казвай! — Тялото й се напрегна и тя заплашително насочи ноктите си към него. — Не смей да го направиш!

— Много добре. — Очите му се присвиха Ханк се ядоса от внезапната й промяна. — Независимо дали ти искаш да помниш, аз ще помня.

— О, махай се оттук! — сряза го тя. — Получи каквото искаше. Сега се махай!

Ханк стана от леглото, а Саманта потръпна от хладния въздух, тъй като вече неговата топлина я нямаше. Тя бързо се покри със завивките. Ханк бе бесен, в продължение на няколко минути я гледа, след което си тръгна. Саманта отвърна поглед встрани и изпусна тъжна въздишка, когато вратата се тропна и ключът изщрака в ключалката.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Железният поднос с храната издрънча шумно на масата. Ханк хвърли поглед към Саманта, докато се връщаше към тезгяха, за да донесе чили и сос. Те също тупнаха тежко на масата, след което и Саманта седна да се храни.

— Тази сутрин спа до късно, Сам — отбеляза спокойно Ханк. Той я погледна изпод вежди. — Дори бих добавил, твърде късно.

Тя обаче не го удостои с поглед.

— Все пак трябва да има някакво обяснение за лошото ти настроение. Да позная ли?

— А ти какво си очаквал? Ти само влоши още повече нещата!

Тя изрече тези думи тихо и с горчивина, и Ханк почувства как го обземат угризения.

— Съжалявам, Сам.

— Не, не съжаляваш. Поне недей да лъжеш. — Саманта искаше просто да забрави изминалата нощ, но знаеше, че няма да може, както не би могла да забрави първия път. Ханк й бе казал, че тя е в кръвта му. Ако само Ханк знаеше, че красивото му лице също я преследва постоянно. Мислеше си за него, когато най-малко желае това. Дали и той бе в кръвта й? Не! Тогава защо притежаваше такава власт над нея? Как ставаше така, че тя го желае въпреки че в същото време го ненавиждаше?

— Не ме попита за приятеля си.

Саманта вдигна поглед към него, като за пръв път забеляза колко гладки са страните му, когато бе току-що избръснат. Бакембардите му бяха красиво оформени, късите черни къдрици на слепоочията му придаваха момчешки вид. Той беше истински мъж, този испански американец, въпреки момчешкия си вид.

— Сам?

Саманта срещна въпросителния му поглед, след това наведе глава.

— Моят приятел?

— Рамон Бароха. Не попита за него.

— О! Не, не го направих.

— Защо, след като ме помоли да се осведомя състоянието му? Изминаха три дни, откакто се върнах, а нито веднъж не попита за него.

— Страхувах се — излъга тя, тъй като не искаше да признае, че често й се случваше да забравя. — Страхувах се, че ще съобщиш лоши новини.

— Разбирам защо си се страхувала — отвърна загадъчно Ханк, като се облегна удобно на стола си, без да сваля от пронизващия си поглед.

— Защо?

— Защото ме излъга. Момчето ти е нещо повече приятел.

— Той не е момче, а мъж — запротестира тя. — Освен това не разбирам за какво говориш.

— За съвсем вероятната възможност той да стане ти съпруг.

— Кой ти каза това?

Ханк само сви рамене.

— До мен достигнаха слухове.

— Слухът си е слух, фактите са нещо друго. Но какво значение има? Това не ти влиза в работата.

— Нека да кажем, че ме интересува — отвърна спокойно Ханк. — Истина ли е?

Устните й се извиха в усмивка.

— И какво, ако е така? — отвърна неопределено тя, като му отправи предизвикателен поглед.

— Изобщо не би ми харесало, скъпа — отвърна мрачно той.

Саманта се разсмя.

— Не би ти харесало? Може би ще ми кажеш защо това има такова значение за теб?

— Изглежда забравяш, че те исках само за себе си, Сам.

— Но вече не ме искаш. — Лицето й посърна.

— Но това не променя факта, че те исках. Сега ме мразиш, и аз приемам това. Каза ми, че обичаш Ейдриън. Не бих искал да си мисля, че чувствата ти се променят толкова бързо Или греша, Сам?

След споменаването на Ейдриън Саманта отново бе обзета от ярост.

— Пет пари не давам какво ти харесва или не ти харесва!

— Обичаш ли го? — повиши тон Ханк.

Очите й се разшириха от изненада. Той очевидно бе ядосан, но защо?

— Погледни се, Ханк. Гордостта ти те издава, Не можеш да понесеш факта, че те отхвърлих и най-вероятно бързо съм си намерила друг. Така е, нали?

Той се изправи рязко, а тя го последва, като впиха сърдити погледи един в друг. Ханк внезапно избута масата настрани и бързо прекоси разстоянието, което ги разделяше, преди Саманта да успее да избяга. Хвана я за раменете и грубо я привлече към себе си.

— Може да си права, Сам. Ако не те исках толкова много, това изобщо нямаше да има значение. Тогава можехме да живеем в мир един с друг. Знаеш това не по-зле от мен.

След това я целуна. Целувката му бе груба и завладяваща. И първите няколко секунди тя се опита да му се противопостави, но след това против волята си усети, че му отговаря, и обви ръце около врата му. Гневът му я бе възбудил, както и близостта му и споменът за удоволствието, което й бе доставил. Не можеше да се бори срещу всичко това.

— Моя мила — прошепна той, а устните му се спуснаха надолу по шията й. — Все още не е късно да те направя своя любима. Мога да те оставя тук завинаги и никога да не те пусна да си отидеш.

— Не! — Саманта рязко го отблъсна, шокирана от думите му. — Вече е твърде късно за това.

Ханк бавно прокара пръсти през косата си. Хвърли дълъг, смутен поглед, след което се обърна и излезе през отворената врата. Спря на прага и огледа мръсния двор, после погледът му се насочи към покритата с храсти скала, която се намираше на около стотина ярда, като в действителност очите му не се спираха на нищо определено. Саманта впи поглед в гърба му.

— Не говореше сериозно, нали. За това да ме задържиш тук?

— Не.

Саманта премести масата на предишното й място подреди столовете, тъй като чувстваше нужда да прави нещо.

— Ханк, защо каза това?

— Просто думи, изречени в момент на страст. Забрави какво ти казах, Сам — въздъхна Ханк.

Саманта отново впи поглед в силния му гръб.

— Но нали призна, че вече не ме искаш. Ти действителност ме мразиш. Така ли е, Ханк?

Той се обърна с лице към нея.

— Ще се чувстваш ли по-добре, ако кажа да?

— Искам да знам истината.

— Истината е, че близостта ти сякаш ми въздейства. Когато те погледна, аз… — Ханк спря и се усмихна забелязвайки удивлението й. — Не е това, което очакваш чуеш, така ли е? Повече ти харесва да ти кажа, че те мразя.

— Така би било по-просто. А не ме ли мразиш?

Ханк протегна ръка и хвана леко брадичката й.

— Чувствата се променят, скъпа. Там, край потока наистина те мразех. Знаеш защо?

— Защото ти заявих, че те презирам. Поне ти така ми каза.

— Не, защото ме използва, за да привлечеш вниманието на друг мъж. Това ме ядоса повече, отколкото бих могъл понеса.

— Приел си ситуацията не както трябва, Ханк. Аз никога не съм си помисляла, че двамата с теб можем да бъдем нещо повече от приятели.

Ханк само поклати глава.

— Според твоя план, за да накараш Ейдриън да ревнува ти даде на мен основание да мисля другояче. Чувствата ми се задълбочиха, докато накрая разбрах, че трябваше те имам. Никога не съм желал някоя жена толкова силно.

Саманта отстъпи крачка назад, като отблъсна ръката му.

— Ами Анджела? Каза ми, че нея също си я желаел.

— Чудно, че си спомняш за това — ухили се Ханк.

— Отговори ми! — настоя тя.

— Желаех я, наистина. Но с нея никога не съм си губил ума. А ти, моя красавице, ме накара да я забравя.

— И нея ли принуди да се люби е теб? — попита тя, а в гласа й имаше горчивина.

Очите му заблестяха със студен метален блясък.

— Тя никога не ме е мамила, както направи ти. — Ханк се изсмя. — Тя също имаше мъж, който би ме убил само ако я докоснех. Не е

хубаво човекът, когото обичаш, да не ти отвърне със същото. Ти самата обаче надмина себе си.

— Още не съм свършила — отвърна намусено тя.

— А, да, забравих за ордите убийци, които си изпратила след мен. Нека не ги забравяме. Нито пък факта, че ще трябва да убия тези, които се приближат твърде много до мен. Ще умрат много хора заради твоето отмъщение, Сам.

— Нямах предвид това.

— Не? Какво тогава? Искаш да ме застреляш ли?

— Да, при това ще умреш, знаейки, че планът ти срещу баща ми ще се провали. Братовчед ти няма да успее да запази земята, заради която си навлече толкова неприятности, Ханк. Сама ще се погрижа за това.

Тялото му изведнъж се напрегна.

— Мисля, че уредихме този въпрос. Не вярваш ли на предупреждението ми?

— О, вярвам ти. Но ако си мъртъв, няма да можеш да и изпълниш заканата си, нали така? — отбеляза саркастично тя.

— А ако остана жив? Ако платените ти убийци не могат да ме намерят? Тогава какво?

— Мога да почакам — заяви упорито тя. — Накрая ще си върна земята.

— Как?

— Можеш да ме принудиш да мълча само докато баща ми с жив. Когато той умре, тогава ще дойде моят ред да обявя война на братовчед ти. Можеш да бъдеш убеден, че ще спечеля, Ханк.

— Но дотогава ще мине твърде много време. — В гласа на Ханк се долавяше скрита ирония. — Искът ти върху земята ще бъде невалиден.

— Не и ако се подготвя добре преди това. Известно ти е, че адвокатите са способни на много неща. Мога официално да заявя и подпиша, че ти ме изнудваш, за да ми попречиш да запазя това, което е мое по право.

Настъпи тишина, след което Ханк се обърна към нея с неподправено сериозен тон.

— Толкова ли много означава тази земя за теб?

— Да. И не ме интересува колко време ще ми отнеме, да си я върна. Ще го направя!

Очите й победоносно заблестяха, когато забеляза ефекта от думите си върху него. После добави:

— Синовете на братовчед ти никога няма да наследят земя, Ханк. Тя ще бъде притежание на моите синове. Тържествено ти обещавам това.

С тези думи Саманта се обърна рязко и влезе в стаята преди Ханк да намери думи да й отговори.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

През следващите два дни настроението на Саманта се подобри стократно. Ханк бе повярвал на заплахите й и беше страшно разгневен, като при това не можеше да скрие чувствата си. Не можеше да продължи да я заплашва, нито пък имаше средство да я спре. Отвличането й нямаше да промени нищо.

Саманта изпитваше мрачно задоволство само като помислеше за това. Така разсейваше скуката си, а гневът поради затворничеството й малко намаля. Забрави да брои дните и се изненада, когато осъзна, че бяха изминали седмици, откакто я доведоха в долината.

Ако Ханк преди често навестяваше мислите й, сега мислеше за него постоянно. Образът му непрекъснато я преследваше, независимо дали бе с него, или сама в малката си стаичка. Осъзна, че не винаги си мисли за него с гняв и раздразнение.

Изпитваше остро любопитство към този мъж, който последно време се бе превърнал в център на живота й. Някога я бе помолил да отиде в Мексико с него. Какво ли щеше стане, ако се бе съгласила? Обстоятелствата можеха да бъдат напълно различни. Ако бе узнала по-рано истината за Ейдриън. Ако Ханк я бе помолил да се омъжи за него, а не само да живее с него като любовница. Нещата можеха бъдат съвсем различни. В края на краищата той бе един изключително привлекателен мъж. Още отначало я беше развълнувал. Саманта не можеше да отрече и странната власт, която Ханк имаше над нея, когато я държеше в ръцете си. Какво ли щеше да бъде, ако го желаеше открито, вместо да води война с него? Никога нямаше да разбере. Винаги щеше да му бъде яростен противник. Не можеше да постъпи по друг начин, не и след всичко, което се бе случило.

Но въпреки всичко Саманта продължи да си задава въпроси. Ханк имаше и друга страна, която Саманта не можеше да разбере. Той можеше да бъде толкова привлекателен и чаровен! Когато тези негови сиви очи блестяха весело, той можеше да накара всеки да се смее с него. А ето го този Ханк, който рискуваше живота си заради своя

братовчед. Залагаше на карта всичко заради този мъж. Той нямаше да получи нищо. Защо правеше всичко това за Антонио Шавез? Саманта би искала да се срещне с този човек, на когото Ханк бе толкова предан. Дали пък и това не беше лъжа? Може би Ханк не беше толкова самоотвержен. Може би накрая щеше да получи нещо от тази сделка? Но какво?

Саманта се облегна назад на лакти и протегна крака върху си стълбата на верандата. Ранното утринно слънце още не бе изгряло, затова бе хладно, но денят обещаваше да бъде горещ, дори и на тази височина. Саманта се огледа наоколо. Нейните красиви планини. Никога не си бе мислила, че ще живее тук, отвлечена в някаква скрита долина. Колко ли време щяха да я държат тук?

В такива моменти Саманта нямаше нищо против да чака. Можеше да си стои самичка на верандата, потънала в умишления. Единствено така се чувстваше свободна. Знаеше, че не може да избяга. Знаеше, че дори сега Ханк я наблюдава. Той беше вътре, пиеше сутрешното си кафе и я наблюдаваше през отворената врата. Но вече не я интересуваше.

Чувстваше погледа му върху себе си, със сигурност я гледаше намръщено. Саманта се усмихна вътрешно. Разбира се, че ще се мръщи. Тази сутрин бе изгорила закуската му. Не го бе направила нарочно, но, разбира се, той точно това си помисли и вдигна скандал. Беше ужасно. Но след това Саманта разбра какво всъщност го измъчваше — тя самата и съмненията, които бе посяла в съзнанието му.

Като се протегна лениво. Саманта се изправи и се насочи към отворената врата. Спря там, облегна се на рамката и впи смело поглед в Ханк. Той улови погледа й и лицето му помръкна още повече. Забавно бе да види колко лесно го разстройваше.

— Какво си си наумила. Сам? — попита рязко, но тя не отмести поглед.

— Нищо определено. — Саманта сви рамене. — Просто се чудех за нещо, свързано с теб.

— Така ли?

— Ако се бях съгласила да тръгна с теб за Мексико и бъда твоя любовница, щеше ли все пак да се заемеш с каузата на братовчед си?

Ханк се облегна назад в стола си и за пръв път от два дни се засмя.

— Ако бе станало така, Сам, първата ми грижа щеше си ти.

— Не казваш това само за да ме накараш да си мисля, че сама съм си навлякла всичко, като съм те отхвърлила?

Ханк сви рамене.

— Мисли каквото си искаш.

Саманта го погледна намръщено.

— Щеше ли да ме доведеш тук да живея в тази колиба? Това ли е животът, който щеше да ми предложиш?

Ханк се засмя горчиво.

— Повярвай ми, нещата щяха да бъдат много по-различни. Но няма смисъл да мислиш за това. Ти отказа, Сам, и ние сме тук, при съвсем различни обстоятелства.

— Разбира се — въздъхна тя. — Не се ли отегчаваш само седиш и да не вършиш нищо?

— Няма какво да правя, докато не разбера, че последното ми съобщение е стигнало до баща ти. В тази игра трябва чакам. Сам. Това положение ми харесва не повече, отколкото на теб.

Саманта влезе бавно в стаята, като застана срещу него.

— Можеш да се откажеш — заяви спокойно тя.

— Защо? Само защото казваш, че накрая ще спечелиш? Кой ти гарантира, че ще живееш дълго, Сам? Хората умират постоянно. Баща ти може да те надживее и тогава моя братовчед ще е този, който накрая ще спечели.

— Говорим за далечното бъдеще.

— Твърде вероятно е нещата да се развият точно както казах.

— Тогава се надявай, щом това те прави щастлив — усмихна се тя.

Ханк се изкашля леко и продължи:

— Има две неща, които все още мога да направя, за гарантирам, че земята ще остане на семейство Шавез. Но няма да ти харесат.

Саманта го погледна изпитателно.

— Например?

— Ами ти и аз можем да си направим бебе — ако вече сме го направили.

Саманта ахна изненадано, което накара очите му да заблестят.

— Не се бях замислял над това, но когато ти се закле, че твоите синове ще наследят тази земя, един от тези синове може да е моят…

— Никога! — изкрещя Саманта, като подпря ръце на масата и се наведе към него. — Чуваш ли? Никога!

— Това беше… само една мисъл — ухили се той.

Очите й хвърляха изумрудени огньове.

— Никога няма да родя твоя син!

— Може да нямаш избор.

— Дори не си го помисляй! — предупреди го тя, вбесена до краен предел. — Как можа да ти хрумне такава безумна идея? Братовчед ти иска земята, не ти! Как можа да измислиш такова нещо?

Саманта му обърна ядосано гръб, но бе твърде разстроена, за да остави нещата така, обърна се отново с лице към него и го погледна подозрително.

— Какво те кара дори да си помислиш, че бих задържала сина ти? Знаеш колко те мразя.

— Да, знам, че доколкото се отнася до мен, сърцето ти е твърдо като лед. Но сега говорим за едно бебе — моето бебе. Не мисля, че ще го мразиш просто защото аз съм бащата.

— Не мога да повярвам, че обсъждам този въпрос с теб — Измърмори смутено Саманта. — Няма да родя твоето бебе! Не забременях и първия път, когато ме изнасили. Втория път няма да бъде по-различно.

— Нужен е само един път — отвърна меко той. — Възможността съществува.

— Но неблагоприятните ми дни говорят за противното! — Отряза го тя. Как мразеше уверения му тон.

— Можем да променим това.

Очите й се разшириха. Много добре разбра какво има предвид той.

— Ти наистина си луд — прошепна Саманта. — Страстта ти към мен е едно. Но да искаш да създадеш едно невинно дете с такава цел…

Ханк се изправи на крака, а Саманта отстъпи бавно назад.

— Не се приближавай до мен! Още сега мога да ти кажа, че ако родя детето ти, мога да го отгледам, но въпреки това го обезнаследя. Разбираш ли? Пак няма да спечелиш! Няма да ти позволя!

— Готов съм да се обзаложа. Сам, че когато този ден дойде, няма да постъпиш по този начин. Дотогава отдавна ще си ме забравила, но ще обичаш детето си. Никога няма да го лишиш от наследството му!

Той направи крачка към нея.

— Не! — изпищя тя, като клатеше глава и отстъпваше бавно назад. — Не!

Саманта излезе от стаята и се спусна по стълбите, преди Ханк да успее да я спре, и хукна без посока. Искаше да избяга от него, да се скрие, независимо къде.

— Хей! — Една ръка я сграбчи през кръста и я завъртя. — По дяволите! Какво става с теб, жено?

Саманта спря, когато разпозна гласа, като почти заплака от облекчение.

— Благодаря на бога, че си ти, Лоренцо. Помислих си…

Тялото й се вцепени и тя го хвана здраво за ризата.

— Не му позволявай да ме хване! Моля те! Не му позволявай да ме върне обратно в онази къща!

— На кого? На Руфино?

— Разбира се, че на Руфино! — изкрещя тя, искаше й хубаво да го разтърси. — Кой друг би ме преследвал?

— Но той не ви преследва!

Саманта хвърли поглед назад и забеляза, че Ханк стои на верандата, облегнат лениво на една греда, без да откъсва поглед от нея. Саманта впи яростен поглед в него, проклинайки го, че я бе изплашил толкова много, а той си стоеше там, все едно нищо не бе се случило, като я правеше да изглежда смешна в очите на другите.

— Къде бягахте, сеньорита?

Саманта въздъхна с раздразнение и пусна Лоренцо.

— Не знам. И повече не ме наричай сеньорита. Тук не място за официалности. Наричай ме Сам. Както го прави той.

— Сам! Не, не…

— Само ме наречи Самина и кълна се, че ще ти разби носа!

Лоренцо отстъпи смутено крачка назад, а Саманта изстена, ядосана са себе си заради избухването си. Какво й ставаше? Лоренцо не бе виновен за нищо, за да си изкарва яда върху него.

— Съжалявам. Нямам извинение за безобразното си държание. Ханк ме докара до такова състояние, в което вече не осъзнавам какво

правя или говоря.

— Какво се е случило… Сам?

— Той…

Саманта отново хвърли поглед към къщата. Ханк все още стоеше на верандата, със самоуверено изражение на лице, знаейки, че тя ще бъде принудена да се върне.

— Не мога да остана повече сама с него, Лоренцо — каза тихо тя и го погледна умолително. — Той… той е луд.

— Какво е направил?

— Попитай по-добре какво не е направил! — Саманта се спусна поривисто към него. — Моля те, Лоренцо, нека остана с теб.

— Но Руфино каза, че трябва да останеш при него — напомни й Лоренцо със съчувствен тон. — Вече говорихме по този въпрос, малката. Няма да се обърна срещу приятеля си просто защото ти не искаш да стоиш близо до него.

— По дяволите! Това съвсем не е всичко?

— Ела! Ще уредим този въпрос.

Той я хвана здраво за ръка, така че тя не успя да се отскубне.

— Лоренцо, за бога, не ме връщай обратно при него!

— Държиш се глупаво — отвърна нетърпеливо той.

— Глупаво! — Саманта не можеше да се сдържа повече, гневът й избухна с неподозирана сила. — Той ме изнасили! — изкрещя тя, като изобщо не я интересуваше, че Ханк чува думите й. — Щеше да го направи отново преди малко, ако не бях избягала.

Пръстите му стиснаха болезнено ръката й.

— Това е сериозно обвинение! Ако лъжеш, за да ме накараш да застана на твоя страна…

— Мислиш ли, че бих признала нещо толкова позорно, ако не беше истина?

Лоренцо още повече усили хватката си, а Саманта затаи дъх, тъй като забеляза как чертите му се изкривиха от гняв. Той изруга силно и с гневни крачки се насочи към къщата. Саманта остана неподвижна там, където я бе оставил, като го проследи с напрегнат поглед. Лоренцо наистина щеше да се бие заради нея! Не бе очаквала такава реакция от негова прана. Нито пък изпитваше задоволство или облекчение. Щеше ли Лоренцо да спечели? Ако не успееше, тя пак ще

трябва да се разправя с Ханк, а той щеше да бъде бесен, тъй като бе настроила приятеля му срещу него.

Ханк очакваше Лоренцо, стоеше на верандата с леко разкрачени крака и чакаше. Лоренцо изкачи с един скок стълбите, насочвайки се заплашително към Ханк, но той отстъпи встрани и се хвърли на свой ред към другия мъж. Двамата се приземиха в праха в подножието на стълбите. Ханк върху Лоренцо, стиснал го в силната си хватка, но не започна да нанася удари.

Саманта стоеше вцепенена, без да смее да помръдне. Къде беше битката за нейната чест? Ханк говореше нещо на Лоренцо и тя пристъпи към тях, за да разбере какви лъжи изричаше Ханк. Но когато ги достигна, те тъкмо се изправяха на крака и изтръскваха дрехите си от праха, Саманта успя чуе само последните им думи.

— И тя ще се съгласи? — попита Лоренцо.

— Да.

— И какво ще прави тя? — настоя да узнае Саманта, като заплашително ръце на кръста, а изумрудените й очи хвърлиха убийствени огньове към Ханк.

— А, значи сама се върна. — Ханк говореше спокойно, но очите му се четеше стаен гняв.

Саманта видя и разбра, но не я бе грижа.

— Какви лъжи му наговори, Ханк?

— Не съм наговорил никакви лъжи.

— Значи отричаш, че ме изнасили? — изкрещя тя.

— Руфино не го отрича — отвърна Лоренцо, който явно чувстваше неудобно. — Но той ще поправи нещата.

Саманта обърна поглед към Лоренцо, обзета от лошо предчувствие. Лоренцо вече не можеше да понася сърдития й поглед и бързо си тръгна, като я остави сама с Ханк.

— Какво, по дяволите, си му казал, Ханк?

— Скоро ще разбереш — отвърна рязко той.

— Искам…

— Стига приказки — изкрещя грубо Ханк. — Сега напускаме това място. Нямам време за въпросите ти, нито пък им желание да задоволявам любопитството ти.

— Напускаме? — ахна тя. — Но нали каза, че трябва да чака докато…

— Промених решението си.

— Значи ме връщаш на баща ми?

— Скоро ще разбереш къде отиваме.

Саманта му хвърли яростен поглед, но Ханк просто изкачи стълбите и влезе в къщата, очевидно очаквайки я да го последва. Нямаше намерение да отговаря на никак въпроси.

Саманта осъзнаваше, че би трябвало да е доволна, че си тръгва оттук, но всъщност бе разтревожена. Всичко стана твърде неочаквано, а и отказът на Ханк да обясни нещата я караше да бъде нащрек.

Какво ли бе намислил сега?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Тази вечер направиха лагера си в откритата равнина, като не предприеха нищо, за да скрият присъствието си. Дори огромния със скала, до който спряха, не можеше да скрие всички тях и конете, а Ханк, изглежда, изобщо не се безпокоеше от този факт.

Запалиха огън и Иниго сготви за вечеря печено пиле. Храната по нищо не отстъпваше на специалитетите на Мария. Саманта седна близо до огъня, тъй като до него се чувстваше в безопасност. Тук бяха същите трима мъже, които я бяха отвлекли и довели в планините, с тази разлика, че сега и Ханк беше с тях. А разликата беше огромна. Саманта не се чувстваше сигурна с Ханк, въпреки присъствието на другите трима. Той не й бе продумал и дума, откакто бе влязъл в къщата да си събере нещата. Тя нямаше кой знае какво да събира. Саманта носеше широката блуза и пола, които той й бе дал. Кожената й пола и жилетка бяха съсипани и вече не ставаха за нищо. Бе взела колана с револвера, револвер обаче нямаше — кобурът на бедрото й стоеше празен. Коланът бе безполезен, но тя не можеше да го остави. Златната му тока блестеше на светлината на огъня. Бе обула хубавите си кожени ботуши, а копринената си блуза бе наметнала като яке. Блузата не би я предпазила, ако задухаше силен вятър, но все пак бе за предпочитане пред памучната блуза с дълбоко деколте и къси ръкави без нищо върху нея.

Беше принудена през целия ден да язди Ел Рей заедно с Ханк, тъй като не й дадоха кон. Тялото й бе изтръпнало и я болеше. Ханк я бе накарал да седне на седлото пред него, а тя реши да не се отпуска, като се облегне на него, за което сега си плащаше.

Саманта хвърли поглед към Ханк. Той стоеше до огъня и привършваше вечерята си. Изобщо не си бе направил труда да й каже къде отиваха или защо, но и тя бе решила да не пита нищо. Разбира се, той може и да блъфираше, с намерение само да я изплаши.

Саманта изпи виното си и остави чашата встрани. Забеляза, че Диего взе одеялото си и се отправи зад скалата, а Иниго се зае да чисти

тигана. Лоренцо дръпваше солидни глътки от една бутилка с текила. После остави бутилката и се извърна с лице към нея, но се стараеше да не я поглежда. Така беше през целия ден — изобщо не я бе погледнал. Какво му бе казал Ханк, та Лоренцо толкова бързо се бе овладя успокоил? Саманта искаше да го попита, но той изглежда много огорчен, не, по-скоро смутен, от цялата история, смутен заради кого? Заради нея?

Иниго свърши с миенето и се отправи зад скалата, както бе направил преди това Диего. Ханк се изправи и започна разстила завивката си край огъня.

— Някой взел ли е одеяло и за мен? — попита колебливо Саманта.

Но никой от мъжете не я погледна и не й отговори. Лоренцо хвърли поглед към Ханк, сетне също се изправи се отдалечи.

— Лоренцо, къде отиваш? — Саманта скочи бързо на крака — Лоренцо! — Не искаше да остава сама с Ханк.

— Остави го, Сам — обади се Ханк, толкова тихо, че Сам едва го чу.

Лоренцо завиваше зад голямата скала и след миг се с от погледа й.

— Но къде отива той? — обърна се тя към Ханк, обзета подозрения, в гласа й прозвуча истерична нотка.

— Приятелите ми ще спят по-далеч от нас.

— Защо?

— Успокой се!

— Дай ми поне една причина да го направя! — настоя тя, очите й се разшириха от безпокойство и страх.

Ханк заобиколи огъня и се насочи към нея, но тя отстъпи няколко крачки назад.

— От какво се страхуваш, Сам?

— Знаеш от какво.

Но Ханк само поклати глава.

— Кажи ми!

— От теб и от налудничавите ти идеи за бебета!

Саманта продължаваше да отстъпва, затова Ханк спря.

— А, значи си взела думите ми на сериозно, така ли? — попита той развеселен.

— Разбира се, че не. — Саманта се опита думите й да звучат убедително, но не успя. — Просто не ми харесва това, другите ти осигуряват такова… уединение. Когато ме водеха към селото, стояха близо до мен. Защо сега се отдалеч толкова?

— Сега аз ще те наглеждам. Не е необходим повече един човек да те пази да не избягаш.

— Но…

— Искам да спя, Сам, а не мога да го направя, докато не успокоиш.

— Ще ме вържеш ли?

— А трябва ли?

— Не.

— Тогава няма да го правя — отвърна спокойно той. — Имам одеяло за теб.

Ханк се върна при завивките си, взе едно одеяло и й го подаде. Саманта се поколеба. Инстинктът й подсказваше да не му се доверява. Въпреки това обаче не можеше да избяга. Намираше се все още в негова власт, дори и тук, в откритата прерия. Мразеше да се чувства по този начин, но наистина не можеше да направи нищо. Нямаше намерение обаче да даде израз на страха си. Като вдигна гордо брадичка, тя демонстративно направи няколко крачки напред. Престори се, че не забелязва развеселения му поглед. Когато приближи до Ханк, Саманта грабна рязко одеялото от ръцете му. Ханк се засмя с дрезгав и дълбок смях, но тя се престори, че не го е чула. Обърна се настрани, като застла одеялото си от другата страна на огъня, колкото бе възможно по-далеч от него, Саманта трепна, когато почувства ръцете му върху раменете си. Ханк я дръпна назад и я положи върху собственото си одеяло.

— Ти излъга, Ханк — прошепна горчиво Саманта, когато той се излегна до нея и започна да сваля полата и — Каза, че искаш да спиш!

— Така и ще направя — по-късно.

— След като ми направиш бебе? — Очите й бяха приковани в неговите.

— След като ти доставя удоволствие, Сам.

— Ти си луд, ако мислиш, че ще изпитам удоволствие, които ме изнасилваш!

Ханк се разсмя.

— Сега кой лъже? Никога не е имало никакво изнасилване.

— Копеле!

Саманта посегна да го зашлеви през лицето. Ханк отблъсна ръката й, след което бързо хвана и двете й китки и я прикова на земята над главата й. Очите му излъчваха студен блясък, бе стиснал ядосано устни.

— Харесвам лицето си такова, каквото е — започна той с леден тон. — Ако ме одраскаш, както направи на гърдите ми, кълна ти се, че ще ти отвърна със същото. Помисли си върху това, Сам, преди отново да изпиташ желание да използваш ноктите си.

Очите й се напълниха със сълзи.

— Ти си жесток, Ханк. Не ми оставяш нищо, абсолютно нищо.

— А ти какво ми остави, когато открадна сърцето ми и си тръгна? — попита тихо той.

Саманта потърси настоятелно погледа му, но забеляза единствено откритост и честност.

— Можеш да си вземеш сърцето обратно. То си е също цяло, безсърдечно и отмъстително. Освен това ти открадна моята невинност, която не мога да си върна. Отиде твърде далеч, а не преставаш да търсиш отмъщение.

— Това не е отмъщение — прошепна той. — Изпитвам болезнено желание към теб, Самина. Не те ли задоволява това, че имаш такава власт над мен?

— Не! Страдам заради теб!

— Не те разбирам, Сам. Дори когато си ядосана и държиш безобразно с мен, аз никога не съм те удрял. Онзи ден ти бе повече разстроена от истината, която ти казах за Ейдриън, отколкото от самия мен.

— Но ти не вземаш предвид моите чувства. Аз те мразя!

— Но когато те любя, моментално забравяш за това.

— Не е вярно!

Той й се усмихна и със свободната си ръка я погали бузата.

— Не съм сляп и виждам как реагираш, когато те докосвам скъпа. Защо трябва да се преструваш, че не е вярно?

Тя отмести поглед встрани, бурна червенина се разля страните и врата й.

— В теб има страст, Самина — продължи той с дрезгав глас — Не можеш да направиш нищо против това. Когато си с мен, тръпнеш от страст. С мен гордостта ти отива дяволите И това е единственото нещо, от което страдаш, после гордостта ти се възвръща, затова не трябва да я губиш, просто не е необходимо.

Той я целуна, така че тя не можа да му отговор подобаващо. Бе разгадал всичко, което тя мислеше скрито от него. Накара я да се чувства слаба и уязвима не защото я превъзхождаше по сила, а защото я разбираше твърде добре и знаеше твърде много за нея. Как стана така, че той я опозна толкова добре?

Тя отвърна на целувката му, а той се облегна назад, като я принуди трескаво да търси устните му. После той я обгърна под себе си и отново завладя устата й. Страстта му бе дива необуздана, нейната също. Любиха се ненаситно, вкопчен един в друг, докато накрая и двамата се потопиха в сладкия екстаз.

Първата мисъл, която й хрумна, след като страстта отшумя, бе, че този път не му бе оставила никакви белези.

Но след това движението му привлече вниманието й — Ханк стискаше лявото си рамо, а лицето му бе изкривено от болка.

— Зъбите ти са не по-малко остри от ноктите. Съвсем не е безопасно да се прави любов с теб.

Саманта избухна в смях, а Ханк се намръщи, когато тя продължи да се смее. Значи все пак още веднъж му бе оставила белези, беше го ухапала, и дори не си спомняше.

— Ако бях на твое място, първо бих си спомнил в какво положение се намирам. Не е зле да го сториш, преди да се забавляваш за моя сметка — предупреди я тихо Ханк.

Думите му моментално я отрезвиха.

— Съжалявам. — Саманта докосна леко рамото му. — Искаш ли да се погрижа за раната ти?

— Благодаря ти, но сам ще се погрижа за нея, както направих и с раните, които ми бе причинила преди.

— Щом не искаш помощта ми, какво ще кажеш да ме пуснеш да си легна на моето одеяло?

Ханк изсумтя и се отмести леко встрани, но прехвърли ръка върху нея така, че тя не можеше да стане.

— Ще спиш тук.

— Не ставай смешен, Ханк.

— Говоря сериозно, Сам. Ще споделиш моята завивка. Тя е по-мека в сравнение с твърдата земя.

— Не ме интересува колко е мека — отвърна надменно тя. — Предпочитам да спя върху легло от кактуси, отколкото да съм близо до теб.

— Пет пари не давам какво предпочиташ — въздъхна той. — Искам да спиш до мен и повече няма да обсъждаме този въпрос. Няма да ти позволя да се измъкнеш тихичко, докато спя.

Ханк оправи дрехите си, след това се наведе, за да й помогне да оправи своите. Тя се опита да го спре, тъй като сама искаше да свърши тази работа, но той отмести ръцете й встрани.

— Ти си невъзможен! — изсъска тя и му обърна гръб, веднага след като той свърши.

Ханк покри и двамата със своето одеяло, след което легна до нея, прилепи тялото си до нейното и я прегърна с една ръка.

— Когато си ядосана, приличаш на бижу. Блестиш и хвърляш искри — за мен? Ти си моята скъпоценност.

— Казваш това, за да ме дразниш, нали?

— Да. — Ханк се разсмя. — Доставя ми удоволствие да те предизвиквам. Обаче знаеш ли какво ми доставя още по-голямо удоволствие?

— Не искам да знам! — отвърна студено тя, но само след миг попита. — Какво?

Пръстите му погалиха нежно едното й зърно…

— Доставя ми огромно удоволствие да видя как очите ти блестят от страст, когато…

— О, млъквай, да те вземат дяволите! — Саманта закри уши с ръце, но гласът му продължи да я преследва.

— Следващия път няма да вдигаш толкова шум, чу ли?

Саманта не отговори. Да върви по дяволите! Мислеше за утрешния ден, когато щеше да се намира още по-близо до баща си и по-близо до целта си — да се разправи веднъж завинаги с Ханк Шавез.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Бяха напуснали планината преди шест дни. Биха минал покрай ранчото на Кингсли — ако все още бе ранчото на Кингсли. Доколкото й бе известно, баща й вече го бе продал. Тази мисъл я натъжи много, докато заобикаляха ранчото в източна посока, след което се отправиха към границата.

Очевидно Ханк не бързаше за никъде, защото поддържаха бавен ход. Вечер спираха да лагеруват рано. Загубиха два дни движейки се по този начин. Ханк изобщо не се тревожеше от факта, че може да срещнат някой, който да търси Саманта Кингсли.

Бяха само на един ден езда от нейния дом, кога пристигнаха в малко село. Саманта отдавна се беше отказала от вдървената стойка, която заемаше на седлото, защото отказваше да се облегне на Ханк. Сега го правеше, въпреки това бе изморена. Не познаваше никого в това село, но тук имаше църква, така че хората сигурно бяха почтени. Хрумна й, че би могла да получи помощ. Трябваше само поговори с някой, без Ханк да разбере, затова, когато Ханк спря пред една къща и слезе от коня, надеждата й нарасна. Саманта чакаше отвън с другите, които все още стояха по конете си. Вече се стъмваше и улицата бе тъмна, въпреки че от няколко къщи струеше светлина, а пред църквата, която се намираше малко по-надолу но улицата, бе запален фенер. Селцето представляваше малко село и повечето от хора вече си бяха легнали.

Изминаха двадесет минути, когато Ханк се върна и й помогна да слезе от Ел Рей. Лоренцо и Диего ги последваха в къщата, а Иниго поведе конете към конюшнята. Вътре кръчмата беше малка и лошо осветена. Близо до стълбището до вратата се намираше тезгях, върху който бе запалена една свещ, а в другия край на стаята гореше огън, върху който вреше голям съд с храна. Видя жена с неопределена възраст, която се наведе над огъня и добави още дърва. В помещението имаше само няколко маси. Върху една от тях спеше някакъв мъж с побелели коси, който не се събуди дори при пристигането им.

Когато влязоха, мексиканката, която поддържаше огъня, се обърна и им се усмихна. Настани ги на една маса и съобщи, че яденето скоро ще бъде готово. Диего и Лоренцо седнаха, свалиха шапките си и сложиха седлата и карабините до себе си. Но Ханк поведе Саманта към стълбите, като взе свещта от тезгяха.

Докато се изкачваха по тесните стълби, продължи да държи здраво ръката й.

— Тук ли ще нощувам? — попита тя, преди да достигнат горния етаж.

— Да. Има само две стаи, но сеньора Мехиа любезно ни предостави своята.

— Жената от долния етаж ли?

— Да. Тя сама държи това заведение. Вдовица е.

Значи сеньора Мехиа бе човекът, с когото Саманта можеше да поговори. Но как да изпълни намерението си, като Ханк я заключеше в стаята?

— Няма ли поне да вечерям, преди да ме заключиш?

Ханк се засмя, развеселен от острия й тон.

— Помислих си, че не би имала нищо против да се изкъпеш. След това можеш да дойдеш и да се нахраниш.

Стълбите свършиха и Саманта видя двете стаи. В този момент от едната излезе съвсем младо момче с две празни ведра в ръце.

— Банята е готова. — Ханк благодари на момчето и въведе Саманта в стаята.

Един стар фенер разпръскваше обилна светлина. Ваната беше малка, но от нея се издигаше пара и се усещаше приятен мирис на рози. Саманта се усмихна. Това бе любимият й аромат. На тясното легло бяха сложени чисти дрехи.

— За мен ли са? — Саманта посочи бялата пола и блуза, обшити с фина дантела, и красивият шарф до тях.

— Да.

— Дрехите на сеньорита ли са?

— Не, една нейна приятелка има дъщеря почти с твоите размери. Дрехите са нови. Твои са.

— Ти ли ги купи? — Ханк кимна. — И розовата есенция във водата също е твоя идея, нали? Господи! Потрудил си се доста, докато те чакахме отвън. Ще повикаш ли някой ми помогне да се изкъпя?

— Ще ти помогна с удоволствие.

— Не си прави труда — отвърна остро тя.

Ханк се ухили.

— Тогава, когато свършиш, ще се видим на долния етаж. Той затвори вратата след себе си, оставяйки я.

Саманта изтича до прозореца, за да разбере дали може да избяга оттам, но нямаше стряха, а стаята се намираше доста голяма височина от земята, Не можеше да направи нищо друго, освен да се изкъпе и да се надява, че все още могла да се опита да размени няколко думи насаме със сеньора Мехиа.

След по-малко от час Саманта слезе по стълбите, като чувстваше много по-добре след банята. Беше измила косата си. Обшитите с дантела дрехи й стояха чудесно. Бяха великолепна изработка, вероятно представляваха специален подарък за сеньоритата, за която бяха предназначени. Саманта се надяваше момичето да си купи нещо също толкова хубаво с парите на Ханк.

Но защо той си бе направил целия този труд? Към дрехите имаше и обувки, шарф, с който бе украсила още влажната си коса. Бе ушит от същата фина дантела, с която бяха украсени полата и блузата. Саманта се чувстваше като младо момиче, което отиваше да се срещне със своята любов, но единственият човек, с когото тя щеше да се срещне, бе Ханк.

Той бе в бара заедно със сеньора Мехиа. Другите си бяха отишли. Двамата си говореха край огъня като стари приятели. Ханк също бе сменил дрехите си. Носеше същия черен костюм, който бе облякъл, когато преди толкова време я изведе на вечеря, когато за пръв път я бе целунал. Тогава, когато бе разбрала, че трябва да престане да го използва, за да накара Ейдриън да ревнува. Планът й беше много глупав и ето до какво доведе всичко това!

Ханк се приближи и я хвана за ръка. Поведе я към масата, където гореше висока свещ. Върху масата бяха поставени два прибора, както и бутилка вино и кошничка плодове. Сеньора Мехиа донесе гъста яхния, ориз и хляб.

— Ханк, къде са другите?

— Те вече вечеряха.

Ханк повече не каза нищо. Наля вино и на двамата. Саманта се намръщи. Това положение не й харесваше. Защо той се държеше

толкова официално? И защо беше тази интимна вечеря за двама?

— Нещо не е наред ли, Сам? — Ханк бе забелязал напрежението й.

Въпросите, който искаше да му зададе, само щяха да го развеселят, затова тя упорито замълча.

— Не. Само се чудех защо се чувстваш в безопасност в това село. Достатъчно е само да кажа на някого там, че си ме отвлякъл.

— Тук никой не говори английски — усмихна се той.

— Откъде знаеш?

— Тук познавам всички, Сам… — отвърна той. — Преди години всички живееха в Хасиенда де ла Флорес.

— Това са хората на твоя братовчед? — удиви се Саманта.

— Да. Старците, жените и децата дойдоха да живеят тук, след като старият Дон беше убит, а младите мъже бяха отведени далеч от хасиендата. Онези от тях, които оцеляха през революцията, се върнаха при семействата си по-късно. Но за тях в хасиендата нямаше работа. Баща ти вече бе купил имението, имаше си свои работници и дори свои слуги в къщата. Дори и свещеникът тук служеше на семейство Шавез.

Саманта нямаше какво да отговори. А бе очаквала да намери тук помощ! Нищо чудно, че Ханк се чувстваше в безопасност. Всички тези хора щяха да я намразят, ако узнаеха, че тя е дъщерята на човека, който не искаше да върне земята на сина на техния господар.

Саманта се изчерви, като си помисли какво щеше да се случи, ако бе помолила сеньора Мехиа да й помогне.

— Защо не ме предупреди? — настоя Саманта с горчивина в гласа.

Ханк се престори на изненадан.

— Защо? Не беше нещо, което трябваше да знаеш.

Тя му хвърли продължителен поглед, но не каза нищо. Започна да се храни сърдито, но скоро ядът й мина. След третата си чаша с вино Саманта склони да прекара още една седмица с Ханк, докато достигнат границата. Там вече не можеха да го хванат, но щеше да дойде ден, когато той ще си плати.

— Ела, Сам. Сега ще се поразходим.

Ханк се изправи и й подаде ръка, но Саманта поклати глава.

— Бих предпочела да остана тук и да се напия.

Тя посегна към бутилката с вино, но Ханк я отмести настрани.

— Не. Първо ще се разходим. След като се върнем, можеш да пиеш колкото желаеш.

— Но аз не искам да ходя никъде с теб — отвърна упорито тя.

— Настоявам. А това с достатъчна причина, не е ли така — усмихна се той.

— О!

Тя излезе от кръчмата, без да му позволи да я хване за ръката, но отвън спря, когато се намери в пълна тъмнина. Луната се бе скрила, не се виждаха и звезди. Беше хладно тихо, като пред наближаваща буря, която тази нощ може би щеше да връхлети.

— Оттук, Сам.

Ханк я хвана под ръка и я изведе на улицата. Минаха покрай смесения магазин, който се намираше точно кръчмата, покрай ковача, покрай няколко къщи. Тези сгради хвърляха приглушена светлина в нощта, а най-светло бе в края на улицата, където се издигаше църквата. Пред нея стояха двама мъже и разговаряха. Вратата бе отворен вътре горяха свещи.

Саманта остави Ханк да я води. Главата й бе замаяна виното. Беше й приятно, чувстваше се леко и свободно.

Той вървеше бавно, а тя ситнеше редом до него, силната му ръка я поддържаше. Ханк не казваше нищо.

— На някое определено място ли ме водиш, Ханк?

— Да. В църквата. Ще се омъжиш — каза той на испански! Саманта спря внезапно, втрещена от изненада.

— Да се омъжа? Да се омъжа? За теб?

— Говори по-тихо.

— Нямам намерение да понижавам глас! — изфуча тя, като изтръгна ръката си от неговата. — Ти си луд!

— А пък ти разбираш испански много добре — отвърна спокойно Ханк, а устните му се извиха в лека усмивка.

Саманта затаи дъх.

— Шегуваш се, нали? От всички мръсни номера да погодиш точно този — продължи тя, вбесена. — Да каже такова нещо само за да ме накараш да призная, че говоря испански. Да, говоря испански. А ти си го знаел през цялото време, нали?

— Да.

— И какви значение има това сега?

— Никакво.

— Тогава защо ми погаждаш такива номера?

— Не ти погаждам номера, Сам. Това, което казах е истина. Ще се оженим. Тази вечер. Всъщност сега.

Тя само можеше да го гледа смаяно, сериозният му тон потвърждаваше, че Ханк има предвид точно това.

— Ти… не можеш да го направиш, Ханк.

— Напротив. — После сви рамене.

— Какви обстоятелства го налагат?

— Тези, които ти създаде. На мен това положение ми харесва не повече, отколкото на теб, но ти ме принуди да взема драстични мерки е намеренията си да осуетиш плановете ми.

— Това ли е твоята алтернатива?

— Беше. Бях против. Мислиш ли, че наистина искам да се оженя за фурия като теб? Не, Сам, ние с теб никога не бихме могли да имаме истински брак. Не бихме могли да живеем като другите хора. Единият от нас би убил другия.

— Тогава защо го правиш? — изкрещя тя, но отговорът неочаквано я осени. — Взел си това решение още в планината, нали, когато Лоренцо те нападна. Това твое решение го успокои. Нали? Казал си му, че ще се ожениш за мен.

— Да. Ти почти и ме принуди да вдигна ръка срещу него. Въпреки че обмислих възможността да се оженя за теб и я отхвърлих, после размислих отново. Бракът наистина ще реши проблемите, които ми създаваш. Може и да не ми харесва, но ще спечеля точно поради този брак.

Саманта се вцепени.

— Не забравяш ли нещо? — добави презрително тя. — За да се ожениш за мен, ти трябва моето съгласие.

— Ще го имам.

— Само през трупа ми!

— Не, Сам, през трупа на баща ги. Ако не се ожениш тази вечер, Диего ще препусне към границата и ще го убие.

— Ти… ти си…

— Решен на всичко.

— Копеле! Тираничен дявол!

— Достатъчно! — сряза я Ханк. — Двамата се мразим в еднаква степен, но въпреки това ще се оженим.

— Но това е налудничаво? — запротестира енергично тя. — Мислиш си, че ако си ми съпруг, ще можеш да ме контролираш. Няма ла стане! Няма да живея с теб!

— Не очаквам това от теб, нито пък го искам — отвърна Ханк. — След това ще те върна на баща ти.

Саманта замълча.

— Ще се разведа с теб. Няма да постигнеш нищо.

— Предлагам ти да почакаш месец-два — може да ти хареса да те наричат сеньора.

— В случай, че съм забременяла? Не ме интересува. Пак ще се разведа е теб.

— Тогава вече няма да има значение. — Ханк само рамене.

— Защо?

— Ела. — Ханк не обърна внимание на въпроса й и я хвана за китката. — Чакат ни.

Саманта видя кои бяха тези те. Двамата мъже пред църквата бяха Лоренцо и Диего.

Стигнаха твърде бързо до стълбите пред църквата Саманта се чувстваше така, сякаш я водят на заколение. Лоренцо избягваше погледа й. Саманта предполагаше, че за него изнасилването не бе толкова важно, щом като Ханк женеше за нея. Предполагаше се, че това оправяше всичко.

— Всичко е готово — каза той на Ханк.

— Добре — отвърна спокойно Ханк. — Тогава да свършваме с това.

Да свършват? Да се свършва и после щеше да го забрави каза си Саманта. Бракът й с Ханк Шавез нямаше да доведе до никаква реална промяна в живота й. Насилваха я да омъжи. Нямаше да мисли за себе си като действително омъжена. Веднага щом като се върнеше при баща си, на безопасно разстояние от Ханк, щеше да направи постъпки за развод. Беше толкова просто. Сега нямаше да спори с него.

Церемонията не отне много време. Само няколко минути по-късно един възрастен свещеник й говореше свети думи свързвайки я пред лицето на бога с Енрике Антонио де Вега и Шавез. Саманта дори не слушаше. За нея церемонията означаваше нищо. Трябваше да я

побутнат с лакът, когато дойде ред да говори. И тя го направи — съгласи се. Когато настъпи тишина, разбра, че всичко е приключило.

— Господ да ви благослови — каза свещеникът и Ханк я целуна. Едно кратко, принудително докосване по устните от което почувства хлад.

След това Ханк я изведе от църквата, а свещеника отбеляза каква красива двойка са.

Саманта се опита да си представи изражението свещеника, когато Лоренцо му казва, че те двамата с Ханк се презират. Старият човек нямаше да разбере. Тя самата не разбираше. Чувстваше се изтощена.

Но бе омъжена.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Саманта Шавез. — Името сякаш плахо се изплъзна от устата й. — Сеньора Шавез. — Саманта се намръщи. — Не ми харесва. Омразно име на омразен мъж.

— Ти си пияна, Сам.

— Така е.

Тя се изкикоти и падна на леглото, като широко разтвори ръце. В бутилката, която държеше, бе останало малко вино, което се разля на пода, но Саманта не забеляза. Ханк я гледаше с напрегнат поглед, като клатеше глава, очите му потъмняха и в тях не можеше да се прочете нищо. Това я накара отново да се изкикоти.

Бе я върнал обратно в тази стая, веднага след като си тръгнаха от църквата. Бе очаквала най-лошото, но той просто я беше оставил там. В стаята имаше две бутилки вино и Саманта бързо изпи едната, като се надяваше да удави притеснението си и тревогите си от тази нощ, да удави и това, което все още предстоеше да се случи. Тъкмо бе започнала другата бутилка, когато Ханк се върна.

Саманта затвори очи, като се опита да спре замайването. Когато ги отвори след няколко минути, Ханк бе надвесен над нея. Първо забеляза голите му гърди, след това плъзна поглед по-надолу, но се изчерви и бързо погледна нагоре. Той й се усмихваше, а тя отново затвори очи.

— Хайде, Ханк — промълви тя с надебелял език. — Така или иначе после няма да си спомням.

— Няма да си спомняш какво?

— Че ще ме изнасилиш отново.

— Да те изнасиля? — укори я Ханк, като цъкна с език. — Сега вече сме женени.

— Ха! — засмя се Саманта. — Тази церемония не променя нищо. Не изпитвам по-голямо желание да ме докосваш, отколкото преди.

— Тогава се успокой. Исках само да ти сваля дрехите, за да можеш да спиш спокойно.

— Наистина ли?

Ханк я изправи в седнало положение, а главата й клюмна. Пред очите й всичко се въртеше. Не можеше да спре погледа си на Ханк. Той като че ли се въртеше на всички страни, което й причиняваше още по-голямо замайване.

— Ще се спреш ли най-после на едно място? — настоя тя с раздразнителен глас.

Ханк се усмихна, но не каза нищо. И когато Сам затвори очи, мислите й се избистриха. Знаеше какво става.

Не се самозаблуждаваше обаче. Знаеше, че бе пила. Знаеше, че Ханк я съблича. Почувства хлад, когато я положи отново на леглото. Ханк махна дори бельото й. След това я прегърна, като издърпа завивката изпод нея, и само след миг Саманта почувства топлина, когато Ханк я зави.

Но Саманта не можеше да повярва, че той просто я остави. Все пак бе изпила толкова вино, за да се приготви. Искаше ла бъде толкова пияна, че след това да не си спомня нищо от сватбената си нощ. Напразно ли бе всичко?

Бе тихо, а леглото изобщо не помръдна.

— Ханк? Ханк, къде си? — попита Саманта.

— Тук съм.

Гласът бе съвсем близо до ухото й, тя се обърна, Ханк легнал на възглавницата до нея. Провря ръка под врата придърпа нежно главата й на рамото си. Добре! Знаеше, той лъже. Нямаше да изпусне възможността да я има. Тя бе твърде уязвима.

— Просто свършвай… бързо — промърмори тя. Ханк се засмя.

— Като моя жена, сега заслужаваш моето внимание. Гласът му звучеше така, като че ли той говореше повече на себе си, отколкото на нея. Изминаха няколко секунди преди смисълът на думите му да достигне съзнанието й.

— Нима да ме насилваш?

Ханк тихо се засмя.

— Тъкмо обратното, малко съкровище. Няма никакъв смисъл да консумираме брака си, ако ти по-късно можеш кажеш съвсем

откровено, че това не е станало, защото не спомняш. Ще почакам, докато съм сигурен, че ще си спомниш.

— Не искам да чакам. Моля те, Ханк.

— Най-накрая молиш за любовта ми, Саманта? — Шеговитият му тон я накара да се вцепени, когато осъзна, че наистина го моли. Тя заби нокти в меката част на гърдите му.

— Значи смяташ да изчакаш, докато съм в състояние си спомням?

Ханк не отговори. Саманта бавно отпусна ръка, дишането й стана равномерно.

Ханк въздъхна. Хубавите й гърди, които леко го докосваха отстрани, го възбуждаха. Изпитваше отчаяно желание я люби. Този неразумен брак, причините, които бе изтъкнал, — точно сега не можеше да мисли за тях. Топлото й тяло сгушено до неговото, прогонваше всяка мисъл от главата му и запалваше в него желание, което нямаше да мине, докато не го утоли.

Нямаше да го направи сега, когато Саманта бе толкова упоена от виното. Не така бе мислил, че ще протече първата брачна нощ.

Ханк се наруга сърдито. Бе я оставил след церемонията, за да я накара да се страхува, да чака и да се чуди. Но бе успял да навреди единствено на себе си. Не знаеше, че сеньора Мехиа ще остави вино в стаята им, за да отпразнуват сами началото на брака си. Не знаеше, че щеше да се успокои, че ще промени решението си и ще поиска тази нощ ла бъде специална.

Не се бе върнал в стаята, като искаше да накара Саманта да го пожелае — бе имал намерение да я накара да го желае, както той нея.

Саманта се размърда и прехвърли единия си крак върху този на Ханк. Той изруга, бързо се освободи от прегръдката й и скочи от леглото. Обърна се да я погледне. Тя не се бе събудила. Нямаше представа за мъката, която му причиняваше.

Косата й се разстилаше по възглавницата и Ханк още веднъж се учуди на необикновения й цвят — наситено кестеняв, примесен с червено. Освен това тази чудесна коса беше лъскава като коприна и мека като кадифе. Една къдрица лежеше върху гърдите й, като се повдигаше ритмично в унисон с дишането й. Ханк никога не я бе виждал отпусната спокойно и толкова невероятно красива. Трябваше да стисне здраво ръцете си в юмруци, за да не я докосне.

— Тя ме подлудява? — изруга той, после грабна панталоните ги и излезе от стаята.

Предстоеше му дълга и мъчителна нощ, нямаше да е по-различна от много други нощи, които бе прекарал по подобен начин, откакто бе срещнал Саманта.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

— Сега не е сватбената ни нощ, Ханк — запротестира сънено Саманта — Ти пропусна възможността да го направиш през нощта.

— Какво значение има, че сега е ден?

— Господи! — Саманта се опита безуспешно да отмести ръцете му.

Ханк се засмя. Беше я събудил по този чудесен начин. Тя бе отворила очи, почувствала ръцете му по цялото си тяло. Беше си помислила, че сънува. Усещането бе толкова невероятно приятно. Бе изненадана, когато разбра, че всичко е истина.

— Продължавай тогава — опита се да придаде на гласа възможно повече отегчение. — Знам, че когато си наумиш нещо такова, нищо не може да те спре. Аз се изморих да опитвам.

— Надяваш се да се откажа, като ми демонстрираш безразличие? — попита тихо Ханк.

Погледите им се срещнаха. Саманта леко се намръщи.

— Дали това би имало за теб някакво значение?

Ханк й се усмихна с разбиране.

— Много би искала да е така, нали? Няма смисъл да чудиш. Безразличието ти не може да продължи дълго. Знаеш това не по-зле от мен.

Устните му нежно я погалиха. Няколко секунди по-късно Саманта си мислеше, че ще се разтопи от пламенната целувка. Когато целувката свърши, Саманта призна пред себе си, че искаше удоволствието да продължи. Ханк покри тялото й със своето, гърдите му притиснаха нейните, а устните се насочиха влудяващо бавно към шията й.

Саманта не можеше да се бори срещу страстта. Какъв бе смисълът? Той винаги успяваше по някакъв начин да накара да му отговаря не по-малко страстно. Винаги успяваше да я победи. В края на краищата той бе неин съпруг. Вече бяха женени. Нейният съпруг… съпруг.

Повтаряше си наум тази дума отново и отново, докато Ханк проникна в нея и тя изстена. Обви крака им хълбоците му, посрещайки тласъците му, премаляла от желание.

— Моят съпруг — чу се да казва високо, но едва осъзнаваше какво говори.

След това придърпа главата му по-близо и го ухапа лекичко по ухото.

— Искаше да ме накараш да запомня — прошепна тя, и започна леко да го гали с език по ухото, което го накара да потрепери от удоволствие — Ти също ще помниш, скъпи.

Тя го целуна страстно, което още повече разпали желанието му. Започна да я люби диво и страстно. Тя стигна върха заедно с него. Бяха понесени едновременно от вълната на екстаза, след което страстта започна бавно да отшумя.

Но Ханк още не бе свършил. Той отново я облада диво и страстно както първия път и в същото време с неподправена нежност. Саманта му отвърна, като този път ноктите й не му оставиха белези. Ръцете й го галеха нежно, тъй като най-накрая и тя искаше да достави удоволствие, както и да получи. И Саманта се отдаде на удоволствието, отвръщайки на нежността на Ханк. По-късно щеше да й остане време да се чуди и да си задава въпроси. Той беше удивителен мъж, този красив бандит — нейният съпруг. Саманта заспа с тази мисъл, удовлетворена, преситена. Ханк също заспа с глава на гърдите й.

— Време е да ставаме, Сам. — Ханк я събуди, като я побутна лекичко.

Той вече бе облечен и се обърна да вземе дрехите й. Саманта благодари мислено, че погледът му не бе върху нея, когато си спомни какво се бе случило между тях, и се изчерви, а не искаше той да види смущението й. Господи, Ханк се държеше, като че ли нищо особено не се бе случило. Наистина ли не му придаваше голямо значение?

А тя се чувстваше толкова различна. Не си бе представяла, че Ханк може ла бъде толкова нежен. Този факт хвърляше върху него нова светлина и я караше да изпитна неудобство заради старата си неприязън. Това бе опасно, изключително опасно. Тя трябваше да забрави за любовните ласки, които си бяха дарили, и за изключителното удоволствие. Той очевидно беше забравил.

— Сега ще те отведа при баща ти — заяви накрая той. Ханк й подаде дрехите, с които бе яздила, а Саманта забеляза, че бяха изчистени и изпрани, вероятно от някоя състрадателна душа. Блузата и полата, украсени с дантели — дрехите, с които се бе омъжила — бяха изчезнали. Нямаше обаче намерение да пита какво е станало е тях. Саманта стана от леглото и му обърна гръб.

— Значи така, жениш се за мен, след това ме връщаш на баща ми?

— Да. Поне никога няма да бъдеш стара мома, нали така, скъпа? — засмя се Ханк.

— Стара мома? — извика възмутено тя, като му хвърли сърдит поглед през рамо. — Нямаше начин да остана стара мома!

— Мислиш ли, че твоят Рамон все още би се оженил за теб, дори когато носиш детето на друг мъж? Не са много мъжете, които биха взели употребявана стока, Сам.

— Ти си отвратителен! — зелените й очи заблестяха гневно. Приемаш за сигурно нещо, което няма да се случи. Нямам нужда от теб, за да пазя репутацията си. И можеш да бъдеш сигурен, че няма да ти благодаря за това.

Ханк се усмихна, сивите му очи просто я поглъщаха. Това лице, тези очи, начинът, по който я гледаше… Саманта отново седна на леглото. Господи, какво правеше той с нея.

— Все още не си ми казал истинската причина, поради която се ожени за мен — каза Саманта вече с по-спокоен тон — Няма да повярвам на тези глупости за опазването репутацията ми и избягването на скандал. Защо, Ханк?

— Наистина ли не можеш да се сетиш?

— Щях ли да те питам, ако можех?

До този момент Саманта вече се бе облякла и вдигна поглед точно когато Ханк сви рамене в отговор.

— Може би един ден ще узнаеш.

— Защо не ми кажеш сега? Това няма никакъв смисъл. Не можеш да контролираш живота ми. Връщаш ме на баща ми, а аз се развеждам с теб. Така че какво? Какво постигна с този брак? Той няма да помогне на братовчед ти да задържи моята земя.

— Всъщност ти не искаш да узнаеш, Саманта — отвърна тайнствено Ханк. — Наистина, това ще развали целия ти ден.

— Ти вече ми го развали! — изкрещя тя, като забеляза, той се отдалечава, без ни най-малкото намерение да й обясни. Ханк си отиде, като я остави да кипи от ярост.

— Нахален, отвратителен негодник! Слънцето бе изгряло и другите вече ги чакаха вън пред кръчмата. Там се бяха събрали доста хора, за да се сбогуват с Ханк. Те го наричаха Дон Енрике. Къде беше чувала това име? Звучеше познато, но Саманта не можеше да се сети, къде го бе чувала. Всички тези хора, които така искрено му се радваха, я изненадаха не малко. Саманта стоя неподвижно и сковано, докато Ханк не й предложи ръка, помогна да се качи на Ел Рей. Хората й махнаха за сбогом. Вече знаеха, че тя е жена на Ханк — негова законна жена. Господи, нямаше да издържи дълго, а от ухилени многозначително лица й призляваше. От дълго време не бе чувствала така.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

До Ел Пасо не беше далеч, но въпреки това яздеха усилено. Докато не бяха женени, Ханк изобщо не бързаше, а сега караше да пришпорват безмилостно конете, като че нямаше търпение да се добере до границата и да се отърве Саманта.

Изобщо не й даде възможност да го заговори. Докато яздеха той просто отказваше да отговаря на въпросите й, а когато спряха да лагеруват, Саманта не изпитваше вече никакво желание да разговаря с него.

Ханк не предяви съпружеските си права, не и преди последната нощ, когато направиха лагера си на миля от Рио Гранде и реката Ел Пасо. Това бе мястото, където Ханк смяташе, че Кингсли ще чака дъщеря си.

Тази нощ, още веднъж, Ханк бе изключително нежен любовник. А Саманта, знаейки, че за последен път са заедно, отвърна на нежността му.

Когато на сутринта се събуди, Ханк си беше отишъл. Другите трима все още бяха тук, като че ли нямаха намерение в скоро време да ходят никъде. Саманта бе озадачена. Ханк дори не се бе сбогувал с нея.

Когато Лоренцо й донесе кафе и малко суха храна, тя го помоли да седне до нея, надявайки се той да й обясни. Къде замина Ханк толкова рано? В Ел Пасо.

— Сам? Антонио там ли е? С братовчед си ли трябва да се срещне?

— Антонио?

— Ти дори не познаваш Антонио? Господи, Лоренцо, не знаеш ли защо бях отвлечена?

— Следвах заповеди, заради което ми платиха. Не задавам излишни въпроси.

Саманта бе готова да избухне, но не искаше да се кара с Лоренцо.

— Какво ти каза Ханк, когато тръгна? Остави ли съобщение за мен?

— Да, поръча да ти кажа да чакаш след шест или седем месеца подарък от него.

Саманта се намръщи.

— Какво означава това?

— Ханк каза, че ще разбереш — сви рамене Лоренцо.

Тя наистина разбра и се изчерви. След шест или седем месеца, ако наистина беше бременна, щеше да очаква първото си дете. Дори и след като я напусна, Ханк пак нямаше да й позволи да го забрави.

— Следователно той няма да се върне, искам да кажа, щом като е оставил такова съобщение, той няма намерение да ме види скоро.

— Така е.

— Но кога ще бъда отведена при баща ми? Как ще разбера, ако срещата е уредена?

— Трябва да чакаме тук, Сам. Баща ти ще дойде да те вземе оттук.

— Кога?

Лоренцо отново сви рамене.

— Може би днес. Или утре. Бъди търпелива, малката. Скоро отново ще бъдеш при баща си.

Докато яздеше към Ел Пасо, Ханк се чувстваше доста притеснен. Дали ще успее ла направи така, че срещата им с Кингсли да изглежда случайна? Трябваше да изглежда такава. Щеше да му каже, че идва в Ел Пасо, за да посети своя братовчед. Щеше да се престори на искрено изненадан, че среща Кингсли по тези места.

Господи, беше се захванал с най-голямата хазартна игра в живота си. За съжаление, нещата се развиха по начин, който налагаше да промени плановете си наполовина. Да се срещне с Кингсли за втори път след отвличането беше опасно. У Кингсли можеха да възникнат подозрения, или най-малкото щеше да започне да си задава въпроси. Ханк бе им намерение да изчака по-дълго, поемайки риск Кингсли продаде ранчото на някой друг, преди Ханк да пристигне.

Това бе за предпочитане, отколкото да се появи пред него толкова скоро, след като бе изпратено последното съобщение. Но ето го сега тук. Плановете му се бяха променили — заради Саманта. Що се отнасяше до него съществуваха твърде много „ако“. Тя беше дяволски

умна. Дори сега Ханк не бе напълно сигурен дали с брака си с нея бе осигурил успеха на начинанието си.

Като неин съпруг, Ханк бе придобил правото на пълен контрол върху всичко, което й принадлежеше. Развода нямаше да промени това. Саманта можеше да развали брака, но не можеше да си върне това, което по закон бе станало негово от момента, в който се ожени за нея — най-вече Хасиенда де лас Флорес.

Но Ханк имаше твърдото намерение да получи документ за собственост и да уреди напълно нещата. Всъщност щеше да плати за нещо, което вече бе негово. Въпреки това не искаше земята, като в замяна не предложи нищо. И никога не бе имал такова намерение, Настояваше да си плати собствеността.

Това положение обаче повдигаше един друг въпрос. Предложението му се основаваше на обещанията на Пат и ако последният не ги спазеше, Ханк нямаше да е в състояние да купи земята. Но пък имайки Саманта за жена, не би трябвало да се притеснява толкова, повтаряше си той.

Тогава защо не се радваше на късмета си? Откъде идваха това съжаление, упреците, съмненията? Изпитваше безумното желание да се върне, да отведе Саманта отново в планините, да й отмъсти за цялата болка, която му бе причинила, да забрави за баща й и земята, да накара по някакъв начин Саманта да го обича.

Господи, напълно бе изгубил ума си, щом дори само можеше да си мисли за такава възможност! И всичко беше по нейна вини!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Вече четири дена Саманта се измъчваше от безпокойство. Неизвестността бе по-лоша от всичко. До този момент никой не беше дошъл, а майската жега от ден на ден ставаше все по непоносима. Водата, която носеха от реката, беше топла и имаше отвратителен вкус. Хранителните запаси бяха на привършване, в резултат на което и мъжете започнаха да стават нетърпеливи.

До следобеда на четвъртия ден Саманта бе изморена от чакане, беше мръсна и потна и въпреки че гордостта не й позволяваше да го признае, миришеше не по-добре от въжето, с които бе заобиколена. Бе придобила загар от силното слънце и ако баща й пристигнеше сега, вероятно нямаше да я познае.

— Нещо не е както трябва, Лоренцо. — Саманта го дръпна настрани от останалите, за да могат да поговорят. — Ти каза един или два дни. Защо баща ми не идва?

Но Лоренцо не знаеше повече от нея.

— Може би не е пристигнал в Ел Пасо. Ако някой го търси, щеше ла го е намерил досега.

— Можем само ла чакаме.

— Без храна? — напомни му тя. — Не, настоявам да ме отведеш до града. Там ще разберем какво се е случило.

— Беше ми казано да чакам.

— Завинаги ли? — сопна се тя. — По дяволите, тогава върви само ти. Никой не те познава. Лесно ще откриеш къде е. Писна ми.

Когато Лоренцо отново поклати отрицателно глава, Саманта се изкуши да го удари.

— Защо? — извика отчаяно тя. — Ами ако се е случило нещо с Ханк? Ако не е могъл да уведоми татко, че съм тук? Тогава ще чакаме тук напразно. — Саманта забеляза, че Лоренцо се замисли, и продължи с настоятелен тон. — Няма да бъде трудно да се разбере дали баща ми с продал земята си в Мексико. Трябваше да я продаде, на Антонио

Шавез, братовчеда на Руфино. Трябва само да попиташ. Моля те Лоренцо. Не издържам повече.

Лоренцо отстъпи. Нуждаеха се от храна и той изтъкна тази причина на Диего и Иниго, за да отиде в града.

Докато Лоренцо отсъстваше, Саманта представляваше едно кълбо от нерви, а предчувствието, че й предстоеше чуе лоши новини, не я напускаше. Нещо се бе случило, беше сигурна в това.

Не беше достатъчно, че Саманта бе винаги нащрек, що се отнася до Диего и похотливите усмивки, които й отправяше всеки път, когато му се удаваше възможност. За пръв път бе оставена под негово разпореждане. Фактът, че Иниго беше с тях, не намаляваше безпокойството й. Саманта продължаваше да смята Иниго за страхливец. Ако Диего наумеше да я нападне, той нямаше да й бъде от помощ. Затова облекчението й бе огромно, когато Лоренцо се върна по-късно, малко преди свечеряване. Той обаче бе много разтревожен и Саманта затаи дъх в очакване.

— Тръгваме веднага — каза просто той, след като я гледаше настойчиво в продължение на няколко минути.

— Тръгваме ли? Просто така? — притеснението и тревогата й избиха в гневен пристъп.

— Господи! — възкликна нетърпеливо Лоренцо. — Не бе ли това, което искаше да чуеш?

— Искам да чуя защо баща ми не дойде да ни вземе! Какво е станало с него?

— Нищо — поне аз не знам нищо определено. Бил е в тук, но в момента се намира в ранчото.

— Значи земята не е била продадена? — Искаше й се заплаче. — Значи трябва да остана ваша затворничка?

— Напротив, земята е била продадена, преди два дни. Новият документ за собственост е регистриран в съда.

— Как разбра?

— Успях да намеря чиновника, който написал документа. Той си спомни за сеньор Кингсли — и за новия собственик. Продажбата също е била обявена публично. Предполагам, че баща ти си с мислил, че един от нас ще бъде там и ще узнае за продажбата.

— Но Руфино наистина е бил там — напомня му тя. — Защо не е казал на татко къде да ме намери? Татко е изпълнил своята част от

сделката. Лоренцо, нищо не разбирам.

— Нито пък аз — въздъхна той.

— Не успя ли да намериш Руфино?

— Не — отвърна неохотно Лоренцо.

— Тогава… — Внезапно очите й се разшириха. — Татко не е продал земята на друг, нали? Искам да кажа… О, господи, Ханк ще побеснее, ако някой друг е купил земята, а не братовчед му. Това обяснява…

Не — прекъсна я Лоренцо. — Чиновникът, когото попитвах, много добре си спомняше името на купувача — Антонио Шавез.

— Аз… — Изведнъж безпокойството й прерасна в увереност. — Този кучи син! Направил го е нарочно!

— Кой?

— Ханк! Руфино! — изфуча тя. — Никога не е имал намерение да каже на татко къде се намирам. Не разбираш ли? Направил го е от чиста злоба. Най-вероятно е заминал заедно с братовчед си и сега двамата си умират от смях, защото са ни оставили с татко да чакаме и да се надяваме напразно.

Лоренцо се намръщи и поклати отрицателно глава.

— Не мога да повярвам, че е способен на такова нещо.

— Защо не? — избухна Саманта. — Не го познаваш, колкото аз…

— Но ти си негова жена.

— И какво общо има това? Ханк искаше да се ожени за мен не повече отколкото го исках аз. Трябваше насила да ме накара да се съглася.

— Не е вярно — настоя упорито Лоренцо.

Саманта изгуби търпение.

— Лоренцо, той съвсем не е такъв, за какъвто го мислиш. Може и да е спасял живота ти, но това не променя факта, че е един негодник. Заплаши ла убие баща ми, ако не се омъжа за него. Наистина ли си мислиш, че исках да му стана жена? Наистина ли си мислиш, че бракът оправя всичко, което ми е сторил преди? Ханк получава каквото иска по един или по друг начин. Ето какъв човек е той, Лоренцо.

— Достатъчно! — сопна й се сърдито той.

— И това ли не ти е достатъчно? Все още не ми вярваш, нали? Но Ханк получи каквото искаше и си отиде. Не можеш да отречеш този факт. Трябваше да бъда освободена още преди два дни. Но както виждаш, все още съм тук — както и ти. Заряза те просто така, както направи и с мен — без изобщо да го е грижа!

Очите на Лоренцо се присвиха мрачно.

— Събирай си нещата! Тръгваме!

— Къде?

— Аз ще те отведа при баща ти — отвърна рязко той.

— Ами другите?

— Те ще поемат по своя път. Всичко свърши.

Наистина всичко бе свършило. Отиваше си вкъщи при баща си. Само след няколко часа щеше да бъде с него…

* * *

Едно ведро с вода, плиснато в лицето му, задави Ханк и го върна в съзнание. Това не се случваше за пръв път, но той бе забравил и се опита да изтрие очите си от водата. Но болката избухна в главата му с хиляди огнени стрелички и това го накара да си спомни всичко.

Изобщо не бе в състояние да отвори едното си око, а с другото не виждаше добре поради водата, освен това в окото му лютеше от капките пот, които се бяха стекли в него. Изобщо не смееше да си помисли какво представлява останалата част от лицето му. Почти не можеше да отвори устата си. Челюстта му и от двете страни беше подута резултат на многобройните удари. По устните си имаше засъхнала кръв.

Имаше места, които не бяха засегнати — поне засега, на което беше благодарен. От носа му течеше кръв, но не беше счупен. Все още всичките му зъби бяха на мястото въпреки че цялата устна кухина беше в рани.

Нямаше представа какво е положението с останалата част на тялото му. За две ребра бе сигурен, че са счупени, чувстваше гръдния си кош смазан. Може би поради тази причина чувстваше по същия начин цялото си тяло. Изобщо не усещаше ръцете си, особено

показалеца и средния пръст на дясната ръка, които бяха извивани назад, докато кости започнаха да пукат.

Колко време стоеше завързан така, с въже, впиващо болезнено в китките му, което причиняваше тази безчувственост? Един ден? Сега беше нощ. Това поне можеше види с отвореното си око, макар и неясно. Във вътрешността на старата конюшня горяха фенери, а извън отворената врата беше тъмно. Вратата беше отворена заради неприятна миризма — неговата собствена. Не бяха му давали храна, нито го бяха развързвали, за да се облекчи. Но неудобството на това положение беше най-малкото, което го притесняваше. Ханк не виждаше изход.

Защо обстоятелствата се обърнаха срещу него така изведнъж? Както се бе надявал, на втория ден, откак пристигна в Ел Пасо, бе срещнал Хамилтън Кингсли. Изглежда, той нищо не подозираше и не възрази, когато Ханк му обясни причината за пребиваването си в града. Ханк дори не направи предложение да купи земята. Чакаше Кингсли да го направи. И той го направи. Работата му бе уредена бързо, а документите — подписани още същия следобед.

Вече притежаваше документа за собственост на негово име. Бе го сложил в джоба на сакото си. Земята бе законно негова, но от това изобщо нямаше никаква полза в положението, в което се намираше.

Не преставаше да се пита дали си заслужаваше и бавно стигаше до заключението, че не си заслужаваше. Мъчителите му започнаха да се изморяват от продължителното му упорство, а кой знаеше какво щеше да се случи и по-нататък?

А Кингсли? Дали все още бе там? Този човек го беше измамил. След като Ханк взе документа, бе видял Хамилтън да говори с двама от своите хора и за пръв път почувства несигурност и тревога. Не след дълго същите двама мъже бяха дошли в хотелската му стая. Поканиха го да отиде в ранчото на Кингсли. Когато той отказа, те настояха с насочени към него револвери.

Тъкмо се бе свечерило. Никой не го види как излезе от града, заедно с двамата мъже. Дори не успя да изпрати бележка на Кингсли, за да го уведоми къде се намира дъщеря му.

Но не от това се интересуваше Кингсли, Той бе напълно уверен, че дъщеря му е на път за вкъщи, след като бе изпълнил каквото му бе казано. Не, Кингсли искаше Ел Карнисеро, или бандита, когото

смяташе за Ел Карнисеро. Беше твърдо решен да си отмъсти и бе убеден, или се остави хората му да го убедят, че Ханк би могъл да ги заведе до Ел Карнисеро.

Единственото усещане на Ханк бе, че на никого досега дори през ум не бе минало, че той би могъл да е въпросният Ел Карнисеро. Всеки знаеше, че този мексикански бандит бе нисък и дебел. Мислеха си, че Ханк е един от бандата му.

Ханк не можеше да обвинява Кингсли, че постъпва по този начин Ако бе на негово място, би сторил всичко, което е по силите му, да запази това, което е негово. А старият човек дори не знаеше до какво състояние бяха докарали Ханк неговите главорези. Когато го видя, Кингсли бе отвратен, но Нейт Фиски, единият от мъжете, бе убеден, че постъпват правилно.

— Искате признание, нали? Доказателството, което ще ви върне обратно земята? А Ел Карнисеро? Ако не го хванем, той ще продължи да върши такива безобразия. Този мексиканец е един от тях.

— Ами ако не е? — Кингсли даде израз на съмненията си. — Ами ако казва истината?

Нейт Фиски се засмя.

— Вчера не мислехте така, мистър Кингсли, когато му прехвърлихте земята си. Бяхте сигурен, че той е замесен!

— Оставих се да ме убедите, но…

— Може би ще трябва отново ла ви посоча някои факти — бе казал нетърпеливо Нейт. — Изобщо нямахте тези проблеми, докато този тип не дойде при вас с предложение да купи земята ви. Вие отказахте и изведнъж бандитите започнаха да ви преследват, като настояваха да напуснете Мексико. Когато това не помогна, те отвлякоха дъщеря ви и този приятел отново се появи. Случайност? Може би… Но освен това направихте грешката да му кажете за вашите планове. Тогава бандитите излязоха с друго искане. Или да продадете земята, или да се простите с дъщеря си. И кой толкова удобно и в най-подходящото време се появява в Ел Пасо, все още нетърпелив да купи земята ви? Не говоря празни приказки мистър Кингсли. Шавез или с наел тези бандити, или сами той е един от тях. Каквато и да е истината, той ще ми каже къде да намеря Ел Карнисеро. За това ми плащате. Да си върнете земята чрез едно такова признание, ще ни струва по-скъпо, но предполагам, с удоволствие ще се съгласите. Така ли е?

Хамилтън Кингсли неохотно бе кимнал с глава Не бе казал нищо повече, мълчаливо давайки съгласието си Нейт Фиски да действа както намери за добре. Единственото, на което Ханк можеше да се надява, бе да продължи да настоява че е невинен, и да се моли тези груби мъже накрая да му повярват. Или Кингсли да ги спре, обхванат от съмнение или великодушие. Макар и малко вероятно, Ханк все пак надяваше. Кингсли бе показал, че е чувствителен човек. Вероятно щеше да остане до края, докато приключи всичко.

И дума не можеше да става за бягство. Пазеха го седем груби мъже. Ханк познаваше този тип хора, те търсеха начини да спечелят лесно пари и бяха готови на всичко, дори на убийство, Ханк намрази всеки един от тях. Нейт, който бе разгадал плана на Ханк, и Рос, огромния тексасец, който с един удар на юмрука си му бе счупил две ребра. Имаше още един, наречен Санки, който се смееше, когато извиваше пръстите му, и който продължаваше да настоява, че мъчението е единственият начин да се получи исканото признание.

Ханк не знаеше имената на всички. Трима от главорезите стояха встрани и пазеха, докато другите спяха, като не вземаха участие нито в разпитите, нито в побоищата над него.

Един от тях Ханк мразеше най-много, той се наричаше Камачо. Беше мексиканец, много нисък, с мургаво плоско лице, несъмнено мръсен кучи син. Камачо бе най-лош от всички останали, преструваше се на загрижен, гласът му измамно и лукаво се опитваше да повлияе на Ханк, особено когато изпитваше най-силни болки.

Брадатото му лице отново изникна пред Ханк.

— Буден ли си? Приятелчетата взеха да стават нетърпеливи. Не мога да ти помогна, освен ако не им кажеш каквото искат да знаят.

Ханк се опита да не слуша този измамен глас, но не можеше. Вече беше в състояние да вижда малко по-ясно. Повечето мъже спяха, с изключение на Санки, който клечеше до огъня в средата на хамбара, като държеше над пламъците голям нож с дълга дръжка. Самата мисъл какво можеше да направи с това оръжие, го изпълваше с отчаяние.

— Каква… вина? — успя да проговори Ханк през стиснати зъби.

— Упорито копеле! — изсъска отвратен Камачо. — Нейт започна вече да се ядосва и скоро ще нареди на Санки да се разправи с теб. Защо не си признаеш? Ако старият Кингсли си върне собствеността

чрез твоето признание, това означава повече пари за тези приятелчета. Разбираш ли ме? Те искат още пари. Така че?

Ханк не отговори, вместо това прозвуча дрезгавият глас на Санки.

— Не си ли получи тоя достатъчно, Камачо?

— Не мисля така. — Мексиканецът поклати бавно глава. — Тоя приятел тук излезе много глупав.

— Тогава се отстрани. — Санки се изправи. — Сега е мой ред.

— Почакай, Санки — намеси се Нейт, като пристъпи към него. — Вече ви казах, че не трябва така. Няма да оцелее.

— По дяволите, в източните страни го правят постоянно.

— Мъжете оцеляват — обаче не са повече мъже. — Санки се разсмя с неприличен смях. — Хайде, Нейт, дори няма да се наложи да стигам до края. Гарантирам ти, че ще си изпее всичко, щом това горещо острие докосне кожата му.

— Има и други начини. Старият не го иска мъртъв, а ние трябва да правим каквото каже той, ако искаме да ни плати. Разбираш ли?

— Тогава какво ще кажеш за това?

Ханки извади револвера си и стреля, преди Нейт да може ла го спре. Тялото на Ханк потрепери, когато куршумът се заби в бедрото му. Но той не издаде нито звук. След това болката намаля до тъпо пулсиране и тялото му се отпусна. Ханк чувстваше как то стана все по-тежко и по-тежко, съзнанието му постепенно се изгубваше, започнаха да му се привиждат различни образи. Видя златотърсача от Денвър, надупчен от куршуми, как се влачи бавно по улицата, но оцеля. Видя Саманта с револвер в ръка, готова за стрелби на устните й — триумфираща усмивка. Той обаче нямаше да оцелее, както бе оцелял непознатият от Денвър. Това бе последната му мисъл, преди всички образи да се слеят и да потънат в черната бездна на безсъзнанието.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Преди Лоренцо да успее да спре коня, Саманта скочи и изтича по стълбите на верандата, след което се обърна. Почти бе забравила за Лоренцо.

— Ще почакаш, нали?

— Не мисля така, Сам. Ето, Руфино ме помоли да ти дам това, преди да се разделим.

Саманта хвана вързопа, който Лоренцо хвърли към нея. Дори на слабата светлина успя да види, че това са белите пола и блуза, украсени с дантели, дрехите, с които се бе омъжила. В гърлото й заседна буца. Защо Ханк й оставяше дрехите? За спомен? Проклет да е, защо го правеше?

Е, тя пък нямаше намерение да позволи това да й влияе. Дрехите не предизвикваха у нея сантиментални чувства. Саманта ги пъхна под мишница и направи крачка към Лоренцо.

— Не можеш да си отидеш просто така, Лоренцо. Дай ми възможност да видя баща си, след това ще се върна и ще те изпратя. Преживяхме толкова неща заедно.

Конят му започна да пристъпва нервно, усетил напрежението на ездача.

— За мен не е безопасно тук.

— Глупости? — Възпротиви се тя. — Не си мислиш сериозно, че ще позволя да ти се случи нещо, нали? Ти ме доведе при баща ми и той ще ти е благодарен.

— Не, Сам.

— Много добре, Лоренцо. — Саманта въздъхна и додаде импулсивно: — Знаеш ли, независимо дали си ми помагал или не, твоето присъствие ми е давало кураж. Благодаря ти Лоренцо.

— Сбогом, скъпа. — Прощалните му думи достигнаха до нея като тих шепот.

— Сбогом, Лоренцо. — В продължение на няколко секунди Саманта стоя загледана в отдалечаващата се фигура. Всичко свърши.

Но вместо облекчение, Саманта отново почувства буцата в гърлото си. Но не трябваше да мисли за това сега. Баща й чакаше.

Обърна се и бързо влезе в старата къща. От години не бе идвала тук, но помнеше добре това място. Вътре беше тъмно.

Странно. Не бе очаквала, че къщата ще бъде толкова празна, но пък баща й бе тук съвсем отскоро. Мебелите може да не бяха пристигнали. Саманта се зачуди разсеяно дали баща й имаше и легло, в което да спи през нощта.

Тя приближи до старата му стая, а ехото от стъпките и се чуваше надалеч, изпълвайки празния коридор. Не така си беше представяла завръщането си. Но това нямаше значение. Щом като баща й се събудеше… Вратата на стаята беше леко открехната.

— Татко?

Саманта пристъпи вътре. Стаята бе леко осветена, тъй като лунните лъчи проникнаха през задните прозорци, въпреки че не бяха почиствани от дълго време насам.

Кингсли не бе тук. В стаята имаше само един сандък, одеяло и свещ. Саманта се намръщи и извика отново, като бързо се отправи към съседната стая и отвори рязко вратата. И тази стая бе празна. Сърцето й ускори ритъма си, когато пристъпи и в предната стая. Цялата къща беше празна. А Лоренцо си беше отишъл. Наистина ли бе съвсем сама?

Изведнъж проехтя изстрел и Саманта затисна уста, за да спре ужасения си вик. Вързопът с дрехи падна на пода. Тя затаи дъх, а очите й се разшириха от ужас. Лоренцо? О, Господи, дали това не беше капан? Дали баща й бе застрелял Лоренцо?

Светкавично сграбчи револвера, който Лоренцо й бе върнал, когато прекосяваха реката, изтича към входната врата и рязко я отвори. Впи напрегнат поглед в тъмнината, но напразно. Не можеше да види нищо. Сега луната бе скрита от облаци и Саманта не можеше да види по-далеч от предния двор. Понечи да извика, но в същия момент се отказа. Не можеше да определи откъде бе дошъл изстрелът. И подозрението й просто нямаше логика. Баща й нямаше да постави капан на похитителите й, не и тук. И ако той наистина бе някъде навън, не беше ли време вече да се върне и къщата? Не бе ли чул тропота на коня на Лоренцо?

Саманта не знаеше какво да предприеме, Ранчото бе изоставено, по въпреки това някой бе стрелял. Лоренцо? Но точно тогава долови

тропота на галопиращ кон, който забави крачка, колкото повече приближаваше до ранчото. Скоро настъпи тишина и когато никой не се появи, Саманта изпита желание да изкрещи.

— Добре ли си?

Саманта стреснато отстъпи крачка назад.

— По дяволите, Лоренцо, направо щях да припадна от страх!

— Съжалявам, Сам. Но когато те видях сама на верандата не бях сигурен дали да се приближа.

— Но аз съм съвсем сама, Лоренцо — отвърна тя. — Татко не е тук.

— Затова ли стреля?

— Не аз стрелях. Ти ли го направи?

— Не, Сам. Помислих си, че по този начин ми даваш сигнал да се върна.

— Не. Аз… аз мисля, че е време да претърсим подробно мястото. Ако вярно си спомням, зад къщата имаше конюшня и склад, а по-нататък няколко къщи. — В този момент я осени една мисъл. — Може би татко е в някоя от тези къщи. Възможно е да я смята за по удобна от тази тук, която съвсем празна. Нали ти сам каза, че днес не е бил в града.

— Но той можеше да се върне тук, Сам.

— И все пак там има някой! — отвърна остро тя, но съжали за гневния си тон и продължи по-меко: — Ще дойдеш ли с мен, за да разберем какво става?

Той кимна неохотно.

— Предполагам, че трябва. Но искам да ти кажа, че нямам никакво желание да се срещам с един разгневен баща.

— Винаги можеш да изчезнеш тихичко, щом го открием — предложи тя, като въздъхна облекчено.

— Повярвай ми, така и ще направя.

Саманта заобиколи къщата, а Лоренцо вървеше зад нея. Дворът беше пуст и изоставен и те трябваше да си проправят път през гъсти храсти, за които Саманта не си спомняше да са били тук преди. Преди още да достигнат хамбара, до тях долетяха сърдити гласове. После двама видяха мъж, който ругаеше от конюшнята, която не можеше да се види поради гъсто израсналите дървета и храсти.

Лоренцо сложи ръка на рамото й, за да спре някое необмислено действие, но Саманта рязко се дръпна. Баща й трябваше да бъде в конюшнята. Но нещо не беше наред. Кой и защо спореше? А изстрелът?

Тя достигна отворената врата и спря вцепенена на прага.

Бързо пристъпи отново в тъмнината, като направи знак на Лоренцо да се приближи.

Баща й не беше тук! Това не можеше да бъде вярно. Онзи беден човек, завързан и жестоко измъчван, целият в кръв.

Хамилтън Кингсли не можеше да има нищо общо с това. Никога!

— Там ли е баща ти, Сам? — прошепна Лоренцо.

— Не, не.

— Тогава…

Тя потрепера, когато гласовете отвътре стигнаха ясно до тях.

— Карате се за нищо. Той не е мъртъв. Само припадна.

— Сигурен ли си, Камачо?

— Да. Още диша.

— Виждаш ли, Нейт, казах ти, че не е мъртъв. Но сега знае какво го очаква.

— Затваряй си устата, Сенки! — изръмжа Нейт. — Вече приключих с теб. Ако ми извъртиш още някой такъв номер, сме извън играта.

— Доникъде няма да стигнете, докато не поизплашите малко това копеле — опита се да се защити Санки.

— Достатъчно! — извика дрезгаво Нейт. — Смятай се за късметлия, че старият отиде в града тази вечер и не чу изстрела. Ако беше го чул…

— И какво от това? Не съм го убил? По дяволите! — Нейт му обърна гръб. — Погрижи се за раната, преди да му с изтекла кръвта.

— Аз пък казвам отново да го събудим — намеси се Синки.

— Сега е времето да му покажем, че с нас шега не бива.

— Всички ли са съгласни със Санки?

За няколко мига настъпя тишина, след което се обади Мексиканецът.

— Според мен е по-добре да го оставим да се посъвземе малко. Мъртъв няма да ни каже нищо.

След това се обадиха още няколко гласа.

— Съгласни сме, Нейт. Нека ла починем до сутринта.

— Рос?

— Мисля, че аз самият имам нужда от сън.

— Това решава въпроса.

— И какво ще правим, ако той утре продължи да упорства и не ни каже каквото искаме да знаем? — Санки не искаше да остави нещата така. — Колко време ще трябва да изгубим още?

— Колкото трябва — отвърна остро Нейт в сложи край на спора.

Отвън Лоренцо нетърпеливо се обърна към Саманта.

— Това изобщо не ми харесва — прошепна той. — Какво видя?

— Изглежда, разпитват някого вътре. Видях шест или седем мъже… и този, за когото говореха, вързан да виси между две греди. Никога не съм виждала толкова жестоко бит човек, целият е в синини и освен това са стреляли него. Единият му крак кърви. Със сигурност изпитва ужаси болки!

— А онези мъже, те за баща ти ли работят?

Саманта се обърна към Лоренцо, очите й гневно блестяха.

— Дори не си помисляй, че тази измет работи за баща ми — изсъска тя. — Той никога не би позволил подобно нещо!

— Но те споменаха, че старият е отишъл в града — отбеляза меко Лоренцо.

— Имали са предвид някого другиго, това с всичко — каза тя. — Не и баща ми.

— И все пак са в неговото ранчо — настоя той.

— Не! — отряза го тя сърдито. Ще ти докажа, че не е така.

Лоренцо не успя да я задържи. Тя отново пристъпи към отворената врата и ако някой в този момент погледнеше тази посока, можеше ясно да я види. Но никой не гледаше към нея. Саманта пристъпи колебливо крачка напред. Лоренцо предвидливо бе останал в сянка. Повечето мъжете бяха налягали да спят, но двама от тях стояха до огъня, единият вдигна поглед и я видя. Отначало не каза нищо. На грубото му лице се четеше смаяно изражение. Той просто мълчаливо се взираше в нея, забелязал износените дрехи и револвера в ръката.

— Камачо, ти пръв ще стоиш на пост — каза мъжът на мексиканеца, докато бавно се изправяше на крака. — Събуди ме след няколко часа.

Камачо се ухили, разкривайки изгнили и грозни зъби, които на места липсваха.

— Мисля, че почивката ти може да почака, Нейт — отвърна той, без да сваля поглед от Саманта. — Имаме си компания.

— Какво по… — Нейт изведнъж млъкна, проследявай погледа на Камачо. Очите му се присвиха. — Коя, по дяволите си ти?

— Мисля, че по-подходящо е аз да ви задам този въпрос — отвърна спокойно Саманта.

Мъжете, който биха легнали, се размърдаха и станаха при звука на женския глас. По грубите им лица се появиха похотливи усмивки. Нейт обаче продължаваше да я гледа подозрително.

— Сама ли си, момиче? — попита никой.

— Какво прави тя тук?

— Господ отвърна на молбите ми!

Последва смях.

— Навлезли сте без разрешение в чужда собственост — отбеляза тя студено, — а това, което вършите, е нечестно и отвратително!

Погледът й се насочи към пребития човек, главата му висеше, леко облегната на вдигнатата му ръка. Каква жестокост! Саманта отново се обърна към негодниците. На лицето й бяха изписани презрение и отвращение.

— Да не би тоя да те интересува по някаква причина?

Въпросът я изненада и Саманта се извърна към Нейт и го изгледа презрително.

— Да, интересува ме. Той е човешки същество. Никой не бива да бъде третиран по този начин!

— Може да му е приятелка, Нейт — отбеляза някакъв нисък, дебел бандит. — Може би тя ще ни каже каквото искаме да знаем. Само ми дай няколко минути с нея…

— Да не си посмял да си пъхаш тук носа, Санки! — излая Нейт, който се чувстваше неудобно под презрителния й обвиняващ поглед. — А ти, момиче, обясни ни какво правиш тук.

— Това ранчо принадлежи на баща ми, а аз ви заповядвам да се измитате незабавно оттук.

— Твоят баща? Ти си Саманта Кингсли?

Саманта ахна.

— Познавате баща ми?

Нейт малко се успокои.

— Ние работим за него. Притеснявате се напразно, мадам. Ние не сме незаконно на чужда собственост. Вършим си работата.

— Лъжете!

Тялото на Нейт се напрегна, очите му потъмняха.

— Мога да кажа същото за теб, момиче. Може би Санки е прав и ти може да си от похитителите, дошла тук, за да помогне на този да избяга.

Саманта почувства все едно я удариха силно в слънчевия сплит.

— Похитители? Господи, затова ли е всичката тази врява? Вие… вие…

— Бяхме наети, за да открием бандитите, които отвлякоха дъщерята на Кингсли и го принудиха да продаде земята си на тоя тук.

— Кой е този човек? — Саманта почувства как кръвта се отдръпна от лицето й.

— Нарече се Ен… Ен… о, по дяволите, беше едно от ония дълги испански имена, но последното беше Шавез.

— Антонио!

— Виждаш ли, Нейт, тя наистина го познава!

— Не, не го познавам — Тя бавно поклати глава. Не искаше да погледне отново Антонио — не можеше. Братовчедът на Ханк! — Защо му причинявате всичко това? Не мога повярвам, че баща ми ви е наредил да измъчвате е беззащитен човек!

— Кингсли иска да пипне Ел Карнисеро. Не се интересува как ще го постигнем. Тоя Шавез ще ни отведе при него.

— Не, няма! — отвърна спокойно тя, въпреки че вътрешно кипеше от гняв. — Сега ще го оставите на мира, или ще ви застрелям всичките. Познавам баща си и ви казвам, че няма да се примири с това, което сте направили!

— Чакай…

— Не я слушай, Нейт. Тя изобщо не е дъщерята на Кингсли! Погледни я. Мислиш ли, че неговата дъщеря би изглежда така? Тя е една от тях, заедно с тоя Шавез.

— Пукнат цент не давам коя е тя — обади се един от мъж който бе най-висок и най-едър от всичките. — Не приемам заповеди от никоя жена.

— Виж какво, момиче — продължи Нейт. — По-добре връщай в Ел Пасо и ни остави да си вършим работата. Ако наистина си Саманта Кингсли, точно там ще намериш баща ти да те чака.

— Няма да си тръгна оттук, докато не освободите този човек — отвърна твърдо Саманта. Знаеше, че постъпва много рисковано, за което можеше да съжалява, но просто не можеше да постъпи по друг начин. — Той се нуждае от лекуване. Аз ще го заведа.

— Ще го заведеш, как не! — изкрещя Санки и пристъпи към нея.

Без да се замисля, Саманта стреля в него, след което светкавично насочи оръжието към Нейт. Лицето му бе пребледняло, както и на останалите. Но тя стоеше пред тях спокойна и хладнокръвна. Както ставаше обикновено, мъжете я бяха подценили.

— Сега ще го пуснете ли? — обърна се тя с измамно мек глас към Нейт.

— Тук става дума за страшно много пари. Ти не можеш ни застреляш всичките, момиче.

— Не мога ли?

Сега вече тя се надцени. Изстрелът беше събудил другите двама мъже, които до този момент спяха. Така ставаха шест негодника срещу нея. Не можеше да ги застреля наведнъж. И те знаеха това. А Лоренцо? Дали беше все още отвън?

Саманта започна трескаво да мисли. Мъжете като че ли не се спираха пред нищо и нямаше да се поколебаят да я застрелят. Но можеше ли сега да се откаже? Господи!

Саманта се сепна при възклицанието на Лоренцо.

— Никога не съм се радвала толкова да видя някого, амиго — каза тя, когато той влезе и застана зад нея. — Страхувах се, че си си тръгнал.

Неизвестно защо, но Лоренцо я гледаше с такъв гняв и ярост, че Саманта почувства как по гърба й полазиха тръпки.

— Как можеш да стоиш спокойно, докато той виси толкова безпомощен в ужасни мъки? Не го ли позна?

Саманта бе шокирана от тази неочаквана атака.

— Никога не съм виждала Антонио Шавез. Как бих могла да го позная? Освен това едва ли може да се каже, че съм спокойна.

— Господи! Погледни тук, малката. — Лоренцо разбра грешката си и добави с по-спокоен топ. — Това е Руфино.

Погледът й веднага се насочи към ранения.

— Не! — изкрещя тя. — Черната коса, лицето, което едва можеше да се разпознае. — Не!

Саманта изтича към него, като забрави за всичко друго. Вече не държеше така сигурно оръжието си.

— Не е той!

Но черните дрехи, напоени с кръв, бяха същите, които Ханк бе носил, когато се ожени аз нея.

Тя се приближи до него, без да обръща внимание на стенанието, което идваше от него, нито на бесните удари на сърцето си. Това не е той! Не е той!

Повтаряше си като в транс тези думи, докато, изпълнена със страх, отвори ризата му, за да намери доказателството. Да, белезите по гърците му бяха там. Тя пребледня ужасно и нададе отчаян писък. Белезите едва се виждаха под насинената и подута кожа на гърдите и корема му. Тя се свлече на пода и повърна, а страшната гледка стоеше постоянно пред погледа й, въпреки че бе затворила очи. Ханк! Господи, не! Не!

Саманта стенеше от отчаяние, без да осъзнава какво ставаше около нея. Лоренцо не бе помръднал от мястото си при вратата. Никой не гледаше към Саманта. Лоренцо сам държеше мъжете на разстояние, Във всяка ръка имаше по елин револвер с по шест куршума. Бе готов всеки момент да натисне спусъците. Това вече коренно промени положението на негодниците.

— Какво, по дяволите, й става? — измърмори Рос.

— Говори с него, Камачо — нареди Нейт, без да обръща внимание на Рос. — Ти говориш езика му. Обясни, че имаме работа тук.

— Няма да има никакви обяснения! — отвърна отговори Лоренцо, преди Камачо да успее да си отвори устата. — Ще почакаме, докато се съвземе. После тя ще реши какво нравим.

— Аз пък нямам намерение ла стоя и да играя по свирка на една жена — обади се Рос сприхаво.

— Престани да се заяждаш, Рос — предупреди го Нейт. — Или искаш да свършиш като Санки?

— По дяволите, този не е някаква си побъркана жена, знае много добре, че не може да се противопостави на всички ни.

— Така ли, сеньор? — В гласа на Лоренцо се промъкнаха заплашителни нотки. — Може би ще искате да разберете как мисля аз.

Камачо сграбчи Рос за рамото.

— Успокой се. Този е като мен. Няма да се откаже битката.

— Мислиш, че се страхувам от някакъв си мършав…

— Разбира се, че не — побърза да се съгласи Камачо. — Обаче револверите му са съвсем друго нещо, не мислиш ли?

— Какво искаш от нас? — попита Нейт.

— Искам този човек да бъде освободен — отвърна Лоренцо.

— И после?

Лоренцо разбра тревогата му и се усмихна мрачно.

— После не трябва да се страхувате от мен, сеньор. Шавез е мой приятел, но аз не търся отмъщение.

— Ами тя?

— Това е съвсем различен въпрос.

— Но тя каза, че не го познава — отбеляза Камачо, който хвърли притеснен поглед към Саманта. Тя седеше на пода трепереше. Камачо можеше да се изправи лице в лице с всеки мъж по всяко време, но не знаеше нищо за жените, особено за такива, които държаха оръжие. А тази жена го плашеше, застреляла бе приятеля му, без да й мигне окото. — Да не би е луда?

— Не. И нищо чудно, че не го разпозна, е цялата тази кръв и синините по него. Били сте го до смърт — отвърна студено Лоренцо. — И между другото, сеньор, тя наистина е тази, за която се представя, и наистина познава този мъж — дори добре. Но чувствата й към него… — Лоренцо сви рамене. — Не мога…

— Млъкни, Лоренцо! Говориш твърде много!

Лоренцо се усмихна и се обърна към Саманта, която го гледаше както преди. Усмивката му стана по-широка. Бе се страхувал, че ще трябва сам да се разправя с мъжете, че тя е напълно съсипана. Разбираше, че е по-добре да я държи под напрежение, да подклажда гнева й. По този начин нямаше да загуби отново самообладание. А той знаеше как да го направи.

— Само мислех на глас, Сам — отвърна той с невинна физиономия. — Разбираш, че съм смутен. Казваш, че го мразиш, а в същото време…

— Дявол да те вземе, млъкни! — изкрещя Саманта, като скочи на крака. Лицето й бе пепеляво, очите й блестяха диво. Когато се обърна към мъжете. — Копелета! — изсъска тя. След това, изглежда, отново загуби сили. — Исках това да му се случи. От дълго време го исках.

— Сам, добре ли си? — попита Лоренцо с остър тон.

Тя се обърна към него, а очите й мятаха мълнии, В гнева намираше облекчение и Саманта му се отдаде напълно. Гневът намаляваше малко болката от вината й.

— Просто ги дръж далеч от мен, Лоренцо. Ако някой от тях направи и едно движение да ме спре, застреляй го.

— Нима ще я оставиш да върши каквото си с наумила, Нейт? — обърна се Рос гневно към него.

Саманта се обърна и насочи револвера си към огромния тексасец. Очите му се разшириха и някой подсвирна изненадано, когато видяха бавния й и точен прицел. Но Рос беше разгневен и също извали револвера си. Тя го остави да извади колта от кобура, след което стреля и го изби от ръката му.

— Ако си отвориш още веднъж устата, мистър, това ще бъдат последните думи в живота ти — заяви Саманта с леден тон. — Същото се отнася за всеки един от вас. А ти, сеньор — Тя посочи с револвера си към Камачо, — ти ще ми помагаш.

Той я погледна изненадано.

— Ясно ли е?

Камачо пристъпи предпазливо към нея. Последното нещо, което искаше обаче, бе да се приближи до побъркана жена. Саманта отстъпи назад и нареди на Камачо да развърже Ханк. Държеше го на прицел с револвера си, готова да го застреля веднага, ако направеше на Ханк нещо друго с ножа, освен да пререже въжетата му. Но Камачо просто преряза грубото въже, пое леко тялото на Ханк и го постави внимателно на пода.

— Къде е конят му? — попита настоятелно Саманта.

— Отзад. Ще го доведа.

— Не. Ще останеш тук, където приятелят ми ще те държи под око.

Саманта се отправи към задната част на хамбара, краката й трепереха. Намери Ел Рей все още оседлан и го доведе до мястото,

където лежеше Ханк. Тя го гледаше настойчиво като хипнотизирана от лицето, което не бе могла разпознае.

— Как ще го заведем в града. Сам?

Вдигна очи и срещна въпросителния поглед на Лоренцо.

Въпросът я върна към действителността.

— Не знам. Но нямаме нито превозно средство, нито време за да направим носилка. Ще се наложи да яздите двамата Лоренцо. Ел Рей може да носи и двама ви, ако си в състояние да поддържаш Ханк.

— Ще се справя.

— Ще трябва да го държиш изправен — предупреди го тя. Мисля, че има счупени ребра. И всички тези синини и отоци… Не искам да лежи върху тях, а конят да го тръска.

— Ще се погрижа за това.

— Сигурна съм в това. Аз просто… погледни го, Лоренцо. Саманта започна отново да губи сили и самообладание, едно ридание я задави, но Лоренцо я хвана за ръката и я разтърси.

— Недей, малката. Не се предавай точно сега. Нека първо го отведем оттук. После можеш да се наплачеш.

— Да плача? Няма да плача! — Тя се освободи от хватката му, пое дълбоко дъх и се обърна към Камачо. — Помогни му да го качим на коня. И внимавай! Не искам той да идва съзнание, докато не го заведа на лекар.

Саманта отстъпи встрани, за да може да наблюдава мъжете. Лоренцо и Камачо успяха да качат Ханк на седлото. От него се изтръгна измъчен стон и очите й отново заблестяха от ярост. Пръстите й стиснаха револвера.

— Да тръгваме, Сам.

— Почакай за момент.

— Сам…

— Имам да кажа няколко думи на тези джентълмени — заяви тя с напълно овладян студен глас. — Върви, аз ще настигна.

Лоренцо неохотно подкара Ел Рей. Саманта задържа револвера насочен към мъжете, докато Ел Рей се отдалечаваше. След като конят се бе отдалечил на разстояние, от което едва чуваха тропота на копитата му, отново се обърна към наемниците.

— Само сте си загубили времето тук, но ще се погрижа да ви се плати каквото ви е обещано. — Саманта впи настойчиво поглед в Нейт.

— Само че няма да има награда за Ел Карнисеро. Сама ще се погрижа за това. А сега, считайте се за уволнени. — Изобщо не трепна пред заплашителния поглед на Нейт.

— Но…

— По-добре ме остави да довърша — прекъсна го спокойно тя. — С голямо удоволствие щях да ви убия тази вечер. Вечерта не е свършила, а и аз още не съм си отишла, така че, ако бях на твое място, щях да си държа езика зад зъбите. — Когато Нейт затвори покорно уста, тя продължи. — Сега не ви моля да ми повярвате. Съвсем скоро ще узнаете, че всичко, което казах, е истина. Аз съм Саманта Блекстоун Кингсли, и когато се разправя с баща си, той ще пожелае никога да не е имал дъщеря. Но това не ви засяга.

Тя почака да види как ще бъдат приети думите й. Никой от мъжете не се помръдна, но тя продължи да бъде нащрек. Изглежда, двамата най-опасни главорези бяха обезвредени — Санки, проснат на земята, най-вероятно мъртъв, и Рос, който си мълчеше, но впил в нея убийствен поглед. Познаваше този тип мъже. Той нямаше да предприеме нищо повече. Саманта отново насочи поглед към Нейт.

— Сега отивам в Ел Пасо, ако искате, дори можете да ме последвате. Само стойте далеч от баща ми до утре. Не знам какво ще направя, ако се срещна с него още тази вечер. Ако не изпълните това, което ви кажа, ще наема мъже от същия сой като вас, за да ви проследят и да направят с вас това, което сторихте на… приятеля ми. Сигурно се съмнявате в думите ми, но ви съветвам да не го правите.

Саманта отстъпи назад, излезе от хамбара и се затича към предната част на къщата. Лоренцо я чакаше там със своя кон, бе яхнал Ел Рей, придържайки Ханк на седлото и ред себе си. Лоренцо тихо се бе върнал обратно, за да защити Саманта, ако се наложеше.

Саманта мълчаливо се качи на коня и те се отправиха към Ел Пасо. Дори не се обърна назад, за да разбере дали другите ги следват.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Една свещ, поставена на високата кръгла маса, осветяваше тясното помещение. До стената имаше две дървени пейки, където пациентите чакаха реда си при доктора. Саманта седна на едната пейка, а Лоренцо на другата срещу нея. Бе отказала да използва удобната гостна стая предната част на къщата. Слънцето скоро щеше да изгрее, чакаха в продължение на часове.

Накрая докторът излезе от стаята, застана пред Саманта и изброи всички негови наранявания с най-малки подробности. Ужасена, Саманта стискаше силно пейка като че търсеше подкрепа. Бе се молила да попаднат на добър лекар, а този със сигурност беше такъв. Но тя не можеше понесе повече подробности.

— Докторе, той ще се оправи ли?

— Няма начин да знаем това със сигурност, мис. Зависи дали костите му ще заздравеят както трябва.

Тонът му бе укорителен, като че ли тя се съмняваше способностите му. Беше изморен. Бяха го събудили да погрижи за Ханк, а това беше преди часове.

— Но той ще бъде добре, нали, докторе? Можете ли да кажете само това?

— Твърде рано е да се каже.

— Сеньората иска да знае дали той ще оживее — обади тихо Лоренцо.

Докторът се намръщи.

— Разбира се, че ще оживее. Бил е бит много лошо, но съм виждал и по-тежки случаи.

— Но кракът му? Кървеше обилно, когато идвахме при вас!

— За това не се притеснявайте.

— Сигурен ли сте?

— Вижте, мис, точно сега най-лошото, което може да случи на този млад човек, е да се развие инфекция, която причини отравяне на кръвта, Ако това се случи, може да се наложи да ампутирам крака му.

— Не!

— Казах, че това е най-лошата възможност. Дори и ако това се наложи, той е достатъчно здрав. Ще го преживее, макар че тази възможност е малко вероятна. Раната беше чиста. Затова не мисля, че ще създава повече проблеми. Пръстите му са в по-лошо състояние. Трябвало е да се погрижите за това по-рано.

— Ако трябва да сме искрени, всичко това изобщо трябваше да се случва — отвърна уморено Саманта.

— Да, но… такива неща се случват често. Ето, миналата седмица…

— Докторе, може ли да го видя?

— Точно сега не бих ви посъветвал да ходите при него Той не дойде в съзнание, докато се грижех за раните му, което бе голям късмет. Сега спи спокойно. Дишането му с равномерно. А на този етап почивката и сънят са най-доброто лекарство. Ще можете спокойно да го посетите утре. Предлагам вие също да си починете, мис, или ще се наложи и вие да се подложите на моите грижи.

Саманта въздъхна и кимна в знак на съгласие. Цялото тяло я болеше от умора. Мечтаеше да заспи, за да забрави поне малко за този кошмар. Поне малко.

Лоренцо я придружи до хотела, където преди бе отседнал баща й. Няколко кратки въпроса към човека зад гишето и научиха, че той и сега е тук. Този човек не прояви никаква любезност. Когато Саманта помоли да наеме стая, той й хвърли бърз поглед, след което настоя да му се плати предварително. Но Саманта нямаше пари, нито пък щеше да приеме от Лоренцо.

— Баща ми е отседнал тук. Той ще плати стаята ми.

— Ще трябва обаче да ми докажете това — настоя служителят от хотела. — Ако бъдете добри да почакате до един час, ще бъда щастлив да запитам мистър Кингсли…

— Ще го направиш, друг път! — прекъсна го грубо Саманта.

— Това не с необходимо. Сам — обади се спокойно Лоренцо, като постави няколко банкноти на гишето.

Но Саманта грабна парите и ги пъхна обратно в ръката му.

— Не. Вече два пъти тази нощ се съмняват в моята самоличност. Сама ще платя за стаята си или ще спя на улицата. Между другото, ако

искаш, остани с Ханк, докато се почувства по-добре. Искам, докато си тук, да бъдеш мой гост.

— Ще остана, Сам, защото той е мой приятел. Няма да взема пари за това.

По устните й премина уморена усмивка.

— Това е напълно в твоя стил, амиго, Но ако продължаваш да бъдеш толкова горд, никога няма да забогатееш.

— Виж само кой ми говори за гордост — засмя се той, като й хвърли обратно парите.

Саманта се обърна още веднъж към служителя и извади револвера от кобура.

— Колкото до теб, искам стая, и то веднага.

Младият човек отстъпи назад толкова бързо, че се блъсна в шкафа зад себе си, където висяха ключовете.

— Вземете която поискате! — Човекът бе парализиран от страх, ръцете му трепереха, когато посягаше към ключа.

— Не, глупако — каза Саманта. — Аз ти давам револвера си. Ето. — Тя го хвърли на гишето. — Струва повече, отколкото една нощувка. Ако не си го поискам обратно утре, като не платя или по-късно този ден, можете да ме изхвърлите или да го задържите. Хайде! Ключ!

Той хвана револвера, преди да хвърли ключа към нея, после придоби обидено изражение. Саманта не му обърна внимание. Какво значение имаше какво си мислеше за нея някакъв си лакей?

Лоренцо се сбогува с нея. Нямаше намерение да остане в същия хотел.

— Има и по-евтини места — заяви той, когато тя се възпротиви. — Както сама каза, може и да не забогатея, но и не си позволявам повече, отколкото мога да платя.

Саманта бе твърде изморена, за да спори, и го остави да си тръгне, като обеща да се срещнат по-късно този следобед в къщата на доктора.

Утрото бе вече настъпило. Саманта нае стая на втория етаж. Някъде в този хотел се намираше баща й, най-вероятно спеше. Вече не изпитвате желание да го види. Чувстваше се предадена. Това, разбира се, бе нелогично, тя разглеждащ въпроса само от едната страна.

Всичко, което баща й бе направил, го бе направил за нея. Чувствата й бяха неясни и объркани.

Къде остана тази Саманта Кингсли, която искаше да види Ханк хванат, бичуван и екзекутиран? Трябваше да се радва да го види в това ужасно състояние, но вместо това тя се бе предала, обзета от гняв и отчаяние. Защо този факт разкъсваше? И какво щеше да каже на баща си, знаейки какво бе позволил да се случи?

Саманта се хвърли на леглото, притиснала слепоочията си с длани. Много скоро ще намери отговор. Много скоро.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Саманта току-що бе заспала, когато на вратата се зачука настойчиво. Тя запуши ушите си с ръце, но блъскане продължаваше. Един глас непрекъснато викаше името Познаваше този глас.

— Влез! — извика тя, но баща й не можеше да я чуе от шума, който вдигаше.

Вратата се отвори рязко и Хамилтън Кингсли почти нахлу вътре, облечен в безупречен сив костюм. Изглеждащ чудесно въпреки сенките под очите. Саманта забеляза изненадата, изписана по лицето му, след това удоволствието, че пак е при него, накрая устните му се извиха в усмивка, която почти заличи следите от умората му.

— Изобщо не повярвах, че си ти, Сам. Начинът, по който те описаха… Добре ли си? Искам да кажа…

— Да, разбира се. Не изглеждам ли добре? — Саркастичният й тон порази Хамилтън, той отстъпи крачка назад и я изгледа от глава до пети.

— Всъщност изглеждаш ужасно. Какво са ти направили. Сам? Искам да чуя истината.

— Не смей да променяш въпроса!

— Какво? — смая се Хамилтън.

— Как можа, татко? Как можа да позволиш на онези мъже да го измъчват?

— Него? — Хамилтън отстъпи назад и се намръщи. Изглежда, всичко, което Нейт Фиски му бе казал преди малко, беше истина. Не можеше да повярва.

— Значи наистина познаваш Шавез. — Това не беше въпрос, и продължение на мислите му. — Той е бил един от хората на Ел Карнисеро! Прав бях като мислех така.

— А ако ти кажа, че грешиш?

— Бих се чувствал ужасно виновен. Всъщност наистина се чувствах виновен само като си помислех за възможността той да се окаже напълно невинен. Но вече не, за бога!

Саманта погледна невярващо баща си.

— Мисля, че е по-добре да напуснеш стаята ми, татко!

— Какво?

— Казах, напусни! — Тя постепенно извиси глас. — Не мога да говоря с теб сега. Изморена съм и може да кажа нещо, за което после да съжалявам!

— О, не, не, Саманта. — Хамилтън упорито тръсна глава. — Няма да се измъкнеш така. Ще ми кажеш защо помогна на този човек. Засега освободих хората си, но…

— Твоите хора? — изкрещя тя, а очите й изпускаха мълнии. Саманта даде израз на яростта, която я измъчваше, откакто разбра, че вързаният и измъчван мъж бе Ханк. — Искаш да кажеш, твоите платени убийци! Осъзнаваш ли, че миналата нощ бях в много по-голяма опасност с тези мъже, отколкото през цялото време, когато бях отвлечена? Казах им коя съм, но това за тях нямаше никакво значение. Трябваше да застрелям двама от тях?

— Ти какво?

— О, да не би добрият стар Нейт да е забравил да ти каже това, татко? — попита тя с глас, натежал от сарказъм. — Може би също е забравил да спомене и в какво състояние беше човекът, който си им позволил да измъчват? Това, че си им позволил да вършат такова нещо…

Отвращението в гласа й го шокира.

— Хайде, Сам, никой не е бил измъчван.

— Как наричаш ти това да простреляш един човек, когато е вързан и безпомощен? Да изпочупиш пръстите и ребрата му? Господи, дори не можах да го позная! — извика тя, а очите й се напълниха със сълзи. — Гледах право към него и не знаех кой стои прел мен!

— По дяволите, Саманта, нямах представа, че ще стигнат толкова далеч — възпротиви се Хамилтън.

— Това не е извинение! — изфуча тя. — Изобщо не трябва да го предаваш в ръцете им. Трябваше да знаеш що за хора са тези!

— Добре. — Хамилтън се почувства ужасно неудобно. — Направих грешка. Но Нейт ме уверяваше, че може да накара Шавез да говори! Не разбираш ли, Сам? Трябваше да намери Ел Карнисеро. Трябваше да бъда сигурен, че това няма да случи отново.

— Можеше да почакаш. Аз можех да ти кажа, че Карнисеро няма да ни безпокои повече.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурна?

— Защото няма никакъв Ел Карнисеро.

— Чакай за минутка…

Но Саманта отново нетърпеливо го прекъсна.

— Наистина, има такъв бандит такова име, но истинския Карнисеро дори не е чувал за нас. Ханк само заел името.

— Кой, по дяволите, е Ханк?

— Шавез.

— Антонио?

— Не, братовчед му, Енрике.

— Но това е Антонио, Енрике Антонио де Вега и Шавез човекът, на когото продадох земята си.

— Не, татко…

Саманта изведнъж замълча. Беше чувала и преди това име, но къде? И изведнъж си спомни и пребледня Свещеникът! Това име беше използвал, когато я омъжи за Ханк.

Изведнъж всички парчета от мозайката дойдоха на мястото си. Нямаше никакъв братовчед. Самият Ханк искаше земята! Защо не й беше казал истината? Връщай се в спомените си, разбра защо.

— Доволна съм, че той получи земята, татко.

— Доволна? Не говориш сериозно! — Хамилтън бе поразен.

— Да, така е. О, аз обичам земята и животът там ще ми липсва. Но за Ханк тя значи много повече. Принадлежала е на семейството му. Наистина е била негова.

— Искаш да кажеш, че човекът, на когото продадох земята, в същият, който те отвлече? Предводителят на онези бандити?

— Да.

— Тогава защо, в името на всички светии, му помогна?

— Не знам — отвърна тихо тя.

Той почака тя да продължи, но след като Саманта не го направи, Хамилтън вдигна с отвращение ръце.

— Е, това решава въпроса. Сега вече няма начин той да държи земята, след като можеш ла го идентифицираш.

— Но аз искам той да запази тази земя.

Хамилтън поклати глава.

— Дадох доста пари за…

— Но той ти е платил, нали?

— Всичко, което имам, е подписана официално гаранция, че ще ми плати! — изкрещя Хамилтън.

— Тогава я признай и му дай време да ти се издължи. Очевидно той иска да го направи, макар че нямаше нужда. Изобщо нямаше нужда Ханк да идва тук и да рискува живота си. Земята вече бе негова.

— Преди много време, може би…

— Не, татко. Сега е негова. Той я получи чрез мен. — Саманта забеляза объркването му и неохотно обясни: — Ханк с мой съпруг.

В продължение на няколко дълги мига просто се гледаха един друг, след което Хамилтън просто й обърна гръб и излезе от стаята. Трябваше да го направи, в противен случай щеше да я удари. През всичките тези седмици на притеснения, на поболяване от страх, докато очакваше новини, тя просто се беше омъжила. Омъжила се за човека, който я бе отвлякъл!

Но когато стигна до вратата, той се обърна и я погледна отново. Тя седеше на леглото, с отпуснати рамене, главата й бе наклонена на една страна, а на лицето й имаше израз на пълно униние. Това стопи яда му.

— Защо, Сам? Просто ми кажи защо?

Тя рязко изправи глава.

— Той ме принуди да се омъжа за него.

— Ще го убия! — изръмжа Хамилтън.

— Не татко, не трябва. Ще се разведа с него. Това вече няма значение.

— Но земята ще си остане негова.

— Казах ти, остави това, не искам да предприемам нищо срещу него.

— Какво да направя тогава? Независимо дали ще се разведеш или не, той ще има контрол върху всичко, което придобива чрез този брак.

Изведнъж Саманта започна да се смее. Разбира се. Ето защо се бе оженил за нея. Затова бе казал, че няма да има значение дали тя ще се разведе с него.

— Не намирам нищо смешно, Сам. Този човек трябва бъде нашибан с камшик.

— Да, така си мислех и аз много пъти — призна тя.

— Той напълно заслужава това, което са му сторили Нейт и момчетата — продължи Хамилтън, като изпадаше във в по-голяма ярост.

Тези думи отрезвиха Саманта.

— Не, татко, Ханк не заслужава това — отвърна остро тя. Съжалявам, татко. Изкарвам си върху теб собствените с угризения и вина.

— Какво трябва да означава това?

— Мразех го, мразех го толкова много, че бях готова платя, за да го видя пребит и после убит. Щях да го направя, само…

— Сега ме мразиш, защото аз го направих.

— Не! — извика тя, изпълнена с болка. — Не разбираш ли? Когато видях Ханк в това състояние, сякаш ме разкъсаха на части. Не знам защо. Не мога ла го обясня.

— Какво искаш да ми кажеш. Сам?

— Не знаех, че ще се почувствам по този начин. Самата аз можех да съм виновна за страданието му. Това е, което ме измъчва, татко. Изобщо не ме кара да се чувствам по-добре фактът, че виновната съм не аз, а ти. Почти същото е. Той ще продължава да обвинява мен.

— Значи мислиш, че той ще иска отмъщение?

— Не. Той получи каквото искаше. Трябваше да се плати повече за това, но докторът каза, че ще се оправи. Наистина ще е по-добре да се оправи. — В последните й думи прозвуча заплаха.

— Защо толкова те интересува, Сам? Какво се е случил между вас двамата?

Саманта въздъхна.

— Постоянно воювахме един е друг.

— Каза, че го мразиш. За какво? Заради отвличането ли?

— Съществуваха много причини.

— По дяволите. Сам, трябва ли да ти измъквам думите ченгел от устата?

— Добре, да, той… ме прелъсти — изкрещя тя. — След това се ожени за мен. Но това е само една от причините. Срещнах го, преди да се върна вкъщи. Тогава обичах Ейдриън, или поне си мислех така. Но Ханк ми разкри някои грозни истини за Ейдриън, затова го намразих. Тогава той ме взе и ме люби, защото го бях използвала, за да накарам

Ейдриън да ревнува. Той искрено ме искаше, а аз го използвах. Така че и той ме използва. Въпреки това стрелях но него. И го мразех. — Саманта спря, осъзнала, че думите й са объркани и неясни.

— Какво значение има? Повече не искам отмъщение. Просто искам да забравя всичко. Остави нещата така, татко. Остави Ханк на мира. Той изстрада достатъчно — аз също.

След това Саманта се сви на леглото, като обърна гръб на баща си. Беше напълно изтощена. Не можеше да обясни нищо повече. Щеше да се побърка, ако трябваше да обяснява още — или да мисли — за Ханк, и защо чувствата й към него се промениха толкова много. Защо, по дяволите, защо?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Ханк хвърли картите и се облегна в стола си.

— За тази вечер приключих, а по всяка вероятност, за известно време, също. Не мога да си позволя тези малки удоволствия.

Ханк каза това с усмивка, но все пак Карлос, който бе дошъл с други вакуерос и техните семейства, се почувства неудобно, когато чу своя господар да признава, че е в затруднено положение. Едва ли бе тайна, че нещата вървяха лошо, но и да чуеш дон Енрике да говори за това… Карлос изпи до дъно чашата си с текила и излезе от стаята.

Ханк се пресегна, взе бутилката от масата и отново си напълни чашата.

— Предполагам, си мислиш, че би трябвало да си държа устата, нали?

Лоренцо сви рамене.

— Това не е моя работа.

Бяха останали сами. Само в такива случаи Ханк изоставяше принудеността и преструвките. Лоренцо се усмихна. Започваше да свиква е тези мрачни настроения на приятеля си.

— Мисля да се оттегля — заяви Лоренцо с престорено безгрижен тон. — Когато се държиш по този начин, с теб изобщо не може да се говори.

— По какъв начин? Няма ми нищо.

— Виждаш ли? — продължи Лоренцо. — Дори не можеш да признаеш една проста истина.

— Какво искаш да направя? — въздъхна Ханк. — Да се оплаквам постоянно, че нещата не вървят както бях очаквал? Или да се усмихвам и да се преструвам, че не се провалих напълно?

— Може да ти е от полза да престанеш да мислиш, че се провалил. Но не си. Напротив, спечели, приятелю. Имащ своята хасиенда. Имаш и хората си.

— Да, така е, но нямам средства да им плащам — отвърна Ханк с раздразнение.

— Да си чул поне едно оплакване? Не. Щастливи са да служат, да бъдат отново част от хасиендата, същата, в която са се родили много от тях, където повечето са служили баща ти. Нещата наистина не стоят така, както по времето на баща ти, но все пак са минали сами два месеца, откакто се върна. Два месеца не са чак толкова дълго време, за да смяташ, че си се провалил.

— Но е достатъчно, за да разбера, че усилията ми са безплодни. Кингсли си взе всичко. Не остана дори една мебел, дори една глава добитък, дори един чувал със зърно. Всичките ми пари отидоха, за да купя основните неща, най-необходимите продукти. Получих земята си, но не обмислих следващите си действия.

— Мините работят — напомни му Лоренцо. — А градините ни осигуряват с храна. Никой не гладува.

— Това не е достатъчно. И колко време още мога очаквам от тези хора да живеят с все по-малко, когато те свикнали да живеят много по-добре. Мините наистина работят, но доставят незначително количество метал, и то с цената на убийствен труд, след като Кингсли си взе цялото оборудване. Каквато печалба се получи, тя отива, за да плати за животните и фургоните, които откарват хората мините. Нужно ми е много време, за да мога да купя оборудване, а още по-дълго, за да купя добитък. Междувременно…

— Междувременно нещата вървят трудно, в същото положение е всеки, който започва от нулата. Никой не си е мислил, че ще е по-различно, Ханк. Ти си единствения който не е доволен от това, което си постигнал.

Ханк свърши питието си, а по устните му бавно се плъзна усмивка.

— Защо все пак стоиш в ранчото с мен?

— Нямам какво друга да правя — усмихна му се в отговор Лоренцо.

— Но ти работиш за нищо. И на всичкото отгоре си принуден да ме слушаш как се вайкам заради неприятностите си. Благодарен съм ти за помощта. Просто не разбирам защо ми я даваш. Вече си плати дълга към мен. Не ми дължиш нищо.

— Но тук има една хубава жена, сестрата на Карлос… — При изпълнения със съмнение и недоверие поглед на Ханк, Лоренцо се

предаде. — Добре. Обещах си да остана, докато повече нямаш нужда от мен.

Ханк стисна здраво празната чаша.

— На мен такова обещание не си давал, така че… Предполагам, имаш предвид нея?

Лоренцо кимна утвърдително.

— Няма да ти повярвам, Лоренцо, нито пък на това, което се опита да ми кажеш преди — отвърна студено Ханк. — Ако ми бе казал, че ти е платила да ме шпиониираш, тогава бих ти повярвал.

— Ханк, мен обиждаш с тези думи, а не Саманта — отвърна тихо Лоренцо.

— Знаеш много добре, че не исках да прозвучи така, Просто не мога да повярвам на това, което ми каза за нея.

— Не можеш, или не искаш?

— Познавам я! Тази жена ме мрази и в червата!

— Може би. — Лоренцо кимна в знак на съгласие и добави: — Само че на мен не ми изглежда така.

— Тогава как ще обясниш факта, че тя ме простреля? — попита сърдито Ханк.

— Кога? Онази нощ?

— Да, онази нощ.

Лоренцо поклати глава.

— Когато беше прострелян, Сам изобщо не беше в хамбара. Току-що я бях довел в ранчото.

— Но аз видях…

Ханк млъкна, като се опита отново да си спомни. Той бе видял Саманта с револвер в ръка, а в изпълнените й с ярост изумрудени очи нямаше и капчица милост. Ханк запази този спомен, това бе всъщност последното нещо, което си спомняше, преди да се събуди в къщата на доктора. Дали беше само видение? Бе видял и златотърсача от Денвър, а той определено бе творение на объркано му съзнание.

— Добре, може би наистина съм си въобразил, че тя стреля по мен — отстъпи неохотно Ханк. — Но няма начин да ти повярвам, че тя ти е помогнала да ме измъкнеш оттам.

— Аз бях този, който й помогна. Не бих имал смелостта ла вляза сам в конюшнята.

— Ти си твърде скромен — настоя остро Ханк. — Защо не си признаеш, че си свършил всичко сам?

— Господи, защото не е вярно! — отвърна възбудено Лоренцо. — Ако Сам не беше се изправила срещу онези мъже ти сигурно щеше да си мъртъв, Ханк. Нямахме представа, че са хванали точно теб. Аз нямах причина да се намесвам.

— Но все пак си го направил.

— Защото тя застреля един от тях, а аз влязох, за да й помогна, да видя дали мога да я измъкна оттам. Когато те видях, веднага казах на Сам. Разбираш ли, тя не знаеше, човекът, на когото се опитваше да помогне, си ти.

— Ако ми беше казал това преди, можеше да ти повярвам — отвърна Ханк. — Мога да приема, че Саманта ще помогне някой беден глупак, но на мен не. Предполагам, че е била доволна да ме види завързан и пребит?

— Когато Сам разбра, че това си ти — продължи бързо Лоренцо, тъй като Ханк досега не му бе позволявал да стига дотук, — дори аз не очаквах така да реагира. Тя се свлече в краката ти, като почти изпадна в безсъзнание.

— По дяволите, Лоренцо…

— Не. Този път ще чуеш всичко. Нямам никаква причина да те лъжа, Ханк. Нямам причина да ти казвам нещо различно от това, което се случи в действителност. Откри си признавам, че когато Сам рухна на земята, се изплаших не по-малко, отколкото когато щяха да ме обесят. Тя напълно загуби самообладание, като ме остави сам да държа на прицел всички. Знаех, че сам няма да се справя. Тя ми вдъхна смелост. Веднага обаче забелязах, че те още повече се изплашиха от нас, когато тя се свлече в краката ти, отчаяна и стенеща. Това показа на всички, че означаваш много нея.

— Глупости!

— Само ти казвам какво си помислиха онези негодници, защото същото си помислих и аз. Видяха, че тя бе смела жена, в ръката си държеше револвер, а освен това има основателна причина да ги избие всичките, Един от мъжете, раздразнен от държанието й, извади револвера си, а спокойно стреля и го изби от ръката му. След това вече никой не посмя да протестира. Сам вече бе възвърнала силите и самообладанието си. Заповяда на друг от мъжете да те отвърже и

внимателно да те качи на Ел Рей, когото вече бях яхнал. Тя дори ми нареди да тръгна с теб напред, но разбира се, аз се върнах за нея.

— Добре, Лоренцо, но защо? Защо е постъпила така?

В отговор Лоренцо само сви рамене.

— Не я попитах. Тя е твоя жена. На мен ми изглеждаше нормално да е загрижена за теб. Освен това не е моя работа.

— Това, че се ожених за нея, не променя чувствата й към мен — отвърна Ханк, но Лоренцо не му обърна внимание и продължи.

— Същата нощ Сам чака заедно с мен в продължение на дълги часове, докато докторът се грижеше за раните ти. Тръгна си чак когато той я увери, че ще живееш. След това на следващия ден пак дойде да те види, но ти все така беше в безсъзнание. Сам си отиде, когато ти започна да бълнуваш в съня си.

— Какво казах?

— Едно име — усмихна се Лоренцо. — Името на друга жена.

Ханк се намръщи.

— Говори ли с нея след това?

— Да, но съвсем за кратко.

— Каза ли ти защо не е настояла да ме арестуват?

— Не.

— По дяволите, какво тогава ти е казала?

— Само това, че никой няма да оспорва правото ти върху земята. След това ме накара да обещая, че ще остана с теб.

— Значи е разбрала, че земята с продадена на мен?

— Да.

— В такъв случай разбирам — отвърна тихо Ханк, но в него отново се надигна гняв. — Съжалявала ме е.

Лоренцо запази мълчание.

— Саманта знаеше, че земята е била отнета от семейството ми преди много време. Съчувстваше на „братовчед“ ми, сега изпитва същите чувства към мен. Нямам нужда от съжалението й. По-скоро ще й върна земята, отколкото да й позволя да ме съжалява!

Лоренцо бе искрено изненадан.

— Но какво значение има това сега? Тя тръгна по своя път, а ти по твоя. Нали получи каквото искаше.

— Другото е по-важно.

— Защо?

— Защото така!

Лоренцо остана загледан след Ханк, който просто излетя от стаята. Разбираше много добре откъде идва мрачното настроение и недоволството на приятеля му. Причината не бе в трудностите, които преживяваха в момента, а в Саманта Кингсли Шавез, собствената му жена.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

— Кой, но дяволите, ви позволи да влезете тук? — Хамилтън Кингсли ядосано се надигна иззад бюрото си, а лицето му почервеня от нахлулата в него кръв. — Всъщност, кой ви е пуснал е без значение. Просто се махайте, Шавез. Изчезвайте оттук!

Ханк пропусна тези думи покрай ушите си и се приближи още повече до бюрото на Кингсли.

— Дойдох с определена цел, сеньор.

— Отмъщение? Трябваше да се досетя.

— Не — отвърна остро Ханк. — Не идвам, за да си отмъщавам. Предпочитам изобщо да не си спомням времето, което прекарах тук.

— Тогава защо сте тук? — попита подозрително Кингсли.

— Както сам виждате, възстанових се напълно — отвърна Ханк със спокоен тон. — Освен това съм честен човек. Приемам, че по този начин вие получихте справедливост.

— Дори нещо повече, като се имат предвид и престъпленията, които извършихте. Ако преди знаех това, което знам сега…

— Това няма да ни отведе никъде, сеньор, фактът е, че имахте възможност да наредите да ме арестуват, но не се възползвахте. От това мога да си извадя само едно заключение — че и вие като мен искате да забравите цялата история.

— Това съвсем не е моя заслуга, мистър — отвърна студено Хамилтън. — Ако зависеше от мен, щяхте да гниете в затвора през целия си живот!

— Тогава защо?

— Защото така поиска Сам.

— Защо?

— Един господ знае! — изкрещя Хамилтън. — Какво значение има това за вас? На свобода сте. Получихте каквото искахте.

Ханк се намръщи. И този мъж, подобно на приятеля му Лоренцо, мислеше, че трябва да е доволен. Никой от тях не знаеше колко важно бе за него да разбере защо Саманта бе застанала на негова страна.

— Искате да кажете, сеньор, че позволявате на дъщеря си да наложи своето, без дори да ви даде обяснение? Но това просто не е за вярване.

— О! — Хамилтън направи жест на отвращение с ръка. — Саманта каза, че земята означавала повече за вас, отколкото за нея. Чувствала, че… сте изстрадали достатъчно.

Очите на Ханк се присвиха в тесни цепки.

— Така. Както и подозирах, направила го е от съжаление към мен.

— Съжаление? — разсмя се Хамилтън. — Не познавате дъщеря ми!

— Това е единственото разумно нещо, което чух досега.

— Мислете каквото си искате. Нямам намерение да стоя тук и да споря с вас.

— Тогава ще се срещна със Саманта.

— Не, няма да го направите — отвърна Хамилтън със студен и категоричен тон.

— Тя разведе ли се вече с мен? — Ханк го погледна право в очите.

Хамилтън се отпусна уморено на стола си.

— Не, съжалявам, но ще те разочаровам. Не го е направила.

— Тогава имам право да я видя.

— Не и в моя дом. В случай че все още не ти е ясно, ще ти кажа, че не си добре дошъл тук, Шавез. Кажи за какво си дошъл и се махай оттук.

Върху лицето на Ханк потрепна мускул. Беше изправен пред неразбиваема стена и го знаеше. Бе дошъл сам, не искаше да предизвиква повече враждебност от страна на Кингсли, като демонстрира сила. Защо бе очаквал нещо друго?

— Тук съм, за да изискам обратно гаранцията за плащане, която ви оставих — отвърна сковано Ханк, като остави на бюрото банков чек.

Хамилтън взе чека, на лицето му бе изписано смайване.

— Изобщо не си мислех, че ще се стигне до това. Да не би случайно да си забогатял?

— Точно така.

Хамилтън искаше думите му да прозвучат саркастично, но не се получи така.

— От моите мини? — изсъска той. — Господи! Плащаш ми от моите собствени мини!

— Щеше да е наистина интересна ситуация — ако беше истина — отвърна намръщено Ханк. — Не, сеньор, медните мини не ми посят печалба, изкарват едва колкото да могат да съществуват. Тези пари идват от Колорадо от сребърна мина.

— Голям удар?

— Поне така казва партньорът ми.

— И това ако не е късмет! По дяволите, Шавез, вие като че ли можете да попаднете и в най-затрудненото положение и после да излезете от него чист и невредим. Получавате всичко, наистина всичко, което пожелаете?

— Не е съвсем така, сеньор.

— Така ли? Искате да кажете, че в този свят има и малко справедливост?

Ханк вече едва сдържаше гнева си. Стената, които се издигаше между него и Хамилтън, ставаше все по-здрава и непробиваема.

— Документът ми?

— Разбира се. — Кингсли отвори едно чекмедже, започна да рови бързо из него, намери документа и го хвърли на бюрото към Ханк. — Нямате вече работа тук, Шавез. Засега може да сте женен за дъщеря ми, но това не е брак, който аз одобрявам. Не се връщайте повече.

Ханк погледна настойчиво своя тъст, като размишляваше дали да не продължи да настоява за своето. Отчаяно искаше да види Саманта. Но беше сам. Кингсли можеше много лесно да повика няколко от своите вакуерос, за да се разправят него.

— Тръгвам си, сеньор. Ще предадете ли на Саманта, съм идвал? Че бих искал да поговоря е нея?

— Ще й кажа, но това няма да промени нищо. Тя не иска да ви вижда. — Хамилтън се засмя сухо. — Последния път, когато спомена името ви, бе, за да ви наругае. Не, Шавез, определено няма никакво желание да ви види.

Ханк се обърна и си тръгна, а гневът му продължи расте, докато вървеше е бързи крачки към Ел Рей. Саманта беше някъде тук.

Въпреки това не можеше да я види. Искаше само да поговори с нея. Да не би да си мислеха, че ще я отвлече отново? Господи, тя беше негова жена! Нямаше намерение да се възползва от това положение, но фактът оставаше. И Саманта не бе направила нищо, за да промени това положение, все още не.

Ханк се обърна към възрастния вакуерос, който намираше в конюшнята.

Ханк не искаше да влиза отново тук. Само гледката на това място връщаше отново спомените, болката, гнева. Също така си спомняше думите на Лоренцо за това, което се случило онази нощ. Спомняше си и Саманта, поразително красива и много разгневена. Но тя да му помогне? Да го спаси? Ханк все още не можеше да повярва на това, не и без да знае причината. Трябваше да узнае нещо. Ако продължаваше да си задава въпроси и да се чуди, щеше полудее.

— Конят ви, сеньор.

— Благодаря.

Ханк яхна коня, но не потегли. Огледа се наоколо, по-точно спря погледа си върху къщата. Дали Саманта беше в вътре, или бе излязла да поязди?

Ранчото беше почистено и подредено и изглеждаше така, като че ли Кингсли винаги бе живял тук, Собственото му ранчо бе в също такова добро състояние, откакто Патрик Маклуър му бе донесъл парите. Както Лоренцо винаги казваше, Ханк трябваше да бъде доволен. Бе постигнал целта си. Бе си върнал земята, принадлежала на семейството му, а и ранчото му процъфтяваше, както някога. Но имаше и нещо друго, нещо липсваше. Ханк не се радваше на победата си.

Дори новото му състояние не го радваше.

— Тя няма да се появи неочаквано, сеньор. Само сте си загубили времето, като дойдохте.

Ханк погледна изненадано възрастния мексиканец.

— Какво искаш да кажеш?

— Не дойдохте ли тук, за да видите Сам?

— Дойдох, за да си платя дълга — отвърна студено Ханк. Старият човек само се усмихна разбиращо, което още повече ядоса Ханк.

— Съществуват много начини да се плати едни дълг. Не сте дошли чак до тук, за да свършите само това.

— Кой сте вие?

— Мануел Рамирез. Работя за господаря още преди дъщеря му да се върне да живее с него. Известно ми е всичко, което става в това семейство.

— Тогава знаете къде е Саманта?

— Разбира се. Знам също, че сте неин съпруг, сеньор Шавез.

— Тогава кажи ми, Мануел, съгласен ли си, че един мъж има правото да види жена си?

— Разбира се — отвърна Мануел, но добави многозначително… — Ако тази жена се е омъжила доброволно за мъжа.

Ханк се намръщи.

— По дяволите, само исках да поговоря с нея!

— Защо, сеньор? Вие дори не сте искали да се ожените за нея. Казали сте й, че е свободна да се разведе с вас.

— По дяволите! — изруга Ханк. — Откъде знаете всичко това?

— Сам довери много неща на жена ми и дъщеря ми, докато беше тук, неща, които не е казала дори на самия господар…

Ханк хвърли замислен поглед към стария човек, след което попита тихо:

— Тогава вероятно ще можеш да ми кажеш защо ми е помогнала онази нощ?

Да, знам защо. Но не съм аз човекът, който трябва да ви каже това, сеньор. Не е нещо, което трябва да научите друг, освен от Сам.

— Господи! Но аз не мога да я видя…

Мануел сви рамене, без да каже нищо повече. Изпаднал в ярост, Ханк дръпна юздите и препусна. Но изведнъж си спомни нещо, което му бе казал Рамирез. Ханк спря внезапно коня и се върна в конюшнята. „Докато тя беше тук“, беше казал Рамирез.

— Рамирез! Сам не е тук, нали?

Мануел се усмихна.

— А, значи сте обърнали внимание на това, което ви казах. Помислих си, че не сте ме разбрали.

— Тук ли е?

— Не. Тя не беше щастлива тук. Замина преди няколко месеца. Ако искате да я видите, ще трябва да пътувате доста дълго и доста далеч оттук.

— Къде? — попита нетърпеливо Ханк.

— Там, където е родена.
— Саманта е в Англия? — Ханк бе поразен.
— Да, в Англия, където живее нейният брат.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

— Сам, трябва да побързаш, в противен случай няма успееш да се приготвиш навреме.

— О, остави ме на мира, Лана — измърмори измъчено Саманта, като притисна топлата мокра кърпа към челото си. — Имам ужасно главоболие, освен това мисля, че съм хванала настинка.

— Аз пък си мисля, че просто си намираш извинения защото не искаш да станеш от топлото легло.

— Глупости. Тук е малко студено, не мислиш ли? Но все пак, средата на зимата е. Мисля, че започвам да свиквам със студа.

— Свикнали сте със студа не повече, отколкото аз — отвърна укорително Фройлана. — И ако действително сте настинали, то е, защото настоявате да се разхождате всяка сутрин в парка.

— Имам нужда понякога да излиза от тази къща.

— Когато времето е хубаво, да. Но вече цял месец времето продължава да е ужасно. А колкото до главоболието, нали лежите цял следобед! Невъзможно е да имате главоболие.

— Е, ако допреди малко не ме болеше глава, сега със сигурност ще ме заболи. Честно казано, ти си по-лоша и от майка си. Направи това, направи онова. Ако бях знаела, че ще си толкова нетърпима, щях да те оставя вкъщи.

— И тогава кой щеше да се грижи за вас?

— По дяволите, Лана. Не съм дете! — сряза я Саманта.

— Тогава не се дръжте като дете. И ставайте вече от това легло.

— Не! И не спори повече с мен. Просто измисли някаква причина пред брат ми защо не мога да вечерям с него. — Саманта въздъхна и се отпусна на меката възглавница. — Наистина, Лана, не мога да понеса още веднъж цялото това преобличане само заради една вечеря. Направо ще полудея от цялата тази официалност на Шели. Той би ме накарал да облека и бална рокля за закуска, стига само да си науми, че трябва.

— Забравяш, че това не е проста вечеря, Сам. Тази вечер идва неговата годеница, за да се запознае е теб.

— О, господи! — изстена Саманта. Отхвърли топлите завивки и стана от леглото. — Наистина забравих. Защо не ми каза веднага? Донеси ми роклята, онази от светложълто кадифе и жълтите пантофки. И шал — не забравяй дебел шал! Нямам намерение да седя в онази огромна студена зала и да треперя от студ само за да доставя удоволствие на брат си. О, по дяволите, как можах да забравя?

— Може би си мислила за нещо друго?

Саманта се намръщи, а Фройлана се отправи към гардероба да донесе исканите дрехи.

— Не бях потънала в мечти, Лана, и бих искала най-после ла престанеш да ми натякваш това. Вече почти не си мисля за него.

Мълчанието на Фройлана бе красноречиво доказателство за несъгласието й, но Саманта реши да не спори повече. Беше й омръзнало. Така или иначе всичките й доводи бяха чисто и просто лъжи, а Фройлана не можеше да бъде излъгана толкова лесно. Саманта наистина си мислеше за Ханк, мислеше си през цялото време.

— Тя, изглежда, закъснява? — отбеляза Саманта, когато влезе във всекидневната и намери Шелдън там съвсем сам.

— Така е. Както всички жени, скъпа.

Саманта пропусна забележката покрай ушите си, въпреки че през последния половин час трескаво приготвяше тоалета си, тъй като не искаше да закъснее. Такива забележки биха съвсем в стила на Шелдън. Понякога ставане направо непоносим, беше станал такъв сноб, че Саманта изобщо не бе сигурна дали вече харесва брат си.

Шелдън със сигурност не бе това, което бе очаквала. Тяхната повторна среща бе изненада и за двамата. Шелдън смиташе, че тя е твърде невъздържана, говореше твърде смело, беше твърде много американка за неговия вкус. Тя пък го мислеше за изключително тъп. Шелдън бе станал точно такъв, какъвто бе искала баба им — абсолютен аристократичен сноб. Но той все пак бе неин брат, единственият роднина, който имаше, освен баща си. Сам трябваше да прояви разбиране, знаейки, че такъв го направила баба им. Животът на двамата бе протекъл съвсем различно. Те говореха по различен начин, мислеха различен начин, нямаха абсолютно нищо общо. Изглежда нищо не ги свързваше, освен физическата прилика.

Всъщност Саманта постоянно трябваше да си напомня, че Шелдън е неин брат, защото въпреки седмиците прекарани заедно, за нея той си оставаше един непознат. Той не й зададе никакви въпроси. Всичко, което Шелдън знаеше, бе, че тя бе пожелала да го посети. Саманта бе искала да облекчи душата си, но бързо промени решението си, след като видя пълната му липса на интерес към нея. Той не попита защо бе дошла в Англия, колко време възнамерява да остане, дори защо съпругът й не беше с нея. Саманта изпита облекчение от това, че не се налагаше да говори за Ханк, но бе истински изненадана, че брат й не попита дори един-единствен път как е баща им — не се поинтересува дали е здрав или не!

Саманта предполагаше, че всичко се дължеше на възпитанието му. Беше достатъчно великодушна да придаде на липсата му на интерес друго значение — например благоразумие. Шелдън мислеше, че животът на човека си е негова лична работа — от своя страна той никога не спомена нищо за миналото си. Това, което бе научила за него, бе резултат от собствените й наблюдения.

По този начин Саманта узна за Тереза Паласио, бъдещата съпруга на Шелдън. Той съобщи една сутрин на закуска, че през пролетта ще се жени. До този момент не бе споменал и дума за младото испанско момиче, не и през целия месец откакто Саманта бе пристигнала. Тя се притесняваше как щеше да премине представянето. Искаше да направи добро впечатление, заради брат си.

— Би ли искала малко вино преди вечеря? — попита Шелдън с безизразен глас.

Саманта поклати отрицателно глава, като не спираше се учудва как някоя жена можеше да се влюби в такъв студен и безчувствен човек. Шелдън бе красив. Дори много красив и богат, баба им и дядо им бяха оставили цялото си състояние на него. Но той беше толкова… дяволски скучен. В него нямаше живот, нямаше енергия. Но пък Тереза можеше да е същата като Шелдън.

— Тогава малко чай?

— Ще почакам, докато дойде твоята годеница.

Саманта започна неспокойно ла се движи из стаята. Истината бе, че се чувстваше неудобно, когато бе сама с Шелдън. Не би искала да бъде така. Не трябваше нещата да стоят така между брат и сестра, но за съжаление така беше.

Саманта се опита да си спомни детството им, което бяха прекарали заедно в Блекстоун, но колкото повече си мислеше за това, толкова по-ясно осъзнаваше, че те едва ли някога са били истински заедно, тя, под твърдата ръка на баба си, а Шелдън — възпитаван от цяла дузина учители. Двамата не бяха имали истинско детство и отношенията между тях, вече като възрастни, не можеха да бъдат нормални.

— Novia — каква странна дума — отбеляза Шелдън, като изненада Саманта. — Тереза ме нарича novia. Би искала да науча испански, но не виждам смисъл и двамата ла учим нов език.

— Тя не говори ли добре английски?

— Все още не много добре. — Саманта се усмихна.

— Как тогава стигнахте дотам, че да говорите за женитба? — В момента, в който Саманта зададе въпроса, разбра, че не трябваше да го прави. Шелдън я погледна неодобрително, въпреки че който не го познаваше, нямаше да разбере това. Промяната в израза на лицето му бе съвсем незабележима, но Саманта бе виждала този израз много пъти. Това я караше почти веднага да кипва от гняв. Не можеше да зададе дори един прост, съвсем спонтанен въпрос, без Шелдън да реагира но този начин.

— Няма нужда да ми отговаряш, братко — заяви сковано тя. Предполагам, че и това, както и всичко друго, не е моя работа.

Бледото му лице изведнъж се покри с червенина, от която Саманта остана много доволна. Много искаше да види своя резервиран, безчувствен брат поне веднъж да загуби самообладание просто за да покаже, че и той е човешко същество. Саманта въздъхна. Може би наистина задаваше твърде много въпроси.

— Всъщност, скъпа, наистина имахме нужда от преводач, когато се срещнахме. Жан Мериме се оказа подходящ. Спомняш ли си Жан? Срещна го на състезанията, когато току-що пристигнала, преди…

Саманта избухна в смях, а лицето на Шелдън почервеня още повече. Той не можа да довърши.

— Когато предпочетох да не те придружавам повече в обиколките ти? Това все още те притеснява, нали?

— Саманта, ти сама предпочете да постъпиш така.

— Сама съм предпочела! О, това не ме притеснява, знам колко неудобно те карам да се чувстваш, така че отклонявах поканите ти.

Погледни се! Дори не можеш говориш за това. Съжалявам жена ти, Шелдън, наистина. Сигурно ще я заключиш в стаята, когато…

— Саманта! Наистина прекаляваш!

Тя му се усмихна невинно.

— Не искаш ли да имаш деца?

— Да, разбира се — отвърна той смутено.

— Тогава трябва да предупредя Тереза за твоето отношение. Ще направи добре да запази такава новина за себе си, докато е възможно.

— Боже господи, няма да казваш нищо на Тереза!

В очите й блестяха дяволити пламъчета.

— Тереза ще ми е благодарна за това, не мислиш ли?

— Но не и аз.

— Защо аз те разстройвам толкова, Шелдън? — Саманта стана сериозна. — Изглеждаш много ядосал.

— Не съм ядосан — въздъхна той, като поклати глава. Просто не те разбирам, Саманта.

— И никога не си се опитвал — отвърна тя. — Ако беше направил, ако знаеше поне нещо за мен, щеше да разбере защо се шегувам с теб.

— Но твоята прямота…

— Е част от самата мен. Откакто напуснах Англия, получих свободата да говоря това, което мисля. Нямаш представа каква благословена свобода е това, Шелдън, Но няма да притеснявам твоята novia с това, не се безпокой. Знам как да бъда тактична. Но и не очаквай да възприема твоя мания. Ти си ми брат и ако не мога да бъда откровена с теб… — Саманта млъкна и се усмихна, когато прозвучаха ударите на чукчето на предната врата. — Виждаш ли, твоята novia те спаси от нахалната ти сестра. Ще отида да я доведа.

— Саманта, не…

Но тя излезе от всекидневната в коридора, където срещна икономa на път да отвори.

— Уилкис, аз ще отворя.

— Саманта! — Шелдън я бе последвал. — За бога, Саманта, не е подходящо ти да…

— Глупости! — сряза го тя. — Много по-добре е по този повод да не бъдем толкова официални.

Шелдън не можеше да продължи, без да повиши глас, а той никога не би направил това. Саманта хвърли поглед назад и го видя, застанал на вратата на всекидневната, вдигнал очи към тавана, като че ли казваше: „Какво ще последва след това, господи?“ Саманта се усмихна, напълно доволна от себе си. Не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствала в толкова добро настроение. Шелдън почти бе изгубил самообладание — почти. Само трябваше да бъде малко по-настоятелна, за да го види поне веднъж истински ядосан, преди да си тръгне. Щеше да докаже и на себе си, и на него, че Шелдън с мъж като всички останали.

Почукването прозвуча още веднъж, точно когато тя достигна вратата. Трябваше да покаже на гостенката си колко възпитана и учтива може да бъде.

— Заповядайте… — Поздравът замря на устните й, когато светлината на лампата падна върху мъжа, стоящ на прага. — Лоренцо? — ахна Саманта.

— Сам — промълви просто той.

— О, господи! — засмя се тя. — Какво, за бога, правиш тук?

— Когато ми се предостави възможност да посетя Европа, не можах да откажа — отвърна спокойно той, като свали шапка. Цилиндърът му стоеше твърде странно. Той се усмихна и я огледа от глава до пети. — Както виждам, напълняла си малко. Но ти отива.

Но Саманта не го чу. Накрая бе забелязала каретата и човека, който плащаше на кочияша. Обхваната от паника, тя затръшна вратата, което накара Уилкис и Шелдън да изтичат обезпокоени в коридора.

— Саманта, да не си се побъркала? — изкрещя Шелдън, като се приближи до вратата.

— Това е… не е Тереза.

Преди да успее да каже нещо, на вратата настойчиво се почука.

— Саманта…

— Не! Не отваряй, Шелдън! Ще си тръгнат!

— Но това е абсурдно! Уилкис, виж, моля те, кой е.

— Върви по дяволите, Шелдън! — извика Саманта и се затича бързо към стълбите. — Поне ми дай възможност да напусна първо стаята — извика през рамо. — Не искам да го виждам.

— Кого?

— Съпруга ми!

— Велики боже! — възкликна смаян Шелдън. — Тя затръшна вратата, Уилкис! Можеш ли да си представиш какво ще си помисли бедният човек за нас?

— Не, сър — отвърна сухо Уилкис.

— Пусни го да влезе. Държим го навън на студа.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Не можеш вечно да се криеш тук. Сам.

— Мога и ще го направя.

Но Фройлана поклати упорито глина.

— Брат ти го покани да остане. Все някога ще трябва да се срещнеш с него.

— Не.

— Но неговата novia дойде, а те отлагат вечерята заради теб.

— Иди и им кажи, че могат да вечерят и без мен.

— По дяволите — заяви ядосано Фройлана, като сложи заплашително ръце на хълбоците си. — Искаш съпругът ти ла смята за страхливка, така ли? Посрамваш и себе си, и баща си. Как този сеньор ще обясни всичко това на своята novia.

— Все ще измисли нещо. — Саманта изпусна сърди въздишка. — Е, добре по дяволите! По-добре да отида да срещна с него, отколкото да те слушам цяла нощ! Обаче съжаляваш, че си настояла да сляза, Лана — предупреди Саманта. — Отсъствието ми нямаше да посрами брат ми толкова, колкото присъствието ми. Не мога да стоя в една стая с Ханк и да не се ядосам!

Прислужницата й този път запази мълчание.

Саманта влезе във всекидневната, готова за битка, очакваше я с нетърпение. Но веднага щом погледна Ханк, всичко, което искаше да му каже и което си бе повтаряла безброй пъти, просто се изпари. Дори не осъзнаваше, че всички очи бяха обърнати към нея, нито забеляза облекчението на брат си. Не забеляза и изненадата, изписан но лицето на Тереза. Шелдън не бе предупредил Тереза за състоянието на сестра си. Жан Мериме също бе тук, но Саманта виждаше само Ханк.

Той беше поразително красив, от двете страни косата бе сресана назад и се къдреше на врата му, лицето му сякаш бе току-що избръснато, когато се усмихна, трапчинките отново се появиха, а очите му блестяха по онзи негов специален начин. Беше облечен елегантно официално черно сако и жилетка с цвят на бургундско вино и бяла

копринена риза с диамантени копчета. Хубавите дрехи много му подхождаха.

Чак сега Саманта осъзна как изглежда, когато Ханк спусна поглед към издутия й корем. Саманта каза първото нещо, за което се сети.

— Е, Шелдън, къде е твоята novia?

— Тук.

Саманта се обърна към него, откъсвайки поглед от Ханк. Да, разбира се.

Тя се приближи до Шелдън и поздрави младата испанка, която седеше до него. Саманта бе поразена от красотата й — тъмни, блестящи очи, почти синьо-черна коса, прибрана под къс шарф. Девойката имаше поразително чувствено лице с пълни устни, красиво извити вежди и тесни високи скули.

— Тереза — изчерви се Саманта. — Трябва да ми простите. Не бях виждала съпруга си от дълго време.

— Това е очевидно — отвърна Тереза, след което се обърна към Хуан и премина на испански. — Скъпи, обясни на жената, че още не мога да говоря свободно езика й. Съмнявам се дали някога ще мога да се науча на техния вулгарен английски.

— Искаш да кажа това? — попита а Жан, очевидно смутен.

— Не, скъпи, не…

— Това просто не е необходимо — прекъсна ги Саманта на испански. — С мен няма да имате нужда от преводач, както с брат ми.

Устата на Тереза оформи едно малко „О“, тя пребледня леко, но бързо се съвзе.

— Съжалявам, Саманта. — Не исках да те обидя.

Саманта се усмихна, но в очите й нямаше топлина, когато се обърна към Хуан, когото годеницата на брат й наричаше толкова интимно „скъпи“. Тереза бе красива, но Саманта не я хареса. Зачуди се дали Шелдън в края на краищата е такъв късметлия.

— Не мислете повече за това, Тереза — отвърна Саманта, като успя да запази усмивката на лицето си. — Брат ми спомена, че учите английски. Съветвам ви да се занимавате по-упорито. Добре е да знаеш какво говорят другите — особено ако това се отнася за теб.

Хуан Мериме се размърда притеснено на стола си, а Тереза се приближи повече до Шелдън.

— Съгласна съм.

— Мога ли да помоля да ми се обясни? — обади се Шелдън.

— Разбира се — отвърна Саманта, като му се усмихна с престорена веселост. — Казвах на Тереза, че с нея трябва да се опознаем по-добре. Все пак, казвал си ми толкова малко за нея, Шелдън.

В този момент Уилкис съобщи, че вечерята е готова. Шелдън почти въздъхна от облекчение.

— Да вървим. Хуан, ако обичаш. — Шелдън подаде ръката на Тереза на ниския французин, който я изведе от стаята.

Саманта остана загледана след тях, мислейки си за Жан Мериме. Той бе от онзи тип мъже, които бяха любимци на жените. Напорист и весел, той не се отличаваше с красота, но въпреки това правеше впечатление, може би заради забележителните си сини очи. Още първия път, когато го срещна, Саманта не го хареса и чувствата й не се бях променили. Той бе започнал да я ухажва и след като тя го отблъсна, той просто пред очите и премина на друга жена повтори същата процедура. И да го слуша как си говорят Тереза, като че ли те двамата бяха годениците…

— Какво прави той тук? — попита тя Шелдън, като кимна глава към Жан.

— Жан бе достатъчно любезен да придружи Тереза до тук.

— И ти му се доверяваш и го оставяш сам с нея?

— Разбира се — отвърна възмутено Шелдън. — Той е един от адвокатите ми и освен това много близък приятел, Саманта.

— Близък с кого? — измърмори тя.

— Саманта! — обърна се настоятелно към нея той. — Искам да те помоля да се държиш прилично през останалата част от вечерта. Господи, дори и дума не си разменила със съпруга си.

— Нито пък имам някакво намерение да го правя — отвърна тя толкова спокойно, че той не знаеше какво да отговори.

Шелдън бързо се приближи до Ханк и Лоренцо, които все още стояха в средата на стаята.

— Мистър Шавез, мистър Валарза, ще бъдете ли така добри да се присъедините към нас?

Саманта внимателно наблюдаваше Ханк, докато той се приближаваше, но в походката му нямаше нищо необичайно, не се

забелязваше дори леко накуцване. Изпита вътрешно облекчение от този факт. Но въпреки това му хвърли вледеняващ поглед, след което хвана Лоренцо под ръка и се отдалечи с него.

— И така — усмихна се тя, решена да не мисли за Ханк. — Най-накрая да науча истинското ти име.

— Да, сега съм горд да нося това име.

— Да разбирам ли, че си се отказал от живота на разбойник и бандит? — пошегува се тя. Но странно защо, изпита тъга.

Лоренцо се засмя и кимна утвърдително.

— Сега съм уважаван човек. Съпругът ти е богат и ми плаща много добре.

— Ще ти бъда благодарна да не го споменаваш, ако искаш да продължим разговора си — отвърна остро Саманта.

— О, Сам! — засмя се той. — Не си се променила Повечето жени в твоето положение са спокойни и тихи, но ти си си останала същата малка кавгаджийка. Да ти кажа ли какво направи той, когато му разясних защо хлопна вратата под носа ни?

— И как можа да обясниш? — учуди се тя. — Не можеше да знаеш защо.

— О, знаех, и още как. Не искаше Ханк да те вижда и сегашното ти състояние.

— Глупости! — отвърна тя с престорено спокойствие. — Аз просто не исках да го виждам, това е всичко. — Саманта изчака Лоренцо да продължи, но когато той не го направи, тя настоя. — Е, и какво направи той, когато му каза, че съм надебеляла ката крава?

— Не се изразих по този начин.

— Лоренцо!

— Ханк се разсмя — заяви Лоренцо.

Саманта се вцепени.

— Разбира се, точно в негов стил!

— Ти не разбираш, Сам — побърза да я увери Лоренцо. — Ханк много се радва.

— Разбира се! — изсъска тя. — Ханк бе дяволски уверен, че това ще се случи. Сега може спокойно да злорадства.

— Казвам ти, че е щастлив, че ще става баща — настоя Лоренцо. — Познавам го добре, Сам, много по-добре от теб. Уверявам те, че не греша.

— Не ме интересува какво мислиш ти, Лоренцо. Аз мисля по-различно. Не каза ли той ли очаквам подаръка му след шест или седем месеца? Ти сам ми предаде това съобщение. Е, минаха седем месеца. Защо си мислиш, че дойдох тук? За да не ме намери. Така нямаше да знае. Но той така или иначе дойде — и освен това не те ли предупредих да не ми говориш за него?

Веднага щом влязоха в трапезарията, Саманта пусна ръката на Лоренцо Беше бясна. Значи Ханк се бе смял! Да върви по дяволите!

Саманта бързо зае мястото си, но почти скочи от стола си, когато Ханк седна до нея от дясната й страна. Масата беше огромна, имаше още шест празни места и все пак Ханк седна точно до нея.

За щастие, вечерята беше сервирана точно когато Шелдън зае своето място. Саманта заби поглед в чинията си. Това й даде възможност да се овладее, да се успокои и да помисли защо всъщност бе дошъл Ханк.

Разговорът около масата прекъсна мислите й. Лоренцо, седнал срещу нея, описваше Мексико на Жан Мериме. Това, което привлече вниманието й, бяха думите на брат й към Тереза.

— …и десет години минаха доста бързо. Това е първото посещение.

— Следователно тя не е била тук, когато твоята скъпа abuela е починала?

— Abuela?

— Баба — обясни тя.

— О, не, Саманта не беше тук тогава.

— Жалко. Тя беше такава фина жена, толкова мила.

Саманта едва не се задави. За момент престана да мисли за Ханк, погледна смаяно Тереза Наласио и хвърли въпросителен поглед към брат си.

— Тя за нашата баба ли говори, Шелдън?

— Да. Тереза ми каза, че я е срещнала преди няколко години, много преди да се запознае с мен.

— Тя беше чудесна жена — добави Тереза, като обърна тъмните си очи към Саманта. — Беше истинско удоволствие, че се запознах с нея.

— Хенриета Блекстоун?

— Да.

Меко казано, Саманта бе изненадана, но реши все пак накара Тереза поне да се съмнява.

— Шелдън, трябваше да ми пишеш и да ми кажеш, че баба е омекнала с възрастта. Тогава можеше да се върна по-рано.

Шелдън смутено се изкашля.

— Всъщност, скъпа, тя не омекна, поне аз не забелязах такова нещо. Нито пък тя… разбираш ли…

— Никога не ми прости, че заминах за Америка — добави Саманта, като се усмихна.

— Аз нямаше да го кажа толкова открито — отвърна Шелдън, като й хвърли предупредителен поглед.

— Ти никога не казваш нищо открито.

— Затова ли те лишиха от наследство? — попит многозначително Тереза.

Саманта изпита желание да се изсмее, когато намръщеното лице на брат й се обърна към бъдещата му жена.

— Откъде разбра? — попита Саманта. — Трудно ми е да повярвам, че брат ми е говорил по този въпрос.

— Вашата баба ми говори за вас — обясни Тереза. Не Шелдън.

Саманта се облегна назад, като се вгледа внимателно в малко по-възрастната от нея жена. Трудно можеше да повярва на думите й. Хенриета Блекстоун, мила и чудесна жена? Това описание беше толкова абсурдно, че чак бе смешно. А и баба й да говори за нея с една непозната, когато се бе заклела никога повече да не споменава името й? Но защо би излъгала Тереза?

— Истина е, разбира се, че бях лишена от наследство — призна Саманта, без да променя тон. — Баба ми и аз не се разбирахме. Тя ме лиши от наследство, когато избрах да живея с баща си, а не да остана при нея. Това е нещо, за което никога не съм съжалявала.

— Тогава не съжаляваш и за загубата си?

— Това за мен няма значение Баща ми не е беден, Тереза. Имам всичко, което пожелая.

— Освен това Саманта си има и богат съпруг — добави неочаквано Жан.

Саманта се обърна към Ханк и видя как той сви рамене.

— Богатството на съпруги ми няма нищо общо, монсеньор Мериме. — Погледът на Саманта изразяваше студено презрение. —

Искрено вярвам, че повдигането на този въпрос е проява на лош вкус.

— Извинявай, Саманта — обади се Тереза, но наглата й усмивка не говореше за разкаяние. — Безпокоях се, че завиждаш на твоя брат за наследството му. Не е хубаво да има завист в едно семейство.

Саманта бе толкова смаяна, че просто не намери думи ла отговори. А бе очаквала самата тя да посрами брат си с прекалената си откровеност и откритост! Шелдън само гледаше втрещен Тереза, устните му бяха плътно стиснати, а в очите му се четеше ярост. Саманта си помисли, че брат й сигурно полага неимоверни усилия да не избухне.

— Загрижеността ти за чувствата на сестра ми е… трогателна, Тереза — обади се Шелдън, след като за няколко секунди настъпи неловка тишина. — Но нямаше нужда да се притесняваш. Първото й дете получава половината от имението Блекстоун.

— Какво? — В гласа на Тереза явно се долавяше безпокойство.

Саманта я погледна остро. Жан Мариме също изглеждаше разтревожен.

— Не разбирам, Шелдън — обади се Жан. — Завещанието на баба ти, нали аз го подписах. Там не се споменаваше…

— Не, не се споменаваше — сряза го сухо Шелдън. — Но нямаше никаква причина да знаеш за завещанието на дядо, което не си подписал. А той не беше толкова упорит като жена си. Не можеше да понесе факта, че внучката му е напълно обезнаследена, така че в своето завещание е помислил за нейните деца. Баба ми никога не узна за това.

Саманта едва потисна усмивката си, като изпита желание да изръкопляска на брат си. Съвсем спокойно бе съобщил тези факти и по този начин бе дал воля на гнева си. Сега спокоен и въздържан както винаги. Как го правеше? Може би трябваше да се научи на хладнокръвие от брат си.

Трябваше да е много ядосана, че не знаеше от по-рано това, но не беше. Но все пак не можеше да устои на желанието да подразни малко Шеллън.

— Това да не е някоя от твоите малки шегички, които обичаш да разкриваш в последния момент, Шелдън? — попит тя с невинен тон. — Изненадана съм, че съобщи тези факт преди да се роди първото ми дете, до раждането има още много време.

Закачката й успя. Саманта получи недоволен поглед от брат си, но не му обърна внимание. Насочи цялото си внимание към храната пред себе си.

— Защо ядоса брат си?

Толкова пъти в мечтите си бе чувала този дълбок глас. Но Саманта дори не го погледна. Вътрешно обаче застана нащрек.

— Това не е твоя работа.

— Погледни ме, малката — проговори на испански много тихо Ханк, толкова близо, че топлият му дъх погали ухото й.

Саманта не можеше да понесе това. Изправи се сковано, извини се по всички правила на етикета и напусна стаята. Поради състоянието си можеше да се оттегли рано, без да задават въпроси. Нямате да понесе още дори една думичка, произнесена от онзи дълбок, убедителен глас. Не можеш да говори е него, все още не. Искаше да го удари, да му разкрещи — да го целуне. Проклет да е!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Ханк отвори вратата на спалнята, без да почука, и в мига съжали за намерението си да влезе по този начин. Тя се събличаше и му хвърли убийствен поглед. Момичето, което й помагаше, бързо смъкна нощницата й надолу и отстъпи крачка назад е широко отворени от страх очи.

— Прощавай, Сам — каза кротко Ханк. Разбира се, Саманта не можеше да приеме извинението му.

— Да ти простя? След като влезе тук без покана, знаейки, че не си добро дошъл? Как смееш?

— Бих казал, че имам всяко право да вляза в спалнята на жена си — отвърна студено Ханк и Саманта си пое стреснато дъх.

— Ако се нахвърлиш пак върху мен, за да упражняваш съпружеските си права, ще се разведа с теб толкова бързо, че няма да разбереш изобщо какво те е сполетяло!

— Това ли е твоят съпруг? — ахна Фройлана, като привлече вниманието на разгневената Саманта върху себе си.

— Не се преструвай, че не си го виждала по-рано, Лана, когато брат ми го покани да остане. Самата, ти ми каза какво се е случило.

— Но аз не виждах, Сам. Стоях на горната площадка на стълбището. Само успях да чуя какво говореха. По дяволите! — възкликна възхитена Фройлана. — Как можеш да се сърдиш на толкова красив мъж!

Ханк се разсмя, а Саманта се вбеси още повече.

— Ако го намираш толкова неустоим, Лана, можеш да го вземеш със себе си, когато излезеш оттук. Само го отведи по-бързо от стаята ми!

— С удоволствие бих го направила — отвърна безсрамно момичето. — Но си мисля, че той иска единствено теб!

— Ти си невъзможна! Махайте се и двамата! — изкрещя Саманта. — Бързо!

— Тръгвай си, мила — обърна се Ханк към Фройлана. — Искам да остана за малко насаме с нея.

— Да не си посмяла, Лана! — извика Саманта, но момичето погледна първо нея, после Ханк, след това се усмихна и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Саманта имаше желание да изкрещи, да хвърли нещо, но размисли и реши, че е по-добре да запази самообладание. Хвърли му гневен поглед и забеляза, че сивите му очи се смееха.

— Сигурно си мислиш, че е много забавно да спечелиш толкова бързо симпатиите на тази жена.

— Като имам предвид, че никога не съм имал такъв късмет с теб, да, забавно беше.

Очите й гневно блестяха.

— Добре, тогава можеш просто да се обърнеш и да я последваш!

— Първо ще поговорим.

— Не, няма! Знам много добре какво имаш да кажеш, нямам намерение да те слушам. Първо ще се разпищя. Тук не са планините, Ханк. Все някой ще дойде.

— Ще направиш сцена?

— Да — отвърна студено тя. — Преживях достатъчно. Ще наредя да те изхвърлят, защото нямам намерение да стоя и да те слушам как злорадстваш.

— Да злорадствам ли?

— Спести ми този твой невинен поглед — продължи тя със саркастичен тон. — Дойде тук, за да ми кажеш „Нали така казвах, че ще стане.“ Ето, казах го вместо теб. Сега ще си тръгнеш ли?

Ханк само поклати глава.

— Помниш твърде много неща от миналото. Трябва забравиш тези неприятни моменти, както се опитах да направя аз.

— Да забравя! — очите й се разшириха от удивление. — Спомням си всичко… всичко, Ханк!

— Бих искал да не го правиш. — Ханк въздъхна дълбоко. — Самина, надявах се, че ще бъде различно. Не дойдох тук заради това, което предполагаш. Искам да ти задам един въпрос.

Саманта го погледна скептично, но той изглеждаше толкова искрен, а в държанието му имаше неприкрита тъга.

— Какъв въпрос?

— Искам да знам защо не потърси отмъщението, както се бе заклела. Имаше тази възможност.

Саманта го гледаше смаяно и не можеше да повярва на ушите си.

— И ти измина целия път дотук само за да ме попиташ това?

— Да.

— Не мога да повярвам.

— Попитай Лоренцо тогава. Той ще ти каже колко време ме измъчва този въпрос Не е в твоя стил да се отказваш толкова лесно — продължи той. — Съжаляваше ли ме?

— Да те съжалявам? — засмя се тя. — Как така да те съжалявам? Ти получи всичко, което искаше, и сега си богат.

— Можеше да накараш да ме арестуват и да ме хвърлят затвора — продължи Ханк. — Можеше да ме оставиш в ръцете на наемниците на баща ти онази нощ. Вместо това си ме отвела на лекар. Зае моята страна срещу баща си. Защо?

Тя му обърна гръб, защото не можеше да стои с лице към него и да отговори на въпросите му, същите, на които не посмяла да си отговори честно дори пред себе си.

— Бях изморена, Ханк — изморена да се боря, да се ядосвам. Чувствах, че и двамата изстрадахме достатъчно.

— Наистина ли? — Гласът му прозвуча по-близо. Саманта се обърна към него. Близостта му я караше да се чувства слаба, да си спомня неща, които мислеше, че е забравила.

— Отговорих на въпросите ти — заяви тя колкото бе възможно по-хладно. — Сега можеш да се върнеш в Мексико и да ме оставиш на мира.

Очите му я гледаха нежно, все едно я милваха, след това погледът му се премести на корема й.

— Не. Ще остана известно време, поне докато се роди малкото.

Саманта придоби каменно изражение.

— Не си добре дошъл тук.

— Но брат ти вече ми каза обратното — усмихна се Ханк. — Той е по-щедър от теб.

— Само защото не знае нищо за истинските ни отношения — отвърна тя разгорещено. — Ти си ми съпруг само по име. Ако се опитваш да промениш това…

— Чакай, Сам. Сега защо ми се противиш? Каза, че си изморена да се бориш, а си готова да покажеш ноктите си в момента, в който ме видиш.

Не можеше да срещне настойчивия му поглед.

— Заради причината, поради която си тук.

— Но аз вече ти казах, че грешиш — напомни й той. — Исках да получа отговори. Обаче не съм съвсем сигурен, че съм получил всичките.

— Разбира се, че ги получи.

— Тогава защо, ако и двамата сме изстрадали достатъчно, правиш срещата ни толкова трудна?

Саманта бе готова да се разплаче, Той беше прав, разбира се. Тя се държеше неразумно и сама не знаеше защо. Бременността ли бе причината да се държи по този начин? О, не би искала той да я види така!

— Не трябваше да се срещаме отново, Ханк — каза тя, като се опитваше да звучи спокойно. — Никога не съм очаквала да те видя отново, Дойдох в Англия, за да не те видя пак.

Ханк извърна поглед настрани.

— Все още ли ме мразиш толкова?

Гласът му достигна до нея като тих шепот.

Саманта се сепна. Мразеше ли го? През последните месеци толкова много си бе мислила за него. Но, странно, никога не си бе мислила с омраза за него.

— Аз… не съм съвсем сигурна какво изпилим. Просто не мога да бъда с теб сега, когато съм… когато изглеждам… О, просто си върви. Ханк.

Саманта извърна поглед, но той я хвана за раменете и я принуди да го погледне.

— Какво има. Сам? — попита тихо той. — Притесняваш с от мен, че те виждам в това състояние ли?

— Съвсем не!

Ханк се усмихна.

— Лъжеш, скъпа. Притесняваш се. Но няма причина за това. Не осъзнаваш ли колко си красива?

Тялото й се напрегна.

— Ще си тръгнеш ли най-после?

— О, виждам, че си упорита както винаги — въздъхна той. — Ще си тръгна. Сам. Ще напусна тази къща, щом моето присъствие те разстройва толкова много. Ще оставя адреса си на брат ти, в случай че се нуждаеш от мен. Но преди да си тръгна, ще направя това, което желаех да направя още момента, в който те видях тази вечер.

Преди Саманта да осъзнае какво става, Ханк я прегърна нежно и я целуна. Устните му имаха вкуса на вино, удоволствие, което не бе изпитвала отдавна. Властта, която имаше над нея, когато бе в прегръдките му, не си бе отишла. Нищо не се бе променило. Саманта би забравила всичко друго, освен целувката му. Тя бе някакво чудо, магия.

Целувката продължи дълго, но накрая Ханк с въздишка се отдели от Саманта. Погледът, който я изпиваше, бе пълен с копнеж. Въпреки това, верен на думата си, той се обърна си тръгна.

Саманта се взираше с удивление в затворената врата. Въпреки че бе минало толкова време, той все още можеш да я накара да трепери, останала без дъх. Защо? Защо това се случваше само с него?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Саманта цялата бе плувнала в пот.

— Докторът идва ли? — едва успя да попита тя, като опитваше напразно да потисне усилващата се болка.

— Да, да, тръгнал е насам — увери я Фройлана, като добави още дърва към буйния огън.

Родилните болки бяха започнали този следобед. Най-напред те не й направиха впечатление. През изминалия ден бе чувствала хиляди малки неудобства, така че тъпата болка не й се стори нещо важно. Но Фройлана бе забелязала как по лицето на Саманта от време на време преминава сянка. Без съмнение, от болка. И без всяко съмнение, времето беше дошло.

Легнала в леглото си, Саманта искаше да крещи или да ругае. Никога не си бе помисляла, че ще бъде толкова лошо. Бяха й казали, че е болезнено, но че си струва всяка минута от болката. Ха! Кой й бе разправял такива глупости? Лана? Какво знаеше Лана? Тя никога не бе изпитвала това.

— Да не би да се готвиш да ме опечеш на този огън? — изкрещя тя.

— Спокойно, Сам.

— Бих искала да те видя теб спокойна на мое място — отвърна Саманта.

— Искаш да те чуят на долния етаж ли?

— Кой?

— Твоят брат и…

Саманта започна да стене. След като болезненият пристъп отшумя, тя погледна изпитателно приятелката си.

— И?

— Казах ли „И“? Боже, къде ми е умът? — отвърна неопределено тя.

Саманта не настоя, беше твърде изтощена, за да се интересува кой друг бе на долния етаж. Може би Тереза. Тя често ги посещаваше.

Всъщност от онази нощ, преди близо два месеца, когато Ханк толкова ненадейно се върна в живота й.

Саманта никога не попита Шелдън за адреса му, който Ханк му бе дал, нито пък Шелдън бе споменал нещо за това, нито пък нещо друго, свързано с посещението на Ханк. Саманта си мислеше, че той сигурно иска да забрави тази нощ.

Сега щеше да роди детето на Ханк. Не беше честно едно отмъщение да стигне толкова далеч. Саманта захапа долната си устна, когато болката отново се върна.

— Кога ще свърши това, Лана? — попита отчаяно Саманта. Наистина, не издържам повече.

— Ти се бориш с болката — смъмри я нежно Фройлана. — Трябва да се отпуснеш.

— О, сигурно. Хубав съвет — когато не си ти тази, която ражда. А и докторът още не е пристигнал. Сигурно ще закъснее.

— Тревожиш се напразно — заяви Фройлана — Има много време. Докторът ще бъде тук много преди да се роди бебето.

— О, господи! — изстена Саманта. — Това е последното нещо, което трябваше да чуя. Много време! Няма да издържа толкова дълго. Няма начин да оживея, Ще умра!

— Сама утежняваш положението си, Сам. Не се противи на болката. Това е първото ти дете. Естествено, че сега изпитваш най-големи болки. Въпреки това ще забравиш, следващото ще се роди по-лесно.

— Следващото!?! Да имам още едно дете? Никога! — Саманта се отпусна назад на възглавницата. Не знаеше кое е по-лошо: това, което изпитваше сега, или чувството, което изпита, когато за пръв път отиде да живее в тексаското ранчо на баща си. Първото нещо, което намери, бяха сватбените й дрехи, оставени на леглото в новата й стая Този ден бе почувствала такава ужасяваща празнота, а това бе само началото.

О, всичките вакуероси бяха дошли заедно със семействата си, като носеха почти всичко от мексиканското ранчо. Скоро старата къща бе подредена, дворовете — почистени, и тук имаше обширни равнини, подходящи за езда, и планини далечината. Беше почти същото, както беше в предишния дом, но тя мразеше мястото заради онази нощ. Конюшнята постоянно й напомняше за това. Чувстваше се самотна, нещастна, преследвана от спомени. Не бе сигурна какво иска от

живота. Старите й забавления изобщо не я задоволяваха, а бъдещето изглеждаше безнадеждно. Беше нещастна и не знаеше защо.

Но когато разбра, че е бременна, отново възвърна енергията си, като отново намрази Ханк. Той бе искал да създаде дете и бе успял. Саманта бе извън себе си от гняв. Но в същото време почувства и облекчение. Така имаш извинение да напусне това място. От спомените й се струваше, че ще полудее. Можеше също така да напусне страната, така Ханк нямаше да научи за бебето.

Беше си мислила, че ще се почувства по-добре, след като замине, но се беше излъгала. Започна да мисли за детето за това, че ще трябва да го отгледа сама, и отново с почувства нещастна. Обичта, която започваше да изпитва към детето, малко й помагаше. Както и Шелдън, за когото винаги си задаваше въпроси. Опитваше се да разбере защо той предизвикваше у нея такъв гняв. И после пристигна Ханк.

Болката стана толкова непоносима, че Саманта започна да крещи. Точно тогава пристигна докторът, но това вече не я интересуваше. Ханк трябваше да бъде тук. Той бе отговорен за всичко това. Но не, тя не го искаше, не искаше той знае колко много страда. Не, не искаше.

Шелдън бе обещал да го уведоми, когато времето наближи, и Ханк бе повече от доволен, когато съобщението пристигна. Докато пътуваше по лондонските улици, го обзе прекрасно настроение. Лоренцо също дойде с него, но Ханк не чу и дума от това, което приятелят му казваше, Саманта раждаше детето му. Нейното дете. Тяхното дете.

Само миг, след като пристигна, чу писъци от горния етаж от което му призля. С чаша в ръка, Ханк седна в най-далечния ъгъл на всекидневната, колкото бе възможно по-далеч от затворената врата. Като разбъркваше леда в чашата си, заглушаваше поне малко звуците, които идваха от горния етаж, но от време на време кръвта се отдръпваше от лицето му. Допиваше третото си питие, като мислеше с тревога какво ставаше горе.

— Не би трябвало да стоите тук. Ханк — отбеляза Шелдън, след като поредният писък замря и настъпи необичайна тишина. — Нито пък аз. — Той бе единственият, който кръстосваше нервно стаята. — Боже господи, човече, това не е място за мъже!

Ханк хвърли поглед към Шелдън и изминаха няколко секунди, преди да отговори.

— Значи няма да ме изхвърлиш?

— Разбира се, че не.

— Тогава ще остана.

— Бастунът ми е тук. Защо да не…? — Шелдън опита да направи предложение за разходка.

— Не.

Наблюдавайки двамата мъже, Лоренцо поклати глава.

— Той с прав, Ханк. Ти не трябва да стоиш тук. Излез за малко.

— Мястото ми е близо до нея — отвърна Ханк.

— Тя не знае, че си тук — отвърна настойчиво Лоренцо. — Не можеш да й помогнеш.

— Остави ме, Лоренцо. Тук е, където искам да… — В този миг долетя писък, много по-силен от предишните, и чашата на Ханк се изплъзна от ръката му. — Исусе! Тя умира. Аз я убих.

— Глупости! — обади се Лоренцо. Ханк се обърна светкавично към него.

— Можеш ли да ми се закълнеш, че тя няма да умре? Можеш ли?

— О, господи! — намеси се Шелдън. — Не мога да понеса това положение повече. Това е изключително неправилно и непристойно и… направо ме кара да губя разсъдък. Останете, щом трябва. Аз ще изляза.

Шелдън грабна палтото си и се запъти към вратата. Но когато стигна до коридора до тях достигна бебешки плач, заедно с възклицанието на Фройлана.

— Момче е!

Шелдън се върна във всекидневната, на устните му играеше лека усмивка.

— Имам си племенник.

Но Ханк бе вече скочил от стопа си. Профуча покрай Шелдън, изтича по стълбите и отвори вратата на спалнята на Саманта. От горещата вода се вдигаше пара и в стаята беше непоносимо. Фройлана се опита да се възпротиви на присъствието на Ханк, но докторът кимна в знак на съгласие и тя се върна, за да измие бебето.

— Вие ли сте съпругът?

Ханк не чу въпроса, тъй като бе впил поглед в огромното легло, където не можеше да вили лицето на Саманта.

— Тя добре ли е?

— Искате ли да видите детето? — попита го Фройлана, в гласа й имаше гордост.

Но Ханк не й обърна внимание.

— Тя добре ли е? — попита той още по-настойчиво.

— Защо не попиташ мен? — попита тихо Саманта.

Ханк се приближи до леглото. Саманта едва можеше държи очите си отворени, но успя да го погледне подозрително, преди да ги затвори. Никога не я бе виждал толкова изтощена.

— Сам?

— Какво правиш тук? — попита тя с дрезгав глас.

— Накарах брат ти да ми обещае, че ще изпрати да ме повикат — обясни бързо Ханк. — Сам, не можеш да отречеш правото ми да бъда тук.

— Напротив, мога. Ти не ме искаше, забрави ли? За теб нямаше значение дали ще се разведа с теб или не. Така че защо си тук?

Ханк се вцепени, но отвърна:

— Заради детето, разбира се.

— Разбира се — отвърна тя.

— Не искам да воювам с теб, Сам — въздъхна той. — Господи, помислих си, че умираш.

— Не беше приятно, но всички жени, които имат деца, са минали през това. Аз… дори… не си спомням…

Очите й отново се затвориха, гласът й замря. Ханк просто стоеше там и я гледаше, не му се искаше да се отдалечи дори на инч от леглото. Саманта Блекстоун Кингсли Шавез, неговата жена, майката на сина му, жената, която го караше да полудява от желание. Тази жена винаги го удивляваше с гордостта, смелостта, силния характер и страстта си. Ако истински го мразеше, ако постоянно го мразеше, нямаше да се чувства толкова объркан. Но в моменти на страст тя му показваше какво можеше да бъде между тях. Би било по-добре да не знаеше. В такъв случай никога нямаше да приеме, че я обича. Защото дори когато я мразеше, той я обичаше.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Каретата с четирите коня се движеше из парка с умерена скорост. Хладният въздух, нощен мирис на пролет, влизаше през прозорците със спуснати завеси, караше фенера да трепти и правеше лицата на двамата души в каретата размити и неясни.

— Мислиш ли, че Шелдън се ядоса, защото помолих да ме придружиш до вкъщи, Жан? — попита Тереза с напрегнат глас.

Французинът само сви рамене.

— Кой знае, скъпа? Знае ли човек дали този англичанин някога е изпитвал гняв в живота си? Откровено казано, мисля, че той е напълно безчувствен. Самият аз никога не бих оставил годеницата си под грижите на друг мъж, бил той приятел или не.

— Не го подценявай! — отряза го остро Тереза. — Студени мъже като него могат изведнъж да избухнат, и тогава става наистина страшно.

— Тогава трябваше да го оставиш той да те придружи до вкъщи.

— Не мога да понеса отново да яздя с онази жена. Той я взима навсякъде с нас. Ако трябва да чуя още някоя от отвратителните й забележки, ще започна да крещя. Нямаш представа какви неща ми наговори. Сега, след като си върна наследството, езикът й стана прекалено остър. Страхувам се, че тя знае за нас.

— Глупости, скъпа — отвърна Жан. — Саманта може само да предполага. А ти не би трябвало да й обръщаш внимание. Ако тя е такава, каквато я описваш, без съмнение това се дължи на съпруга й. Те не могат да стоят в едно и също помещение, без между тях да започнат да прехвърчат искри, а сега Шавез се е преместил в Блекстоун заради сина си. На Саманта това изобщо не й харесва, но не може да направи нищо. В тази война между двамата Шелдън взе неговата страна.

— Това не ме интересува, Но намеците й направо ме подлудяват. Засега говори само на испански, за да не разбере Шелдън, но…

— Тя си изкарва лошото настроение на теб, Тереза, това е всичко — опита се да я успокои Жан.

— Но защо трябва да търпя всичко това? — сопна се тя. — Мразя тази жена!

— Хайде, хайде.

— Осмеляваш се да ми говориш с покровителствен тон? Мразя, когато се отнасяш с мен като с дете!

— За какво е всичко това? — попита Жан, привикнал на гневните й изблици. — Скоро ще се омъжиш и няма да има за какво да се притесняваш повече.

— Но дали ще се омъжа, Жан? — настоя тя. — Намери ли другото завещание?

— Не — призна той със сериозен тон. — Страхувам се, че не открих каквото исках да знам. Другият ми партньор управлява завещанието на стареца.

— Страхуваш се?

— Точно от това се страхувах, Тереза — отвърна мрачно Жан. — Ако Шелдън умре и не остави завещание, всичко ще наследи детето на Саманта.

— Дори и ако съм негова жена?

— Да. Старият Блекстоун е направил така, че наследството да отиде в ръцете отново на един истински Блекстоун и на никой друг.

— Проклети да са и тази жена, и детето й! — изсъска Тереза. — Тя проваля всичките ми планове, които кроя от толкова време. Не мога да си позволя да се откажа от Шелдън и да търся друг мъж. Продадох и последните си фамилни бижута. Нямам никакви пари, за да тръгна на лов за друг съпруг.

— Успокой се. Все още нищо не е загубено.

Тереза го погледна настойчиво.

— Планът ни бе да убием Шелдън няколко месеца след брака. Сега ми казваш, че ако той умре, няма да получа нищо!

— Точно така, Но е по-добре, че научихме за това сега, а не когато се отървем от Шелдън. Условията на завещанието са недвусмислени. Дали Саманта ще има дете сега или след пет, или десет години, няма никакво значение, имението остава на това първородно дете.

След известен размисъл Жан продължи.

— Ако убиехме първо Шелдън, щяхме да изгубим всичко. Нямаше да има никакъв начин да придобием имението, след като то стане притежание на момчето.

Очите на Тереза светнаха зловещо.

— Искаш да кажеш, първо да очистим малкия. Значи си решил проблема?

— Има само едно решение. Саманта и момчето трябва да умрат първи. Половината, която му се полага, няма да му бъде приписана, докато момчето не навърши година. Ако бебето не навърши една година, ще вземем имението веднага след като се отървем от Шелдън. Защото, когато и Саманта умре, няма да има кой да предявява права върху имението.

— Но тя възнамерява да се върне в Америка веднага след сватбата. Как бихме могли да я убием в онази страна? Там ще е под закрилата на баща си. Твърде рисковано е.

— Ще се погрижим за това, преди да си тръгне оттук.

— Но до сватбата остават само още две седмици.

— Тогава колкото по-бързо, толкова по-добре. Сватбата ти с Шелдън може да бъде отложена с няколко месеца поради трагедията, но след това вече няма да има за какво да се притесняваме и ще се върнем към първоначалния си план.

— Как?

Той сви рамене.

— Все още не съм обмислил достатъчно нещата. Ти имаш ли някаква идея?

— Самоубийство. В края на краищата, тя с твърде темпераментна — и отчуждена от съпруга си.

— Искаш да кажеш, че убива бебето, а после и себе си? — Жан се засмя сухо. — Не, не, самоубийството никога няма ла мине за чиста монета. Тя обожава детето. Никой няма да повярва, че го е убила. Себе си, може би, но не и момчето.

— Тогава би могъл да бъде обвинен съпругът. Не е тайна, че Саманта смята да се върне при баща си, а Шавез не е добре дошъл там.

— Да, но и той не би убил момчето.

— Тогава какво предлагаш? — попита с раздразнение Тереза. — Единственото място, където Саманта е сама с детето, е в къщата, следователно те трябва да бъдат убити заедно.

— Съгласен съм. И след като не можем да ги убием там, трябва да подмамим Саманта далеч от къщата, и то с бебето.

— Но онзи мексиканец винаги върви с тях, когато излизат.

— Не говоря само за излизане. Ще ги измъкнем но някакъв начин от къщата, може би когато другите спят. Да, точно така! — възкликна той, възбуден от идеята, която му хрумна.

— Ще изглежда така, сякаш Саманта е избягала с детето. Може дори да остави бележка, за да няма съмнение. Причината ще бъде в съпруга. Тя се страхува, че той ще й вземе детето, така че ще трябва да замине, където той няма да може да я намери. Просто ще изчезне.

— Но Шелдън трябва да знае, че двамата са мъртви. Това трябва да се обяви официално.

— Да, просто ще изглежда, че са ги нападнали и убили разбойници, за да ги ограбят. Пътищата в страната все пак не са безопасни. — Жан се усмихна. — Не слушаме ли постоянно за обири и убийства? Но, разбира се, тя не знае за това и е бъде достатъчно глупава да вземе най-хубавата карета на Шелдън. Кой крадец може да устои на една великолепна карета, пътуваща без ескорт?

— Ти си ненадминат! — възкликна Тереза. — Нищо чудно, че те обичам толкова много.

— Аз също те обичам.

— Но ще го свършиш ли сам?

Светлосивите очи на Жан се присвиха подозрително.

— Не мисля така. Тя е толкова красива.

— Жан!

Той се разсмя.

— Не ме упреквай, че оценявам красотата, Тереза. В противен случай не бих се влюбил в теб. Но не се тревожи. Познавам един човек, който би убил всеки, стига да му се плати добре.

— Но можем ли да си го позволим?

— О, това няма да струва нищо. Когато свърши работата, ще се отърва от него. Той е просто измет, отрепка, няма да имам проблеми да се отърва от него.

— Кога?

— Утре вечер, най-вероятно. Саманта ще дойде ли с теб на благотворителния бал?

— Да.

— Значи след това тя ще бъде изтощена и ще спи дълбоко. Единствената трудност ще бъде да изнесем нея и момчето от къщата, без да ни видят.

— Но как ще влезеш незабелязано в къщата?

— Никакъв проблем. Колкото до Шелдън, аз все едно не знам дали ще бъде вкъщи утре вечер или не. Ще се отбия под някакъв предлог, след като Шелдън и Саманта отидат на бала. Уилкис ще ми предложи някаква напитка, въпреки че Шелдън го няма. Когато излезе, за да я донесе, ще оставя бележка, в която ще напиша, че не мога да чакам, след това ще се кача на горния стаж и ще се скрия, докато стане време да действаш. Уилкис ще си помисли, че съм си тръгнал, а Шелдън няма да си помисли нищо лошо, когато Уилкис му каже, че съм се отбивал.

— Ще бъдеш внимателен, нали, скъпи?

— Разбира се. Бъдещето ни и богатството на Блекстоун зависят от нашата предпазливост и съобразителност!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Изглежда, имаш намерение да съблазниш някого? — отбеляза Фройлана, докато подаваше на Саманта розовия шал, който подхождаше на роклята й.

— Разбира се, че не — отвърна Саманта.

— Но тази рокля е изрязана толкова дълбоко…

— Такава е модата сега, Лана, това е всичко — прекъсна я Саманта. — И престани да ме следиш. Този бал е много важен. Не искаш ли да изглеждам добре?

— Добре? Мисля, че се обличаш така заради него.

— Аз пък си мисля, че си въобразяваш твърде много! — сряза я Саманта, като се извърна рязко от огледалото. Бе свършила с обличането и приготовленията и изглеждаше поразително красива. — Още повече, че той няма да дойде.

— Ханк винаги отказва да дойде с теб и твоя брат, защото знае, че ти не го искаш. Но въпреки това идва по-късно на такива събирания, тъй като не може да стои далеч от теб.

— Това са пълни глупости. Ханк не се интересува от това, което правя. Настоя да остане само заради Джейми.

— Лъжеш се Сам.

— О, престани! Омръзна ми да слушам приказките ти, Лана! Ханк се интересува само от едно нещо тук и това е синът му.

— Когато ти влезеш в стаята, очите му те следят навсякъде. Какво е това освен…

— Не знаеш какво говориш!

— А ти отказваш да видиш очевидното! — изкрещя й Фройлана.

Саманта излетя сърдито от стаята. Двете с Фройлана постоянно се караха заради Ханк. А той без съмнение чуваше много от тези разправии, защото стаята му бе срещу нейната. Как ли се забавляваше! Собствената й прислужница му бе най-верният му съюзник!

Фройлана просто бе очарована от хубавата му външност, това бе всичко. Но Саманта го познаваше по-добре и знаеше, че е мъж, който

получава всичко, което пожелае. Сега искаше сина си. Защо? Това озадачавате най-много Саманта. Той й се бе подигравал заради това дете, преди още тя да знае, че ще го има. Бе й казал, че ще бъде нейно дете, че тя ще го отгледа, но сама! Сега изведнъж всичко се бе променило. От нощта, в която Джейми се роди, тя живееше в постоянен страх, че Ханк ще се опита да й го отнеме. Този страх я измъчваше, караше я да се съмнява във всяко действие на Ханк, във всяка негова дума. Затова тя винаги бе нащрек, винаги настроена за война. Освен това такова отношение й служеше като щит, чрез който искаше да предпази от собствените си чувства. Просто беше по-лесно да мрази Ханк, отколкото да приеме истинските си чувства към него.

Те застанаха в единия ъгъл на залата и наблюдаваха младите и по-възрастните двойки, който се въртяха в ритъм на танца по излъскания паркет. Залата бе окъпана в светлина, а дамите носеха блестящи тоалети. Тереза беше необичайно мълчалива. Странно, но Жан Мериме отсъстваше и Саманта се зачуди дали това е причината за лошото й настроение, защото Тереза беше обикновено доста жизнена, когато французинът беше около нея. Беше смайващо какво внимание оказваше Тереза на Жан. А Шелдън, изглежда, изобщо не забелязваше, не разбираше, че го мамят. Но Саманта виждаше всичко. Опита се да намери някакво извинение за държанието на Тереза, но без особен успех. Погледите, които си разменяха, очевидната интимност между тях, това направо се набиваше в очи. Защо Шелдън не можеше да го забележи?

Шелдън ги остави за малко, за да донесе напитки, и Саманта застана сковано до Тереза. Не чувстваше никакво желание да говори с испанката. Освен това беше в лошо настроение и ако беше предизвикана, можеше направо да обвини Тереза в изневяра. Но това нямаше да помогне. Саманта нямаше никакво доказателство, а между тях се бе настанила вече трайна враждебност.

Няколко от приятелите на Шелдън поканиха Саманта на танц, но тя отказа. Ако Ханк бе тук, би приела, но той не бе дошъл. Искаше й се да не бе идвала. С удоволствие би си останала вкъщи с Джейми. Единствената причина, поради която посещаваше тези балове и вечери, бе, че искаше да ядоса Ханк, да му покаже, че може да излиза и да се забавлява, и да не мисли за него, Но когато Ханк престана да идва и да я наблюдава, тръпката изчезна. Всичко й стана скучно и

безинтересно и често си го изкарваше на Тереза. Не, че тя не си го заслужаваше, но Саманта мразеше да се държи по този начин. Ханк бе виновен за всичко. Ако си бе отишъл, ако само можеше да не мисли за него…

В този момент Шелдън се върна е напитките и доведе неколцина свои приятели, който Саманта не познаваше. Тя не обърна особено внимание на представянето, но не можа да се въздържи и погледът й се задържа по-дълго върху един висок мъж и изключително красивата му жена. Те бяха такава хубава двойка и забелязвайки близостта и интимността между тях, Саманта бе обхваната от завист.

Вниманието й в миг бе привлечено, когато се спомена Тексас.

— …едно от имениятa Мейтлънд там всъщност представлява ранчо, което двамата с Анджела решихме да направим свои дом.

— Какво съвпадение — отбеляза Тереза. — Саманта също е от Тексас. Познавате ли се?

Мъжът се усмихна.

— Страхувам се, че не, мис Паласио. Тексас съвсем не е малък щат.

— Какво те води в Англия, Брадфорд? — осведоми се Шелдън. — Или просто си дошъл на посещение?

— Всъщност прекарваме закъснял меден месец. Исках Анджела да види Англия през пролетта, но миналата година не можахме да предприемем това пътуване, защото тогава си строяхме новата къща.

— Не си ми казвал, че имаш американски приятели, Шелдън. — Саманта не можа да се въздържи да не го укори. Знаеше мнението му за „американските привички“, затова бе доста изненадана да го види в такива приятелски отношения с този мъж. — Вие не сте се запознали в Тексас, нали?

— Не, мила. Запознах се с Брадфорд тук преди няколко години. Семейството му притежава имение недалеч от Блекстоун.

— И харесва ли ви тук, Анджела? — обърна се Саманта към красивата брюнетка с виолетови очи.

— По-студено е, отколкото съм свикнала — усмихна се Анджела.

— Знам какво имате предвид. За пръв път от единадесет години прекарвам зимата тук и почти ми измръзна…

— Саманта! — възкликна възмутено Шелдън.

— Успокой се, Шели! — подкачи го Саманта, като с удоволствие наблюдаваше как Шелдън придоби още по-мрачно изражение.

Брадфорд Мейтлънд избухна в смях, а очите му заблестяха с весел блясък.

— Имаш чудесна сестра, Шелдън, момче. Трябваше да ми разкажеш по-рано за нея. Когато се върнах в Америка, можех да й се обадя.

Анджела сръга съпруга си в ребрата.

— Не забравяй, че сега си женен мъж, Брадфорд Мейтлънд — заяви ядосано тя, а той я привлече по-близо до себе си и й прошепна нещо, което я накара веднага да се засмее.

Саманта се усмихна. Двамата страшно й харесаха. Те бяха открити, не се страхуваха да показват обичта си един към друг или чувствата, които ги вълнуваха. Сигурно е чудесно да изпитваш такова щастие, помисли си тъжно Саманта.

— Я вижте кой все пак е решил да се присъедини към нас! — измърка Тереза.

Саманта се обърна, като очакваше да види Жан Мериме.

Но към тях се приближаваше Ханк. Кръвта й започна да препуска бясно във вените, когато си помисли за смело деколтираната си рокля. Разбира се, нямаше да му обръща внимание. Сега щеше да се наложи да танцува с друг мъх. Наблюдаваше го как приближава, но погледът му този път не бе върху нея, а върху Брадфорд и Анджела Мейтлънд, които го гледаха открито. Лицето на жената изразяваше приятна изненада, но мъжът се намръщи.

— Не мога да повярвам! — извика Анджела с нескрито удоволствие. — Ханк Шавез!

— Анджелина! — Ханк се усмихна, като пое и двете й ръце. — Красива както винаги. И все още си с него, нали? — кимна той към съпруга й.

— Точно така — отвърна сковано Брадфорд. — Сега тя е моя жена.

— О, не съм си и помислял друго, приятелю — каза тихо Ханк, а очите му блестяха. — Въпреки че никога няма да разбера какво толкова намира тя в теб.

— Само се дръж по-далеч от нея — предупреди го Брадфорд и Саманта бе поразена, защото Брадфорд бе напълно сериозен.

— Спрете, вие двамата! — намеси се Анджела и двамата мъже отместиха погледи един от друг. — Не можете ли да се държите като стари приятели?

— Той е все така ревнив, нали? — прошепна Ханк на Анджела, а Брадфорд отново се намръщи. Ханк се разсмя. — Успокой се, амиго. Вече си се запознал с жена ми, нали? Как можеш да си помислиш, че ще гледам друга жена, когато имам съпруга, красива като Саманта?

— Тя е твоя жена? Проклет да бъда, ако… — Брадфорд започна да се успокоява. — Моите поздравления.

— Толкова съм щастлива заради теб, Ханк — добави Анджела.

— Аз също бих бил щастлив, ако тя нямаше намерение да ме убие с поглед — отвърна Ханк с престорена сериозност. — Като че ли и двамата имаме ревниви половинки, нали, малката? — Ханк намигна към Анджела — По-добре сега да обърна внимание на моята, преди да си е помислила, че я пренебрегвам прекалено много.

Саманта беше толкова разгневена, че по страните й бяха избили червени петна. Анджела… Анджелина… Това беше любимата на Ханк, жената, за която той говореше толкова често, жената, чието име бе произнесъл, когато бе пребит и в безсъзнание. А Саманта сега й бе говорила приятелски, дори я бе харесала! Да ги слуша двамата как си говорят, и той да я нарича ревнива! Направо абсурдно. Ревнива!

— Танцувай с мен, скъпа.

— Не! — изсъска тя, но Ханк не обърна внимание на отказа й, прегърна я през кръста и я повлече по дансинга.

— Като че ли нашият приятел си има неприятности — обърна се Брадфорд към Анджела, като също я поведе да танцуват.

— Не повече, отколкото аз — отвърна Анджела многозначително.

Брадфорд изръмжа нещо при намека за собствената му ревност. Тя бе причина почти да загуби жената, която обичаше.

— Въпреки това той с късметлия. Тя е истинска красавица.

— О, аз си мисля, че тя има не по-малък късмет.

— Така ли?

— Но той не е наполовина толкова голям, колкото моят късмет.

Брадфорд засия от гордост и я привлече към себе си.

— Обичам те, Анджела.

Саманта забеляза Брадфорд и Анджела, увлечени в танца, и очите й блеснаха гневно.

— Пусни ме, Ханк. Предупреждавам те. — Саманта се опита още веднъж да се освободи от прегръдката му, но не успя.

— Не се готвиш да направиш сцена, нали? Брат ти ни гледа.

— Не ме интересува!

— Защо си толкова ядосана?

— Не съм ядосана! — изфуча тя. — Как смееш да ме поставяш в такова неудобна положение? Как смееш да ме обвиняваш в ревност?

Ханк вдигна вежди, развеселен.

— А не си ли ревнива?

— Не!

— Тогава защо ми хвърляше такива убийствени погледи?

— Ти ме постави в неудобно положение, проклет да си! — Саманта повиши глас, което привлече учудени погледи към тях, обаче тя бе толкова разгневена, че изобщо не я интересуваше. — Какво ще си помисли Тереза, да флиртуваш с онази жена, и то когато съпругът й присъства, застанал точно до нея!

— Откога те интересува какво си мисли Тереза? Ти дори не се държиш любезно с нея.

— Ъ… тогава брат ми!

— Само поздравих стара приятелка, Сам. Ти виждаш тук, неща, които не съществуват.

— Стара приятелка, как не! Мислиш си, че не там коя е тя? Тя е твоята Анджела, която си обичал!

— Желаех я.

— И все още я желаеш.

— Не. Самина, ти си тази, която желая.

— Ха!

— Време е да ти го докажа. Тази вечер, когато всички заспят, ще дойда при теб.

Саманта онемя.

— Направи го и ще срещнеш дулото на револвера ми! — отвърна тя с леден тон.

Ханк отстъпи изненадан крачка назад.

— Донесла си револвера си тук?

— Той е винаги с мен.

Ханк въздъхна.

— Ти ме разочароваш, Сам. Предполагам, ще ме застреляш, както направи с онзи златотърсач в Денвър.

Когато чу това, Саманта пропусна стъпката на танца и се препъна.

— Откъде знаеш?

— Просто бях там. Винаги съм искал да разбера защо простреля онзи човек толкова пъти.

— Защото не искаше да ме остани на мира — отвърна тя, като добави: — Също като теб.

— Това заплаха ли е?

— Приеми го както искаш — отвърна упорито тя.

Ханк се наведе по-близо и прошепна:

— Не бих имал нищо против да получа няколко куршума и тялото си, ако това означава да те имам отново.

Мекият му глас накара коленете й да се разтреперят. Близостта му й действаше както винаги. Внезапно и Анджела бе забравена.

— Ханк…

— Измина дълго време, скъпа.

— Ханк, недей.

— Забравила ли си как беше между нас двамата?

— Спри! Не си мисли, че не знам какво целиш Просто ме използваш, за да ми отнемеш Джейми. Ти самият каза, че ние не можем да имаме нормален брак.

— Когато казах това, бях ядосан.

— Да, ядосан, защото трябваше да се ожениш за мен, а всъщност не искаше. Никога не си ме искал за своя жена. Сега може да ме желаеш, но в същото време ме мразиш.

— Сам…

— Просто ме остави ма мира!

Саманта го ритна в глезена и той я пусна. Застана бързо до брат си. Отчаяно искаше да си тръгне, но беше твърде рано. През останалата част от вечерта Ханк повече не се доближи до нея. Саманта си помисли, че би трябвало да изпитва облекчение. В края на краищата, нали това искаше, нали?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Ханк се събуди внезапно и грабна часовника от масичката до леглото си. Не можа да определи кое време е. Започна да опипва наоколо, с надеждата да намери кибрит, но в тъмното не успя. Какво ли го бе събудило?

Стана и отвори предпазливо вратата, но в коридора бе тъмно и тихо. Отново затвори вратата, вече напълно разсънен. Дори се изненада, че изобщо бе успял да заспи, защото чак сега си даде сметка, че през цялата вечер изпитваше неясна тревога. Наистина ли бе заспал?

Ханк разсеяно се приближи до прозореца и се облегна на перваза. Какво щеше да прави със Саманта? Тя не искаше да го слуша. Не искаше да разруши стената, която беше издигнала около себе си. Тя бе толкова упорита, така влудяващо невъзможна. Нещата между тях можеха да бъдат съвсем различни, ако само тя пожелаеше.

Внезапно вниманието на Ханк бе привлечено от луксозната карета на Блекстоун, която излезе на улицата. Ханк се намръщи, докато наблюдаваше как тя се отдалечава с все по-нарастваща скорост. Къде ли отиваше Шелдън посред нощ? Изведнъж Ханк се вцепени. Ако Шелдън го нямаше, тогава той не би могъл да дойде на помощ на сестра си, ако Ханк сега отиде при нея. Дали Саманта наистина щеше да стреля по него? Не и ако спеше. Той щеше да влезе тихичко. Какво му бе казал Брадфорд тази вечер? „Ако я обичаш, ще намериш път до сърцето й.“ Това бе казал Брадфорд. „Преглътни гордостта си, ако трябва, но говори искрено.“

Точно това щеше да направи. Щеше да я принуди да изслуша. Щеше да й признае, че никога не я беше мразил, че гневът и болката поради това, че го бе използвала, бяха го накарали да се държи по този начин. Да, щеше да признае, че като го отхвърляше, го караше непоносимо страда.

Ханк не губи повече време, бързо прекоси коридора и доближи стаята на Саманта, Но когато отвори вратата, откри; че е празна. Дали

се беше преместила в друга стая, заради него? Но това не бе в неин стил! Тя би предпочела да го държи на мушка, а не да бяга.

Ханк изруга. Какво се надяваше да постигне тя, като се криеше от нето? Дали Джейми беше с нея?

Но стаята на детето също беше празна. Когато Ханк видя празната люлка, кръвта се смръзна в жилите му. В този миг си спомни за каретата, която бързо се отдалечаваше от къщата. Ханк се втурна тичешком в стаята на Шелдън. Изобщо не се поколеба да влезе. Тревогата му не намаля, когато намери Шелдън в леглото му. Ханк бързо го разтърси.

— Сестра ти, къде замина?

— Какво?

— Саманта напусна къщата, взе със себе си Джейми и прислужницата, къде би могла да отиде посред нощ?

— За бога, човече. Откъде да знам?

— Не ти ли е казала, че заминава?

— Не. — Шелдън скочи от леглото и бързо нахлузи панталоните си. — Сигурен ли си, че Саманта напусна къщата?

Ханк кимна утвърдително.

— Стаята й е празна, а една от каретите ти току-що излезе.

— Провери ли дали е оставила бележка? Или пък дали е взела дрехите си?

— Не.

Шелдън запали една лампа и двамата се отправиха към стаята на Саманта. На масичката до леглото имаше бележка.

— Пише, че няма да се върне, че си отива заради теб. — Лицето на Шеллън бе застинало от изумление.

— Невъзможно! Измъква се посред нощ! Не мога да повярвам! Така би постъпила една страхливка, а Саманта е всичко друго, само не и страхливка!

— Признавам, че това е глупава постъпка, но фактът, че я няма, си остава. Може би в момента се намира някъде около пристанището.

— Каретата не тръгна към пристанището.

— Какво?

— Тръгна в друга посока.

— Господи, какво ли е намислила? — измърмори Шелдън. Пътищата не са безопасни през нощта. Понякога дори е опасно да

пътуваш и посред бял ден.

— Имаш ли някаква представа къде може да е отишла?

— Не.

— Може би в имението ти в провинцията?

Но Шелдън поклати отрицателно глава.

— Тя мрази това имение. Винаги го е ненавиждала.

Ханк прокара пръсти през косата си, смущението и тревогата му растяха. От колко време Саманта бе планирала бягството си? Дали наистина го бе планирала? Отворените врати на гардероба привлякоха погледа му. Вътре бе пълно с рокли. Но, разбира се, тя не би искала да пътува с много багаж. Вероятно бе взела само няколко неща. Тоалетната й масичка бе отрупана с пудри, гребени, фиби и шишенца с парфюм. Там се намираше и малка кутийка и Ханк се пресегна и я взе.

— Какво правиш?

Ханк отвори кутийката и се намръщи.

— Оставила е бижутата си.

— Всичките ли?

— Тази кутия е пълна.

Ханк се приближи до скрина и започна трескаво да отваря чекмеджетата. Спря, когато в едно от тях намери револвера на Саманта, и в ушите му прозвучаха думите й: „Револверът е винаги е мен.“

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

В каретата беше тъмно като в гробница. Слабата лунна светлина не се виждаше поради надвисналите клони на дърветата. Саманта дори не можеше ла предположи в каква посока бяха поели.

Фройлана се бе свила на седалката до нея и притискаше Джейми до гърдите си. Жан Мериме седеше срещу двете жени. Нямаха представа кой кара каретата.

Саманта не можеше да направи нищо, когато Фройлана я събуди и тя видя Жан, който бе насочил револвер към слепоочието на Джейми, а бебето бе сгушено в лявата му ръка. Жан нареди на Саманта да вземе малко дрехи. Саманта искаше първо да отиде до скрина, където бе револверът й.

Но след като взе напосоки няколко рокли, Жан нареди двете с Фройлана веднага да излязат от стаята Саманта не можеше да се противопостави. Жан бе изключително нервен и ядосан, тъй като не бе очаквал да намери Фройлана да спи в стаята на Джейми. Принуден бе да вземе и Фройлана, а това не влизаше в сметките му.

Преминаха през потъналата в тишина къща, а Саманта отчаяно се молеше в този момент някой да се събуди. Но никой не ги чу и те скоро достигнаха каретата, където ги чакаше висок, слаб мъж.

Жан нямаше намерение да отговаря на никакви въпроси. Държеше се рязко, вероятно беше изплашен. Продължи да наблюдава пътя зад тях, докато оставиха Лондон зад гърба си, Конете забавиха ход поради тъмнината. Как изобщо кочияшът можеше да вижда накъде да насочва конете, бе пълна загадка за Саманта.

Загърна се по-плътно в робата, която бе облякла над нощницата си. Жан не й бе позволил да се облече. Колко неудобно щеше да бъде, когато сутринта пристигнеха някъде, а двете с Фройлана бяха само по роби и нощници! И защо, за бога, се притесняваше за това, когато дори не знаеше защо Жан я беше отвлякъл?

Отвличане — отново. Но този път тя не се притесняваше само за себе си. Опита се да види лицето на Фройлана, но не успя. Странно,

Джейми бе спал през цялото това време.

Нейният малък ангел, Джейми изцяло приличаше на Ханк, с изключение на живите изумруденозелени очи. Тяхното бебе.

Отчаяно й се искаше Жан да не бе вземал Джейми. Би могъл да поиска откуп за нея от Шелдън или от баща й. А може би Жан щеше да се обърне за пари към Ханк. Той можеше да не даде и цент за нея, но за Джейми би направил всичко. Жан! Как бе могъл да бъде толкова двуличен! И кога ще може да се върне вкъщи?

Като че в отговор на въпроса й Жан почука е бастуна си по вътрешната страна на каретата, която бавно спря.

— Излизайте! — заповяда той с дрезгав глас.

— Къде сме?

— Просто прави каквото ти се казва, Саманта.

Тонът му не търпеше възражение и тя не можеше да спори. Извън каретата бе малко по-светло, но не много. Намираха се в някаква гора, Самата хвърли бърз поглед във всички посоки, но навсякъде се виждаше само гора и нищо друго. Никакви къщи, само дървета. Къде бяха всъщност?

— Сам, но тук няма нищо — прошепна Фройлана, застанала до едната й страна.

Гласът й трепереше от ужас, Саманта обаче не изгуби присъствие на духа.

— Знам, Лана. Не се безпокой.

Опита се да успокои Фройлана, но сърцето й започна силно да бие. Внезапно Жан им хвърли дрехите.

— Облечете се — нареди той. — Не можете да бъдете намерени в този вид.

„Намерени!?“

— Защо спряхме тук, Жан?

— Няма нужда да продължаваме по-нататък.

— Не разбирам.

— Естествено, че не разбираш. Но скоро и това ще стане. — След това Жан извика на кочияша: — Питърс! Побързай, преди някой да е минал оттук!

Питърс слезе от каретата, а Саманта бе обзета от неясен страх.

— Жан, за бога! За какво е всичко това? — извика тя, като се приближи до Фройлана и Джейми.

— Наистина, това съвсем не е редно и можеш да бъдеш сигурна, че не ми доставя никакво удоволствие — въздъхна Жан. — Не бих искал да правя това, но се налага.

— Налага се какво? — извика Саманта.

— Няма нужда да изпадаш в истерия, Питър обеща да го направи бързо и безболезнено.

— Какво?

— Да ви убие, разбира се.

— Боже мой! — изпищя Фройлана.

— Сигурно не говориш сериозно, Жан — заяви Саманта неочаквано спокойно. Бе преминала етапа на вцепеняващия страх. — И поради каква причина искаш да ни убиеш?

— Пари — отвърна безстрастно Жан.

— Но аз не… — Саманта внезапно разбра. — Имаш предвид парите, които трябва да наследи Джейми? Ще ни убиеш само за да можете двамата с Тереза да вземете половината от парите от имението Блекстоун?

— Не половината, скъпа, макар че предполагам, можехме спокойно да живеем и с тази половина.

— Ние?

— Не се преструвай, че не си се досетила, Саманта — каза нетърпеливо той. — Шелдън е твърде наивен, за да подозира нещо, но ти не си.

— Ти и Тереза?

— Точно така.

— Но къде тогава с твоето място, Жан? — попита Саманта. — Тя ще се омъжи за брат ми. Ще се задоволиш ли положението на платен любовник?

— Тереза беше права. Ти си мръсна кучка Обаче не, на скъпия ти брат по-късно ще му се случи някакво нещастие. Такъв беше и първоначално планът ни. Жалко, че ти и момчето ти се изпречихте на пътя. Нямаше да се налага сега да ви убивам, ако не беше завещанието на дядо ти. Ако бяхме разбрали по-рано за него, никога нямаше да изберем Шелдън за съпруг на Тереза Питърс…

— Не почакай! — прекъсна го Саманта с трескав глас. — Жан, има и друг начин. Съпругът ми е богат, баща ми също. Няма нужда да убиваш никого.

— Хайде, хайде, скъпа, вече е твърде късно Сега знаеш за плановете ни. Още повече че имението Блекстоун си струва усилията, а Тереза е доста алчна жена. Свикнала е да живее нашироко. Когато семейството й изгуби богатството си, тя бе съвсем отчаяна.

Саманта много добре разбираше какво значи отчаяние. Беше на ръба на истерията, защото Питърс бе застанал до тях, като просто чакаше Жан да даде нареждане, за да започне да действа.

— Жан, моля те. Джейми е само едно бебе Дай го на друго семейство. Никой няма да узнае. Няма нужда да убиваш и него!

— Няма да стане! Парите така или иначе остават негови освен ако официално не е обявен за мъртъв.

— Не можеш да убиеш моето бебе!

— Мислиш ли, че на мен ми харесва това положение? — изкрещя й той. — Сега вече нямам никакъв избор. Всичко стигна твърде далеч. Така че повече…

Жан млъкна внезапно, тъй като ясно се чу тропот на конски копита. Жан изруга.

— Загубихме ценно време, а ето че сега някой се приближава. Питърс, отиди при конете, бързо. Ако някой започне да задава въпроси, кажи, че единият си е навехнал крака. Аз ще отведа жените в гората, докато конникът си отиде.

Но Питърс не се помръдна.

— Какво пречи да ги убия сега? Има време.

— Не, глупако! — сопна се Жан. — Не можем да поемем риска някой да ни види. Всичко трябва да изглежда като убийство с цел обир.

— Но аз наистина действам бързо — възпротиви се Питърс, като хвърли бърз поглед към пътя. — Не искам да говоря с някой тип, който наистина може да се окаже крадец. Можем за изчезнем, преди той да се приближи.

Саманта отстъпи назад, като направи знак на Фройлана да тръгне с нея.

— Тичай, Лана! — изкрещя тя в следния миг.

Саманта хвърли към мъжете дрехите, които държеше, и двете с Фройлана хукнаха към гората. Тичаха, колкото сили имаха, а Жан започна да ругае след тях. Питърс глупаво им крещеше да спрат.

— Тичай след тях, Питърс! — нареди Жан, обхванат от паника. — Аз оставам в каретата. Намери ги, дявол да го вземе, или няма да

получиш и пени.

Саманта спря, когато достигнаха едно открито място между дърветата, но там беше твърде светло, затова тя дръпна Фройлана обратно в сянката на дърветата. Известно време продължиха да тичат, след което Саманта направи знак на Лана да залегнат зад едни гъсти храсти. Сърцето й болезнено биеше в гърлите, въздухът излизаше на пресекулки от дробовете й.

— Не го чувам ла идва след нас! — прошепна Саманта.

— Аз… страхувам се, Сам.

— Знам. Мълчи сега. Моля те. Лана, не позволявай на Джейми да заплаче. Ако го чуят… — В този миг се разнесе изстрел и двете жени замръзнаха на местата си. — Господи! Жан е застрелял непознатия!

— Сега и двамата ще тръгнат да ни търсят! — обади се Фройлана, в гласа й имаше страх.

— Не изпадай в паника, Лана — прошепна Саманта — Стой спокойно. Няма да ни намерят, твърде тъмно е.

— Но не трябва ли да бягаме? Да излезем от тази гора?

— Не, ще ни чуят, без значение колко тихо се опитваме да бягаме Точно сега са ни изгубили дирите. Сега спри да говориш и стой мирно.

Двете залегнаха на влажната земя, ослушвайки се боязливо и за най-малкия шум. По земята бяха нападали много листа, а и мястото, където се криеха, беше добро, при условие че никой не дойдеше наблизо. Минутите се нижеха отчайващо бавно. От далечината се разнесе вик, бе извикано името на Саманта, но двете жени не помръднаха от местата си. Какъв абсурд да си мислят, че ще отговори!

Джейми започна тихичко да хлипа, Фройлана го залюля леко, в Саманта отчаяло се помоли детето да не заплаче.

Изведнъж близо до тях започнаха да се чупят клони и Саманта затаи дъх. Скоро доловиха шум от приближаващи стъпки, които постепенно ставаха по-силни.

— О, господи, той приближала — прошепна Саманта. — Лана аз ще го задържа, докато вие с Джейми избягате.

— Не! — Лана бе изтръпнала от ужас.

— Прави каквото ти казвам.

— Не!

— По дяволите, Лана, мога да ги задържа много по-добре от теб. Сега изчезвай оттук и спаси бебето. Тръгвай!

Фройлана трябваше да се съгласи. Бързо прегърна Саманта и изчезна в близките храсти. Няколко минути по-късно някакъв мъж се появи отдясно. Саманта не знаеше дали това бе Жан или Питърс, но това нямаше значение. Тя скочи и го хвана за краката, така, както я бяха учили, че се прави с теле. Той падна по гръб, ругаейки, а тя започна да го налага с юмруци. Той се претърколи, увличайки я със себе си. Саманта посегна към очите му, единствената й надежда беше да го ослепи, но той хвана китките й и ги притисна към земята.

— Предупредих те много отдавна да не използваш ноктите си по този начин, Сам.

— Ханк? — ахна тя. Не можеше да повярва на очите си. — О, господи… Ханк!

Ридания задавиха гърлото й. Той нежно я изправи на крака и я взе на ръце.

— Всичко свърши, скъпа моя! — започна да я успокоява той. — Ти си в безопасност. Всичко свърши.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Пътуването до града изглеждаше ужасно дълго. Шелдън бе стрелял по Жан. Това бе изстрелът, който Саманта и Лана бяха чули. Жан не бе мъртъв, а само ранен и Шелдън го върза за коня на Ханк. Шелдън лично щеше да го откара в затвора. Не желаеше да го изпуска от очи.

Най-накрая Шелдън бе показал истинския си характер. Той изпадна в ярост, след като Саманта му обясни пъклените планове на Тереза и Жан. Дълго беше чакала да го види толкова ядосан. В същото време се радваше, че брат й не приемаше твърде дълбоко предателството на Тереза. Бе ядосан, че го бяха правили на глупак, но не скърбеше за Тереза.

Питърс беше успял да избяга, освен това бе отнело време, за да настигнат Фройлана с бебето и да я върнат обратно. Фройлана заспа от умора в каретата. Ханк управляваше, а Саманта бе притиснала Джейми до гърдите си. Бе толкова близо до положението да изгуби бебето си и собствения си живот! Молеше се никога да не преживее втора подобна нощ.

Когато пристигнаха в градската къща на Блекстоун, вече се зазоряваше. Шелдън продължи с Жан до затвора. Саманта почти съжали Тереза, когато Шелдън се разправи с нея.

Фройлана отнесе Джейми в стаята му, а Ханк последва Саманта в нейната спалня и затвори вратата след себе си. Тя се обърна и го погледна в очите. Беше му благодарна. Ако Ханк не бе намерил револвера й и не се бе досетил, че става нещо нередно, тя вероятно щеше вече да е мъртва. Те, в крайна сметка, бяха сключили примирие. Но само за известно време, помисли си тя.

— Какво искаш, Ханк?

Той не отговори. Саманта го погледна по-внимателно и забеляза мрачното му изражение. Той направо кипеше от ярост. Саманта изправи гръб, готова да се защитава.

— Отговори ми — настоя тя.

— Можеш ли изобщо да си представиш колко се изплаших за теб? — избухна Ханк. — Щяха да те убият!

Саманта вдигна упорито брадичка.

— Не ми дръж такъв тон! Вината не беше моя!

— Разбира се, че беше твоя! — изкрещя той. — Ако не ме държеше далеч от спалнята си, онзи французин никога нямаше да се добере до теб. Щеше да се наложи първо да убие мен!

— О, добре. И каква щеше да ми бъде ползата, ако те беше убил?

Двамата впиха погледи един в друг, след това Саманта се засмя на абсурдността на спора, който водеха, а Ханк също избухна в смях.

— Видя ли брат ми? — изкикоти се тя. — Готова съм да се обзаложа, че Шелдън бе готов отново да стреля по него, когато Жан се опита да обясни какво е направил.

— Ами ти? Да ме събориш на земята като някое теле.

— Жалко, че нямах въже.

— Тогава щеше да ме вържеш и да се опиташ да ме убиеш?

— Не постъпих чак толкова жестоко.

— Обаче загуби.

— Така ли? — усмихна се Саманта. — Забелязах, че не ме държа дълго време на земята, мистър Победителю — Със сигурност не както… преди.

Думите й веднага и отрезвиха. Защо каза това? Напомнянето на миналото разруши краткото им примирие. Ханк също го разбра. Но не искаше магията да свърши. Тази нощ разбра по-ясно от всякога колко много я обича. Впусна се в тъмнината да я търси, почти полудял от страх, че може да пристигне твърде късно. Трябваше да й го каже.

— Саманта.

Саманта отстъпи назад, готова да се защитава.

— Не, Ханк, мисля, че е по-добре…

Той я притегли към себе си и заглуши протестите й с целувка. Тя вдигна ръце, за да го отблъсне, но още преди го докосне, съпротивата й се стопи и тя обви ръце около врата му. Всичките тези месеци, през който биха разделени сякаш се стопиха, тя отново си спомни невероятната магия и удоволствие. Саманта отново искаше да изпита всичко това, още веднъж, за последен път.

Вече нямаше време за съмнения, не и когато той я целуваше по този начин. Ханк я вдигна и я отнесе в леглото. Робата й бързо бе

захвърлена настрани, както и нощницата. Нито за миг дори Ханк не спря да я целува, постепенно разпалвайки страстта й. Когато се отстрани от нея, за махне и своите дрехи, Саманта осъзна, че с болезнено нетърпение очаква докосването му. Тялото му покри нейното, тя обви крака около кръста му и изви тяло като дъга, очаквайки проникването му.

Мислеше, че няма да понесе толкова много удоволствие, което дойде само няколко минути по-късно. Екстазът я заливаше на чувствени вълни дълго, дълго, а Ханк продължаваше да я люби страстно, докато и той достигна своята кулминация. Когато Ханк се отпусна върху нея изтощен и по този начин уязвим, внезапно Саманта бе изпълнена с нежност. Желанието му към нея бе истинско. С тази мисъл младата жена потъна в сън.

Ханк се събуди и веднага забеляза Саманта, застанала в другия край на леглото, с насочен към гърдите му револвер. Беше облечена само в бялата си нощница, косата й се спускаше свободно по раменете и гърба, но в очите блестеше неподправен гняв. Тя помръдна леко оръжието към него, подканяйки го с този жест да стане от леглото, и Ханк изруга тихо. Бе имал възможността да поговори с нея, но я бе изгубил, когато тя отговори на целувката му, Когато се събуди страстта, разговорът бе забравен. Наистина ли бе пропуснал шанса си да й признае чувствата си? Ядосан, той бързо облече дрехите си.

— Не играеш честно, Саманта.

— Не ми говори за честност — сопна се тя. — Ти се възползва от мен.

— Не. Само те целунах. Всичко, което се случи след това, стана между двама ни — заедно.

— Нямам намерение да говоря за това — отвърна упорито тя. — Просто си тръгни, Ханк.

Очите му се присвиха.

— По дяволите, Саманта, трябва да поговорим.

— Не.

— Но не можем да продължаваме по този начин и…

— Не можем да живеем под един покрив, в противен случай това може да се случи отново.

— Толкова ли ще е лошо? — попита тихо той.

— Да.

Ханк обаче поклати глава.

— Истинският проблем е, че с теб водим битки, когато в действителност няма за какво.

— Аз имам причина — отвърна тя. — Не ти вярвам, Ханк. Отивам си вкъщи. И без съмнение ти ще се върнеш в Хасиенда де лас Флорес, която си върна след толкова мъки. Това решава проблемите ни.

— Но ти си моя жена.

— Само по име. Това бе твое дело, не помниш ли? Ожени се за мен само за да си върнеш земята. Никога не си искал да ме видиш отново. Изобщо не се интересуваш от мен. Спомняш ли си, Ханк?

— Наговорих много неща, които всъщност не мислех, Сам. Ти също — напомни й той. — Закле се да се разведеш с мен, но не го направи.

— Ако се притесняваш, че ще те държа обвързан с този брак неопределено време, лъжеш се. Ще се разведа с теб.

— Не искам да се развеждаш с мен, Сам.

— Знам много добре какво искаш, Ханк. — Саманта повиши глас. — Но не можеш да ми вземеш Джейми.

— Сам…

— Не! Сега си върви!

— Страхуваш ли се да чуеш какво имам да ти кажа? — попита тихо Ханк. — Затова ли не ми даваш дори да започна?

— Аз не съм глупачка, Ханк. Знам много добро какви са плановете ти. Ще ми кажеш, че ме обичаш, че трябва да запазим брака си заради Джейми, Но това ще бъдат само лъжи, Ханк.

— Но аз наистина те обичам, Сам.

Саманта потрепера, чувайки го за пръв път да произнася тези думи. Но нямаше да направи грешката да му се довери.

— Не, не ме обичаш. Познавам те, Ханк. Готов си да кажеш всичко, за да получиш каквото искаш, а сега искаш Джейми. Не те обвинявам. Но ти ми го даде. Той е мой, не твой.

— Какво да кажа, за да те убедя, че те обичам?

— Нищо — отвърна упорито тя. — Доказа истинските си чувства преди дълго време.

— Гордостта и гневът ме накараха да постъпя така, Сам, кълна се.

— О, господи! — извика тя. — Вън оттук! — Тя насочи револвера към него. — Вън! Не мога да издържам повече!

Ханк я гледа известно време, след това излезе от стаята; като затръшна вратата след себе си. Саманта затвори очи с измъчено изражение. Хлопването на вратата прозвуча като финален акорд, а тя дълбоко в себе си знаеше, че никога повече нямаше да го види. Ханк щеше да напусне къщата възможно по-скоро и това ще бъде краят.

Очите й се изпълниха със сълзи, тя ги избърса с рязко движение.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

През останалата част от деня Саманта не излезе от стаята си. Фройлана дойде по някое време, за да й съобщи, че Ханк е прибрал всичките си неща и си е тръгнал, Саманта не бе изненадана, че той не се сбогува с нея. Всъщност чувстваше се вцепенена, изцедена, нищо не й бе останало, дори съжалението.

Когато на следващата сутрин слезе при Шелдън на закуска, му съобщи, че си тръгва след седмица. Той прие думите й без видима реакция, но отговорът му я изненада.

— Защо бързаш, скъпа? — попита сухо той. — В края на краищата съпругът ти не е тук, за да има от какво да се оплакваш.

Саманта се изправи гордо.

— Сарказъм ли долавям в тона ти, Шелдън?

— Трябва да признаеш, че не беше справедлива към него — отвърна той.

Саманта изобщо не се опита да прикрие гнева си.

— Ти винаги си вземал негова страна, без дори да знаеш фактите. Някога да ти е минавало през ум, че имам сериозна причина да го отблъсна? Той ме мрази!

— Но това е смешно! На всеки е ясно, че той те обича.

— Откъде знаеш? — сопна се тя, след това добави предизвикателно. — Ти не можа дори да видиш какво става под носа ти, що се отнася до Тереза и Жан. Не съм впечатлена от наблюденията ти пък, що се отнася до Ханк.

— Забиваш удар под пояса, нали, сестричке? — Тонът на Шелдън бе привидно безразличен.

— Съжалявам. — Саманта се изчерви и в миг се разкая за думите си. — Не трябваше да казвам това.

— Всичко е наред, Саманта — отвърна той. — Този въпрос е приключен и аз със сигурност няма да скърбя за загубата.

— Но не я ли обичаше?

— Предполагам, че съм я обичал.

— Предполагаш? — Саманта не можеше да повярва на ушите си. — Тогава защо си я помолил да стане твоя жена?

Шелдън сви рамене.

— Тя щеше да ми бъде подходяща жена. Беше време да се оженя.

— Не мислиш ли, че ще бъде хубаво да се ожениш за някоя, която обичаш? — попита тя, опитвайки се да не повишава глас. — Или не искаш любов?

— Аз мога да те попитам същото.

Изумрудените й очи отново заблестяха.

— Нито Ханк, нито аз искахме да се женим. Вече ти казах, че не знаеш всичко.

— Но вие двамата се обичате.

— Глупости! Ти си не по-малко невъзможен от него, Шелдън. Сега говорехме за теб. Имаш ли нещо против да се върнеш на въпроса?

— Ако толкова искаш да знаеш, от известно време си търсех жена.

— И Тереза беше най-подходящата, която успя да намериш? Не мога да повярвам в това, Шелдън. Със сигурност е имало и други.

— Да, имаше няколко, по които бих могъл да изгубя сърцето си. Но се страхувам, че не им направих никакво впечатление.

— Мога да ти кажа защо.

Той я изгледа остро.

— Бих предпочел да не го правиш. Ти си прекалено откровена за моя вкус.

— Ти пък не си достатъчно откровен.

— Има определени правила, които един джентълмен трябва…

— О, стига глупости! — прекъсна го ти. — Къде е написано и казано, че един мъж не може да покаже някакво чувство? В това ти е проблемът, Шелдън. Ти никога не реагираш, никога не се ядосваш. Ти си винаги студен, студен, студен като камък. Знаеш ли, че аз за пръв път, откакто съм тук, те чух да повишиш глас единствено миналата нощ? Беше чудесен!

— Бях ядосан, Саманта.

— Разбира се! Имаше всяко основание да бъдеш. И след това не се ли почувства по-добре? От време на време човек трябва да дава воля

на такива чувства, Шелдън. Ако си изненадан, покажи го. Също и ако си щастлив.

— А ако си влюбен? — попита многозначително той. — Трябва да последваш собствения си съвет, Саманта.

— Сега не говорим за мен — отвърна смутено тя, след което и двамата замълчаха.

Той беше прав, разбира се. Тя обичаше Ханк, но никога не му го беше показала. Кога бе престанала да го мрази и се бе влюбила в него? И имаше ли значение? Не можеше да върне събитията назад и да преживее всичко отново. Тя го бе накарала да я мрази и не можеше да промени това Всичко бе приключило.

— Виждал ли си Тереза? — попита тя, надявайки се да отклони мислите си от Ханк.

— Да. Беше наистина интересно, тя с всички сили се опитваше да ме убеди в своята невинност. Опита се да обвини Жан за всичко, освен това настояваше, че между тях не е имало нищо.

— Ти повярва ли й?

— Разбира се, че не. Тя очакваше от мен да кажа, че си мъртва, а не че любовникът й е зад решетките. Шокът й беше повече от очевиден. Страхувам се, че изгубих самообладание. Ти си права, след това наистина се почувствах по-добре.

Саманта се усмихна дяволито.

— Трябва да се върнеш вкъщи с мен, Шелдън. Татко може наистина да те научи как да изгубваш самообладание. И да избухваш гневно.

— Може би ще направя точно това.

— Наистина ли? — Саманта остана с отворена от изумление уста.

— Да. Защо не?

— О, Шели…

— За бога, Саманта, не ме наричай така!

— О, я млъквай! — засмя се тя. — Това е чудесно. Татко ще бъде толкова щастлив! Ще бъде толкова изненадан! О, Шелдън, искам да те целуна!

— Нека да не прекаляваме, скъпа. Все още не съм изгубил английския си маниер.

— Скоро и това ще стане, Шелдън. Да, така е. Сама ще се погрижа за това.

Шелдън вдигна поглед към небето, като че ли молеше бог за помощ.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

Саманта никога нямаше да забрави израза върху лицето на баща си, когато застана очи в очи със своя вече пораснал син. Срещата беше изключително вълнуваща.

Само след месец Шелдън изглеждаше съвсем различно от мъжа, който бе пристигнал в ранчото. Облечен в каубойски дрехи, той яхваше коня си и обикаляше по цял ден ранчото, като постепенно се учеше как се ръководи такова имение. Удаваше му се твърде лесно. А и Хамилтън бе постоянно до него, наблюдаваше го и го учеше, горд, че синът му най-после се е завърнал при него.

Саманта чувстваше известна празнота, но бе толкова щастлива заради баща си, че не се оплакваше. Бяха се събрали цялото семейство. Но й липсваше нещо, липсваше й съпругът й. Малкият Джейми бе всичко за нея, но той не можеше да запълни празнотата и самотата в живота й. По време на пътуването към дома бе мислила много, но животът й и занапред не се очертаваше по-щастлив или по-различен. Ако само можеше да промени нещата, бъдещето нямаше да изглежда толкова безнадеждно и самотно.

Най-малкото, което можеше да стори, беше да се опита да промени нещо, казваше си тя. Ханк може и да не я обичаше, тя можеше накрая да го убие, ако погледнеше друга жена, особено Анджела, но щеше да бъде по-щастлива с него, отколкото далеч от него. Нуждаеше се от Ханк, имаше нужда да го вижда около себе си, липсваше й докосването му, целувките му. По дяволите, тя щеше да го накара да я обикне.

Нейната отпадналост и апатия изчезнаха, когато Саманта взе решение, но през целия път до Хасиенда де лас Флорес тя се страхуваше, че Ханк дори няма да поиска да я види. Може би го бе ядосала много при последната им среща. Но трябваше да опита.

Саманта нямаше намерение да използва Джейми да повлияе на Ханк. Бе оставила бебето при баща си. Ханк трябваше да я приеме заради нея самата. В края на краищата и тя си имаше гордост.

Когато накрая пристигна в хасиендата, в нейния стар дом, Саманта направо щеше да се пръсне от напрежение. Сега това бе домът на Ханк. Мануел и синът му я бяха придружили в продължилото цяла седмица пътуване. И двамата бяха потни и изморени, когато Лоренцо излезе, яхнал коня си, да ги посрещне. Топлият му поздрав не премахна страховете й. Той не я попита защо с дошла, но двата коня, натоварени е нейни дрехи, означаваха по-дълго посещение и когато видя това, Лоренцо се усмихна.

Ханк беше в своята стая и се занимаваше със сметките си, когато Лоренцо я въведе вътре. Саманта стоеше там, терзаейки се вътрешно, и чакаше той да вдигне поглед към нея. Чувстваше се ужасно неловко, тъй като знаеше, че не изглежда съвсем добре. Зелената й копринена риза бе изцапана и измачкана, а червата й пола и жилетка изглеждаха кафяви под слоя прах. Изпод широкополата й шапка се подаваха немирни кичури коса. Беше донесла със себе си бялата пола и блуза, с които се беше омъжила, и при мисълта за това се изчерви. Ханк трябваше само да я погледне, за да разбере защо е дошла. Думите на Лоренцо я накараха ла се почувства още по-зле.

— Приятелю, погледни кой се разхождаше в ранчото.

Ханк вдигна поглед и се изправи бавно. От изненада не можете да намери думи. Миговете отлитаха един след друг и напрежението в стаята растеше. Лоренцо се усмихна.

— Но мисля, че е по-добре да ви оставя сами. Само да не се избиете, чувате ли?

Тишината, която последва оттеглянето на Лоренцо, беше непоносима.

— Тази стая — започна Саманта с дрезгав глас, като гледаше навсякъде, само не и към Ханк. — Все едно не е същата.

— Мебелировката я прави по-различна.

От тона му Саманта не можа да разбере в какво настроение с Ханк.

— Предполагам — започна припряно тя. — Предполагам, че и останалата част от къщата е променена.

— Искаш ли да я видиш?

— Да. Може би по-късно. — Защо водеха този абсурден разговор? — питаше се тя.

— Саманта, какво правиш тук? — най-накрая попита откровено той.

Ето я най-после възможността да поговори с него, но тя не можа да изговори думите на признание, които бе искала. Бе си повтаряла много пъти какво щеше да му каже, но когато застана очи в очи с Ханк, просто не можеше ла се насили да ги изговори, всичко бе заседнало в гърлото й като огромна топка.

— Просто се случи така, че посетих този район — отвърна бързо, изпитвайки желание да се ритне сама заради това смешно и глупаво извинение.

— Отишла си да видиш Рамон?

В гласа му се долавяше гняв, което я накара да изправи гордо гръб.

— Не, не посетих Рамон — отвърна остро тя. — И за твое сведение, не се нуждая от извинение да дойда тук. Това също е и мой дом. Или си забравил, че съм твоя жена? Ако реша да живея тук, не можеш да ми попречиш.

— Не е възможно да говориш сериозно!

Удивлението му предизвика у нея гняв.

— Да, говоря сериозно! Всъщност, мисля да остана. Бих искала да видя как ще ме спреш!

Ханк впи недоумяващ поглед в нея, след което поклати глава.

— Никога няма да те разбера, Сам. Напомняш ми, че си моя жена, но аз си спомням много добре, че ти самата отричаше този факт последния път, когато бяхме заедно.

— Тогава се налагаше да постъпя така.

— Така ли? А сега ти се налага да използваш факта, че си моя жена, за да останеш в къщата ми.

— Нашата къща.

Ханк заобиколи бюрото и застана пред нея.

— Нашата къща? Ти беше тази, който каза, че не можем да живеем под един покрия. Спомняш ли си? Предполагам, че сега ще поискаш да се изнеса?

Саманта не можеше да го вини за гнева му. Срещата им не протичаше така, както й се искаше.

— Не, аз…

— Ти какво? — прекъсна я грубо той, а очите му блестяха гневно. — Мислиш си, че можем да живеем заедно? Ти може и да харесваш тази постоянна война между нас двамата, но аз не.

— Тя не ми харесва повече, отколкото на теб! — изкрещя тя.

— Тогава защо дойде тук? Защо не се разведе с мен? Защо не сложи край на всичко това, за да спра да се надявам?

— Защото те обичам!

Ханк застина смаяно, но само за миг. Погледна я изпитателно в очите, след което се засмя.

— О, Самина, колко време трябваше да чакам, за да чуя от теб тези думи!

Ханк протегна ръце, за да я прегърне, но тя се отдръпна назад.

— Не ме докосвай, Ханк.

Той не обърна внимание на предупредителния й тон и отново посегна да я прегърне.

— Недей, Ханк, говоря сериозно. Първо трябва да уредим някои неща.

— Много добре.

Ханк отстъпи крачка назад и се усмихна. Саманта чувстваше слабост и замайване, което й пречеше да се концентрира. Но трябваше да се овладее и да му каже това, което си бе наумила.

— Ханк, ти искаш ли да запазим брака си?

— Скъпа, как изобщо можеш да се съмняваш в това?

— Тогава ще продължим да бъдем мъж и жена. Но те предупреждавам, Ханк, няма да търпя никаква изневяра от твоя страна.

— Нито пък аз.

Тя кимна и започна да крачи напред-назад, подготвяйки се за трудната част, страхувайки се от това, което може да научи.

— Нито пък искам от теб да се преструваш, че те е грижа за мен, когато в действителност не е така. Искам да живея с теб… но не искам да се преструваш.

— По дяволите! — изруга Ханк. — Искаш да кажеш, че си дошла тук с тези налудничави съмнения?

— Не са налудничави. Ти ме мразеше, Ханк, знаеш, че е така.

— Ти изпитваше същите чувства към мен, малката — отвърна нежно той. — Но има разлика. Аз никога не съм те мразил истински. Бях разгневен, да, наранен, също. Намерих жената, която да обичам

повече от живота си, а тя ме отхвърли. Ти беше тази, която истински ме мразеше.

— Така е.

— А сега идваш тук и ми казваш, че ме обичаш. Трябва ли да се съмнявам в думите ти, Сам?

— Не — отвърна тя смутено.

— Тогава защо ти се съмняваш в мен?

— Това е различно.

— Защо?

— Ти не искаше да се ожениш за мен — настоя Саманта. — Беше бесен поради тази необходимост, тъй като тя не влизаше в плановете ти.

— Да, бесен бях. Защото се женех за теб не поради причината, която трябваше.

— Да си върнеш земята?

— Не. Не исках да станеш моя жена поради тази причина — призна тихо той. — Исках да се оженя за теб, за да те имам до себе си и да те обичам. Но ти не искаше.

Саманта не бе напълно убедена.

— Ти никога не ми предложи да се омъжа за теб, Ханк. Нито веднъж. Там, в Колорадо, поиска от мен да стана твоя любовница, а не жена.

— Приела си предложението ми по този начин, защото не ме остави да довърша.

— Но ти каза, че не си имал намерение да ми предложиш брак — напомни му тя.

— Ах, Самина, не разбираш ли, че говорех така само от наранена гордост? Разбира се, че исках да се оженя за теб. Обичах те тогава — обичам те и сега.

— Ами Анджела?

— Господи! Не можеш ли просто да приемеш това, което ти казах?

— Но ти я обичаше!

— Вече ти казах, че тя е красива жена и я желаех. Но след като срещнах теб, Анджела вече не ме интересуваше.

— Наистина ли?

Ханк въздъхна.

— Да, наистина, Сега доволна ли си? — Саманта бавно кимна и Ханк се усмихна. — Ще дойдеш ли сега да ме целунеш?

Саманта се хвърли в прегръдките му.

— О, Ханк! Съжалявам. Обаче трябваше да съм сигурна. Разбираш, нали?

Саманта покриваше лицето му с целувки, като не му даде възможност да отговори. Накрая той хвана главата й, задържа я и я целуна дълго и дълбоко.

— Да, любов моя, разбирам. Като се има предвид всичко, което се случи между нас, и двамата имахме причини да се съмняваме. Но вече не, Самина, никакви съмнения повече. Моля те. Ти дойде при мен нали? Никога няма да те пусна да си отидеш. Никога вече, докато си жива, не искам да се съмняваш в любовта ми към теб.

Саманта се сгуши в него, на устните й грееше сияйна усмивка.

— Никога, докато съм жива. Това звучи чудесно. Надявам се, разбираш, че ще държа да спазиш това обещание. И ако отново започнем да се караме, о, по-добре би било да кажа, когато отново започнем да се караме, вече знаеш как да оправиш нещата. Искам да кажа, винаги си знаел.

— Да. — В сивите му очи блестяха весели пламъчета. — Ето така.

Ханк покри устните й със своите.

ЕПИЛОГ

Саманта, облечена в костюм за езда от еленова кожа, се приведе леко напред на седлото си, като постави ръце на лъка на седлото. Намираха се в северния край на ранчото, пред тях пасеше огромно стадо добитък, два пъти по-голямо от това на баща й. Тя хвърли поглед към Ханк, но той не забеляза. Той гордо оглеждаше земята си, тяхната земя. Саманта на свой ред огледа с възхищение съпруга си, от глава до пети, Трябваше да свикне да мисли за него като за свой съпруг, тъй като дълго време не искаше да признае този факт. Дълго време се беше държала толкова глупаво. Сега разбираше, че се е заблуждавала през цялото време.

Как бе възможно Ханк все още да я обича след това, което му бе причинила? Но той наистина я обичаше. Саманта вече не се съмняваше в това, вече не. Очите й заблестяха, когато си спомни за изминалата нощ. Преди беше се чудила какво ще е да отвърне искрено и открито на желанието му, сега вече знаеше. Не би могла да си представи по-голямо щастие.

— Лоренцо пристига, и то точно навреме — обади се Ханк, обърнал поглед към посоката, от която се приближаваше приятелят му, галопирайки на своя кон.

— Очакваше ли го?

— Да.

— Но аз си мислех, че ще яздим сами.

Саманта не можа да скрие разочарованието си, но Ханк се усмихна.

— Това трябваше да е изненада, скъпа. Ако ти бях казал, преди да тръгнем от ранчото, че няма да се връщаме, може би щеше да откажеш да тръгнеш.

— Да тръгна? Но къде?

В този момент Лоренцо приближи и мълчаливо им подаде две препълнени тежки дисаги.

— В планината. Тези припаси ще ни стигнат, докато стигнем там. Миналата вечер изпратих хора напред, за да занесат още — обясни Ханк.

— Искаш да кажеш, че тримата отиваме в онова село? — ахна Саманта.

Лоренцо се разсмя.

— Въпреки че ми се иска да се присъедини към вас, Сам, аз не съм поканен. А пък този тук — Лоренцо кимна към Ханк с многозначителна усмивка — ме кара да си губя времето да идвам до тук с припасите само за да отложи момента, когато да ти каже.

Саманта се изчерви, когато разбра всичко.

— Отиваме в планините, само двамата?

— Отдавна си мисля за това, Сам — отвърна Ханк. — Исках да те заведа там още след като се оженихме.

— Бих искала да го беше направил.

— Нямаш нищо против?

— Да имам нещо против? Но това е чудесна идеи!

— Ако вие двамата сте решили да тръгвате, по-добре тръгвайте — предупреди ги Лоренцо. — Изглежда, имаме посетители.

— Какво, но дяволите… — Ханк се намръщи, когато забеляза голяма група ездачи и един фургон, които се приближаваха от север.

— О… но това е баща ми! — възкликна Саманта.

— По дяволите! — изруга Ханк. — Какво прави той тук?

— Хей, няма причина да се разстройваш, Ханк.

— Забрави ли какви чувства изпитва той към мен? Или вече ме е приел за свой зет?

— Е… не — отвърна смутено Саманта. — Всъщност, татко не искаше аз да идвам тук. Но аз го направих, нали така? Той не можеше да ме спре.

— Тогава предполагам, че е дошъл да те спаси — отбеляза мрачно Ханк. — Ако си мисли, че може да те отнеме от мен…

— Спри, Ханк. — Саманта не повиши глас, но с цената на неимоверни усилия. — Той е мой баща.

— А аз съм ти съпруг.

Ханк каза това толкова тихо, че ядът на Саманта се стопи под галещия му поглед.

— Да, така е. — Тя се усмихна. — Време е веднъж завинаги татко да приеме този факт.

Преди Ханк да успее да каже нещо повече, Саманта смуши коня и тръгна да посрещне групата. Ханк поклати недоволно глава, изобщо не му харесваше начинът, по който се развиваха събитията. Само след пет минути можеха да бъдат на път за планините и да останат сами.

— Горе главата, приятелю — обади се Лоренцо. — Не е, чак толкова лошо.

— Не е толкова лошо? — погледна го недоволно Ханк. — Можех да я имам само за себе си, Лоренцо. На теб би ли ти харесало да ти отнемат по този начин жената, която обичаш?

Лоренцо се засмя.

— Ще имаш и други възможности. Всъщност целият ти живот е пред теб.

— Предполагам, че е така. Но точно в този момент това не ми помага кой знае колко.

Двамата мъже последваха Саманта. Когато достигнаха групата, тя вече беше до фургона, прегърнала Джейми. Фройлана седеше във фургона и гледаше Саманта. Хамилтън Кингсли бе застанал до дъщеря си, на лицето му бе изписан упорит израз на неодобрение, защото тя изобщо не обръщаше внимание на думите му. Шелдън също стоеше наблизо и Ханк с учудване гледаше англичанина, облечен в обикновени каубойски дрехи, с револвер на бедрото. Ханк бързо поздрави мажете и слезе от коня. Вниманието му, както и това на Саманта, бе привлечено от сина му. Той бързо се приближи до нея и леко погали бебето по главичката. Саманта му се усмихна, очите й блестяха от щастие.

— Не си го виждал от месени. Ето. — Тя му подаде Джейми. — Виждаш ли колко е пораснал?

Ханк се разсмя, когато малките пръстчета на Джейми сграбчиха периферията на шапката му и я свалиха от главата. Бебето посегна да сдъвче периферията на шапката, а Саманта шеговито му се скара и я взе от ръцете му. Ханк им се усмихна, като взе разсеяно шапката си. Неговият син. Неговата жена. Страхуваше се дори да си помисли какво щеше да представлява животът му, ако Саманта не се бе върнала при него. Но тя се бе върнала и сега бяха едно семейство. Обаче един от членовете на семейството не беше толкова щастлив.

— Сеньор Кингсли — кимна сковано Ханк на възрастния мъж.

— Шавез — отвърна остро на поздрава Кингсли.

— О! — въздъхна Саманта. — Вие двамата по-добре да започнете да се харесвате — независимо дали го искате или не!

— Саманта… — започна Хамилтън, но тя го прекъсна.

— Какво правиш тук, татко? Казах ти, че ще изпратя съобщение кога да доведат Джейми.

— Той тъгуваше за майка си — отвърна безпомощно Хамилтън.

— Глупости — отвърна та — Сигурно си тръгнал от къщи в същия ден, когато тръгнах и аз. Кажи ми истинската причина, поради която дойде.

— Тук съм, за да ти налея малко ум в главата! — избухна той. — И да те заведа вкъщи.

Саманта изправи гръб.

— Аз съм си у дома — Саманта се обърна към брат си. — По дяволите, Шели, ти беше изцяло за моето идване тук. Ти разбра. Защо не се опита ла убедиш татко?

Шелдън се изчерви.

— Опитах се, скъпа. Но предполагам, все още не съм се научил да споря.

Шелдън каза това толкова сериозно, че Саманта избухна в смях. Не можеше ла му се сърди. Не можеше да се сърди и на баща си. Беше прекалено щастлива, за да може да се сърди на когото и да било.

— Всичко е наред, Шели. Ще се научиш — пошегува се тя. — А колкото до теб, татко, погледни ме. Приличам ли ти на жена която се нуждае от помощ? — Саманта импулсивно го прегърна. — Благодарна съм ти, че си толкова загрижен за мен, но това не е необходимо. — Тя нетърпеливо се вгледа в очите му, надявайки се да го накара да разбере, да бъде щастлив заедно с нея. — Аз го обичам. Обичам Ханк е цялото си сърце. А и той също ме обича.

— Не. Моля те, не споменавай миналото. В миналото нещата… не се развиха както трябва. Единствено настоящето има значение.

— Сигурна ли си, Сами?

— Напълно.

— Добре тогава. — Хамилтън се обърна към Ханк и му подаде ръка. — Предполагам, време е да призная вашия брак. Понякога ние, старците, сме много упорити. Надявам се да ми простиш.

Ханк широко се засмя и кимна с глава.

— С най-голямо удоволствие. Няма да съжаляваш, че ни даде благословията си. Най тържествено ти обещавам…

Саманта взе Джейми и го подаде на Фройлана.

— Единственият проблем, татко, е, че пристигаш в неподходящо време.

Младата жена хвана Ханк за ръка и се усмихна.

— Ние с Ханк заминаваме.

В очите на Ханк заблестяха весели докато водеше Саманта към Ел Сид и й помагаше да се качи на коня.

— Всички сте добре дошли в хасиендата — добави той — Ако желаете да изчакате завръщането ни.

— Къде отивате? — намръщи се Хамилтън.

— На меден месец. — Усмивката й бе предназначена за всички.

— Сега? Та вие сте женени от една година.

— Много хора предприемат по-късно медения си месец — засмя се тя. Улавяйки развеселения поглед на Ханк, Саманта разбра, че той също си мислеше за Брадфорд и Анджела Мейтлънд. — Нашият сега предстои.

— Но колко време няма да ви има?

— Може би две седмици.

— А може би и месец — добави Ханк, яхвайки Ел Рей.

— Не се мръщи така, татко — засмя се Саманта. — Имаш нужда от малко почивка. Настани се в къщата, посети старите си приятели от околността. И преди да се усетиш, ние ще сме се върнали.

— Предполагам, че нямам голям избор — промърмори под нос Кингсли.

— Не, нямаш. Довиждане. — После Саманта погледна към Ханк, очите й заблестяха дяволито. — Ще се надбягвам с теб.

— О, господи! — Саманта долови въздишката на баща си. Ханк се усмихна, очите му весело заблестяха при това предизвикателство.

— Няма начин да спечелиш, скъпа — предупреди я той.

— Няма ли?

Яздейки рамо до рамо, те префучаха покрай останалите, като все повече увеличаваха скоростта. Изведнъж Саманта изсвири остро. Ел Рей незабавно спря. Саманта отмина в галоп, а вятърът отнесе веселия й смях. Ханк не можа да се въздържи и се разсмя весело, като клатеше

учудено глава. Никога нямаше да спечели това състезание. Не бе успял да спечели и в миналото. Нямаше да спечели и занапред.

Но това нямаше значение. Бе спечелил любовта й.

Издание:
Издателство „Торнадо“, Габрово, 1998
Печат: Абагар, В. Търново

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.